

РИДЛИ ПИЪРСЪН

АВТОР НА „ВЕРИГА ОТ УЛИКИ“ „ТВЪРДО ПАДАНЕ“

КРЪВТА на АЛБАТРОСА

Издателска къща КОМПАС

РИДЛИ ПИЪРСЪН КРЪВТА НА АЛБАТРОСА

Превод: Мария Нешкова

chitanka.info

Той е инструктор по ветроходство през деня и рокмузикант вечер. Живее живот, за който останалите могат само да сънуват. Докато среща изкусителната красавица, която го впримчва в един мрачен свят — светът на Албатроса. И скоро той започва да се дави в море от брутални убийства, откраднати тайни на американската отбрана и низки предателства. Ще успее ли да се измъкне от капана на студено варварство, или трябва да умре...

*Господи, спаси Моряка
от демоните, поразили му
душата!
Не го оставяй насаме с тях!*

*С харпуна си
прострелях Албатроса.*

Из
„Стиха на
древния
моряк“

1.

Мъжът, чернокос и красив във взетия под наем смокинг, разговаряше със спокоен тон със сепло облечената дама срещу себе си. За последен път бе носил смокинг по време на вечеря, организирана от Държавния департамент толкова отдавна, че вече бе забравил как се прави възел на вратовръзката. Плодът на усилията му висеше усукан под адамовата му ябълка, готов всеки момент да се развърже.

Очите с леко отпуснати клепачи на младата жена бяха засенени от косата ѝ с цвят на какао — накъдрена и дълга до под раменете. Брадичката ѝ беше грубичка и доста издадена, а носът ѝ — малък и като че не на място на това лице, но шията ѝ беше дълга и красива. Роклята ѝ с цвят на слонова кост леко проблясваше на светлината на свещите и я обгръщаше плътно чак до раменете и разпилените по тях непретенциозни къдри, които обаче изглеждаха импозантни благодарение на безупречната ѝ стойка.

Навсякъде из банкетната зала на хотел „Регенсбург“ се водеха оживени разговори, като от време на време виното в чашите проблясваше, разлюляно от неочаквано движение на нечия ръка в подкрепа на словесен аргумент. Из въздуха плуваха подноси с гъши пастет, пилешки бутчета и различни торти, носени от ловки сервитьори с бели ръкавици, и кацаха върху масите. Постоянните посетители на „Регенсбург“ току-що бяха изслушали рецитал и нечий крака леко потропваха под масите в такт с някоя все още звучаща в съзнанието им поправила им се мелодия.

Що се отнася до това какво ставаше от другата страна на прозорците на хотела — сгъстяващата се тъмнина на ранните вечерни часове постепенно обвиваше града, подсилвана от надвисналите буреносни облаци, тласкани от вятъра откъм Чехословакия на изток. Приглушеният грохот на далечни гръмотевици и мълниите на светкавиците, блясващи на хоризонта, предвещаваха летен дъжд. Спорадичните пориви на вятъра разлюляваха червените мушката,

засадени в ярко боядисаните продълговати дъсчени саксии пред хотелските прозорци — единственият цвят, по-различен от еднообразните сиви фасади на сградите, следващи линията на тесноватите павирани улици. Вятърът разпиляваше короните на дърветата, навеждайки клони и обръщайки листа, а под тях пешеходците забързваха ход.

В банкетната зала мъжът отново се извърна към компаньонката си и попита:

— Знаеш ли как да стигнеш до гарата, Шарън?

Тя сви устни.

— Без проблем ще я намеря, Брайън. Няма защо да се притесняваш за мен.

— Да можех и аз да споделя поне част от твоя оптимизъм.

Шарън изобщо не се безпокоеше. Брайън се беше представил добре: и двамата бяха гости на хотела, и двамата — американци; съвсем нормално беше да я потърси в салона, където се изнасяше рециталът. После я беше съпроводил до изпълнителата се с гости на хотела банкетна зала. Със своя смокинг той отлично хармонираше с обстановката. Тя го изгледа със сияеща усмивка. Докато поднасяха първото ястие, ѝ беше доверил необходимата информация. Сега оставаше само да ѝ предаде снимката. Нямаше причина да се безпокои. Утре щеше да пътува с влака за Париж.

Той отпи от чая си, поглеждайки я над деликатната рамка на красивата чаша.

— Изглеждаш в отлична форма. Най-вероятно, защото редовно спортуваш.

— Точно така — кимна тя и допълни: — Благодаря ти.

— И здравето ли ти е така великолепно, както и видът ти?

— Надявам се — предположи тя.

— Това е чудесно. Аз не съм се чувствал добре от седмици. Смятам, че е от храната. Твърде много месо и картофи. И постоянно само това. Очаквала ли си, че германците ще са чак толкова неразумни? — И без да дочака отговора ѝ, той продължи: — Твърде много месо. И много малко зеленчуци. — Отново за миг втренчи поглед в нейния. — Обзалагам се, че ядеш много плодове и зеленчуци.

Тя кимна. Изведнъж той ѝ се стори по-нервен от обикновено, вниманието му като че беше раздвоено. Това ѝ подеждва доста

смущаващо.

— Съсредоточи се върху двамата на вратата. Не ги виждам добре. Опиши ми ги.

Думите му бяха съвсем изненадващи за нея — сторило ѝ се беше съвсем естествено, че за пореден път беше вперил поглед в отраженията на залата и присъстващите в тъмните прозорци. Тя се загледа уж небрежно над рамото му по посока към фоайето. При нормални обстоятелства двама мъже, делово облечени, едва ли биха привлекли вниманието на някого; всички останали обаче бяха в официални облекла. А тези двамата приличаха на бурени, изникнали ненадейно наред добре поддържана градина. По-високият внимателно оглеждаше всеки от гостите. Леко присвитите му очи срещнаха любопитния ѝ поглед и спряха скоростния оглед. И тя остана загледана в него. После му се усмихна и сведе срамежливо очи. Пое салфетката и я поднесе към устните си.

Все така загледан в прозореца, Брайън произнесе:

— Той те забеляза.

— Да.

Устните ѝ бяха прикрити от салфетката.

— Ниският не ми се струва познат. Опиши ми сега високия. С черна коса ли е? Пълни устни?

— Пълни, да. Тежък поглед и решителна брадичка.

Откакто беше забелязал мъжете, Брайън не го свърташе на стола му. Дървото проскърцваше от време на време.

Тя разстла отново салфетката върху скута си, без да променя положението на главата си, само изпъна рамене и вдигна очи към мъжа срещу себе си.

— Някакви други искания да имаш по отношение на мен?

— Просто не спирай да бърбориш.

Тя се засмя.

Той продължи:

— Белезите съвпадат — това само доказва, че прикритието ми се е оказало недостатъчно надеждно. Може би сега ще проваля и теб.

— Няма да имам проблеми — изрече тя самоуверено.

— Някъде нещо не съм направил както трябва — промърмори той по-скоро на себе си, отколкото на нея. После продължи: — Надявам се на теб да не съм навредил.

— А сега се успокой — инструктира го тя.

— Да се успокоя? — прошепна той. — Ами ако съм те компрометирал?

Шарън избухна в показан смях, който звучеше доста убедително. Отстрани приличаха на хора, които доста добре се наслаждават на компанията си.

Брайън не беше обзет от истерия — всеки агент беше приучен да блокира подобни чувства — но изпитваше силно безпокойство.

— Това, че познавам този мъж, нищо още не доказва. Едно обаче знам със сигурност — *знам* кога интуицията ми не ме лъже.

— *Брайън!*

Тонът ѝ целеше да го предупреди, че се самозабравя в безпокойството си. В същото време тя отново погледна високия мъж и му се усмихна. Шарън Джонсън работеше в посолството в Бон, но най-неочаквано беше препратена тук. И сега се беше превърнала в муле, както наричаха куриерите, натоварено с *жизненоважна информация* за Вашингтон. Станало беше толкова набързо. Едва няколко души знаеха за възложената ѝ задача; местните власти изобщо не трябваше да узнават за нея. А навън при всеки порив на вятъра триъгълните флагчета, веещи се точно до прозореца, пред който тя седеше, изплющяваха, сякаш нечий оглушителни аплодисменти. Или *изстрели*.

Брайън беше дошъл тук, в Регенсбург, Западна Германия, преди повече от шест месеца, изпратен от отдел „Специални операции“ на ЦРУ. Прикритието му като адвокат очевидно беше успешно, но за действителната му работа не можеше да се каже същото — никакви резултати през първите пет месеца. После беше попаднал на недоволен от живота чиновник и след кратко ухажване беше успял да купи, макар и незначително количество информация от първостепенна важност. И сега Шарън трябваше да запознае с нея директорите на ЦРУ и ФБР. И никой друг.

Тя се беше информирала за случаите на агенти под дълбоко прикритие по време на първата си година в Ленгли. Брайън точно отговаряше на описанието за *изгорял бушон*: агент, чието прикритие поддава, а съзнанието му е на ръба на подлудяването. Проблемът, пред който се изправяш, когато работиш под прикритие, е, че за да бъдеш убедителен, не трябва никога — *никога* — да се обръщаш към предишното си аз, не трябва никога да прекъсваш връзката със

сегашното си битие, даже и когато останеш насаме със себе си. *Особено* когато останеш насаме със себе си. Трябва във всеки момент от живота си да се чувстваш и държиш като другия човек, в който си се превъплътил; само по този начин ще успееш да прекрачиш невидимата граница, наречена *щом аз вярвам, значи и другите ще повярват*, и убедително да сътвориш нова реалност. Просто ядеш, спиш, мислиш като другия човек. Въпреки това другият човек беше само една обвивка — излязло от нечия папка творение — набор от имена, номера и места, побиращ се на петнадесетина страници, минало, което трябва да се наизусти, и настояще, което трябва да се изпълни с блестящи дела. Никаква твърда почва под краката ти, само една картонена папка, няколко снимки и *факти*. Без да си позволиш нито за миг на истинското ти аз да изплува на повърхността, просто го криеш зад врата, която никога не отваряш.

Да, Брайън наистина напълно отговаряше на описанието за изгорял бушон: с нервното потрепване на левия му клепач; с постоянното потропване на пръстите по масата; чудатите физиономии, редуващи се на лицето му; мътният, пронизващ поглед. Няколко капчици пот се бяха прислонили в останалите необръснати косми под долната му устна.

— Какво правят сега? — изсъска той, а левият му клепач продължаваше да потрепва.

Изгорял бушон. Брайън се разпадаше просто пред очите й. Разбира се, трябва да им доложи и за това. Съзнаваше и че състоянието, в което се намираше, може и да обезсили важността на информацията му пред очите на висшестоящите.

Тя му се усмихна — с покровителствена усмивка — и протегна ръка, за да успокои постоянно потропващите му пръсти. Правило номер едно: *успокой партньора*.

Той рязко дръпна ръката си и я отпусна в скута си. Изглеждаше изплашен.

— Може би е по-добре да си тръгваме — предложи тя, усещайки как безпокойството обзема и нея самата.

Искрено завидя на жената, която бе седнала през две маси — изражението на лицето й беше така безметежно, а тя самата изглеждаше загрижена единствено за съдържанието на чинията си. На

фона на приглушената светлина ѝ се стори, че се намират на неизмеримо разстояние една от друга.

— Може би е по-добре да си тръгваме? — повтори Шарън.

— Не, още не — отхвърли категорично предложението ѝ той.

Тя отдръпна ръката си с бавно провлачено движение от мястото, на което доскоро беше потропвала неговата ръка, и попи устни с крайчеца на салфетката си. После каза:

— Брайън, няма защо толкова да се безпокоиш.

— Това е той! Високият мъж е един от помагачите им. Дошъл е за мен.

— *Помагач* ли? Брайън, има ли още нещо, което да не знам? — Изрече го с тон, с какъвто една майка би се опитвала да се справи с провинилия се син.

Той заломоти:

— Първо една фирма, после друга фирма, трета фирма. Много, много фирми.

До мястото, където се бяха насъбрали капчици пот под долната му устна, вече се бяха образували цели вадички. Едната заливаше и брадичката му.

— Една кутия, после втора кутия, и още една, и още една. Просто безплатни мостри. Само едни безплатни мостри.

Беше чела, че когато влуденото съзнание най-накрая пробие стената, издигната между истинската и фалшивата самоличност, то ще се опита да се закачи за действителността чрез нещо *познато*. За Брайън това се бяха оказали безплатните мостри.

Той продължи:

— Стигаш до края на алеята. Дърветата продължават по другата алея, а Сам Кейн гори листа. Отиваш до пощенската кутия и я отваряш. Вътре има кутия, а в нея — друга кутия. Кутия от сапун за миене на съдове или може би омокотител при пране...

Преди малко беше само загрижена за състоянието му, сега то направо започваше да я *плаши*. Как да го изведе оттук? А той продължаваше:

— ... или зърнена закуска. Зърнена закуска за деца. „Капитан Крънч“. Или „Замразени ядки“. — Вдигна глава. — Не, „Тони Тигърът“. Стррррахотни са!

Те са го дрогирали, помисли си тя, докато той продължаваше да реди думи без връзка. Изпаднал е в стрес, без всякакво съмнение е, но и са го дрогирали. Тя отмести очи от безжизнения му поглед към чиниите върху масата им. Почувства се някак по-добре. Е, добре, как са успели да го дрогират? Чрез солта ли? Или черния пипер? Не.

Той повиши глас и разпери ръце, за да илюстрира по-добре обхваналия го ентусиазъм, когато от устните му се изплъзна думата *velosiped* и се превърна в основна за по-нататъшните му бръщолевения. За него и сестра му, които веднъж наели велосипед тандем, докато били на почивка с родителите си на Бермудските острови.

Да не би пък в предястието му нещо...? Едва ли...

Някои от гостите, насядали на съседните маси, не криеха притеснените си изражения и разменяха многозначителни погледи помежду си. Какъвто и да беше наркотикът, той явно в този момент вече забавяше своето действие. Тя предположи, че най-вероятно е смес от амфетамини и средни по сила халюциногенни вещества.

— Господи! — изкрещя той. — Съвсем съм се побъркал.

Възрастна жена от съседната маса тежко въздъхна.

— *Брайън* — обърна се към него Шарън със спокоен тон.

Беше грешка, но тя го осъзна доста късно. Той беше стигнал твърде далеч и вече *не беше* Брайън. Брайън вече не съществуваше, освен може би в нечия папка. Истинското му име беше Робърт Сакс. Тя пое чашата му с чай, поднесе я към носа си и я подуши: нямаше начин да се разбере.

Лицето му се зачерви. Дишането му стана затруднено. Тя го сграбчи за ръката.

— Хайде да си ходим.

Той се дръпна с всичка сила назад и столът му се заклати. Посегна с ръка да намери стабилна опора, но успя да се хване само за крайчеца на покривката. Столът му политна назад, последва го покривката, а заедно с нея и всичко, което беше върху нея.

Шарън рязко се изправи; столът ѝ също се прекатури назад. Тя се втурна към Брайън, плътно прилепналата ѝ рокля доста ограничаваше движенията ѝ. Пръсналата се храна го покриваше целия и при други обстоятелства този факт би предизвикал само усмивки. В лице той приличаше на юноша, но изразът на очите му издаваше, че е зрял мъж.

Досега не ѝ се беше случвало да вижда някого да умира, но разбираше, че точно това предстои. Той протегна ръка към нея и хващайки я за косата, я притегли към себе си. Възрастната жена от съседната маса се развика сякаш нея бяха уловили за косата.

Той измъкна черно-бяла фотография от вътрешния джоб на сако си. После болката взе връх над него и ръката му се отпусна безжизнено, все така стискайки снимката. Шарън се опита да я издърпа, но той стискаше здраво. Тя дърпаше, той не пускаше. Разтърси свитата му в юмрук ръка и най-накрая успя да види какво има на снимката: неколцина мъже, лицето на един от тях беше заградено с кръгче. Докато се вглеждаше в него, направи още един опит да издърпа снимката. Но Брайън все така не я изпускаше.

— Много ме е страх — отрони ведно с въздишката си той. Последните му думи.

Двама сервитьори се втурнаха към тях. Високият мъж с пълните устни, който досега беше стоял на вратата, водеща към фойето, се запъти към Шарън.

Тя отново погледна към Брайън. Не можеше да ѝ го побере умът. Мъжът, който само допреди минути беше разговарял с нея, сега лежеше с поглед, вперен в полилея, гримаса беше изкривила лицето му, прорязвано от стичащи се вадички пот. Тя вдигна глава и видя сервитьорите, надвесили се над тях.

Високият мъж се приближаваше с поглед, неотклонно впит в нея. Очите им се срещнаха, този път тя не се усмихна, но се изправи.

Единият от сервитьорите се развика като обезумял:

— Лекар! Лекар, моля.

След това коленичи, натисна няколко пъти гърдите на Брайън, после стисна носа му и започна да му прави изкуствено дишане уста в уста.

Високият мъж с пълните устни най-сетне ги доближи и сграбчи Шарън за рамото. Ръката му беше студена. Тя се откопчи от хватката му и се промъкна между два стола. Роклята ѝ се закачи на подал се от единия стол гвоздей и се скъса. Шарън се втурна с все сила напред, давайки си сметка, че и тя като че ли на свой ред обезумява. Преследвачът ѝ вървеше плътно след нея, но тъй като беше доста по-едър, му се налагаше с труд да си пробива път, като разблъсква маси и столове. Един от изпречилите му се гости се опита да протестира и се

изправи. Високият мъж само с едно движение на ръката успя да го върне на стола му. Шарън се шмугна между поредните столове.

— Помощ! — извика тя на немски.

Един мъж с червени бузи и дебели вежди се изправи, за да прегради пътя на преследвача ѝ, но и той бе заставен силom да седне отново на стола си.

Посоката, която бе избрала Шарън, я отведе в кухнята. Още от прага тя бе обгърната от силни аромати и обградена от закръглени мъже, всички те наблюдаващи ухилени скъсаната ѝ дреха. Тя сграбчи един голям нож и доразкъса роклята си от бедрата до глезените си, после просто го пусна на земята. Един от готвачите чак подсвирна при вида на заголените ѝ бедра.

Преследвачът ѝ се появи внезапно зад нея, лицето му цялото гореше от напрежение и ярост. Тя се втурна между двама от дебелациите, като пътьом успя да събуе обувките си на високи токове и се затича към изхода.

— Помощ! — пак извика тя, щом ръката ѝ пипна дръжката на вратата.

Зад нея един от готвачите се изпречи на пътеката между печките и блокира достъпа до нея на преследвача ѝ. Останалите застанаха зад колегата си и образуваха плътна преграда. В това време тя не успя да вземе един завой, спъна се и се строполи върху паветата, ожулвайки зле лакътя си. Погледна назад: ето го и него, тича да я догони. С усилие се изправи и се затича с всичка сила по тясната уличка покрай дървените неномерирани врати на старинните, образуващи непрекъснатата редица къщи. Триста метра по-нататък съзря купола и богато декорираната сграда на църква. Чуваше го — деляха ги най-много една-две къщи — и отново забърза. Докато се качваше по каменните стъпала, погледна назад. Като го видя как тичаше, разбра, че е решен да я хване на всяка цена. Дръпна с все сила огромната порта, тя се отвори със скърцане, пропусна я вътре и се затръшна. Бързо премина пътеката между двете редици пейки от тъмно дърво. Мокрите ѝ стъпала шляпаха по каменния под; звукът от стъпките ѝ кънтеше, подсилен от великолепната акустика. Само олтарът беше осветен: Исус, прикован за кръста, и кръвта, избила по прободените му гръд и глезени.

— Ей! — гласът ѝ треперливо молеше за помощ.

Чу как голямата порта се отвори с трясък, шумугна се между две пейки и се пхна под едната, опитвайки се да успокои дишането си.

Прокънтяха стъпки. Тя загриза нервно нокти. Какво да прави? *Измисли нещо!* Нямаше къде другаде да отиде. Освен да се крие в тази Божа къща. Изведнъж съзря крайчец от роклята ѝ да се подава издайнически изпод пейката. Звукът от шляпащите стъпки на преследвача ставаше все по-силен. Тя бързо прибра подаващия се край на роклята си.

Той вървеше бавно и поглеждаше под всяка пейка, покрай която минаваше. Шарън си наложи да не диша. Чуваше неговото тежко дишане — сякаш хъркаше по време на сън.

— Търсите ли нещо? — прозвуча кротко от известно разстояние мъжки глас с мек горнонемски изговор.

Черните обувки спряха неспирния си ход точно до пейката, където се беше скрила тя. Усети да ѝ се завива свят. Кръвта лудо чукаше по слепоочията ѝ.

— Не, отче.

Искаше ѝ се да закрещи от радост. Свещеник! Благодаря ти, Боже!

— Стори ми се, че търсите нещо. Нещо загубено ли?

— Не, отче. Аз... аз дойдох да се помоля.

— Тогава да се помолим заедно. Ела, сине мой. Приближи се до олтара. Моли се с мен.

Обувките я отминаха. Дочу изпукване на кости — мъжете бяха коленичили. Свещеникът подхвана молитвата с монотонен глас и продължи така няколко минути. После черните обувки се насочиха обратно по пътеката и отново преминаха покрай нея. Чу как портата се отвори и затвори. Въздъхна дълбоко, усети, че всеки миг ще се разплаче.

— Можете вече да се изправите. Покажете ми се. Той си отиде — прокънтя гласът на свещеника.

Изненадана, тя се измъкна изпод пейката и предпазливо надигна глава, поглеждайки първо към входната врата, а едва след това извърщайки се с лице към свещеника. Беше възрастен човек с коса досущ като фалшивата брада на дядо Коледа и велемъдрото изражение на Божи човек. А тя не приличаше на себе си: мократа ѝ коса беше в пълен безпорядък, скъсаната ѝ рокля се беше усукала около тялото ѝ, а

освен това от нея се стичаше вода. Кръстоса ръце пред гърдите си и обхвана рамене. Той я наближи с бавна, спокойна крачка.

— Какво се е случило? — попита.

Тя поклати глава, все още силно уплашена.

— Нуждая се от убежище.

2.

Един-единствен момент, все едно колко важен ти се струва отначало, може да промени хода на живота ти.

Джей Бекър настъпи гюдериите, проснати на палубата, като в същото време си мислеше, че би предпочел да е светлокос, отколкото тъмнокос, особено под палещото слънце, придържайки се към общоприетото мнение, че черното привлича топлината.

А онзи един-единствен момент, който занимаваше мислите му, беше настъпил преди около две седмици — е, всичко беше някак твърде обикновено — когато той бе смачкал колата на Линда. Мислите му се завъртяха около думата *ако*. Какво щеше да стане, ако беше спрял, за да закуси след работа в два часа сутринта? Какво щеше да стане, ако беше завел колата на сервиз седмица преди Линда да беше го помолила за това? Ами какво щеше да стане? Нямаше сега да е вътре с толкова хиляди долара; нямаше да се налага да мие палубата на някакъв, дето се перчи с яхтата си. Летните месеци бяха най-късметлийските за неговия състав „Ракетите“ — три месеца, когато изобилието от ангажименти, което в същото време значеше и гуляи, им осигуряваше достатъчно заплащане, че членовете на състава да *не изпитват* нужда да си търсят и друга, дневна работа.

Обаче ей го къде е сега — чудещ се какво ли правят другите от състава, докато той търка палуби. Сигурно все още си спяха или вече се бяха запътили към обичайната късна закуска. Вероятно ги мореше и същата жегата и потенето ги караше да се чувстват отвратително. Що се отнася до него самия, Джей смяташе, че ако не трябваше да работи, щеше вече да се е понесъл с бегача си — беше го нарекъл „Златоносната жила“, преодолявайки първите метри на шестдесеткилометровия си пробег. Щеше здраво да натиска педалите, да се поти и да се наслаждава на факта, че с професията си на музикант можеше да си осигури такива почивни дни. Вместо това обаче сега се усещаше преуморен, гладен и изпълнен с досада — много лоша комбинация за Джей Бекър. Обичаше състезанията — с

яхти или с велосипеди, нямаше значение — но да трябва да бършеш палубите на чуждите яhti, е, това вече си беше съвсем, съвсем отделна работа.

Джоко Кунст едва се тътреше по кей L, над козята му брадичка се мъдреше неизменната му усмивка, в ръка стискаше хартиена торба в яркорозов цвят. Спокойната му походка издаваше самоувереността му, ала усмивката му създаваше невярна представа за известна несигурност. От пръв поглед не можеше да се каже дали е радостен, или притеснен. След като наближи Джей, с когото бяха приятели от десетина години — единадесет щяха да станат следващия месец — в израза на Джоко Кунст можеше да се прочете преди всичко грижовност, грижовността на един мъж, който е независим от режими и календари, макар по неговата поява в пристанище Шилсхоул човек можеше да си сверява часовника.

Джоко беше душа човек. Тъкмо по тази причина Бекър знаеше какво съдържа розовата торба: едното от кафетата щеше да е със сметана, а една от поничките щеше да е без пълнеж и с глазура.

— Как така насам?

Джей упорстваше всеки ден да се прави на изненадан от посещенията на приятеля си. С никого не си позволявай да отиваш твърде далеч — правило номер едно за Джей Бекър.

— От самарянски подбуди — отвърна Джоко с характерното си фъфлене, което ни на йота не отнемаше от мъжествеността му, но караше всички да го оприличават на герой от мултипликационен филм. — Какво друго ми оставаше да направя в този случай? — Той сви рамене. — Моралната подкрепа може да се окаже така чаканото чудо, когато банковата ти сметка е на червено.

Гласът му леко преминаваше от най-горни до най-долни регистри и така няколко пъти подред; понякога изреченията му като че увисаха по средата на получилата се мелодия. Джоко наистина си беше един герой от мултипликационен филм, нещо като човешки вариант на Уайли Койота, който се беше отказал завинаги да преследва Уличния бегач. Бризът разроши къдравата му коса; Джей извърна глава и се залови за работа.

Бекър беше надарен с пронизително сини очи, кръгло лице с розови бузи и ясно очертана челюст. Приятелите му го поднасяха, че прилича на Кларк Гейбъл. Натопи гюдерията в една кофа и я изстиска,

наблюдавайки как водата постепенно променя цвета си, сякаш е пуснал пакетче чай.

— Мислех, че няма да дойдеш.

— Аз ли? Никога не изпускам шанса да посетя приятел, който си вади хляба с черен труд. За това ме подтиква най-вече половинката от душата ми, която изпитва пориви на благотворителност.

— Със сигурност се чувстваш виновен.

— Със сигурност трябва да приемеш помощта, когато ти се дава.

— Все до пари опира работата. Нали знаеш, че сме над тия работи.

Джей скочи на циментовия кей. Джоко му подаде кафето със сметаната. Джей забеляза капитана на пристанище Шилсхоул и му направи знак, че смята да ползва почивката в десет и тридесет. Капитанът размахна юмрук в отговор. Джей и Джоко имаха навика да разтеглят до безкрайност почивките.

— Би трябвало сега да си на бегача.

— Ти ми кажи как да стане това.

— Как ще успеем да те докараме във форма за състезанието, след като не спиращ да се блъскаш на тая яхта?

— Успеем?!

— Аз съм ти треньорът.

— *Ти треньор?* На мен?

— Попреминал си разцвела на силите си. *Трябва* ти треньор.

— Навърших трийсет и една едва миналата седмица и ти смяташ, че вече съм преминал най-хубавите си години?

— Сега ти пък ме подкачаш.

Джоко приседна на крайчеца на кея, последва го и Джей. Ивица плаващ мазут, преливащ във всички цветове на дъгата, премина точно под краката им. На Джоко му се стори красива.

— Не забравяме ли нещо? — поинтересува се Джей.

— И какво е то?

— Че сме на една и съща възраст.

Джоко само сви рамене.

— Треньорите само стават по-добри с течение на възрастта. Поопитни, нали разбираш.

Джей се разсмя.

— Басирам се, че никога не си се качвал на велосипед през живота си.

Джоко хвърли поглед, изпълнен с разочарование, към приятеля си. После подаде на Бекър поничката с глазурата. И двамата впиха зъби, всеки в своята поничка, сякаш по команда. От Джоковата потече желе и достигайки водната повърхност, наруши хармонията на цветовете в ивицата мазут, която все още се стелеше под краката им. Капчица желе се намести между щръкналите косъмчета под долната му устна. Той я облиза с език.

Джей се изкушаваше да каже на Джоко, че се храни като последния мърляч, но пък му го беше казвал стотици пъти преди това, така че какъв беше смисълът?

— Е и, какъв режим ще ми наложиш, тренъоре?

И Джоко изложи плана си. Беше план, предвиждащ страхотно натоварване. Завърши със следните думи:

— Ако не знаех, че страшно ти се иска да участваш, нямаше изобщо да се напъна да мисля. Обаче като знам що за птица си, няма начин да не спечелиш състезанието — е, викам си, що да не се пиша и аз сред победителите? — Спря да бърбори само за да отпие глътка кафе. — Върша тази услуга единствено заради теб, и то безплатно — произнесе той с по-различен тон, имитирайки своя баща евреин.

Джей се разсмя. Винаги се смееше, когато Джоко имитираше баща си. От устата му се посипа канонада от трохи, които съвсем развалиха целостта на мазутената дъга.

— Лапаш като последния мърляч — измърмори Джоко.

Джей отпи глътка кафе и попита:

— Как са ангажиментите в Деня на труда?

— Ами... всичко вече е заето. Даже си направих труда да се обадя в бар „Среща“. И там програмата е запълнена.

— Съли би трябвало да си изпълнява своята част от споразумението. Ние първи бяхме наети. И грешката си е чисто негова. Защо точно ние да сме тия, дето ще са минати. Поне можеше да ни плаща някакъв процент.

— Като нямаме договор?

— Някога да сме подписвали договор със Съли?

— Какво искаш? — Джоко приключи с поничката си и облиза устни. — Значи за първи път през тези десет години ни се падна да

почиваме на Деня на труда. Кой би се оплаквал при това положение?

— Аз. Защото става дума за *принципа*. Освен това ми трябват пари.

— А не ти ли трябва и някой богат чичо да умре?

— Виж ти от кого го чувам.

— Да не би да риташ срещу такъв късмет? На мен ми се падна, защо да не ти се падне и на теб? Никога не знаеш какво те очаква занапред. Ей това е най-вълнуващото в дяволския му живот. Аз извадих късмет. Защо и на теб да не се случи?

— Като говорим какво ни очаква занапред...

Джоко проследи посоката на погледа на Джей. Жена, русокоса, с хубави крака и зашеметяващо полюшваща бедрата си, се беше запътила към тях по кея.

— Кое то значи...

— Тази се записва за уроци по ветроходство, започва от утре. — И Бекър изви вежди. — Е, сегашната ми работа си има и предимства, ако искаш да знаеш.

Блондинката ги наближи и Джей подхвърли:

— Здравсти.

— Здравейте — изрече тя, докато ги отминаваше; усещаше се немският ѝ акцент.

Джоко я гледаше като влюбен пубертет. Прошепна:

— Запознай ме.

И двамата не откъсваха поглед от фигурата ѝ в гръб, докато тя се отдалечаваше по кея надолу. Люлеещата ѝ се походка изобщо не беше преднамерена. Това и не ѝ беше необходимо. Всичко в нея беше абсолютно съразмерно и работеше в пълен синхрон като идеално настроена машина. Гледана в гръб, тя притежаваше дълги крака и стегнати хълбоци; тялото ѝ изглеждаше силно, плешките ѝ изпъкваха изпод загорялата ѝ кожа всеки път, когато размахаше ръце. Банският ѝ беше светлосин и много оскъден.

— Ами Линда?

— Какво *ами Линда*? Само ще давам уроци по ветроходство на тази мадама, Джоко. Няма да се женя за нея.

И Бекър поклати глава.

— Опитай се да го обясниш на Линда — не се отказваше Джоко.
— Още щом я зърне, пиши се загазил с двата крака.

— Линда е минало.
 — Което значи...
 — Неясно ли се изразих?
 — А да не би аз да се изразих неясно? Чувал съм те да го казваш стотици пъти.
 — Да, обаче сега го мисля наистина.
 — И това си го казвал.
 — Добре, какво искаш още да ти кажа?
 — Ами просто трябва *нещо* да предприемеш.
 — Значи според теб да кажа на Линда да се пръждосва, така ли?
 — Джей поклати глава, на лицето му се беше изписало огорчение. — Вече съм го пробвал.
 — Май си под чехъл — изкара го на речитатив Джоко.
 — О, я стига!
 — Това най-вече исках да ти кажа и ти го казах.
 Джей се изправи.
 — Е, да се връщам вече на работа.
 — Извинявай — вметна Джоко.
 Джей се извърна към него, но преди да му отговори, за миг замълча.
 — Много е сложно, Рокс. Уж чувствам едно, пък върша друго. *Не ми харесва*, че ще я нараня.
 — Да нараниш? *Нея*? Стегни се най-сетне и се дръж твърдо. И стига си мълчал. Аз харесвам Линда. *Знаеш* го. Обаче тя се държи свински с теб. — Той също се изправи. — Повече не ви се бъркам.
 Джей го гледаше слисан.
 — Виновен съм, признавам — промълви тихо.
 — Ще се върна към пет. В пет и петнайсет отиваме да правим скоростни отсечки в Голдън гардън. — И пое по обратния път.
 Бекър му извика:
 — Благодаря за кафето.
 Джоко вдигна ръка като знак, че го е чул, поспря се, но после като че размисли, и продължи, без да се обръща.
 Джей хвана кофата, наведе се и започна да увива гюдерията около дългата дръжка на четката. Набързо се справи с палубата. После се огледа. Блондинката четеше вестник, облегната на носа на една яхта

недалеч от неговото работно място. Малко над товарната водолиния под формата на подкова беше изписано „Добрата дама“.

Джей я огледа, без тя да го забележи, и изводът му беше, че няма грешка.

3.

Надписите „Затегнете коланите“ и „Не пушете“ светнаха в жълто, а по пътеката вече не се движеха хора, щом като самолетът пое надолу към летище Дълес във Вашингтон, федерален окръг Колумбия. Рой Кепела гледаше как лампичките над седалките произволно светваха и изгасваха. Ниско долу наземните светлини грееха на воля, броят им сякаш съперничеше на звездите. Липсваше му гледката на обсипаното със звезди небе — а точно това се виждаше рядко в Сиатъл. При тази мисъл той се захили — и *слънцето* беше рядка гледка в Сиатъл.

Спомените за Вашингтон все още бяха живи в някакво ъгълче на съзнанието на Кепела. Можеше съвсем точно да си спомни деня, в който за първи път стъпи на вашингтонска земя, слизайки от влака. Двадесет и пети август хиляда деветстотин и петдесета година — два месеца след севернокорейското нашествие и завладяването на Сеул. Жегата и влагата същия този ден направо го бяха довели до пълно изтощение. В родната му Оклахома също имаше жежки дни, обаче усещането, че се намира в сауна, беше изпитал само във федерален окръг Колумбия^[1].

Пристъпвайки от самолета навън, той разбра, че нещата не са се променили и задиша тежко-тежко, веднага щом усети как горещината като че се стоварва върху него. Нямаше защо да се бави на летището, за да си чака багажа. В неголяма чанта от мека материя беше напъхал всичко необходимо: една смяна дрехи и продълговатото тефтерче с адреси.

Пътуването с такси му разкри няколко неவிждани досега гледки. Макар да беше тъмно, успя да се ориентира, че едновременноният пейзаж, състоящ се от малки фермички и коне, беше заменен от крупни владения и машини, побрали в себе си десетки, а понякога и стотици конски сили. Магистрали с шест и осем линии го отведоха до мястото, където се беше запътил — хотел „Холидей Ин“ в Арлингтън. Шофьорът, негър на име Джон, не спря да бърбори през цялото време

— по-скоро изстрелваше думите през зъби — надвиквайки се с госпъл рока от включеното радио.

Кепела почука два пъти на вратата с номер двеста и десет и тя се отвори веднага. Появилият се мъж беше с флотска подстрижка, грижливо поддържан мустак и силно почернял от слънцето. Посочи на Кепела стол до масичка с овална форма, отрупана с купчини листове и папки.

— Радвам се да те видя, Уолтър. Благодаря ти, че дойде.

Шефовете винаги го наричаха Уолтър. На това име беше заведено и досието му.

— Кевин Бранденбърг — представи се мъжът, като че Кепела не знаеше кой го беше привикал да прелети близо четиристотин километра на тайна среща. — Струва ми се, че ще е чиста загуба на време да се срещаме в дирекцията, затова се наложи да дойдеш тук. Работата е изключително важна и предпочетох да не привличаме внимание към себе си, знаеш как в дирекцията веднага забелязват пришълците...

Не, Кепела *не* го знаеше. Познаваше ситуацията в Регионалната дирекция в Сиатъл, не и в Централната дирекция във Вашингтон.

Бранденбърг продължи:

— Стаята е обезопасена. Можем свободно да разговаряме.

Кепела кимна. Стаята беше типична за стандартите на хотелите от веригата „Холидей Ин“: огромно легло, лампи, статуетки, телефон, телевизор, овална масичка, осветена от висяща лампа със зелена плафониера. Завесите бяха дръпнати и закриваха плъзгащата се стъклена врата, водеща към балкона.

Кепела се размърда неспокойно на стола. Бранденбърг се беше зачел в някаква папка, веждите му бяха сключени ниско над очите. Типичен жест за шеф, гарниран със заплашително мълчание, което трябваше да възстанови съотношението на силите. Кепела се зачуди колко ли често човек трябваше да се подстригва, за да поддържа неизменна прическата а ла Бранденбърг.

— Ти даваш много стабилни резултати — изрече Бранденбърг, създавайки илюзията, че чете досието на Кепела, но самият Кепела знаеше, че беше невъзможно — неговото досие беше много по-дебело.

Той изсумтя и отново се размърда на стола. Бранденбърг щеше да му каже за какво го е повикал тогава, когато *той* сметнеше за най-

удобно.

— Сигурен съм, че си запознат с цялата технология, от която напоследък все повече се налага да се отказваме.

Кепела кимна.

Бранденбърг улови кимването и отново забучи глава в папката.

— Преди време от ЦРУ са пратили агент в района на Регенсбург, Западна Германия. Възможно е той да е проникнал в мрежата на Вилхелм. Заради секретността на операцията данните, с които разполагаме в момента, са доста оскъдни. Обаче преди няколко дни той поискал *муле* — нещо, което е изключено да направи при нормални обстоятелства — освен ако не е могъл да се довери на обичайния си куриер. Това налага предположението, че е разполагал с нещо наистина много ценно. Той е мъртъв, Уолтър. А от жената никаква следа.

— *Жената* ли? — вметна Кепела.

— *Мулето*.

Кепела отново само кимна.

Бранденбърг вдигна глава. Челото му беше набраздено от бръчки, веждите му се бяха сключили като връх на стрела над носа му.

— Знаем, че следващата им спирка ще е на твоя територия, Уолтър — в Сиатъл. Имаме причини да вярваме, че ще приложат същия похват като в Лос Анджелис...

— Да вербуват агента.

— Точно така. — Бранденбърг затвори папката, върна я на мястото ѝ в една от купчинките и отвори друга. Имаше тънки пръсти с добре поддържани нокти. — Разкажи ми как върви семейният ти живот.

— Няма такъв — беше незабавният отговор на Кепела. Този въпрос отново го беше накарал да се почувства неловко.

Бранденбърг не бързаше с коментара.

— Какво мога да ти кажа, освен това, което вече знаеш? — Той махна с ръка към купчината досиета. — Живея сам, работя, ям, сера, спя.

— Няма нужда от цинизми. — Бранденбърг внимателно се вгледа в очите на Кепела. — Обадил ти се е синът ти, нали?

Откъде, по дяволите, беше научил? Кепела си спомни, че беше споменал за това на Марк Голпин, директора на отдел „Операции“ в

Сиятъл и негов много близък приятел. Беше му трудно да повярва обаче, че Марк би изпратил подобна информация в отдел „Кадри“.

— Миналата година — призна Кепела.

— И?

— Не виждам какво му влиза това в работата на ЦРУ — отвърна Кепела и с усилие добави, — сър.

— Не те познавам добре, Уолтър. Трябва да те опозная по-добре. А разполагам с много малко време да те опозная. Е, как да ми излезе пасиансът — говореше той, потупвайки с пръсти по папката, — като трябва да ти вадя с ченгел думите от устата?

Бранденбърг знаеше как да се оправя с хората. Ако Кепела предпочиташе тонът да не е толкова официален и разговорът — по-човешки, така и щеше да постъпи.

— Разкажи ми за срещата със сина ти?

Кепела въздъхна.

— Не знам какво има за мен в тази папка. Изхвърлих детето по времето, когато живеях в Оклахома сити. Беше се превърнал в пияница на осемнайсет...

— Обаче и ти обичаше да си пийваш здраво, Уолтър, нали? — Отново оня заплашителен шефски тон.

— Аз ли да ви го кажа, или по-добре вие да ми го разкажете?

— Продължавай.

— *Изхвърлих* го. — Кепела прокара ръка през гъстата си черна коса, смущението му беше очевидно. — Не бях го виждал от години...

— От колко?

Кепела притвори очи. Още докато клепачите му се вдигаха, той каза:

— Десет. Малко повече от десетина години. — Захвана като с клещи ръба на масата с пръстите на едната си ръка. — Появи се по едно време миналата година. През февруари, мисля. Отидохме да се почерпим. Беше се оженил за някаква ирландка, надул ѝ корема. Не искал бебето да се роди ей така, като че от нищото. Поиска ми пари. Десет години... и единственото, което всъщност искаше, бяха *пари*. Дадох му пет бона. Това ми бяха всичките спестявания. Не ме бива много да трупам пари. — На лицето му се изписа опит за усмивка. — На следващия ден вече си беше отишъл. Оттогава не съм чувал нищо за него.

— Разкажи ми сега за младите си години.

Кепела не се възпротиви и веднага се впусна да разказва.

— Бях отгледан с футбол, бира и на задната седалка на един крайслер. Оклахома сити си беше чудесен град, така мисля. Обаче аз не го харесвах много. Баща ми караше камиони. Майка ми чистеше по къщите. Предполагам, че ми се е искало нещо повече от това да се возя върху осемнайсет коледа или да дишам праха на чуждите хора. И се озовах срещу личен подпис в списъка на тия, дето отиваха да изпълнят дълга си в Корея. Бях голяма работа. След войната ме засилиха във Вашингтон. Там ме вербува ФБР, те ме изпратиха в колеж и ме засилиха на работа отново в добрата стара Оклахома. Ожених се за едно гадже, много по-малко от мен. Пълна глупост. Роди се и Томи. Тръгна ни толкова зле, всичко просто се разпадаше — пред очите ми. Томи порасна страшно бързо. На осемнайсет вече пиеше като смок. Изгоних го. Жена ми никога не ми го прости. Беше започнала и да ми изневерява. Като я усетих, ѝ вдигнах жесток скандал. После разбрах, че адвокатите ѝ са успели да ми вземат къщата — *моята* къща, направо да не повярваш — и са ме оставили с празни ръце. Тогава се преместих в Сиатъл. Всъщност и Сиатъл не ми харесва. — Той махна с ръка към папките. — Тъй като все пак нещо знаете за мен, вярвам, че това ви е станало известно най-напред. Ден след ден се точеха, от мрачни по-мрачни. Напълно се отдадох на пианството. Първо само нощем. После почвах още от обяд. Знаете как става. Може и да не знаете. Обаче работата си вършех много добре. Преди около година изведнъж поумнях. Казах на Марк... Голпин, директора... за проблема с пиенето. И оттогава не съм слагал нито капка. Сега съм напълно сух.

Вдигна поглед. Тъга прорязваше лицето му.

— Ами на любовния фронт, там какво става?

Пътят на Кепела през годините приличаше на лунна пътека, просната връз океанската шир — отражението на лунната светлина винаги беше по-красиво отколкото самата луна. Със сигурност той се беше научил как да се избави от пианския си навик, обаче освен работата, какво друго му беше останало? Думата *любов* беше изключена от ежедневната му лексика.

— Нищо не става.

Този път Бранденбърг не изчака, а реши веднага да вземе думата.

— Имаме основания да мислим, че идват с намерението да се доберат до теб, Уолтър. Пасваш идеално на типа човек, от когото се нуждаят.

Кепела разбираше, че това не може да се сметне за комплимент. Не му харесваше този Бранденбърг.

— Защо ми казвате това?

— Имал си проблем преди няколко месец с твой колега.

— И какво като съм имал?

— Бил си отстранен за две седмици.

— Конфликтът беше на чисто политическа основа. Питайте когото искате. След това отново веднага се залових за работа. С цялото чувство за отговорност, което се изисква от мен.

— Зная. Ти си напълно прав, разбира се. Обаче нещата не изглеждат така за някого, който не е от ЦРУ. Бил си отстранен. А ти си човек с положение в средите, занимаващи се със секретни операции от национално значение, Уолтър. Сведения за някои от най-новите военни технологии постоянно кацат на бюрото ти. А пък до останалите имаш свободен достъп. Нямах семейство, с което да споделяш — самотник си. На тях точно това ще им се хареса. Както и ти самият си призна, не ти върви с парите. Сам разбираш сега, Уолтър, идеален си за тях.

— Няма защо да се безпокоите. — Можеше да си представи как двадесет години по-младият помощник на заместник-директора от нямане какво да прави беше взел гениалното решение да се развърти и поразчисти и във ФБР — нямаше да го огрее. — Не е в стила ми. Ако исках да премина от другата страна, Бранденбърг, щях да го направя много отдавна. Имах такава възможност преди известно време, знаете го.

— Да. Близо осем години оттогава. Е, това е добра новина, Уолтър. Много, много добра. — Бранденбърг бутна папката в единия край на масичката, оставяйки свободно пространството пред себе си. — Е, и как си с пиенето тия дни, Уолтър?

— Нямате ли нещо и по този въпрос в папките си?

— Би трябвало да имам. Ти защо не искаш да ми кажеш нещо по въпроса? — Усмихна му се покровителствено. — Със *свои* думи. — Пъхна ръка в куфарчето си и измъкна водка „Попов“ от него. Изправи се, отиде до банята и се върна с две чаши, във всяка от тях беше сложил кубчета лед. — Стиска ли ти да пиеш с мен?

Доста недодялан начин да го изпитат, помисли си Кепела.

— Не, благодаря — изрече на глас.

Бранденбърг си наля от бутилката, жестовите му напомняха за лаборант, правещ опити с различни химически смеси. Не е от пиячите, реши Кепела. Бранденбърг напълни и чашата, предназначена за Кепела, и я побутна към него.

Кепела я удостои само с поглед.

— Не, благодаря.

— Не ти ли се иска, Рой?

Бранденбърг беше превключил от *Уолтър* на *Рой*. Това сега приятелската част от срещата ли беше? Или бяха приключили с работата, или едва сега се започваше. Бранденбърг беше добре информиран. Кепела се обади:

— Агентът е бил от ЦРУ. Ние защо трябва да се набъркваме?

— Такава е била и жената.

— *Била* ли? Нали казахте, че не се е свързала.

Това изречение като че смути с нещо Бранденбърг, отбеляза наум Кепела.

— *Била* или *е*, разбираш какво имам предвид. Или ФБР трябва да се набърка, или Разузнаването, щом сме на американска територия, ясно ти е, нали, Рой?

— Мислех, че Разузнаването има връзка само с отдел „Разследвания от особена важност“.

— Кой изобщо е споменал нещо за отдел „Разследвания от особена важност“?

— А защо тогава се наложи да пропътувам целия този път? Даже настояхте да си взема отпуск по болест, а не просто да кажа в службата къде отивам. Трябва ви *шпионин*. Искате от мен да проследя всеки мръсник, който се появи. Нали така? Имам добри новини за вас, Бранденбърг. Така или иначе точно това ми е работата.

Бранденбърг привърши чашата с питието си и веднага я напълни отново. Кепела усети устната си кухня да се изпълва със слюнка. *Желанието* никога не преминава.

— Това няма нищо общо с отдел „Разследвания от особена важност“. Само четирима знаят за тази операция, директора, аз, секретарката ми и ти.

— Каква операция? Кой от *всичките* директори?

— Вашингтонският. Твоят Голпин от Сиатъл не знае нищо. А пък за операцията... ще стигнем и дотам. Сега ще ми кажеш как си с пиенето.

— Не, няма.

— Каза, че нямаш вече нищо общо с това.

— Нямам.

Бранденбърг си пое дълбоко въздух.

— Рой, тези папки, донесения, кадрови статистики не ми вършат никаква работа, нищо не ми казват за теб, какъв си *като човек*. Господи, знам за женитбата ти, за бившата ти жена, за сина ти, даже и какво има в банковата ти сметка. Знам и че не слагаш и капка в устата. И по всичко изглежда, че си по-добре сега. Необходима ми е по-солидна информация за теб, Рой. А нямам много време. Всъщност нямам *никакво* време. По дяволите, трябва да разбере що за човек си.

— Затова ми предлагате пълна чаша и чакате да излея целия си живот? — Даваше си сметка, че ако беше изгълтал съдържанието й, щеше вече да усеща как топлината се разлива по гърба му, по протежение на гръбначния стълб и до главата. — Не съм такъв човек, Бранденбърг. Прочетете си папките по-внимателно. Би трябвало да сте наясно, че не обичам да ми се говори със заобикалки. Обичам да ми се казва ясно и точно за какво става дума. Обичам да си върша добре работата. И наистина добре си я върша. Дойдох във Вашингтон по ваша заповед, от която, да призная, чак толкова не се развълнувах. Ето ме тук. Щом сте чел тия папки... пълни с... глупотевини... трябва да сте схванал, че не съм особено щастлив в Сиатъл. От десет години се опитвам да заслужа преместване във Вашингтон. Обичам този град. Точно тук бях вербуван. Тук преживях и едни от най-хубавите си години. Разчитах на Марк Голпин да каже няколко добри думички за мен тук. Обеща ми, че ще го направи. После вие ми се обадохте и си помислих, може би настъпи най-сетне и моят час. И дойдох чак дотук и какво ми се предлага — един двайсет години по-млад от мен мъж, който по някаква случайност ми е шеф, почва да ме върти на шиш, вика ми Уолтър първите четиридесет минути, после почва да се налива и вече ме нарича Рой. Е — завърши Кепела, — как ще ми възстановите разходите за това приключение?

Той пъхна ръка в джоба на ризата си и извади оттам самолетния си билет. Ръцете му бяха едри, с дебели пръсти и плоски нокти. Все

още носеше халката си.

Без да каже нито дума, Бранденбърг извади портмонето си и отброи седем хиляди и петдесет долара. Подаде ги на Кепела.

— В брой?

— Казах ти — каза Бранденбърг, прибирайки портмонето си, — това тук даже не се води към операциите. Само четирима знаем. Ако прекараме разходите през счетоводството, целият му проклет отдел ще научи. А сигурно и един-двама сенатори. И вече ще е почти невъзможно да запазим цялата информация в тайна. Твърде много хора ги сърби езикът да се разприказват пред пресата. Директорът разпрати специална заповед заради подобни случаи.

— Четох я.

— Тогава разбираш за какво става дума.

— Да. Ние имаме повече късмет. Една малка, компактна група, това са хората в Сиатъл. Има си много повече предимства, предполагам.

— Точно това имам предвид и в нашия случай. Знаем, че искаш да дойдеш във Вашингтон. С нас си повече от двайсет години, така че предполага се, че си ни верен. На директора това му харесва — да има повече хора като теб, с двайсетгодишен стаж. Сигурно точно това е бил най-тежкият аргумент, като те е предпочел за тази операция. Свършваш тази работа за нас и после можеш да се преместиш във Вашингтон.

Кепела донамести парите в портмонето си, после се втрени в Бранденбърг.

— Каква работа?

— Нали ти казах, ние — всъщност по-скоро от ЦРУ — имаме основания да смятаме, че следващата им мишена ще бъде Сиатъл. И може би *ти*, най-вече.

Кепела не реагира, въпреки че си мислеше как е възможно на някого изобщо да му хрумне подобно нещо. Все пак ЦРУ работеха по съвсем друг начин.

Бранденбърг заговори отново:

— Искаме да им погодим номер.

— Да ги снимате ли искате?

— Не. Нещо много повече и по-заплетено и сложно. Друг стар номер, казаха ми, че са го използвали още по време на войната. —

Бранденбърг имаше навика да подсмърча, ноздрите му се свиваха и отпущаха безброй пъти, в такива моменти заприличваше на хрътка. — Консултирах се с един човек на име Стоун. Чувал ли си за него?

— Не.

— Сега е в пенсия. Навремето е отговарял за контраразузнавачите.

— Двойните агенти?

— Всъщност за тия, дето *следят* двойните агенти.

— Говорите ми за „Разследване на държавни служители“, нали?

— Значи *все пак* си чувал за тях?

— Само инцидентно. Един на име Лайъл им е шефът, нали?

— Стоун също им е бил шеф — продължи Бранденбърг, избягвайки прекия отговор. — Във всеки случай Стоун ни беше много полезен. Знае много за този тип операции. Натрупал е страхотен опит. Говорихме какви са възможностите да измамим врага. Оказа се, че е най-добре да ги оставим да се доберат до търсеното. Много заплетена и сложна операция. Нищо общо няма с обичайния тип операции, на който сме свикнали. Детайлите сами започнаха да се подреждат, веднага щом като взех решението. На директора планът му хареса. И решихме да опитаме. Много сериозно обсъдихме кандидатурата ти, Рой. Но, както казах и преди, би ми се искало да те опозная по-добре, страхувам се обаче, че изобщо няма време за това. Нали разбираш, трябва ни някой, на когото да се доверим. *Изцяло*.

— Учил сте в Европа, нали?

— Да, в Англия, защо?

— Кеймбридж?

— Не, Оксфорд. — Той се изчерви. — Спечелих стипендия.

— Говорите като британец. Познавах един човек, който говореше точно като вас. Нямате обичайния стил на говорене.

— Струва ми се, че няма да мога да престана да говоря така. Само три години бях там, но попих стила им за цял живот. И жена ми е британка, по твоя израз. Така че да се променя, просто няма начин.

— Деца?

— Не. Нямам — отвърна Бранденбърг и разочарованието заля лицето му. Той отпи няколко глътки водка.

Кепела каза:

— И какво следва от плана ви?

— Следва това, че разбиваме мрежата им. Искаме да нанесем още един удар по Вилхелм. Това е, което имаме предвид. Планът е много добър, много стабилен, Рой. Но... ами ето какъв е проблемът обаче... ти никога не си бил *действащ* агент. Отчасти това точно наклони везните към теб, но, от друга страна, ни прави малко несигурни.

— Действащ агент ли?

— Да. Как ти се струва?

— Трябва ми по-голяма яснота. — Той се потупа по гърдите. — Е, не ме оставихте съвсем без дъх, все отнякъде ще събера смелост. Сериозно, не смятам, че съм най-подготвеният човек от отдела. Твърде много време прекарах зад бюрото. Специалната подготовка я изкарах преди много години. Е, все още мога да улучвам мишените по стрелбището. Обаче рамо до рамо с врага? И за миг не ми е минавало през ума. Зависи вие какво сте намислили за мен.

— Нямах нужда от никаква специална и допълнителна подготовка. Нищо подобно. Напълно ще се съобразя с теб, Рой. Единствената ми грижа е да разбера дали ще удържиш на напрежението. Това е най-трудното; не само за теб, за когото и да било друг. Заради твоя начин на живот, пианските ти подвизи, подозрителността ти — колкото смятаме, че си подходящ, толкова ни караш и да се безпокоим. Разбираш ли колко деликатна задача е това? И всичко лежи на моите плещи. Аз трябва да взема решението. А друг просто нямаме предвид. Или ти, или никой. *Ти* трябва да бъдеш. — И той глътна наведнъж останалото в чашата си.

— И? — обади се Кепела.

— Не разбирам.

— И какво е вашето решение?

— Не би ме питал, ако вече не го знаеше, Рой. — Той потупа папката. — Не би било в твоя стил.

[1] Град Вашингтон не се числи в никой щат, а е отделна административна единица — федерален окръг Колумбия. — Б.р. ↑

4.

Цветна снимка на президента висеше на стената над бюрото на Марк Голпин. Президентът беше усмихнат. Голпин — не. Офисът му се беше вмирисал на пот. От прозореца на седмия етаж на новата федерална сграда се разкриваше гледка към залива Пъджит Саунд. Обикновено се виждаше и връх Рейниър, но не и днес. Имаше мъгла.

Голпин беше облечен в блейзър в морскосиньо, риза на едри шарки и ръждивокафява вратовръзка. Благодарение на поизсветлялата си на слънцето руса коса той изглеждаше по-млад за петдесетте си години. А огромното му дъбово бюро по-скоро беше предназначено да служи за бариера, отколкото за работно място. На него нямаше и един лист хартия, само зелена попивателна, подплатена с кожа по краищата, табела с името и телефон от черна пластмаса, наричан понякога Мерлин, по името на злия вълшебник от легендата за крал Артур. До него се намираше преспапието, често използвано за пепелник — беше направено от месингова гилза от противосамолетен снаряд за кораб разрушител от времето на Втората световна война — от вътрешната страна се четеше „МАРК ГОЛПИН“.

Самият Голпин се мъчеше да се успокои, като учител, доведен до безизходно положение. Вените и от двете страни на почервенялата му шия се издуваха равномерно, следвайки пулса на разлудялото му се сърце. Челюстните му мускули непрестанно се свиваха и отпускаха, сякаш нещо предъвкваше.

Седни, означаваше жестът на ръката му.

Кепела си избра стол, от който нямаше да се наложи да гледа към прозореца — не искаше да се разсейва заради хубавия летен ден навън — и се отпусна в него, дишайки тежко.

— Какво ти става, Рой?

— Няма да се пов...

— Защо? Защо започваш отново да пиеш, Рой? — Голпин се загледа през прозореца, избягвайки погледа на приятеля си. — Взимаш си един ден отпуск по болест. На следващия ден изобщо не се вясваш

на работа. Миналата нощ профучаваш през три червени светофара, блъскаш една кола, после се натрисаш и в един камион. — За миг се поколеба дали да продължи. — И защото отдалеч смърдиш на алкохол, те изтеглят на буксир до центъра. Стига ли ти, или още да продължавам?

Кепела се беше загледал в телефона.

Голпин продължи:

— И след това имаш нахалството да намесиш Бюрото^[1]. Какво си очаквал? Какво би могъл да очакваш при такава каша?

— Нищо не съм очаквал. Това е истината.

— Няма нужда да ми го казваш. — Той се извърна към Кепела, скръстил ръце в скута си. — Постави ме натясно, Рой. — Замълча за миг, после добави: — *Страшно* натясно.

— Марк, просто ми се струпаха много неприятности напоследък.

— Не искам да слушам, Рой — изръмжа Голпин и махна с ръце. — Казах ти: няма да мине номерът. От мене нищо не очаквай. А и изобщо не трябваше да намесваш Бюрото в твоите каша, знаеш го много добре.

— Мислех...

— Знам какво си мислел. Всеки знае. Обаче в устава пише друго, за бога!

Кепела запази мълчание. Чудеше се какво ли наблюдава Голпин там, през прозореца. Може би корабите. Той беше запален ветроходец. Някои от агентите и в стенографския отдел го наричаха Капитана. Принуди се да се откъсне от разсейващите го мисли и да се съсредоточи върху собствените си проблеми. Опита се да се концентрира, впери очи в снимката на президента. Усмивката му беше съвсем изкуствена.

— И какво следва сега, Марк?

— Какво следва сега ли? — повтори Голпин, усещайки се неспособен да погледне Кепела в очите. — Дяволски добър въпрос. Какво следва сега? *Как*, се пита в задачата, да постъпя с теб сега? Ти си добър агент, Рой. Но пикаеш срещу вятъра, приятел, и всичката помия се връща върху теб. Имам ли избор при това положение? Повръща ми се само от мисълта да настаня някой друг на твоето бюро. Справяше се дяволски добре, Рой. Голяма работа си като архивар, добър приятел си. По дяволите. — Голпин хвана ръце една в друга и

продължи доста по-тихо: — Ще ти го кажа направо. Проблемът е много сериозен, Рой. Досега никога не си позволявал на алкохола да ти пречи на службата. Винаги си успявал да се контролираш. Обаче сега е по-различно, нали? И на мен ми е още по-трудно, защото сме приятели. От комисията няма да позволят на бивш алкохолик, който отново е започнал да пие, да ни води архивите. Знаеш го много добре. Така ще се отнесат с теб, Рой: просто ще сметнат, че поемат голям риск, ако те оставят. Напълно откровен съм.

— Ти ме познаваш и знаеш, че няма да стане така.

— *Мислех*, че те познавам, Рой. Уверен бях. — На лицето му се беше изписала болка заради предателството на Кепела. — Така ти повярвахме... след като успя да се оправиш...

— От алкохолната болест.

— Мислех, че си престанал.

— Наистина бях престанал, Марк, наистина.

— Сега съм ти само приятел. Приятел, който винаги ще ти помогне при нужда.

— Така ли стана?

— Така *ще* стане. Колкото по-рано, по-добре. Нямам какво повече да ти кажа.

— Само едно нещо.

— И какво е то?

Кепела се изправи и протегна ръка.

— Извинявай, Марк.

За да проникне в офиса си, Кепела трябваше да пъхне идентификационната си карта с магнитен код в процеп отдясно на вратата. Чу се бръмчене и той завъртя топката на бравата. Стаята нямаше прозорци. До всички стени освен една бяха подпрени перпендикулярно и два по два картотечни шкафове от сив метал, всеки един с по пет рафта. Миниатюрното бюро, предназначено за Кепела, беше в същия цвят — дипломатическо сиво, разположено в близост до единствената празна стена. Навремето над него висеше картина, което лесно можеше да се разбере заради ясно различимия правоъгълник в по-светъл цвят на основната боя. Кепела беше нарекъл правоъгълното петно „Снежна буря в Аляска“. Сега гледаше стаята сякаш за пръв път

я виждаше, като че тук всичко му беше непознато — и тази оскъдност на обзавеждането, ярката флуоресцентна светлина, и тази сивота, сивота, сивота. Картотеката беше изградена на принципа на повишаващата се секретност.

П означаваше поверително.

С означаваше секретно.

СС означаваше строго секретно.

ВИОД означаваше вътрешна информация с ограничен достъп.

СПИРМОДСМ означаваше специално предупреждение: използвани са разузнавателни материали с ограничен достъп и секретни методи.

ЗВЛ означаваше забранено за външни лица.

СОД означаваше силно ограничен достъп.

Всяко наименование имаше и цифров израз, а съответният картотечен шкаф се отваряше със специална комбинация от цифри. Отделните чекмеджета също бяха снабдени с етикети, върху които бяха изписани цифри, съответстващи на буквени комбинации. При три от картотечните шкафове се изискваше картата с магнитен код на агента да се пъхне в съответния процеп, преди да се набере цифровата комбинация. *Досиета*. Година след година се трупаха все нови и нови досиета. Обичайните за подобни отдели копирна машина и машина за унищожаване на документи бяха бутнати в по-далечния ъгъл на празната стена, зад бюрото на Кепела. Боядисана със син емайллак кутия се мъдреше до унищожителя — единственото цветно петно в офиса — инсинератор под високо напрежение, приличен на кофа за боклук, използваха го да доунищожат нарязаните на лентички секретни документи и да ги превърне в миниатюрни късчета хартия.

Кепела имаше на бюрото си и компютър IBM, който не беше свързан с нито един от другите компютри в Бюрото. Използваше го само като се наложеше да добави новопристигнала информация, като система за ориентиране в база данни. Включи го. Дискетите със записана върху тях информация, заключени заедно с досиетата, фигурираха в компютърните списъци заедно с поредица от различни тематични наименования, което позволяваше да се извършват сложни проучвания, като се правят безброй връзки между отделните файлове. Само Кепела, Голпин и някакъв заместник на нещо си във Вашингтон знаеше паролата: ZOWENOTE.

Рой изписа паролата и после започна да си проправя път, както той си знаеше, из различните менюта. Не след дълго взе да почуква по клавиатурата редиците цифри, означаващи кодове на файлове. Изобщо не вкара в употреба системата за търсене, тъй като компютърът автоматично заличаваше командата, ако до петнадесет секунди не му се подаде нов цифров код.

Сърцето му силно биеше. Това беше началото.

Фотокопира файловете за минути, после ги върна в съответните чекмеджета и ги заключи. Внимателно нагъна всеки лист така, че свободно да се побере в обувките му. После ги обу и здраво затегна връзките им, като прие правенето на възли като символ на това, което се беше случило с него.

Свършено е, помисли си той и се отпусна на стола си, за да си откъхне. От всичко най-много му се искаше сега да си пийне.

[1] ФБР. — Б.р. ↑

5.

Джей Бекер с решителна походка закрачи по кея към „Добрата дама“. Не че се чувстваше изпълнен с решимост. Даже напротив — изпитваше безпокойство, защото днес щеше да се срещне с *нея*, и не просто щяха да си подхвърлят по едно здравей, докато се разминават. Не, днес щяха и да прекарат известно време *заедно*. За две седмици добре я беше проучил: беше жена, едновременно свенлива и самотна; говореше меко; приличаше на човек, изплашен от нещо. Усещаше този страх в нея, знаеше, че интересът му беше колкото въпрос на хормони, толкова и се дължеше на чисто любопитство. Въпреки това мисълта за нея все така продължаваше да го кара да се изпотява, а сърцето му да ускорява пулс. Отри ръце в сините джинси, които някога бяха дълги, за да ги подсуши. Любопитството беше основна движеща сила в живота на Джей Бекър: желанието да наблюдава, страстта към неизвестното. Написаните от него над двеста песни бяха плод на наблюденията му — там се говореше и за индустриален смог, и за китоловни кораби.

Веднъж написа песен и за нощната пеперуда. Той и съставът му бяха наблюдавали нощна пеперуда по време на гръмотевична буря, когато лампите бяха загасени и вместо тях запалиха свещи. Много скоро след това главна атракция стана не неритмично появяващата се крива на поредната светкавица, а една нощна пеперуда. Всеки път, когато пеперудата доближеше пламъка на свещите, крилцата ѝ се обгаряха все по-надълбоко. Но това ни най-малко не я отказваше отново и отново да се опитва да доближи максимално светлината. Накрая, при поредното опасно близко прелитане над пламъка, тя се устреми към земята, опита се да размаха това, което ѝ беше останало от крилцата, но се сгромоляса точно наред горещия восък от сълзенето на свещите. Джей я нарече Марвин и написа стиховете си в алегоричен стил. Беше се случило преди девет години, но понякога Джей си даваше сметка, че се чувства точно като онази нощна пеперуда тогава. Въпреки повтарящите се неуспехи, той продължаваше да си изкарва хляба с музика, отказвайки да се прости с мечтите си.

Марвин. На Марвин естествено всичко му беше ясно, но Джей Бекър все така продължаваше да се учи.

Мистерията, която струеше от нея, приковаваше цялото внимание на Джей. Тя носеше в себе си някаква тайна, нещо премълчано, дълбоко прикрито. Само да откриеш ключа и душата ѝ ще се разтвори.

Впрочем, знаеше какво може да постигне с красавиците като нея. Според него съществуваше тънка граница между красотата и привлекателността; веднъж само да се преминеше тази граница, и Джей се превръщаше в пълен идиот, досаден като някоя муха и достоен за определението *много нисък коефициент на интелигентност*. Самият той много добре съзнаваше и най-големия си недостатък — да си вири носа и да си придава излишна важност. Човешко беше. *Съвсем човешко*, така обясняваше нещата на близки приятели. И си мислеше, че в този свят, в който хората се опитваха да стават какво ли не, но не и човеци, той много често оставаше с пръст в уста, и то *среден* пръст. Влагаше цялата си енергия да наблюдава и описва, не и да играе, а всеизвестно беше, че красивите жени са си направо професионални актриси. Той не беше партия за тях. О, би се справил на която и да е сцена, без проблеми. Би изпълнил нощта със страхотна музика. Но веднъж слязъл от сцената, Джей Бекър се превръщаше в съвсем друг човек; на него това му беше известно, но много жени изобщо не го разбираха. Прокара пръсти през косата си и закрачи по кей L.

— Цяла серия уроци — така беше казал капитанът на пристанището. *Серия.* — Искане да участва в Регатата по случай Деня на труда в Уидби. Казах ѝ, че ти си най-добрият шкипер^[1], с когото разполагаме в момента. Най-добрият *наличен* шкипер — беше добавил, изключвайки себе си. — Казах ѝ още, че ако иска да бъде с теб на Деня на труда, ще трябва да се вмести между проклетите ти колоездачни състезания и стърженето по заведения. — Винаги наричаше свиренето му *стържене*.

— Веднъж дневно — беше краткият отговор на Джей в опит да парира обичайното възмущение на капитана от делата му.

— Не мога да те разбера. Какво бъдеще има в тия работи, дето ги вършиш? Вие, младите хора, трябва да се замислите за бъдещето си. А на вас в ума ви е все аз, аз и сега, сега, сега и веднага.

И продължавайки все в същия стил, се отдалечи.

Какви са ангажиментите му за Деня на труда Джей провери при Джоко. Почивните дни, когато се падаше Денят на труда, му бяха свободни. Почувства се на седмото небе.

Хвърли поглед наляво, към кей К, където беше „Ослепителната дама“. Не трябваше, защото видът ѝ веднага го накара да си припомни какво се беше случило предната вечер — чистеше тъкмо тази яхта, когато се появи Линда. По същото това време той се чудеше как беше възможно да се прекрати връзка с човек, за съжителството с когото съзнаваше, че е грешка от самото начало, без досега да е дал какъвто и да било знак в тази насока. Твърде много време му трябваше — чак до миналата вечер, за да се реши да го направи, и чудно, изобщо не се усещаше виновен, а само облекчен.

В течение на четири години той и Линда се мъчеха да създадат нещо заедно. Месец след месец любовта им отслабваше. Месец след месец проблемите се трупаха. И Джей никога не беше имал силата да предприеме каквото и да било. Ето, това беше то, осъзна той миналата вечер, след като всичко за него вече беше приключило: до този момент никога не бе успявал да намери *сили*. Чувстваше се силен за толкова много други неща. Имаше крака на шампион и би могъл да надбяга с велосипеда си когото и да било от своята възрастова група. Притежаваше силата да понесе всички трудности и лишения на свиренето по нощни клубове в течение на цели десет години — силата на духа. Ами къде остана силата на сърцето? Там се оказа слабак. Можеше да дава любов. Нямаше проблеми с *даването*. Обаче да си вземе любовта обратно? Изключено. Беше останал с Линда по-дълго от необходимото, защото силата на сърцето му никаква я нямаше. Или може би твърде *много* я имаше. Зачуди се: какво е силата — да останеш с някого и да стигнеш до горчивия край, или да извоюваш свободата си?

Тя се беше разплакала. Линда знаеше слабото място на Джей Бекър. И нямаше да се предаде без битка — иначе нямаше да бъде Линда. Джей винаги се беше чувствал по-скоро неин *трофей*, отколкото каквото и да било друго, така че когато снощи дойде време да се действа, Линда просто демонстрира, че няма така лесно да се откаже от трофея си, без да е устроила поне финална сцена. И така, беше се разплакала, а Джей Бекър най-сетне беше усетил, че силата на

сърцето му се връща. Просто я беше изчакал да престане. Въпреки че изпитваше облекчение, дълбоко някъде усещаше и празнота, самота, каквито чувства не беше изпитвал от години. Може би именно усещането за самота го беше държало буден миналата вечер. Може би и защото десетки пъти съзнанието му превърташе грозната сцена с Линда. Може би пък всичко беше заради очакванията, свързани с утрешния ден.

Веднъж дневно, помисли си той. На час по лъжичка. Спря се до бушприта^[2] на една близо двуметрова яхта и заоглежда „Добрата дама“. Не беше най-добрата яхта на света, не беше и най-лошата. Усети желание да се пусне с нея, да я изпробва, да я раздвижи както той си знае. Плаването, както и колоезденето или свиренето, изискваше пълно себеотдаване, докато го вършиш.

Той стисна зъби и удари по корпуса на яхтата. Съзнаваше, че всичко щеше да се промени.

— Здравсти — обади се глас с немски акцент.

Сутрешното слънце я осветяваше в гръб, така че засега той можеше да се наслади само на изящните линии на раменете ѝ и на потропващия ѝ десен крак. Внезапно тя се отмести и слънцето го заслепи, миг само след като бе успял да срещне погледа ѝ. Беше облечена в бели панталони и стегната с колан блузка в бяло и цикламено, косата ѝ беше силно опъната назад и прибрана от семпла барета.

— Вие трябва да сте господин Бекър.

Джей мислено се погледна отстрани — отрязани сини джинси, фланелка, каквато носят ръгбистите, и то с дупка на рамото, и платнени обувки, носени вече две години — идеше му в земята да потъне. Как му беше дошло наум да сложи точно тия дрехи? И какво впечатление очакваше да ѝ направи, облечен като ученик в лятна ваканция? Пред него беше жена, достойна за Ривиерата, за гръцките острови, за Палм Бийч и Канкун. А кой беше той? Наемник, който да ѝ спечели трофей, за да си го навре после в някоя витрина в проклетия си замък в Бавария.

— Вие сте господин Бекър, нали?

Той я погледна в очите.

— Да, да, Джей Бекър. — Качи се на борда и протегна ръка. — Приятно ми е да се запознаем.

Тя бавно протегна своята ръка. Ръкуваха се набързо. Той не напипа обичайните за един ветроходец мазоли. Значи беше новачка. Неговите ръце бяха покрити с втвърдили се мазоли от върха на пръстите до китките. Прехвърляйки се от китарата през велосипеда върху яхтата, ръцете на Джей нямаше как да останат меки и нежни.

Тя каза тихо:

— Не зная дали капитанът на пристанището ви е информирал, но се надявам да се науча да плавам. Бих искала да се състезавам с „Добрата дама“ на Регатата по случай Деня на труда. И тъй като това не е моя яхта, крайното решение, разбира се, няма да го взема аз...

— Решение ли?

— Да бъдете шкипер на яхтата...

— Разбирам...

— Решението няма да го взема аз, а... *работодателят* ми.

Ето значи какво било — ясно е като бял ден, даде си сметка Джей. Значи това била мистерията. Нейната тайна. Каквото и да безпокоеше тази жена, то имаше нещо общо с нейния *работодател*. Тя едва не се задави, когато изрече тази дума.

— Какво да правя при това положение? — зададе въпроса тя с невинен тон.

Имаше най-пронизващите зелени очи, които Джей някога беше виждал.

*Само ти,
очите ти единствени...*

Стихове. Пак стихове. Помисли си, че очите ѝ изглеждаха тъжни. Не от онази постоянната тъга, просто намек за тъга, като че ли преди малко се е съвзела след дълъг и мъчителен плач. Прииска му се да я вземе в прегръдките си и да я утеши. Искаше му се да ѝ каже: *Кажу ми какво те безпокои. Разкажи ми. Слушам те*. Вместо това ѝ каза:

— Хайде да се поогледаме.

Тя го последва. Изучаваше го. Той се спираше пред всеки талреп, всяка лебедка. Потягаше това, подръпваше онова, отблъсквайки се от време на време от релинга^[3]. Пипна и платната, провери възлите, удари по шпангоута, най-накрая се навря и в каюткомпанията.

„Добрата дама“ беше обзаведена като плавателен съд за разкош, не за състезания. Забеляза отвореното куфарче на барплота, от което се подаваше телефон. Виждаше такива по каталозите. Кой ли можеше да си позволи лукса? Преносим телефон!

— Клетъчен ли е телефонът? — попита.

— Да.

— Твърде голям лукс. Не върши работа обаче като излезеш в морето, нали така?

— Напротив. Съвсем не е така. Собственикът — моят работодател — не обича да използва обичайната радиостанция за връзка с брега.

— Негова си работа.

— Всичко тук е негово.

— Заедно с всички екстри — допълни Джей, имайки предвид телевизора, стереокасетофона и видеото.

Би могъл да си позволи и друг коментар по повод избора на все скъпи неща: телевизорът беше Сони, стереокасетофонът сякаш бе взет от филма „Междузвездни войни“, изобщо човек, който можеше да си позволи такава яхта, трябва да разполагаше с много пари. Подходящото изречение в случая беше: яхтата е като дупка в морето, в която си хвърляш парите. Банална фраза, а и Джей не беше чак толкова изненадан при вида на целия този лукс. Беше по-хубава от някои яhti, но не чак толкова хубава в сравнение с други. Всичко е относително. Той дръпна вратата, водеща към миниатюрния склад, и забеляза, че бравата ѝ се нуждае от поправка. Просто вратата не се затваряше добре и при движение щеше безспир да хлопа. Джей притежаваше чувствителен слух и не обичаше около него да се трака и хлопа. Мина напред, за да провери за платната. Бяха складирани под двете пейки в предната част. Имаше синьо-бял спинакер^[4], генуа и допълнителен грот^[5] под пейката отляво, откъм левия борд. Под тази отдясно откри кливер^[6] и оборудване за подводно плуване: маски, шнорхели и харпуни. Все луксозни такъми.

— Вие ли се гмуркате? — попита я той. Като не му отговори, той извърна глава назад. Стоеше зад него, посред кухнята и само го гледаше. — Вие ли се гмуркате? — попита отново.

Стори му се изплашена.

— Не. Не се гмуркам.

— С какво се занимава работодателят ви?

Тя отново се забави с отговора.

— Бизнесмен е — отвърна най-накрая. После веднага промени темата. — Какво мислите за яхтата? Как я намирате?

— Истинска красавица е — каза Джей и демонстрира една от обичайните си усмивки, за които казваха, че са негова запазена марка. Нищо не последва в отговор. — Повече нищо не мога да кажа, преди да я изпробваме в движение — додаде той, а си мислеше друго: *Същото се отнася и за теб.*

Върна торбата с кливера обратно на мястото ѝ и затвори вратата на склада зад себе си.

Като излязоха на палубата, Джей запита:

— Какво знаете за плаването под платна?

— Доста време тренирах сърф.

— Труден спорт — кимна Джей, повдигайки люка на кокпита^[7], за да провери една по една складираните под него вещи. — Някога плавала ли сте на яхта?

— Когато бях по-млада — отвърна тя.

Той се извърна, за да я погледне, слънцето отново я осветяваше в гръб, придавайки ѝ неземан вид. Вече на два пъти, и то през няколко минути, помисли си той — на два пъти с интервал от няма и час тя му заприлича повече на дух, отколкото на човек.

— Името ви — каза той, примигвайки в посоката, където стоеше тя. — Как се казвате?

И въпреки заслепящото го слънце, той забеляза усмивката ѝ. Не спря да се усмихва и когато заговори. Усещаше се по тона ѝ.

— Марлене — информира го тя. — Марлене Йоханингмайр.

— Много тържествено.

Тя кимна все така усмихната, но после бързо си възвърна сдържаното изражение и извърна глава настрани. Джей пусна люка, от което той силно се затръшна. Забеляза, че това изобщо не я стресна. Просто запази спокойствие, но скръсти ръце. Отмести поглед и улови слънцето в очите си — те заблестяха. Може би точно очите ѝ и само те създаваха мистерията ѝ. Може би зад всичко това не се криеше нищо друго — освен страхотен външен вид и напора на собствените му хормони. *Може би.*

— Ще я изведем ли навътре в океана?

Тя сви рамене.

— Ще ме учите ли?

— Да. — Замълча за миг. — Ще ви уча. Хайде сега да потегляме.

— Кажете ми какво да правя.

Каза й.

Няколко минути по-късно Марлене метна носовото въже на кей L, а Джей насочи яхтата на заден ход за излизане от бухтата, дизеловият двигател оглушително бръмчеше. Една изникнала изневиделица в близост до тях чайка размаха криле и се заиздига високо в небето. Бризът облъхна лицето на Джей Бекър и разтегли устните му в широка усмивка. Намираше се на борда на красива яхта заедно с красива жена и освен това му *плащаха*. Сигурно в този момент доста хора от небостъргачите от стъкло и алуминий недалеч от Шилсхоул бяха вперили поглед в изящната неголяма яхта, отминаваща дългия вълнолом. Ако животът му се беше завъртял по друг начин, можеше той сега да бъде на тяхно място и да проследява яхтата. Да носи костюм, да седи зад огромно бюро с два телефона и да си има и секретарка. Мислеше за това сега, изпитвайки чувство на благодарност, че съдбата му е позволила да се озове на мястото, на което беше в момента. Въпреки че дължеше пари на Линда заради потрошената й кола, въпреки осемте часа работа в Шилсхоул и петте часа, които трябваше да прекарва със състава си — и то всеки ден — усети как благодарността го залива. Кой друг би могъл да се похвали с такъв късмет? На кого друго *плащаха*, за да плава с такава яхта? Кой друг би могъл да спечели трудно състезание по колоездене на тридесет и една годишна възраст? Не, не и не! Джей Бекър умееше да усеща кога го е споходил късметът: той си беше направо богаташ и пресмятайки наум защо е толкова щастлив, пое курс напред, като не пропусна да погледне и към Марлене, която махна някои от надуваемите кранци^[8] и ги прибра под седалките на кокпита. Имаше си добро здраве, добри приятели. Имаше си мечти, притежаваше и оптимизъм. Просто *вярваше*. Трябваше ли му нещо друго?

През първия час от плаването взаимно се проучваха. Джей нямаше намерение да се показва агресивен към нея. Началникът на пристанището беше казал „серия от уроци“, значи нямаше смисъл да

се впуска още от първата седмица в такъв тип упражнения. Така че пое курс с „Добрата дама“ срещу вятъра и започна да проучва състоянието на платната ѝ.

Още първите петнадесет минути разбра, че „Добрата дама“ никога нямаше да бъде в състояние да спечели състезание. Беше участвал в десетки състезания, където яхти като нея се забавяха още при стартов сигнал, изоставаха с пет дължини още при първи буй, а към края на обиколката изобщо се губеха от поглед. Но това не беше негов проблем. Бяха го наели да направи яхтата бърза, доколкото беше възможно, и да даде възможност на жената, намираща се на борда ѝ, да се почувства част от голямо състезание. Това можеше да постигне.

Марлене му се бе усмихнала веднъж, само преди няколко минути, макар по всичко да изглеждаше, че по-скоро го е сторила по погрешка, отколкото поради друга причина. Беше извърнала поглед назад към него, зеленото на очите ѝ хармонираше на морскозеленото в залива Пъджит Саунд, крайчетата на устните ѝ лекичко се бяха устремили нагоре, за миг блеснаха и белите ѝ зъби, твърде бързо прикрити зад плътно присвилите се устни. Беше се случило при един порив на вятъра откъм левия борд, „Добрата дама“ беше наклонила десния борд и пръските от вълната докоснаха лицата им. Затова се беше усмихнала, разбра той, после задържа шкота^[9] на грота, завъртя самонатягащата се лебедка на кливера и пое курс още по-навътре. „Добрата дама“ се люшна към десния борд, отново пръски вода прехвърлиха планшира и оросиха лицата им. Този път тя не му се усмихна, вместо това стискаше здраво — чак ѝ бяха побелели кокалчетата на пръстите, шпангоута. Джей остави щурвала^[10] да се завърти надясно и така изправи яхтата, като едновременно забави хода ѝ и елиминира неочаквания душ.

— Е, какво ще кажеш? — попита я той.

Тя се извърна към него, скривайки неумело усмивката си — като че ли искаше да я запази само за себе си.

— Забавно е, да. Но нищо не научавам. Искам да се уча.

Жена с цел, помисли си той.

— Добре, дадено. Ела насам.

На устните ѝ отново се появи усмивка, а ентусиазмът ѝ беше очевиден — Джей осъзна изведнъж, че тя вече е започнала да се съмнява дали някога ще започнат с уроците. Възможно е просто да е

трябвало да воюва за разрешение за вземане на подобни уроци. Може би това беше и единствената ѝ възможност да се позабавлява. Ако това беше нейният случай, то Джей беше готов да ѝ поднесе всякакви забавления, каквито можеше да понесе — нали довольният клиент винаги се връща за нещо повече — особено ако беше и в интерес на работата.

— Забеляза ли начина, по който разпределях платната?

Тя кимна за потвърждение.

— Виж, сега ще свия някои от тях — каза Джей, като бързо отпусна шкота на грота и шкота на кливера и насочи бака^[11] на „Добрата дама“ няколко градуса по посока на вятъра. Тогава гротът изплющя силно и „Добрата дама“ възстанови плавния си ход, с който пореше вълните.

— Тъй като я насочих отново по посока на вятъра, гротът също се обърна според вятъра... същото е както при уиндсърфинга... ще ми кажеш, като усетиш, че можеш да се справиш?

Джей завъртя щурвала наляво и започна да наблюдава Марлене как проучва вътрешния край на грота, а после започва да го завърта, за да го нагласи в нужното положение. Усети колко силно се е концентрирала — германците и американците бяха съвършено различни в това отношение. Вниманието ѝ към всеки детайл, решителността ѝ, всичко това дълбоко го впечатли. Значи тези уроци бяха много *важни* за нея. Отърси се от тези мисли, защото забеляза, че блузата ѝ се е намокрила. Косата ѝ се ветрееше назад и той си помисли, че е като у дома си на яхтата.

— Отлично! — извика Джей. — Имаш естествен усет. Хайде сега кливера.

„Добрата дама“ рязко се наклони и Марлене изписка, после веднага се усмихна. Усети, че Джей беше забелязал усмивката ѝ и му извърна гръб.

Озадачен, Джей ѝ подхвърли:

— Не пише ли в наръчника „Как да станеш още по-добър във ветроходството“, че докато водиш яхтата, можеш и да си позволиш да се насладиш на...

— Има ли такава книга? — попита тя с напълно сериозен тон.

Той поклати глава, истински разочарован.

После тя изведнъж се разсмя — кратък взрив, разцепил студения бриз, предизвикал блясък в очите и разтворил широко устните ѝ. Джей усети като че сърцето му подскочи и заби учестено. Беше само една усмивка. Пази се от нея, запредупреждава се той, много е силна.

— На теб забавно ли ти е? — попита го тя.

Искаше да ѝ отговори, но остана загледан в зеленината на очите ѝ и само кимна.

Нова порция водни пръски ороси лицата и телата им едновременно. Разсмяха се в един глас, блузата на Марлене окончателно се измокри цялата, от брадичката на Джей течаха вади. Той протегна ръка, улови нейната и я положи върху щурвала.

Туп-туп, туп-туп, туп-туп, правеше сърцето му.

— Предавам яхтата в твое владение — каза ѝ.

После се отдръпна и я остави тя да води кораба.

[1] Шкипер — капитан на яхтата. ↑

[2] Бушприт — продължение на носа на яхтата, върху което се опъват най-вече триъгълните платна. ↑

[3] Релинг, планшир, леер — части на перилата. ↑

[4] Спинакер — допълнително четвъртито платно, което се опъва пред всички платна. ↑

[5] Грот — платното, което се опъва на най-високата мачта. ↑

[6] Кливер, генуа — по-малко и по-голямо триъгълно платно. ↑

[7] Кокпит — вдлъбната част в яхтата. ↑

[8] Надуваеми кранци — буфери. ↑

[9] Шкот, фал — различни видове въжета, чрез които се манипулира с платната. ↑

[10] Щурвал — кормило. ↑

[11] Бак — нос. ↑

6.

Беше започнало да вали и макар това да беше често явление в Сиатъл, на Кепела му се стори символично. Природата плаче, не беше ли всъщност това дъждът? През последните няколко дни той беше фотокопирал и прехвърлял толкова много файлове на ФБР, че вече им беше загубил броя. Групирани по три, той ги беше пръснал из целия град, скрил ги беше в трезори, по гари и багажни отделения зад секретни ключалки. Почнало се беше. Материалите, които бяха обозначени като *само за прочит* и при чието отпечатване бе използвано специално бледосиньо мастило, за да не могат да бъдат фотокопирани, беше прочел пред записващ касетофон. Разполагаше с огромна информация, пръсната из целия град, с помощта на която можеше да върне военната промишленост години назад. Даже може би десетки години назад. Един само човек беше, а можеше да причини... Даде сигнал за завой, пулсиращата зелена светлина освети лицето му. Усети да го обхваща силна възбуда: в акция, най-сетне в истинска акция!

Сега вече нямаше връщане назад. Само преди двадесет и пет минути го бяха отстранили от длъжност за неопределен срок, в очакване на ново разследване по случай подвизите му с колата. Както се и очакваше, комисията го беше нарочила за жертвата, която щеше да послужи за назидание. Случаят му беше тълкуван през последните три дни по най-различни параграфи на устава. Беше се превърнал в нежелана знаменитост, в мишена за гнева и яростта на хиляди непознати. Ричард Никсън от Сиатъл. Беше се провинил и нямаше да му бъде простено. Точно както Бранденбърг беше предвидил.

Пое надясно по Шеста улица, отклонявайки се от Саут Уошингтън. Като наближи Саут Кинг, зави наляво и паркира. Тази част на Сиатъл, в която сега се намираше, беше известна като Интернационалният квартал, макар мнозина предпочитаха да я наричат Китайският квартал, независимо че тук живееха и много хора от други националности. Улиците не можеха да се нарекат чисти,

нямаше и кой знае какво за разглеждане, но тук кипеше енергичен труд — приличен на суетнята на пчелите около кошера или мравките, помъкнали зрънца и сламки.

Кепела подмина едно магазинче за хранителни стоки с надписи на китайски. През мокрото от дъжда стъкло забеляза няколко жени да ровят сред коренища и всякакви зърна, загребваха по малко и го претегляха, загъваха в хартия и надписваха. Една от жените държеше дете отстрани на кръста си, големите му очи сякаш не пропускаха нищо от движенията на жените. Още щом го забеляза, Кепела машинално разтвори устни в усмивка и му намигна. Децата бяха способни да го накарат да се усмихва.

Мизерният бар на Фу Вон на северния ъгъл на Саут Кинг и Осма улица си беше съвсем същия като в началото на шестдесетте. На Кепела му харесваше. Беше едно от ония места, в които не можеше и под страх от смъртна заплаха да накараш агент на ФБР да влезе, едно от местата, където след като те опознаеха, можеха и да те допуснат поблизо до себе си. Всички наричаха бармана Джорджи. Истинското му име беше Лон Вонг, име, което беше повод за много шеги и стълкновения в бара, така че веднъж Фу просто издаде заповед да се преименува на Джорджи и това име като че му залепна. Каквото кажеше Фу, това ставаше: той имаше излъчването на будистки монах, грубостта на ефрейтор, лицето и зъбите на човек, който е пострадал. Говореше се, че когато бил на седемнадесет, в Банкок Фу се подхлъзнал, докато бягал, за да спечели бас, на който се бил хванал в спортния клуб на града. В рамките на игрището за голф на клуба била изградена и писта за надбягване с коне. Веднъж играчите на голф пожелали да се полюбуват на чистокръвните коне в действие и обявили, че ще платят щедро на победителя. Фу и останалите жокеи отдавна се били отказали от подобен род надбягвания, тъй като от клуба ги наказвали. Затова решили да го направят набързо и избрали да пробягат едно малко разстояние, като щели да прекосят и пистата. Фу бил свален при сблъсък с Галопиращата мечта, а после стъпкан от Чаровния танцьор. Самият Чаровен танцьор останал да лежи на земята със счупен крак. За всеобща изненада Фу станал, като че нищо не е било, макар ясно да било, че трябва да го шият, и тръгнал. Искал да каже на всички, че никога не трябва да се оставят да бъдат свалени от

коня, ако са решили да участват в състезание. И подгонен от тази мисъл, стигнал до Сиагъл. Преди четиридесет и една години.

Кепела постави ръката си, свита в юмрук, на барплота.

— Както обикновено, Джорджи.

— Да, сър, господин Рой.

Джорджи пусна ръцете си в действие и само след миг пред Кепела се появи питие.

Кепела усети приближаването на мъжа, преди да го е видял да се отпуска до него. От Фу винаги се носеше горчив мирис, като на лимонов сок. Доста *стар* лимонов сок. Каза му:

— Как върви, Фу?

— Ами добре, господин Рой. — Приблужи се още повече и зашепна: — При нас останете днес?

Фу винаги го раздаваше прекалено драматично, помисли си Кепела. Обаче какво имаше наум този стар козел, никога не беше успявал да долови.

— Може би.

— Снощи наистина здравата победили — изрече Фу.

— Ако не побеждавах, нямаше изобщо да се връщам тук.

Джорджи, опрян на бара, мълчаливо слушаше. Кепела беше навикнал с вездесъщото му присъствие. Сега и тримата се разсмяха.

Ибен Холст се беше разположил в удобната седалка на взетата под наем скъпа кола, цялата тапицирана в бяло. Старата бричка на Кепела беше паркирана наблизко. На Холст му беше известно всичко за Рой Кепела. Беше го следил — в града, извън града, навсякъде. Следеше го от седмици. И най-накрая беше дочакал резултата. Кепела беше стигнал до дъното, а Холст като хищник, излязъл на лов, само чакаше удобен момент да се нахвърли върху беззащитната жертва. Чувстваше се като човек, който разполага с всичкото време на света. За жалост, разполагаше само с още няколко седмици.

Холст седеше спокойно, но в същото време се питаше дали старият китаец щеше да си свърши работата. Холст му беше обещал богато да го възнагради при добър резултат; единствено въпросът дали, или няма да свърши работа остана висящ.

След деветдесет мъчителни минути Холст влезе в бърлогата на Фу. Кепела не беше на бара. Тогава значи бяха влезли в задната стаичка, тъй като Холст знаеше, че Кепела не беше напускал заведението. Един представител на Ориента стоеше пред вратата на стаичката. Беше нисък и с червеникавокафява кожа, мътното черно на очите му едва прозираше през тесните цепки. Беше облечен с възтрасна фланелка, рекламираща летните олимпийски игри. На дясното му рамо беше татуирана рисунка на гъба, образувана след атомен взрив, разтеглена чак до лакътя му. Под него можеше да се различи надпис на китайски, който в превод би трябвало да означава Брат на мира. Всички, които посещаваха бара на Фу, така и се обръщаха към него, въпреки че видът му беше всичко друго, но не и миролюбив. През последните няколко седмици Холст добре го беше опознал. Брат на мира отвори вратата още щом Холст се приближи към него. Също като на Фу Вон, и на него му беше платено от Ибен Холст.

— А, добре дошъл, господин Холст.

Белегът на Фу във форма на конско копито започваше от носа му и се простираше до дясното му ухо. Зъбите му, пожълтели от непрестанно пушене, стискаха цигара без филтър — никой не си спомняше да го беше виждал някога без цигара в уста. Кемълът подскачаше ту нагоре, ту надолу и от време на време в скута му се посипваше пепел.

Стаята беше много малка, изпълнена с дим и тъмна, изключение правеше само осветената от лампа на дълъг шнур и покрита със зелен филц маса за покер. Кепела седеше там. Излъчващ достойнство китаец в делови костюм, когото Холст досега не беше срещал, беше седнал до Фу, веждите му бяха склучени, вниманието му изцяло беше съсредоточено върху ръката, която му се беше паднала. Патси седеше до него и отпиваше от вечното си тъмновато на цвят питие, като от време на време проверяваше дали перуката ѝ си беше все така върху главата ѝ. Патси и Холст се познаваха. Отляво на Фу седеше млад мъж на име Ким. Беше с черно кожено яке, също както и Холст.

Холст се настани до момчето. Столът под него изскърца. На светлината на лампата се виждаше как се точи димът от цигарите.

Обади се Фу:

— Мисля познавате всички освен господин Лу и господин Кепела. — Посочи ги, после представи и новодошлия: — Господин

Холст.

Лу кимна, без да вдига очи от картите. Кепела го погледна и му подаде ръка.

— Рой Кепела.

— Наричайте ме Ибен.

Холст произнасяше думите със силен немски акцент. Имаше ясни тюркоазни очи, къса права коса и строги и впечатляващи черти на лицето. Тънките му вежди, сякаш нарисувани с един замах на четката, сочеха право към ушите му с особена форма — липсваше им долната месеста част. Устните му като че бяха начервени. Зъбите обаче бяха бели — като направени от порцелан. Черното му яке плътно прилепваше по мускулестото му тяло.

— Името Кепела ми звучи познато — добави той.

Фу го прекъсна както се бяха договорили.

— Чисто съвпадение, господин Холст. Сигурно чели вестници, за агент на ФБР Кепела?

Това привлече вниманието на бизнесмена Лу. Той изгледа последователно всички събрали се около масата.

Обади се Кепела.

— Нямаме роднинска връзка.

Холст кимна.

— Какво съвпадение. Преди изобщо не бях чувал такова име.

— В този край често се среща — беше реакцията на Кепела, поглеждайки към Фу.

Беше му благодарен, че прояви характер. Ценеше бизнесмените, които умееха да защитават клиентите си.

Фу беше наред да раздава картите.

7.

Шарън Джонсън си намери убежище. Свещеникът я настани в малка стаичка в каменната сграда зад църквата. Доста брезентови походни легла бяха складирани в катакомбите преди години като част от плана за гражданска защита. Свещеникът беше приготвил едно за нея, осигурил беше завивки, даже ѝ беше донесъл и четка за зъби. Тя прекара два дни и две нощи на това място, беше много изплашена и най-вече се чудеше как да се добере до паспорта си. Зашифрован в паспорта ѝ беше един телефонен номер: на този, който щеше да я преведе през тайния канал. Свещеникът ѝ носеше и храна — топли супички, сирене, хляб, ябълки, червено вино. Втората вечер, докато играеха на карти, малко си и поговориха. Близо до нея беше преминала смъртта и даже чисто религиозната загриженост трудно можеше да заличи ужасния спомен. Страхът, изписан на лицето на Брайън, се просмукваше в нея също толкова настойчиво, с каквато упоритост мухълът завладяваше влажните стени на каменната сграда.

Високият мъж с пълните устни се върна на следващата сутрин, да търси отново *братовчедка си*. Разпита обстойно свещеника, но така и не научи нищо.

На втората сутрин тя се поразходи из улиците, увила лице в един шал. Беше облякла маслинозелена пола и бяла памучна блуза, дадени ѝ от свещеника с твърдението, че ги е взел назаем от приятели. Тя знаеше със сигурност, че ги е купил, защото беше пропуснал да махне етикетите им.

Много ѝ се искаше да може да си върне собствените дрехи, но по-важно от всичко беше да си възвърне паспорта и парите. Парите и багажът ѝ обаче бяха останали в хотелската ѝ стая. Разбираше, че някой или неколцина сигурно бяха оставени да следят за нея — ясно беше, че не можеше току-така да влезе в хотела и просто да се качи в стаята си.

Кафенето срещу хотел „Регенсбург“ ѝ се стори подходящо място да събере мислите си и да си състави план. Сервитьорката, едрогърда

блондинка с дебели бедра и големи ръце, ѝ поднесе чаша силно кафе, за което Шарън заплати с една от петте западногермански марки, които свещеникът ѝ беше дал в заем. Сложи си две лъжички захар в еспресото, разбърка го и го изпи. Петте маси на кафенето почти се допираха една до друга, а и приличаха по-скоро на по-големи табли. Цветните завеси на прозорците от оловно стъкло бяха стегнати с панделки от двете страни на рамките им, в този вид ѝ заприличаха на гирлянди от цветя. Няколко клиенти само се завъртяха и си излязоха. Други останаха. След час вече всички столове бяха запълнени и шумът беше станал неимоверен.

Шарън видя три от камериерките на хотела, несъблекли униформите си, на тротоара точно срещу кафенето. Една от тях, привлекателно червенокосо девойче, прекоси павираната улица и застана точно пред кафенето, очевидно чакаше някого. Шарън излезе навън и я доближи. Заговори я на английски.

— Ей, ало!

— Да? — беше нервният отговор на момичето, което притеснено беше свело глава.

Имаше красиви сиви очи, малки гърди и фини ръце.

— Много се извинявам, че така ви притеснявам, но... не работите ли като камериерка в хотела?

— В хотел „Регенсбург“, да. — Направи го да звучи много красиво.

— Чудя се... — Шарън за миг се поколеба. — Искам да ви помоля за услуга. Ще ви платя, естествено.

— Да? — В тона имаше нотки на любопитство.

— Аз съм гостенка на хотел „Регенсбург“ — по-точно бях гостенка. Стая триста дваисет и първа. Имахме страхотен скандал с мъжа ми, нали разбирате. — Добре играеше ролята си, изви вежди и на лицето ѝ се изписа болка. — Заради друга жена.

На лицето на камериерката се изписа симпатия.

Шарън продължи:

— Аз избягах, нали разбирате. Обаче всичките ни вещи останаха в стаята. Съпругът ми е напуснал града, заминал за Бон. С нея. — Тя се намръщи. — Сигурна съм обаче, че е оставил някого във фоайето да следи за мен. Може би и пред стаята, макар да се съмнявам да е стигнал чак дотам.

— Искате си вещите ли?

— Да, непременно. Ще ми ги донесете ли?

— Не мога. Не е разрешено.

— Ще ви платя трийсет щатски долара или равностойността им в марки. Приберете нещата ми, портмонето ми е в дамската ми чанта в стаята. — Тя за миг погледна хотела и отново извърна очи към момичето. — В него има страшно много пари. Налага се да ви се доверя. Моля ви и да платите хотелската сметка. Обяснете на рецепцията, че сте намерила парите, оставени в стаята. Дълга за три нощувки. И нищо друго. Пиколото може да пренесе чантите и да ги изнесе пред портала. Аз ще чакам там с такси. Просто не знам как другояче да постъпя.

— Ето и колата ми.

Миниатюрният автомобил спря до тях. Колелата му бяха малки и вътре имаше място само за двама души. Камериерката отвори вратата и без да влиза, заговори на немски. Шофьорката, също толкова млада като нея, я изслуша, след това кимна. Колата потегли, камериерката се извърна към Шарън и каза:

— Ще направя всичко.

Близо час по-късно, небето с цвят на мръсен сняг все повече прихлупваше града, Шарън се обади по телефона. Жена от другата страна на линията ѝ съобщи друг телефонен номер и веднага затвори. Шарън набра съобщения ѝ телефонен номер поне дузина пъти. Отсреща никой не вдигна. Реши да пътува с влак.

Гарата, побрала се под гигантски полупрозрачен зелен покрив, беше почти празна. Тя с бърза крачка се приближи до гишетото за билети и, плащайки с кредитна карта, предоставена ѝ от ЦРУ, си поръча едноточен билет за Бон — влакът заминаваше след седемдесет минути.

Забеляза двамата мъже, когато се извърна. Те я гледаха втренчено. Нито един от двамата не ѝ беше познат, но изглежда *тя* на тях им се стори доста позната. Зачуди се как да постъпи, наученото по време на специалната подготовка като че се беше изпарило, а на негово място се настани паниката. Какво възнамеряваха да направят? Какво *биха могли* да ѝ направят?

Да те убият, беше мигновената реакция на второто й аз. Също като Брайън.

Те бавно и безцеремонно се приближаваха. Професионални убийци, помисли си тя. Вдигна двете чанти, стиснала здраво под мишница дамската си чанта и билета в ръка. Бързо се придвижи до вратата с надпис DAMEN. Токчетата й потропваха върху каменния под. Двамата безшумно я следваха, като равномерно скъсяваха разстоянието.

Тя блъсна вратата и се озова в малка стая с две мивки и огледало на стената отдясно. Вътрешната врата я отведе в тоалетната. Осъзна, че вътре няма никой. Даже и чистачката я нямаше, сигурно беше в почивка. Беше оставила обаче чифт обувки и блуза. Дали ще посмеят? Пусна чантите на пода и се насочи към дървения шкаф, върху който беше метната блузата. Във второто чекмедже откри плетена от раката кошничка, съдържаща принадлежности за шиене — и неголяма ножица, която взе.

Чу външната врата да се отваря, пантите й проскърцаха. Тя скочи срещу нея, подхлъзна се и падна на колене, докосвайки вратата с ръце. Вратата се отвори. Шарън забеляза острие на кама, стърчащо от дясната ръка на мъжа. Той спря устрема си, усетил присъствието й. Преди мъжът да успее да се извърне, тя вдигна ножицата над главата си и я заби в гърба му. И двамата в един глас нададоха вик, който се блъсна в покритите с плочки стени и се върна многократно усилен. Ръката на преследвача й отпусна камата и тя издрънча на пода. Шарън я вдигна и отстъпи назад, почуквайки кокалчетата на ръцете си едни в други, чудейки се какво да прави по-нататък.

Мъжът не беше мъртъв. Даже не беше и в безсъзнание, само беше изпаднал в шок. Беше паднал на гръб — лежеше върху ножиците — с прободен бял дроб, ръцете и краката му шаваха — така й заприлича на костенурка, паднала върху корубата си. Преследвачът й мърдаше устни и се опитваше нещо да каже, но звук не излезе.

Тя се пресегна покрай него и улови чантата с по-ценните вещи, дамската си чантичка през цялото време не беше сваляла от рамото. Чу изскърцването на външната врата отново. Дали не идваше и...? Стисна здраво камата, притаи се отдясно на вътрешната врата и изпъна въоръжената си ръка. Вратата се отвори. Подаде се мъжки крак, обут в панталон. Тя заби до дъно острието в бедрото на мъжа. Той изкрещя —

крясъкът му се блъсна в стените и се върна усилен — и се стовари върху другия мъж.

Шарън блъсна вратата и напусна тичешком гарата. Беше започнало да вали.

8.

Джей я забеляза от другия край на стаята, седеше сама до неголяма маса, пред нея — висока чаша чай с лед. Беше подпряла брадичка върху дланите си и се бе загледала през прозореца — но зелените ѝ очи не личеше да наблюдават нещо определено. Като че се беше втренчила в празно пространство, без да вижда нищо и никого. Той вярваше в неочакваните съвпадения, открития; беше се отбил тук само за да си купи сладолед и не се учуди, че я вижда вътре. Отначало тя не го забеляза, все така продължаваше да гледа в нищото, тъжните зелени очи бяха неподвижни — заприлича му на мраморна статуя. Беше си сложила бели шорти, индийска блуза и чехли на големите си стъпала. Пръстите на краката ѝ бяха лакирани в червено, по ноктите на ръцете ѝ нямаше лак. Беше опънала косата си назад и я бе стегнала с кадифена панделка — така приличаше на професионална тенисистка, само чехлите разваляха впечатлението. Той взе два шоколадови сладоледа в конусовидна опаковка и приближи масата ѝ. Стоя, докато шоколадът не потече по ръката му. Най-накрая просто се изкашля и тя вдигна поглед към него. Подаде ѝ едната опаковка.

— Шоколадов е — каза ѝ усмихнат.

Тя изглеждаше объркана.

— Да не би урокът да е бил за друг час. Ти каза — в един часа.

— Помня.

— Не разбирам тогава.

— Само ти казах *шоколадов е*. Взех ти сладолед.

— Не искам, благодаря — беше отговорът ѝ.

— Тече по ръката ми. — Миг мълчание. — Взимаш ли го?

Тя протегна ръка и взе сладоледа, като внимаваше да не го докосне.

— Благодаря ти — изрече глухо.

— Може ли да седна?

И той отпусна тяло на стола срещу нея.

Тя сви рамене и близна върха на сладоледа.

— Значи ти *ближеш* сладоледа — обади се Джей.

Тя го изгледа с любопитство, връхчето на езика ѝ се подаваше през отворената уста.

Той обясни:

— Някои хора гризат със зъби сладоледа, други го ближат с език. Ти си от близачите, а не от гризачите.

Тя прибра езика си и гризна със зъби сладоледа.

— Нищо против нямам срещу близачите — каза и ѝ намигна.

Тя му се усмихна, прикривайки отворената си уста с ръка.

— Добре тогава — отвърна му с нотка на благодарност.

Той кимна.

— Тук продават най-различни подправки. Най-доброто магазинче в града.

Тя също кимна и се зае със сладоледа си.

— Хареса ли ти вчера?

— Да. Най-вече ми хареса да управлявам. Добра е яхтата, нали?

— И да, и не — отвърна ѝ той честно. — Не е добра за състезания, Марлене. Нямаме никакъв шанс за регатата. Не и с „Добрата дама“. Твърде тежка е и газите много ниско. Забавно ще ни бъде, но няма да спечелим.

— Кой може да каже? Може пък „Добрата дама“ да има късмет.

Съзнателно се въздържа да употреби *ние*, Джей не пропусна да го забележи. Никой досега не го беше попитал дали иска да участва в регатата заедно с нея. Само капитанът на пристанището му беше споменал нещо такова, но би ли могло да му се вярва?

Тя ближеше, той гризеше. Конусовидните опаковки бързо започнаха да се изпразват. Тя не се обади повече, отново изключи и потъна в себе си.

— Притеснявам ли те?

Въпросът му като че я върна в действителността. Марлене поклати глава. Около устните ѝ беше полепнал шоколад, така изглеждаше не на двадесет и нещо, а на дванадесет години. Тя се облиза.

— Не — каза. — Просто ми липсва домът, предполагам.

— Германия?

Тя кимна. Близна от сладоледа си, но той покапа по масата.

Джей се чувстваше глупаво — на нея просто не ѝ се говореше.

— Добре — каза той и се изправи. — Ще се видим скоро.

— Тръгваш ли си?

— Виждам, че те притесних, а не ми се иска.

— Остани. — И тя го погледна право в очите. — Моля те.

Туп-туп, туп-туп, туп-туп. И Джей отново седна. И двамата заговориха едновременно. Получи се пълна безсмислица. Джей пръв спря и се разсмя. Тя се зае със сладоледа.

— Ти кажи — каза ѝ.

— Искях да ти благодаря за сладоледа.

— Пак заповядай.

— Според теб как можем да направим „Добрата дама“ по-бърза?

Има ли начин, изобщо възможно ли е?

Джей се замисли.

— Всичко е възможно...

Тя се разсмя, преди той да продължи. Попита я:

— Защо се смееш?

— Извинявай. Стана ми забавно как прозвуча *всичко е възможно*. Съвсем по американски, нали? Истински американски маниер. Ние мислим по различен начин, ти и аз.

На Джей това не му се понрави. Искаше да мислят *еднакво*.

— Значи не вярваш?

— Че всичко е възможно ли?

— Да.

— Не, разбира се, че не вярвам. Това са глупости. Някои неща са възможни, приемам, че е така. Но *всичко*? Не, разбира се. Някои неща просто си остават такива, каквито са си. Те не могат да се променят. Аз съм научен работник. Учените знаят, че има граници на възможностите. А ти си моряк. — Тя се усмихна. — Моряците мислят, че зад хоризонта ги очаква раят.

— Учените навремето са смятали, че Земята е плоска.

— Аз не ги защитавам.

— Моряците доказали, че учените грешат. — Даде ѝ време да поразмишлява върху това, а в това време се зае да довърши и своя сладолед. — Какъв научен работник си? — попита я след минута напълно сериозно.

— Електроинженер съм — отвърна му така, сякаш се запознаваха официално.

— С компютри ли се занимаваш?

— Не точно с компютри, но и те са ми познати. Защо питаш?

— Какво тогава правиш? С друг тип електроника ли се занимаваш?

Тя фиксира с поглед развяващото се американско знаме над една от яхтите.

— Работата ми е много скучна. Предпочитам да не я обсъждам.

— И моментално смени темата. — Днес ще пуснем ли в действие спинакера?

Той също се загледа в знамето, за да определи посоката на вятъра.

— Бихме могли на връщане, ако така се задържи вятърът. Не ми отговори на въпроса.

Тя внимателно го изгледа. Дълга, пълна с тайни минута мълчание се възцари между тях, докато се измерваха с очи. Марлене се обади първа:

— Имам чувството, че ми четеш мислите.

Все така втрепен в нея, Джей й каза:

— Не. — И замълча за миг, преди да продължи: — Само ако можех.

— Така ли мислиш? — В тона й се беше промъкнал скептицизъм.

— Така мисля. — Очите му се замъглиха, той като че ли беше на път да се разконцентрира, но това не го накара да отмести поглед от нея. — Криеш нещо.

Лицето й пребледня.

— Защо говориш така?

— Мога да позная кога някой крие нещо.

— Тогава значи наистина *можеш* да четеш мисли.

Отмести очи от неговите и отново погледна към знамето. После довърши окончателно сладоледа.

— Ти си музикант — каза след известно мълчание.

— Да. Обаче работата ми е много скучна. И предпочитам да не я обсъждам.

Тя се ухили.

— Мислех, че музикантите обичат да говорят за себе си.

— Така ли?

— Музикантите, художниците, поетите, хората на изкуството много обичат да говорят за себе си.

— Музикантите са хора с две лица. Едното показват пред публиката, истинското — в живота. Повечето хора никога не опознават истинското.

— Това, което виждам сега, истинското ти лице ли е?

— Не — призна той. — Пред теб стои Джей Бекър, който просто иска да направи впечатление на една красива жена. — И се изчерви; не можеше да повярва, че го беше казал. Чиста лудост! А тя го гледаше смаяна. — Как можах да го кажа? — изрече той в опит да замаже положението.

Тя се обади със спокоен тон:

— А тук седи Марлене, която се притеснява от един красив мъж.

Туп-туп, туп-туп, туп-туп. Наистина ли беше казала тези думи? Джей изпадна в състояние, сякаш всеки момент щеше да се разтопи — от глава до пети. Тя бръкна в чантичката си, за да плати чая с лед. Той не можеше да съобрази дали да ѝ предложи да плати сметката ѝ, или не. Всъщност изобщо не можеше да се сети какво да каже, не беше и сигурен какво щеше да излезе, ако се насилеше да го направи. Тя остави два долара на масата и се изправи. Лицето ѝ беше почервенияло. Измисли някакви думи, глупако! Беше изгубил способността си и да мисли.

— Време е да си тръгвам — изрече Марлене почти шепнешком. Беше изключително смутена.

Измисли нещо! Но не можеше. Проследи я с поглед, докато тя се отправяше към вратата.

— Почакай! — най-накрая се реши да каже нещо той.

Двамата на съседната маса го изгледаха. Джей се втурна към Марлене, която вече беше на вратата. Услужливо ѝ я отвори.

— Някой ден, надявам се, че ще ми се довериш — каза ѝ с равен тон.

С поглед, сякаш вперен в нещо много далечно, тя кимна тъжно. Изрече едва доловимо:

— Разбирам.

И това беше всичко. Изглеждаше сякаш всеки момент ще се разплаче. Извърна се и прекрачи прага.

Той не откъсна поглед от нея. След като измина известно разстояние, Марлене за миг надникна през рамо — не беше очаквала да го види загледан в нея. Когато го забеляза, тя завъртя глава обратно напред, като същевременно вдигна ръка и му помахаша.

Той също ѝ помахаша в отговор. Но тя не го видя.

9.

Имаше проблеми с електроенергията последните две вечери. По последни сведения вината за това се стоварваше върху климатиците — неубедително извинение, поне що се отнася до Сиатъл, там никой не притежаваше климатик. И двата пъти Кепела беше в бара на Фу и загуби доста пари. И двата пъти играта продължи и след като беше спрял токът. На третата вечер, когато лампите изгаснаха, Кепела свали картите на покритата със зелен филц маса и каза:

— Предавам се. Очите ми не ще издържат да се взират във фигурите трета поредна вечер на светлината на фенерчета и свещи.

И отиде до барплота, за да си поръча *както обикновено*.

Загледа се в... една жена. На ръст беше не повече от метър и шестдесет. Носеше блуза от яркочервена изкуствена коприна с китайски тип закопчаване и черни панталони, които се бяха впили в задника ѝ. Беше се облегнала с цяло тяло върху притъмнелия джубокс. Изведнъж удари с юмрук по него. На Кепела му се доця да се приближи и да... Тя се извърна и го погледна право в очите, като че беше прочела мислите му. Притежаваше най-малкото личице, което някога беше виждал у китайка, излязла от детската възраст. Сигурно беше на не повече от двадесет и пет; зениците ѝ не бяха по-големи от грахово зърно. Тя му се усмихна и захихика като ученичка.

— Ще ме хванеш, ама друг път — предизвика го.

После се запъти право към него с такава походка и поглед, които я правеха да прилича на лъвица. Блузата, единствена преграда пред малките ѝ стегнати гърди с твърди зърна, се полюшваше прелъстително. Докато го подминаваше, му подхвърли:

— Ципът ти се е разтворил. — И окъпа думите в кикот.

Настани се на барплота, оставяйки четири празни столчета между двамата.

Кепела провери ципа си. Е, извъртяла му беше номер. Видя я как вдигна крак, подпря го на съседното столче и го изпъна. След това зашава върху столчето, на което беше седнала — по дяволите, беше го

накарала да се възбуди. Но и да осъзнае, че тя не се опитва нарочно да се държи секси. Сексапилът ѝ беше съвсем естествен.

— Съвсем евтин номер беше — обади се той.

Не изглеждаше да го е чула.

Той повиши тон:

— Съвсем евтин номер беше.

— Така се беше втренчил в мен — обясни му тя. — Видях те в огледалото на джубокса.

Кепела извърна глава към автоматичния грамофон. После погледна към Джорджи, който в отговор сви рамене, усмихна се и каза:

— Тази май те забърса, господин Рой.

10.

Беше го нарекъл „Златоносната жила“ неслучайно. Състезателният му велосипед беше марка „Олмо“ с хромово покритие: под лъчите на слънцето блестеше като бронята на кадилак модел хиляда деветстотин петдесет и девета година. Снабден бе с куп принадлежност марка „Кампаньоло“ и ръкохватки марка „Ченели“. Джей беше застанал до него и се въртеше неспокоен.

— Какво мислиш? — Изречени с устата на Джоко, думите прозвучаха като че ги казваше Силвестър Котарака от известния анимационен филм.

— Мисля, че състезанието ще започне след малко.

— А аз имам предвид какви са ти шансовете, виждат ми се слабички краката ти.

Джей погледна надолу, към краката си. Бяха загорели от слънцето, мускулести и окосмени съвсем не бяха *слаби*.

— Шансовете ми щяха да бъдат по-големи, ако не се беше появил Роси.

— Кого го е грижа за Роси? Съсредоточи се върху състезанието.

— Той е най-добрият в момента. Бил е на Олимпийските игри в Лос Анджелис през осемдесет и четвърта.

— Подробности. Ти си на своя земя. Ще бъдеш с най-лъскавия велосипед на запад от Рим. Ако някой се залепи зад теб, направо ще го заслепиш.

— Той се е изградил като състезател точно тук. Освен това велосипедът му е „Мази“.

— Ако спре да вали, ще се почувствам по-спокоен. Няма смисъл за една купа човек да си троши костите.

— Предизвикателството само става по-голямо така.

— Извратен тип.

Прекъсна ги съобщението по високоговорителя:

— Две минути до старта. Да останат само състезателите. Две минути до старта.

Джоко потупа Джей по гърдите, където му бяха закачили номера.
— Не забравяй за двете смени на предавки, за които ми спомена.

Джей потърка брадичката си и стисна зъби, като едновременно с това и му кимна. Започна дълбоките вдишвания и издишвания, като постепенно ускоряваше темпо.

— Кофти ми е позицията — издиша тежко накрая.

Джоко кимна.

— Дано да ти провърви. Ще трябва да атакуваш по-рано.

— Още на първата височина — отвърна Джей, пухтейки като локомотив.

Джоко продължи:

— И дано да си счупиш крака.

После се залута сред редиците велосипеди на път към трибуните.

— Една минута — провикна се съдията, който щеше да даде стартовия сигнал, покатерен на подиум — вече беше вдигнал ръката, с която държеше пистолета.

Джей погледна към трибуните, надявайки се да получи насърчително кимване от Джоко, но не успя да го види. Вместо това видя *нея*. Почувства се като мъжа от рекламата за пшенични шампоани, където главният герой забелязва само една жена сред стотици. И то каква жена! Която се усмихваше, защото знаеше, че той я е забелязал. Не му махаше, не му кимаше, не му пращаше въздушни целувки. Просто се усмихваше.

— Трийсет секунди — изрева съдията.

И въздухът се изпълни със звук, подобен на този, който на свечеряване произвеждаха щурците, когато сто и шестнадесетте души на пистата с глух рев възседнаха велосипедите си. Джей пхна крака си под металната гайка на педала. Понякога даже привързваше краката си към педалите, не и днес обаче. Дъждът и присъствието на твърде много аматьори го отказа. Роси сигурно би се вързал. Други двама-трима — също.

— Петнайсет секунди...

Не можеше да си спомни дали ѝ беше споменавал за това състезание. Кога може да ѝ го е казал? Испита особено чувство да я види сред публиката. Особено, *чудесно*. Така пропастта между тях щеше да се запълни, щяха да станат приятели, а не само познати по работа. Защото си беше направила труда да дойде.

— Десет, девет, осем... — отброяваше гласът.

Напрежението растеше. От мястото си Джей виждаше каската на Роси, италианецът беше в пълна готовност, подреден до самата стартова линия. Само чакаше сигнала, за да освободи ръчната спирачка и да натисне педалите. Смяташе да победи.

— Седем, шест...

Досега Джей и Роси се бяха срещали само веднъж на състезание. Джей беше спукал гума на четиристотин метра преди финала. И Роси беше спечелил. По времето на същото това състезание Джей пече беше сменил дванадесет велосипеда под себе си, а Роси само три. Би трябвало да го бие сега.

— Пет, четири...

Нещо разконцентрира Джей. Той се извърна към трибуните и погледът му падна право върху Джоко. До него беше Линда. *Линда!* Фиксираща с поглед жената, която преди това Джей беше удостоил с вниманието си. Марлене.

— По дяволите — промърмори Джей.

— Три, две...

Бум!

Роси се стрелна пръв напред. Джей се налагаше да изчака велосипедите от предната редица да потеглят и тогава да натисне педалите. Един от колоездачите пое рязко надясно и трима се засуетиха около него. Джей не обърна внимание — на това го беше научил първият му треньор — освен да се ориентира как да избегне образувалата се навалица.

Роси вече вземаше първия завой. Имаше една дължина преднина. Джей се отклони наляво, задмина двама и застана пред един слабичък къдрокос колоездач. Дочу познатия войнствен вик на Джоко, отразен във високите сгради наблизо — най-новият му треньор изразяваше по този начин одобрението си.

Изпревари още двама на завоя, караха едва-едва по хлъзгавия терен. Зад себе си дочу звук от сблъсък. Доближи група от шестима. След тях само осем велосипеда го деляха от Роси. Колоездачите започнаха да се редуват. Джей реши да рискува и премина на по-ниска предавка. Настъпи с все сила педалите и задмина още двама състезатели. Нито теренът беше подходящ за атака, нито му беше и времето. Джей улови недоумяващите погледи на двамата. И превключи

„Златоносната жила“ на пета предавка. Роси все още водеше, от него го деляха шест велосипеда.

На Джоко беше идеята да сложи предпазна броня от фибростъкло, закрепена на калниците на двете гуми. Беше много тънка, произведена в Испания, и едва ли добавяше повече от половин килограм към общото тегло. На никого от колоездачите пред Джей не беше хрумнала подобна идея. На Джей обаче му се понрави обяснението на Джоко: когато те вали дъжд, капките попиват в дрехите ти и натежават повече, отколкото една толкова тънка броня, която именно би ти спестила деветдесет процента от мокренето. Ярка илюстрация на типичната логика на мислене на Джоко, почерпена от улично възпитание. Не разбираше нищо от колоездене, но логиката му беше неоспорима. Джей натисна педалите на *лекото* си колело. Впери поглед напред. Вода, примесена с пот, течеше от всички колоездачи, фланелките им се бяха намокрили от самия дъжд и от пръските вода, струящи от предпазните им очила. Джей погледна в огледалото за задно виждане: всички караха спокойно. Нито един от първите двадесет колоездачи не се готвеше за атака. Просто само въртяха педалите.

Изведнъж му стана забавно — заради тях част от града беше завардена от полицаи и хората бяха зарязали работата си, за да дойдат да ги гледат. Подвижна телевизионна станция беше паркирана на следващия завой и екипът навърташе метраж, за да може да излъчи няколко кадри за новините в шест. Джей им се усмихна, докато преминаваше покрай тях.

Роси смени предавката и се откъсна от колоната — много неприятен ход, като се имаше предвид предстоящата височина. Планът на Джей беше осуетен точно на това място и той възнамеряваше да предприеме първата си атака, но маневрата на Роси предизвика останалите да въртят усилено педалите и на Джей не му оставаше нищо друго, освен да се присъедини към колоната като седми. Главата го засърбя, беше започнал усилено да се поти.

Подготовката, придобита във ветроходството, инстинктивно го караше да следи за вятъра: забеляза как се накъдря голямата локва недалеч. Вятърът облъхна пресечната на основното трасе уличка, по всичко изглеждаше, че щеше да им донесе дъжд. Джей забеляза как

вятърът отблъсна Роси леко наляво. Изискваше се голяма сила, за да надвиеш колоездач с такива качества като Роси.

Колоездачът, по-известен с прозвището *Господин Вечно втория*, изглежда не беше и помирисвал яхта, в противен случай веднага щеше да предвиди в тактиката си и вятъра. Новият силен порив на вятъра лашна велосипеда от външната страна на Джей. Колоездачът изрева и спря, измъквайки единия си крак изпод гайката на педала. Слезе заднешком от колелото си и го провлече до полицейската кола наблизо, като през цялото време не преставаше да ругае. Джей не можа да види какво стана по-нататък. Взе всички предпазни мерки срещу нов порив на вятъра. Хвана по-ниско ръкохватките и насочи предното колело леко надясно, за да бъде готов за вятъра. Щом го усети, с все сила натисна педалите и стисна по-здраво ръкохватките. Заклати се, но не позволи на вятъра да го премести и на сантиметър. И бързо се настани на празното място, освободено от победения от вятъра колоездач. От Роси го делиха пет велосипеда.

Сега беше времето за неговата атака. Така го беше запланувал, а щом Джей Бекър си наумеше нещо предварително, правеше го на всяка цена. Нямаше връщане назад. Не спечелването на състезанието го стимулираше. А Роси — Роси, който веднъж вече го беше побеждавал. Джей много разчиташе на изненадата и неочакваните решения. Беше придобил вкус към тях при подредбата на песните за изпълнение от неговия състав. Ако тълпата изглеждаше настроена за бавен ритъм, изсвири им още нещо бързо първо и едва след това мини към бавното парче. Ако пък искаш да спечелиш публика, която излъчва по-скоро тишина и спокойствие, не им изскачай веднага с бързи рокпарчета. Не, първо ги подхвани със сладостна и запомняща се мелодия, за да им влезеш в настроението, и постепенно, сменяйки плавно ритъма от песен на песен, ги докарай до еуфория. Даде си сметка, че същата стратегия е валидна и в случая, когато трябваше да се пребори с Роси: щом никой не атакува на височината, тогава *ти* атакувай. И защо не!

Обикновено атаките протичаха по следния начин: минаваш на по-ниска предавка, след като прехвърлиш височината, и въртиш като дявол рамо, за да се задържиш на завоюваната позиция. Джей смени предавка поне двеста метра преди колоездачът пред него да направи същото. Тактиката му беше съвсем проста: в момента, когато трябваше да се започне атаката на височината, подкарваше колелото на

максимална скорост. Което означаваше, че за да удържи позицията си, трябваше да натиска по-яко педалите от мъжа пред него, на което обаче предавателната кутия на „Златоносната жила“ реагира с жалостиво скърцане. Колоездачът пред него долови превключването на предавките, а Джей пък буквално усети момента, когато той се втренчва в огледалото си за обратно виждане. Да се задълбочава нямаше време, защото четвъртият след Роси даде признаци, че също е проумял какво му се готви, и Джей се зае да го подминава отляво — изправи се над седалката и завъртя яко педалите. И третият след Роси се предаде. Джей въртеше здраво. Изобщо не им беше позволил да защитават позициите си — просто беше настъпил неговият час, на Джей. Сражавал се беше за позициите им и беше ги отвоювал, преди още да се опомнят.

Сили не му бяха останали, за да се пребори за втората позиция. Намали натиска върху педалите и малко по малко успя да събере отново сили, подготвяйки се и да се защитава от колоездачите, които беше оставил зад себе си. Да се хвърли да атакува втория сега, щеше да бъде чиста безсмислица. Можеше и да спечели победа, но колко време щеше да успее да я удържи? С омекнали от слабост крака щеше да се превърне в лесна плячка и за двамата, които беше оставил зад гърба си. Видя как Роси превали височината. Джей бавно се отпусна върху седалката, когато силен порив на вятъра го застигна отдясно. Роси смени предавка и се понесе като стрела в челото. Номер две засега не се отлепяше от него. Джей забеляза подготовката на бившия номер три да го задмине отляво. За няколко секунди даже караха един до друг. Всичко опираше до въпроса кой от двамата пръв щеше да смени предавка. Джей изобщо не се поколеба. За части от секундата остави противника си да мине половин колело напред и после се протегна, за да смени предавката. Втурна се устремно напред, хвърляйки цялото си умение, за да се справи с предстоящия остър завой. Мъжът зад него изобщо не очакваше да му бъде приложен подобен трик и затова, когато Джей атакува, се предаде без бой. Джей зае третата позиция, отново смени предавка и след като редува на няколко пъти атаки с по-спокойно каране, само за да откаже окончателно ония зад него от мисълта за реванш, се укроти. Пред себе си все още имаше двама колоездачи. Единият от тях беше Роси.

Хвърли се в битка с мъжа пред себе си. Беше добър колоездач. На всеки негов опит за задминаване му се отговаряше с равен по сила отпор. И така те караха един до друг по мокрите улици, като се потяха, пухтяха и сменяха предавки. Скоростите и веригите скърцаха; тесните гуми преминаваха локвите със свистене. Ръкохватка до ръкохватка, колело до колело те се бореха помежду си. Внезапно другият мъж се извърна към него.

Джей пресметна, че съвместната им езда трябва да беше започнала преди около петнадесет минути. И двамата се бяха уморили. Роси въртеше на воля педалите пред тях, без да се напруга. Джей беше потиснал желанието да погледне противника си, макар да съзнаваше, че колкото повече си забраняваше да го поглежда, толкова повече му се приискваше да го направи. Но не го стори. При подобни тип *близък бой* надпревари за по-добра позиция и най-малкото извъръщане на главата можеше да ти коства спечелването на състезанието.

С крайчеца на окото си Джей забеляза проблясването на противниковата каска. И не се забави да го притисне. Беше си чиста уловка обаче. Много добре знаеше как се отразява на всеки колоездач гледката на внезапно раздвижилите се рамене на конкурента му. Мъжът до него реагира като всички други. И той като Джей рязко изви велосипеда си, даже още по-рязко от него. Предното колело на Джей му препречи пътя. За да избегне катастрофата, мъжът спря да върти. Джей се изправи върху педалите и се втурна напред. Долитащите откъм велосипеда на Роси пръски вода полепнаха по него. Ето го най-сетне Роси — сигурно беше наблюдавал двубоя им в огледалото за обратно виждане. Роси, който изглеждаше така, сякаш не беше водач в най-голямото състезание през летния сезон, а като че е излязъл на обичайната си разходка в неделя. Господи, как му се искаше да победи Роси!

Навлязоха във финалната обиколка и се отправиха към финиша. Посрещна ги публика, по-многобройна, отколкото Джей беше очаквал да види. Подвикванията и глъчката се засилваха. Децата надаваха окуражителни викове. Други просто ръкопляскаха.

Ръкопляскания. Хората едва ли съзнаваха какво означаваха ръкоплясканията за един музикант. Истината не се заключаваше в онези петдесет-шестдесет долара, обещани на вечер — преди да се стигне до плащането, той трябваше да се е погрижил за пристигането

си на мястото на ангажимента, за цялостното оборудване, настройката на инструментите, да се е преоблякъл в сценични дрехи и да се е навечерял, и след всичко това щеше да е спестил само около петнадесетина долара. После го очакваше час и половина работа и ново опаковане и товарене на инструментите след края на изпълнението. Това означаваше, че музикантът просто е свирил безплатно. Хората не го разбираха. Истинската *заплата* представляваха аплодисментите, ентузиазма на публиката. Единственият заряд, което можеше да поддържа огъня у изпълнителя.

Крясъците се умножиха, с тях и енергията на Джей. Краката му въртяха в перфектен синхрон с тези на Роси. Под натиска им велосипедите свистяха. Тълпата зарева по-силно.

Роси внезапно смени предавка и се хвърли напред.

Джей се пресегна към скоростите твърде късно.

Роси скъса финалната лента.

Джей прекоси финиша по инерция, съдията размаха флагчето и разпери срещу него показалеца и средния си пръст. Получи се буква V, което значеше победа, всъщност искаше да му подсказе, че е на второ място. Джей се огледа наляво за Марлене и я видя да му маха. Той продължи напред по инерция и се изравни с Роси.

— Честито — опита да надвика Джей несекващия шум.

Роси кимна. Без да спират, си стиснаха ръцете. Тълпата изрева одобрително.

Няколко дължини по-нататък Джей пое по пистата, извеждаща към мястото на старта. Джоко го посрещна със същата усмивка, която беше станала негова запазена марка. Нищо не си казаха. Прибраха „Златоносната жила“ в пикапа на Джоко и едва след това Джей попита:

— Къде е тя?

— Линда ли?

— Не, Марлене.

— Коя?

— Мадамата от пристанището.

— Тук ли беше?

— О, по дяволите...

Джей хукна към мястото, където я беше забелязал последно. Деца се затичаха след него и се опитаха да спрат устрема му, като му поискаха автографи. Повдигна се на пръсти. Той и Марлене взаимно се забелязаха, зелените ѝ очи проблеснаха на слънцето. После Джей я загуби от погледа си. За миг зърна русата ѝ коса на излизане. И пак я загуби.

Джоко го беше настигнал.

— Е, честито — изфъфли. — Знаех си, че ще се класирате един до друг.

Джей се извърна и каза:

— Трябваше да му видя сметката.

— Той е сред най-добрите у нас. А ти вземи каквото ти се дава, глупак такъв.

Физиономията на Джей се изопна, по брадичката му се изтърколиха капчици пот, плещите му се бяха отпуснали под тежестта на умората.

— Вземи каквото ти се дава — глупости! Вземи си *твое*то! — Джоко му подаде хавлия и Джей подсуши лицето си, след което продължи: — Има разлика.

— Много си красива.

Учуди се какво го беше накарало да изрече точно тези думи. Да не би да искаше да се провали? Дали пък не е прекалено голяма хапка за теб, момче, май така ти се виждат нещата? Да не би да искаш да я отблъснеш с банални фрази и пубертетски усмивчици?

— Благодаря! — Прозвуча искрено.

Беше облечена в твърде оскъден бански последна мода от две части: няколко нишки придържаха трите по-големи парчета ликра в небесносиньо на подходящите места. Гърдите ѝ бяха малки и се нуждаеха от известно подкрепление. Този бански сякаш беше проектиран лично за нея. Една по едрогърдеста жена би изглеждала доста евтино в него. Марлене изглеждаше фантастично.

Тя му подаде ръка и с подчертана самоувереност го издърпа на борда, усмихвайки се бегло. Щом Джей се озова на яхтата, тя го целуна по бузата.

— Това защо?

Той се ухили като ученик и отново в съзнанието му заваляха въпроси: защо ѝ беше казал онези думи и защо бяха тези глупави гримаси? Заобиколи я, за да не я притеснява с отговора.

Тя сви рамене. Той беше с гръб към нея.

— За второто ти място.

— Много съм разочарован — измърмори Джей. После се извърна към нея и ѝ каза бързо: — Освободи въжето веднага щом задействам двигателя.

Тя се подчини и тръгна към носа. Той нагласи щурвала, пусна мотора и освободи кърмовото въже.

„Добрата дама“ пое бавно покрай вълнолома, Марлене беше на бака и наблюдаваше Джей. Джей наблюдаваше морето.

Небето на изток беше лазурносиньо, на запад — изпъстрено със сиви облаци. Вятър със скорост петнадесет взела духаше от запад и разбъркваше от време на време водната повърхност в Пъджит Саунд. Лятното слънце изгаряше телата им. И банският ѝ костюм, и цялата ѝ фигура и излъчване му действаха предизвикателно. Джей не можеше да се удържи да не я наблюдава. При всяко нейно движение оскъдните парчета плат помръдваха съблазнително. Навеждаше се тук, навеждаше се там, за да потегне нещо и парченцето, прикриващо интимните ѝ части, подскачаше. Може би се чувстваше по този начин именно заради присъствието ѝ на състезанието. Може би се чувстваше така заради целувката по бузата. Може би причината се коренеше в гладката ѝ, напоена с плажно масло кожа, в особения бански. Европейците са много по-различни от нас, помисли си той. Със сложна душевност, силна воля и зрял ум. Линда не можеше да се сравни и с малкото пръстче на тази жена.

— За какво мислиш? — попита го Марлене,

— Защо ме питаш?

— Ами платната...

Джей погледна нагоре: и двете платна бяха увиснали. Изобщо не си спомняше кога ги беше опънал. Леко смени посоката и вятърът отново ги изпълни.

— Колко дълго ще останеш в Сиатъл?

— Защо?

— Просто съм любопитен.

Тя откри зъби в усмивка. Джей усети, че се изчервява.

— Не зная — беше отговорът ѝ, под лъчите на слънцето косата ѝ на места червенееше. — Трябва да се връщам вече на работа. Със сигурност зная само, че ще участвам с теб на регатата...

— По случай Деня на труда...

— Да. — За миг замълча. — Скоро след това ще се наложи да си тръгна. Защо смръщваш вежди?

Марлене му беше разказала за шефа си — един мъж на име Ибен Холст, който ръководеше в Европа фирма за производство на спортни съоръжения. Беше се ограничила в най-общи детайли за дейността ѝ.

— Оправи генуата — даде ѝ инструкции той. — Още малко. Добре. Забелязваш ли разликата сега?

Тя се концентрира върху генуата, а Джей се загледа замислен в нея самата.

— Забелязвам я. И я усещам.

Яхтата забележимо се беше наклонила.

Джей размишляваше. А аз искам да усещам теб. Искам да ти кажа, че съм като омагьосан и същевременно се страхувам от теб. На глас обаче додаде:

— Добре. Сега ти поемим управлението. Насочи яхтата срещу вятъра и се заеми с грота. Аз ще се занимавам с генуата.

Размениха си местата. Джей докосна за миг с длан гърба ѝ, докато се разминаваха. Тя не даде знак, че е усетила докосването. Само след минути „Добрата дама“ се наклони още повече към водната повърхност. Марлене нададе одобрителен възглас, при което гърдите ѝ се откриха по-отчетливо под плата. Долната част на реята докосна водата. Бялото фибростъкло се покри с пяна.

— Дай леко сега по посока на вятъра... така, чудесно — каза Джей.

Марлене отново нададе вик, а вятърът развя косите ѝ.

— Смени курса сега — изкомандва той.

И тя смени курса. „Добрата дама“ се понесе срещу вятъра. Платната силно изплюяха, а шкотовете неистово заудряха утлегара и мачтата. Той се приближи до Марлене и извика с все сила, за да го чуе:

— Марлене.

Тя се извърна, за да го погледне. Зелените очи. Банският костюм. Гърдите ѝ. Повдигаха се и се отпускаха, нагоре, надолу.

Прииска му се да я целуне. Искаше да я вземе в обятията си и да я притисне силно към себе си. Искаше му се да усети пулса на сърцето ѝ. Искаше му се да долови мириса на косите ѝ, да усети бузата ѝ до неговата. Вдигна ръце и обгърна лицето ѝ. Платната продължаваха да плющят, а шкотовете да блъскат. Струваше им се, че яхтата е нещо отделно от тях в този момент. Гледаха се един друг в очите, сърцата лудо блъскаха в гърдите, дишането им се учести и стана неравномерно.

Можеше цял живот да стои така. Нямаше нужда да я целува — не че не притежаваше дързостта да го стори. Между тях протече ток, премина от ръцете му в меките ѝ като коприна бузи. Това беше любов, *споделена* любов, струяща и от вперените им един в друг очи. Яхтата като че потреперваше от вятъра. Колко бяха стояли така — минута, час, цял един живот, запита се Джей.

— Няма нищо — изрече на глас.

Марлене въздъхна.

Той отпусна ръце; забеляза, че трепереха.

И нейните също трепереха.

Джей си тръгна час по-рано.

За времето, потрябвало им да се приберат в Шилсхоул, на яхтата се беше стоплила достатъчно вода, колкото за един душ. Доста време след банята Марлене продължаваше да си мисли за Джей. Часовникът удари седем. Беше си сложила бели памучни панталони, бели сандали и розова блуза. Тънка златна верижка проблясваше около врата ѝ. Седеше на пейката канапе, разположена в средната част на яхтата, и гледаше към телевизорчето „Сони“, в ръцете си държеше чаша с коктейл. Край нея лежеше евтино романче.

Никога не слушаше новините, интересуваше я единствено прогнозата за времето. Тази вечер се очакваше да завали. Нямаше да има други резки промени. Отпи глътка от коктейла — беше си направила ром сънрайз. С изключването на телевизора дочу шума от качването на Холст на борда. Винаги по едно и също време всяка вечер.

Той се наведе, за да не си удари главата, докато слизаше по стълбата към каюткомпанията.

— Аз съм.

— Кой друг би могъл да бъде?

— Може би приятелчето от уроците по ветроходство?

— Него не го намесвай!

— Не ме предизвиквай, Марлене. — Холст разтвори ципа на черното си кожено яке. Тюркоазният му поглед, все така странно отнесен както винаги, направо я хипнотизираше. Негодник. — Нека не забравяме кой е шефът.

— Само не се опитвай да представиш нещата, сякаш аз *поисках* тази работа.

— Но сега си тук. Твърде разумно момиченце си, за да откажеш да сътрудничиш. А и ще бъде твърде глупаво да постъпиш другояче.

Марлене мразеше да я наричат *момиченце* — веднага си представяше плитки и къси чорапки. Тя беше *жена*.

— Само те предупреждавам да не намесваш Джей. Остави го на мира.

— Той те харесва. Нищо няма да заподозре.

Холст си забърка един коктейл.

Тя го мразеше. Презираше го заради арогантността му, прекаленото му самообладание и самоувереността му. Той просто използваше хората. Има ли нещо по-долно от човек, който използва хората?

— Ти просто използваш хората. Използва моя баща, за да се добереш до мен, сега използваш мен, за да се сдобиеш с документите. Има ли прекъсване тази верига?

— Няма. — Той отпи глътка от коктейла. — Защо трябва да спирам?

— А онзи мъж, Кепела? И него използваш, нали?

— Естествено.

— И всичко това изобщо не те притеснява?

— Чуй ме сега. От твоите думи заприличах на човек, който упражнява непрекъснат контрол, даже и от дистанция, върху всички хора, с които има работа. Не е така. Притежавам власт над тях, това да. Но само в такава степен, каквато те самите са решили да ми позволят. Твоят баща публикува нелегално статия — това беше неговата грешка. Именно по тази причина ти се съгласи да ни помогнеш тук. Стана по твой избор. А положението с Кепела не е много ясно. Прекалено се е заплеснал по хазарта, но това си е негов проблем. Аз просто се

възползвам от предимствата на момента. Защо ме рисуваш толкова черен?

— За мен си такъв — през зъби процеди тя.

— Какво каза? — попита ядно той, сякаш не беше успял да я чуе.

— Нищо.

Холст изблъска краката ѝ долу и се настани до нея. Марлене изтръпна — не ѝ харесваше, че седи толкова близо до него. Той сложи едната си ръка на бедрото ѝ, а с другата докосна ухото ѝ.

Тя се изви и отхвърли ръката му.

— Не ме докосвай.

Той остави чашата си и коленичи пред нея.

— Продължаваш да не разбираш, Марлене, така ли е?

Той вторачи очи в нейните и протегна ръка към гърдите ѝ.

Тя го удари по ръката.

— Толкова си отвратителен! Махай се веднага!

Той поклати глава. Беше го *ударила*! Лицето му се изкриви от гняв. Испита неистово желание да я удря, отново и отново. Да ѝ хвърли един хубав бой. Обичаше да налага момичетата. А досега нито едно от тях не беше удряло Ибен Холст.

— Марлене, никога повече да не си ме ударила. Никога! И ме чуи веднъж и завинаги — правя каквото ми харесва. Ясно ли ти е?

Тя извърна очи.

— Репутацията на баща ти, *бъдещето му*, е в твоите ръце. Ще бъде чиста глупост, ако откажеш да ни сътрудничиш. Много добре ни е известно колко държиш на баща си.

Отново посегна към гърдите ѝ.

Тя му се изплъзна.

Той я сграбчи за косата и я принуди да остане плътно до него. Опита се да целуне стиснатите ѝ устни, покривайки със слюнка лицето ѝ. Отдръпна се и се ухили с похотлива усмивка.

— Разбира се, ако поискаш, може да се откажеш... — И се разсмя продължително. — Но няма да го направиш. Баща ти значи твърде много за теб, нали така?

Марлене не отговори.

Дръпна я силно за косата. Тя изписка от болка. Пак попита:

— Нали така?

— Да — призна Марлене.

Свали ръката си.

— Добро момиченце — каза и отново разтегли устни в усмивка. — Да се благодариш, че не настоявам за нещо *повече*. — Усмивката му стана по-широка. — Дойдох да ти кажа, че вече сме много близо. Съвсем скоро ще стане. Утре пак ще дойда.

И след тези думи веднага си тръгна.

11.

Усещането, че е попаднал в опасен водовъртеж, от който няма измъкване, тревожеше сериозно Рой Кепела. Може би не се беше оказал подходящ за операцията. Е, беше си получил своя дял от приключения на млади години, макар не чак толкова много и в по-голямата си част не толкова опасни. Службата започна за него истински, когато се премести в Архива. Господи, почувства се изцяло като в свои води и хвърли маса енергия, за да го реорганизира, преустрои, като не пропусна да се превърне в отличен експерт — такъв, че не можеше да остане незабелязан и невъзнаграден. Беше наблюдавал как не биваха допускани до вътрешния кръг от избрани и доверени служители хора на неговата възраст. Това нямаше да се случи с Рой Кепела, не, сър. *Стани незаменим и няма начин да не те забележат.* Затова с такъв хъс се беше заел с работата, предложена му от Бранденбърг: този път щяха на всяка цена да го забележат, даже можеха и да му окачат медал.

Фриц Вилхелм. Бюрото беше по петите му от няколко години. Вилхелм се занимаваше с трафик на крадени технологии за какво ли не — от компютърни части до самонасочващи се ракети. Разполагаха с доказателства. Но така и не бяха заловили Вилхелм. Още не. Голям шанс да го хванат имаха единствено в Монреал, обаче от телевизията по някакъв начин бяха разбрали за това и нито един от няколкото организирани от ФБР капани не успя да се опази от камерите. Принудиха се да се откажат и Вилхелм се измъкна. Водещият на новините същата вечер разби на пух и прах ФБР, което предизвика напрежение във Вашингтон. Но директорът на Бюрото остана непоколебим — харесва ли ви, или не, но момчетата няма да участват в подобни телевизионни екшъни.

Кепела не преставаше да се успокоява, че постъпва правилно, заради бъдещата си кариера. Какво щеше да стане с него обаче, ако Вилхелм не се покажеше от скривалището си? Ами ако по някаква причина операцията се разпаднаше? Какво тогава?

Кепела излезе от апартамента си в шест без петнадесет. Караше много бавно, съзнанието му беше заето много повече с Вилхелм и Бранденбург, отколкото с пътната обстановка. Затова и не забеляза навреме полицейската кола. Ченгето изви и спря точно след подвижния мост. Беше изловил Кепела да кара със седемдесет и две мили в час.

Фу Вон предлагаше малки хапки печена патица с напитките. Кепела излапа набързо няколко.

Холст изчака във взетата си под наем кола двадесетина минути, за да направи засичането с Кепела да изглежда съвсем случайно. Брат на мира го пропусна през вратата.

Кепела вече беше загубил сто осемдесет и три долара, преди Холст да се включи в играта. Седяха един срещу друг. Кепела изглеждаше ужасно. Спеше едва по два-три часа на нощ, ако изобщо успяваше да заспи. Под очите му се бяха образували торбички. Косата му беше мазна и несресана. На лицето му, въпреки петната мръсотия, ясно личеше обзелото го безпокойство. Съвсем се беше занемарил. Изглеждаше и тъжен.

Поднесоха кокаин на играчите. Кепела не се докосна до него.

Холст извади чифт десетдоларови банкноти и заложи едната. Между Кепела и Холст седеше един китаец, когото всички наричаха Ним, и си чистеше зъбите, след като беше похапнал от патешките хапки. И алкохоличката Патси беше там, както винаги. Фу щеше да раздава картите; докато ги разбъркваше, не престана да се усмихва, а като дишаше през устата, имаше навик да просъсква.

— Как си, Ибен? — попита Ним, демонстрирайки почистените си зъби.

— Добре — отвърна Холст. — А ти?

Ним кимна и му смигна едновременно. После се обърна към Кепела.

— Как са ти номерата, Рой?

— Всичко падна в канала. В последно време все ми върви като на куче. — Сви рамене. — Обаче какво ми пука!

— Обаче какво му пука на всеки от нас! — обади се Патси с характерния си баритон, придобит с много уиски и много цигари. — Да ударим един покер, а, момчета? — Патси беше от Бронкс и по

говора ѝ не личеше, че е китайка, единствено външният ѝ вид я издаваше. Беше без един преден зъб отдясно и перуката ѝ вечно беше сложена накриво. Сега се бе килнала наляво и висеше. Тя отпи яка глътка от тъмноватото си питие и метна две карти към Фу. — Здравата ме заби.

Няколко минути по-късно Кепела броеше жетоните си — общата загуба вече беше двеста и петдесет. След като ги подреди отново в купчинка, Фу поиска да поговорят насаме.

Масите в ресторантската част бяха празни — нямаше хора, които да се хранят. Една от сервитьорките се беше заела с програмиране на мелодиите в джубокса, другата чистеше пепелниците. Кепела и Фу седнаха на бара.

Фу поде:

— Господин Рой, голяма радост, че идваш тук да играеш. Но бизнес е бизнес. Все на кредит не може. Време мислиш как ми ги върнеш. Това е.

Кепела се втренчи в китаеца. Какъв подлец.

— Мислех, че имахме договорка по този въпрос.

— Имахме, господин Рой. Дължа много на теб. Но бизнес е бизнес. Вече всичко в брой. Утре сядаме и говорим какво аз дължа, добре? И теглим чертата. Съгласен, господин Рой? Какво има кажеш?

— Нямам пари в брой, Фу. А ми се иска да продължа с играта.

Фу сви рамене.

— Нямам против, господин Рой. Пари в брой само. Бизнес е бизнес. Питай господин Холст. Той все печели. Може да помогне.

— Но аз едва го познавам — подхвърли Кепела, изражението му беше същото като на Джорджи, когато подхвърляше остатъците от патешките хапки на уличните котки.

— Той добър. Може помогне.

И Фу сви рамене.

Пулсът на Кепела се ускори. Възможно ли беше това да е контактът, който от толкова дълго време се надяваше да осъществят с него? Стомахът му се сви.

Веднага щом се върнаха в стаята, минавайки покрай Брат на мира, Кепела каза:

— Ибен — никога не го бе наричал с малкото му име, — имам да ти казвам нещо на ухото. Ще дойдеш ли с мен на бара?

— Идвам — отвърна Холст, без да задава допълнителни въпроси. Кепела усети възбудата му да нараства.

Холст водеше с четиридесет и един долара. Изправи се и излезе от стаята. Патси изруга и Фу я скастри на китайски. Тя му изръмжа в отговор и се сви на стола си.

Барманът Джорджи, който беше изключително нисък на ръст, се беше напъхал в невероятно ярка дреха. Кепела му поръча *както обикновено*, което означаваше чаша с вода и лимоново резенче — околните трябваше да си мислят, че е водка. Платил му беше добре, за да му пълни чашата вместо с „Попов“, с вода. Щеше да му плати и повече, ако потрѣбваше, за да не казва на никого. Джорджи мълчеше. И сервираше на господин Рой това, за което му бе платил така щедро.

Кепела попита Холст:

— Знаеш ли с колко съм вътре?

— Не, Рой. Нямам представа. Защо?

— Девет бона.

Холст едва се удържа да не се засмее.

— Голяма сума.

— Не само голяма, ами цяло състояние. Фу преди малко ме направи на нищо заради тях.

— Не разбирам.

— Излизам от играта, ако нямам пари в брой. Имам чувството, че утре ще стане още по-лошо. Иска да се видим специално и да си поговорим. — Кепела крадешком погледна Холст, чудеше се какво ли си мислеше за всичко това този мъж. — Бих могъл да си ги възвърна само за една нощ, ако ми провърви. Сам го знаеш. Като си помислих само ти колко пари взе от мен, всъщност, за бога, защо не ти кажа направо, Ибен? Ще можеш ли да ми заемеш стотачка-две, нали разбираш, да ме подпомогнеш малко. Веднъж само да ми провърви, Ибен, и ще се разплатим. Може даже да стане още тази нощ. Усещам го, приятелю. Още тази нощ! Ще спечеля още тази нощ! — Усмихна се и гаврътна питието си, мръщейки се, сякаш беше водка.

— Добре.

Кепела подскочи.

— Наистина ли? Без майтап?

Холст му стисна ръката.

— Ей! Велик си! Тази нощ смятам да спечеля, вярвай, че така ще бъде, Ибен.

— Да го полеем.

— Добре. За моя сметка. Каквото с мое, е и твое.

— Колко искаш, Рой?

— В какви граници да се простирам?

— Ти ми кажи. В какви граници да се простирам, Рой?

— Пет стотачки?

— Голяма сума. Да не си купуваш кола?

— Ей! За каква кола говориш?

Холст предпочете за кратко да замълчи.

— Голяма сума става. Като прибавиш и нея към другата, стават все едно две коли. Какво ще правиш, ако загубиш и тия пари?

Искаше да изнерви Кепела.

Бившият агент се чувстваше като рибар, който беше чакал цял ден поплавъкът да мръдне и той наистина беше помръднал. Затова продължи:

— Един път да ми тръгне играта, Ибен. Само един път и мога и да купя бардака на Фу. Имай ми вяра. Ще ми провърви — усещам го!

Холст погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам — каза, извади чековата си книжка и надраска чек за пет хиляди долара. Подаде го на Джорджи. — Изплати чека на Рой. — После продължи на китайски: — И кажи на Фу, че този тук планира да му купи бара до залез-слънце. — Зад него Брат на мира се разсмя с цяло гърло. Холст потупа Кепела по рамото окуражително. — Всичко е уредено, Рой.

— За бога, Ибен. Не знаех, че говориш китайски.

Холст му смигна.

— Само няколко думи, Рой. Пожелавам ти късмет.

Остави четвърт долар върху барплота и си излезе, без да каже нито дума.

Брат на мира, както си стоеше, се захили на отсрещната стена.

Кепела загуби петте хиляди долара до последния цент в рамките само на час. Така го бяха планирали. Когато се върна в бара, видя, че там го чакаше Роузи, малката китайка, с която беше прекарал няколко нощи.

Поръча й питие.

— Какво те води насам?

— Ти — отвърна му тя без заобикалки. — Мисля за теб, Рой Кепела.

Не обичаше подобен род разговори. Но предполагаше, че Холст е платил на момичето и затова се опитваше косвено да не го разочарова. Беше си трудна работа обаче. Столът изведнъж му се стори неудобен.

— Само добри неща, предполагам — реагира предпазливо Кепела.

— Ти много самотен. Аз много самотна. Ние харесва.

След като приключи, започна да пие от чашата си на ситни глътки.

По-ясно и кратко не може да се каже, помисли си Кепела.

— Нищо против не мога да кажа.

— Едно и също. И за двама.

— Е, да, но ти си красива и млада. А аз съм стар и — как да кажа по-точно — съвсем загубен.

— Несъгласна. Мисля, ти готин.

И след тези думи тя се изчерви.

Червенината по лицето ѝ изненада Кепела. Добре изиграно, наистина. Добре де, възможно ли беше човек да се изчерви нарочно?

— Ние сме приятели, Роузи. Така ми харесва.

— Ние говорим. Ти и аз говорим. Харесвам, ти и аз говорим. — Тя се огледа наоколо. — Ще возиш мене, Рой?

Кепела потисна усмивката си.

— Докъде?

Тя отново го погледна.

— Просто така. Не знам.

— Защо не?

— Не знам защо не.

— Такъв е изразът. Добре, Роузи. Да отидем някъде, откъдето има хубава гледка. Да погледаме града на вечерно осветление.

— Сега тръгваме?

— Не си довършила питието си.

— Не ми пука. Сега тръгваме.

И тя протегна ръка и хвана неговата.

След като се настаниха в колата, тя каза:

— Разбираш защо харесвам теб?

— Много съм любопитен.

— Знаеш защо?

— Защото разговаряме. Нали така каза?

— Не, не казвам така. Защото ти различен.

— Амин.

— Ти не като млади мъже. Опитват да приличат на други — не са. Артисти, певци, други. А ти само Рой. Готин Рой. Харесвам теб, Рой.

— Радвам се да го чуя, Роузи. И аз те харесвам — каза ѝ той, като в същото време си мислеше: *Това е един от най-странните разговори, които съм водил през живота си.* — Сега, къде да отидем? От Голдън гардън чудесно се вижда Пъджит Саунд. От Кешуъркс пък се вижда добре езерото...

— Води твоя къща, Рой. Искam видя твоя къща.

Кепела тежко преглътна. *Значи ти също си в играта, Роузи.* Разочарованието изопна лицето му.

— Готово, Роузи.

— Ти сърдиш защо аз предлагам това?

— Не, Роузи. Не ти се сърдя. Предложението ти е направо страхотно. От къщата ми може и да успеем да видим някой покрив.

— Ти майтап си правиш с Роузи.

Той изви и спря на светофара.

— Така е навярно, Роузи. Извинявай.

Тя се засмя с облекчение.

— Някой покрив... смешно, Рой. Много смешно.

Роузи седна на дивана, отмествайки метнатата върху него мръсна риза. Кепела се запъти към кухнята, взе бутилка „Попов“ — „Папа“, както го наричаше — любимото си питие допреди няколко години — отвъртя капачката и я попита дали иска по едно. Тя каза „да“. Уверен, че няма как да го види, той пое глътка водка, завъртя я из устната си кухня и я изплю — ни капчица не премина в гърлото му. Такъв номер прилагаше не за първи път. Беше достатъчно, за да замирише дъхът му на водка — така беше направил и при случката с колата. Номерът му мина сто процента. Наля си вода, а за нея — водка. Измамата засега действаше, всеки път обаче, когато жабурише така устата си, едва се

удържаше да не нагълта водката. Защо пък не? Не се беше срещал с Бранденбург от няколко седмици и това вече си оказваше влияние. Засега обаче не се беше изкушил да глътне водката. *Не можеше*. Върна се в дневната с чаши в ръка и за миг пресуши своята, просто за да ликвидира доказателството. Загледа се над Роузи, продължавайки да се чуди дали Холст наистина ѝ е платил.

Разбира се, че ѝ беше платил, каза си наум. Защо иначе сладка курва с тяло като нейното би си губила времето с такъв дърт пръч като него? Не му се искаше да е вярно. Роузи му харесваше.

Тя протегна ръка и я сложи на гърдите му. Миришеше на хубаво, като на добре поливано цвете. Притисна се към него.

Не му се искаше това да продължава. Прекалено много я харесваше. Нали бяха *приятели*! Тя се зае с копчетата му. Изобщо не приличаше на курва както се мъчеше с тях, помисли си той. Веднъж-дваж на година Кепела посещаваше публичен дом, един и същ, този на Рено. Две хиляди долара биха се оказали достатъчни, за да разсеят ежедневната скука. Една проститутка би стенала, би се гърчила, една проститутка би знаела как да продължи удоволствието и да го накара да се чувства млад. Изобщо проститутките си разбираха от работата и я вършеха както трябва. По няколко пъти. Много бързо го бяха накарали да разбере, че сексът и любовта не са едно и също нещо. Твърде късно беше го разбрал обаче.

Роузи прокара ръка по белезникавата му и обрасла в растителност гърд. Усети топлината на ръцете ѝ. Тя се наведе и целуна зърното му. Хареса му, страшно много му хареса. Почувства се съвсем объркан. *Харесваше* Роузи. Дали беше част от играта, или не? Ако не беше, веднага трябваше да я отпрати. Да не я въвлича изобщо.

Целуна черната ѝ коса, протегна ръце и я притисна към себе си. Беше толкова дребничка, че както я прегръщаше, можеше с пръстите на ръцете си да докосне собствените си рамене. Тя изхихика и го целуна по устата, имаше вкус на сладка канела. Отново изхихика, леко изви тяло и посегна с ръце зад гърба си. Чу се звук от дърпане на цип и с малка помощ роклята ѝ бе свалена. Показаха се гърдите ѝ. Красиви бяха. Притежаваше твърдите вирнати гърди на млада жена. Тя придърпа главата му между тях и бавно се отпусна върху дивана.

— Мога остана цяла нощ при теб? — попита.

Той не ѝ отговори. Нямахше нужда.

Ибен Холст беше се настанил във „Вашингтон плаза“, съседен на величествения „Олимпик“. В „Плаза“ стаите бяха малки, но с комфортно обзавеждане, с немного надеждни асансьори и водни радиатори, които прогонваха студа на сиатълските вечери, както и огромна зала за закуска досами неговата стая. И всичко това за тридесет и три долара на денонощие. Беше имал намерение да се настани на „Добрата дама“ с Марлене. След като обаче беше изкарал протяжно пътуване с танкер до Сиатъл, му беше противно дори да си помисли, че ще прекара и пет минути повече не на твърда земя. През всичките десет дни на борда беше повръщал. Затова му беше потрябвал ветроходец. Някой, който да отведе „Добрата дама“ в канадски води, но в никакъв случай не той самият.

Свърза телефонния кабел с преносимия си компютър марка „Хюлет Пакард“ и набра конфигурация, която почти мигновено сработи и го изведе в CompuServe. Секунди по-късно вече беше свързан със системата на електронна поща. Без бавене остави съобщение на номер 52-765-00012-9 за Моряка.

Удобството на обслужването чрез електронна поща се състоеше в това, че тя беше изцяло защитена, недостъпна за някого, който не знаеше съответната парола. Нямаше нужда съобщението да се кодира, нямаше защо човек да се страхува, че информацията би попаднала в чужди ръце. Въпреки това Холст си служеше със завоалиран език, за да не би ако някой хакер случайно се натъкне на посланията му, да реши, че е необходимо веднага да се обърне към властите.

Съобщението му гласеше следното:

За Моряка: Целта установена. Мястото охранявано. Необходима биографична справка за Джеси Клайд Бекър. Около 30 години. Всичко съгласно плана и по разписание. Стартът даден. Фаза две започва утре. Отлични перспективи. Моля спешно съвет за Бекър.

Албатрос

Не харесваше кодовото си название. Беше чел още като млад „Стиха на древния моряк“. Появата на албатроса беше донесла късмет, но кръвта на албатроса беше донесла нещастие. Ибен Холст изобщо нямаше нужда от лош късмет.

Излезе от съобщението, изписа довиждане и чрез CompuServe се изключи от електронната поща. Време за връзка: седем минути и петдесет и четири секунди.

Отмести компютъра.

Надписът върху бар „При Беджи“ гласеше „ЧИСТО ГОЛИ МАЦКИ“. Беше го забелязал преди два-три дни. Предната нощ беше паркирал от другата страна на улицата, дал бе на един мъж десетарка и оня му беше снесъл името.

Първо авеню, гъмжащо от пияници и проститутки, сводници, самотници и всякакви перверзни типове, вреше и кипеше. „При Беджи“ се тресеше в синхрон с увиващите се около пилоните танцюрки — мазни и лъщящи, ухилени и разкрачени, извиващи се нагоре, надолу, напред, правещи най-доброто, на което са способни, за да измъкнат още по един, понякога и по два долара от беззъбите посетители, седящи като приковани и с ококорени очи на столовете, които си бяха избрали преди пет часа и от които нямаше да се отлепят, докато не затворят заведението. Едно от момичетата се реши на дързост и за миг показва гениталиите си на един клиент с каубойска шапка, който вече беше й подхвърлил три двадесетачки. Просто дръпна широката лента, прикриваща миниатюрния й окосмен триъгълник и леко разтвори крака почти пред лицето на баровеца. Челото му мигновено се покри с пот, но преди още да се опомни какво му се беше случило, гледката изчезна; той даже не беше сигурен дали не му се беше сторило, че е видял наяве нежнорозовото съкровище, или всичко беше плод на илюзия, създадена от експлозивната комбинация от силата на желанието му и силата на изпития алкохол.

Луис Мандес, наполовина испанец, наполовина черен, с доста арогантен вид се беше настанил в ъгъла, от двете му страни беше виснало по едно момиче, а около раменете му беше метната кожа от чинчила. И на двете си уши имаше обеци — на лявото даже две — на устните си беше мацнал червило, а разкопчаната му риза разкриваше обилна черна растителност, стигаща чак до пъпа му, в който беше монтиран сапфир. Уличният псевдоним на Луис Мендес беше Царят на

плъховете, даден му от скитник, който в добрите години на живота си беше работил като преподавател в университета в Бъркли.

Холст се запъти към Плъха и застана пред него, като го гледаше в очите. Беше отново с черното си кожено яке, сини джинси и кожени обувки като на спринтовите бегачи. От устата му стърчеше неизменната клечка за зъби, а очите му бяха скрити зад тъмни очила.

— Видя ли й катеричката, пигмей такъв?

Плъха наричаше така всички белокожи — *пигмеи*. Двете негърки се ухилиха. Холст харесваше негърките. Тази отдясно на Плъха се загледа в издутината между бедрата му и облиза устни. Беше облечена с изненадващо семпла и елегантна червена рокля, препасана с широк черен колан. Бюстът ѝ така опъваше дрехата, че всеки момент щеше да прелее — такова чувство имаше Холст. Лицето ѝ беше с остри черти, косата ѝ изправена; начервила беше устните си в същия цвят като на роклята, а на клепачите си беше сложила сини сенки. Проститутката отляво беше с кожа като смляно кафе и дръпнати очи. Лявата ѝ гърда почти цялата се беше показала извън блузата ѝ с вестникарска щампа, лъскавото ѝ черно зърно му заприлича на трето око. Изглеждаше твърде отнесена, за да му обърне внимание. Беше се загледала някъде покрай него. Третото ѝ око подскочи нагоре, после надолу, когато Плъха смени позата си.

Холст каза:

— Да разбирам ли, че предлагаш нова услуга — осигуряване на придружителки?

Плъха се захили. Зъбите му бяха безупречни — струваха си трите хиляди долара, които беше дал за тях.

— Жените вършат услугите, пигмей такъв. Мъжете правят бизнес.

Момичетата се изхилиха. Онази отдясно все така фиксираше чатала му, от това му ставаше все по-топло.

— Е, какъв бизнес предлагаш? — продължи Плъха.

— Бих искал да говоря с теб...

— Топре, топре. Аш шъцо ишкам да говоря ш теп — подигравайки се на немския му акцент каза Плъха. — Пфу! Седни тука, пигмей. Давай да видим какъв ти е бизнесът.

— Не пред момичетата.

— Седни тука, пигмей, или отивай да си го топлиш другаде. Не ми харесва да ми висят прави. Хайде, сядаш сам или имаш нужда от помощ?

Само един поглед на Плъха и един от биячите наблизко се запъти към Холст, което го накара веднага да седне.

— Така е вече по-добре. Ако ти се иска маце, нямаш проблеми. Плъха е насреща.

Холст се държеше като човек, който го е страх да се докосва до мебелировката поради вероятността да е проядена от червеи. Провесил беше ръце между бедрата си. Клепачите му зад тъмните очила примигваха постоянно. Нерви, нерви, нерви.

— Казвай — заповяда Плъха.

Момичето с похотливия поглед отърка крак в крака на Холст и пак облиза устни. Пот отново ороси челото му.

— Трябва ми *по-специална* мацка. Искam да говорим насаме обаче.

— И каква да е тази, по-специалната? Виж, мой човек, знаеш ли какви ги могат тия двете тука? Ще ти изтръпнат подметките от изненада.

— Садо и мазо — прошепна Холст.

Плъха се ухили отново.

— И затуй ли се потиш, пигмей? Че то не било кой знае какво! Я се отпусни. Обаче сигурно разбираш — говорим си вече като бизнесмени — че всяка по такава услуга на моите *придружителки* струва доста повече.

— Колко?

— Зависи колко хард го искаш, сбърканяко. Три пъти обичайната тарифа за час с едната. Пет пъти повече за двете заедно. Ако стане твърде хард, си тръгват. Тъй стават при мен нещата. Ако дойдат обаче и на теб ти скимне, че не ти харесва, знаеш ли к'во става тогава? Идва Хари и ти откъсва патката.

След тези думи отново блесна усмивката му за три хиляди долара.

Холст се засмя сдържано, ъгълчетата на устните му едва потрепнаха. Без малко щеше да попита: *Каква патка?*

— Аз ще му свърша работата — обади се негърката отдясно. — К'во казваш за мен, татенце? — обърна се тя към Холст, не

преставайки да се отърква в крака му.

Плъха продължи:

— Да знаеш моите мацки ги могат тия номера. Всичко ще ти покажат. К'вото им поискаш, тъпкачо. Сейди ще те накара да се изпразниш, преди да се е съблякла. За Сейди плащаш още петдесет отгоре. Схващаш ли защо, тъпкачо? На такива като Сейди им викат таен резерв. Имам и други, виж ги, избери си. Бизнес е това, пигмей, бизнес. Не си претрепвам времето току-така. Хайде, взимаш мацето или се омиташ. Че ме чакат други тъпкачи.

— Мацето ти е наред.

Сейди се изправи. Холст продължи:

— Не сега. Утре вечер. Ще оставя външното стълбище на „Вашингтон плаза“ отворено. Знаеш ли къде е това?

Тя кимна. Плъха попита:

— *Външното* стълбище ли?

— Не трябва да минава през фойето. Схвана ли, *тъпкач*? По стълбището или да не идва.

— Ясно, пигмей. Не се стягай.

Холст му съобщи номера на стаята и часа. Готвеше се да си тръгва, когато Плъха му напомни:

— И първо вадиш парите, пигмей. После можеш да си покажеш и патката.

И пак се ухили.

Сейди облиза устни и сведе поглед.

12.

Шарън Джонсън беше намушкала полицаи, не подозираше, че и такъв беше имало сред нейните преследвачи. Инцидентът се озова на първите страници на вестниците с всякакви разсъждения на тема коя е била жената. Сега и полицията я търсеше също толкова настойчиво, както и другите. А Брайън беше *настоявал* местната полиция да не бъде замесвана. Беше си наела хотелска стая недалеч от гарата и оттам отново се беше опитала да се свърже с каналджията по телефона. Така и си седеше в стаята и чакаше, нетърпението ѝ нарастваше, страхувайки се да си подаде и носа навън. Най-накрая, след двудневно безплодно звънене, от другата страна на линията насреща ѝ се отзова басов глас.

— Благодаря ти, Господи — изрече тя, след като чу неговата част от паролата.

След като го чу да я повтаря, Шарън изрече в отговор и своето изречение.

— Къде сте? — попита той.

Тя му съобщи названието на хотела и след като остави слушалката, зашепна молитва. Шарън Джонсън вярваше, че Бог винаги ѝ помага да се справя с живота и успешното свързване с каналджията засили увереността ѝ в тази посока. Беше си позволила да изпита страх, най-ужасния враг за всеки агент, но сега, след като знаеше, че каналджията се е запътил към нея, надеждата, че нищо лошо няма да ѝ се случи, се върна. И този момент надеждата беше изтрила и последната капчица страх.

Тъкмо си миеше лицето в маломерната баня, когато телефонът позвъни. *Телефонът!* Тя отброи позвъняванията. Освен администратора, комуто щедро беше заплатила да я предпазва от посетители, никой друг не знаеше, че се е настанила тук. Може би каналджията беше решил да я потърси на свой ред, от предпазливост. След две позвънявания обаче телефонът замлъкна. Това беше сигнал, за който се бяха условили с администратора — някакъв човек беше

питал за нея на рецепцията и сега се качваше. Тя се опита да се концентрира. Колко ли се беше забавил с позвъняването администраторът? Какво време изобщо имаше тя самата на разположение?

Понечи да хукне по стълбите, сети се обаче, че евентуалният ѝ преследвач по-скоро би изпратил асансьора до последния етаж празен, за да го направи практически неизползваем, и също би предпочел стълбите. Аварийният изход представляваше друга възможност, но ако тайнственият ѝ посетител не беше сам, най-вероятно секунди я делиха от нежелана среща с втория човек, тръгнаше ли натам. Беше в капан. Огледа се из стаята, чудейки се какво да предприеме. Нямаше смисъл да се крие зад вратата. Ами под леглото? Абсурд! Оставаше само малката баня, безсмислено беше обаче сама да се пъха в капана, който представляваше една стая с размерите на затворническа килия и само с един изход. Мислите ѝ се придружаваха от непоносимото усещане как се изнизват секунда след секунда в бездействие. Какво трябваше да направи?

И тогава за миг я осени прозрение. Представи си ясно какво би могло да последва. Мигновено свали дрехите си и ги хвърли на пода в банята. Остана само по бельо и обувки. Пресегна се към душа и разви кранчето за топлата вода. Иззад опънатата завеса, скриваща ваната, се понесе пара. Премести купчинката дрехи така, че да може да се вижда от вратата на стаята. След това откряхна вратичката на аптекката, за да смени гледната точка на огледалото върху нея. Гъсти валма пара бяха закрили от погледа тавана на малката баня и се стелеха по стените като облаци, вещаещи буря. Шарън преценяваше с поглед пресъздадената от нея сцена. Течаща вода, пара — стори ѝ се убедително. Времето не чакаше. Тя се пъхна под леглото и се помъчи да успокои дишането си. Голата ѝ гръд потъна в дебелия килим.

Чакането ѝ трая само няколко секунди. Тишината беше нарушена от почукване на вратата. След това се чу звук като от драскане на котешки нокти — мъчеха се да се справят с ключалката. Опита да извърне глава, ядоса се, че не се беше сетила да си осигури видимост към вратата вместо към стената. Драскането спря, долният край на вратата се отметна, оставяйки следа по килима, съвсем леко, че да се образува съвсем малка пролука. Сякаш вместо сърце имаше барабан, помисли си Шарън — страхуваше се, че който и да беше, ще чуе как

силно бие. После вратата безшумно се затвори. Нашественикът остана на място. Професионалист.

Уловката ѝ обаче беше успяла. Посетителят мина покрай нея с бавна крачка и се насочи към банята, явно привлечен от гледката на струпани дрехи и кълбяща се пара. По обувките позна, че е мъж. Прокрадваше се с малки предпазливи крачки, за да не бъде чут. Местеше едната обувка непосредствено пред другата, след това обратно и бавно напредваше. Очевидно беше правил това и друг път. Тя обузда мигновеното си желание да се измъкне изпод временното си прикритие. Макар че както беше изместено огледалото, което освен това беше и замъглено от парата, той едва ли щеше да я види как се изправя зад него. Ако избързаше с измъкването, имаше вероятност да я усети — тогава на Шарън щеше да ѝ се наложи да го атакува от по-неудобна позиция. В такова малко пространство един силен мъж би имал далеч по-голямо предимство. Той продължаваше да се приближава към вратата на банята. В дясната си ръка държеше черен деветмилиметров берета с обемист заглушител. Още една стъпка. *Сега!*

Тя се плъзна извън очертанията на леглото. Той се беше спрял и загледал надолу към купчината дрехи, парата се виеше около главата му. Тя се изправи на колене, усещайки се изведнъж несигурна. Беше прекарала цяла година в обучение, последвани от няколко месеца жестоки тренировки, обаче това сега!

Той насочи пистолета нагоре.

Тя направи три големи крачки в посока към него, изнесе назад единия си крак и го ритна точно между краката. Той изрева и се присви, тя в това време го бутна напред — главата му нацели ръба на мивката. После отново го ритна, този път по ръката. Беретата се изхлузи от нея и се приземи върху купчината дрехи. Сблъсъкът на главата му с мивката не го накара да изпадне в безсъзнание, само за момент го зашемети. Шарън разполагаше с частица от секундата, за да вземе решение: да блъсне главата му отново в мивката или да си послужи с оръжието. Пристъпи напред, хвана го за косата и с все сила блъсна челото му в ръба на мивката. Той обаче протегна ръка назад и пръстите му се заловиха за тъканта на чорапогащите ѝ — така си спечели неочаквано преимущество. Тя изпищя — предимството ѝ беше пропиляно. Той улови още по-здраво чорапогащника ѝ и я задърпа към

дясната си страна. Тя заби юмрук в гърба му. Той обви крак около нея и притисна тяло към нейното. Шарън имаше усещането, че всеки момент ще загуби равновесие и ще се строполи. Съзря червено петно на ръба на мивката — челото му кървеше. Ако раната му беше голяма, в скоро време способността му да вижда щеше да се влоши. След тази мисъл тя почувства как пада назад, повлечена от тежестта на тялото му — усещането ѝ беше, че това става някак много бавно — като забавен каданс на филм. Инстинктът на мъжа му подсказваше да използва предимството си докрай и така да я принуди да му се подчини, но болката беше ужасна. Тя се беше приземила върху дрехите, между плешките си усети коравината на беретата — но нямаше как да се протегне и да я улови, тъй като той се беше отпуснал с цяло тяло върху нея, зашеметен от двата удара в главата. Гледката на кървящото му чело я погнуса до такава степен, че я накара да напегне всичката сила, която ѝ беше останала — не се беше и надявала, че има още нещо в резерв. Завъртя се на дясната си страна, отмествайки мъжкото тяло върху себе си в посока под мивката, и затърси с ръка беретата. Той промуши свитата си в юмрук ръка под брадичката ѝ — ударът му отхвърли главата ѝ назад.

Тя напипа метал сред дрехите. Беретата. Пръстите ѝ трескаво затърсиха спусъка на оръжието, това е заглушителят, по-надолу, това сега е цевта, ето го. Пръстите му се впиха в шията ѝ. Отметна главата ѝ към рамката на вратата и се изправи на колене. Тя обви с пръсти оръжието, но преди да се прицели, а и дума не ставаше да успее и да стреля, той успя да го избие от ръката. Пистолетът се блъсна в настенните плочки и отхвърча в един от ъглите на банята. Тя заби обувка в гърдите му, опитвайки се по този начин да го отхвърли назад, за да го накара отново да загуби равновесие. Той се помъчи да се изправи на крака. Шарън съзнаваше, че не разполага с време за нов опит да се добере до беретата, той можеше да я изненада в този момент.

Тя сведе глава и се отпусна с цяло тяло върху него, опитвайки се пак да го завлече под мивката. Главата му политна назад към огледалната вратичка на аптекката с такава сила, че беше в състояние да счупи стъклото. Някой, помисли си тя, някой ще ни чуе, ще се обади на рецепцията и ще я отърват от него. Моля... нека някой ме отърве от него! Независимо че беше добре тренирана, съзнаваше, че с човек с

телосложение като неговото лесно нямаше да се пребори. На тренировка си беше като на тренировка, а не като сега — беше извънредно уплашена. Бяха в състояние да те научат как да се защитаваш, даже и как да убиеш, ако трябва, но никой не беше в състояние да ти внуши какво значи да те обземе ужас при мисълта, че участваш в бой на живот и смърт. Това усещане човек можеше да изпита само в истинска житейска ситуация, а такива в досегашната практика на Шарън бяха рядкост.

„Коляното!“, припомни си тя изведнъж. Даже в съзнанието ѝ зазвуча гласът на инструктора ѝ, когато ѝ казваше: „Коляното е една от най-уязвимите части на човешкото тяло“. По-нататък си знаеше урока.

Изпъна назад десния си крак и нацели капачката на коляното му. Той изрева и се срути във ваната, изтръгвайки завесата от халките, които я придържаха, главата му и горната половина на тялото му се потопиха във врялата вода. Замахна с ръце, опитвайки се да се измъкне от врящия ад.

Тя инстинктивно посегна към ъгъла, където беше паднала беретата. Докопа я, прицели се и натисна спусъка три пъти бързо, изстрелите бяха прилични на аплодисменти. Кръвта му избликна почти едновременно от трите улучени места. После неочаквано спря.

Гледаше го слисано. Най-накрая се престраши и се приближи до него, пресегна се и спря водата. Настана тишина. Абсолютна тишина, разтърсвана само от учестеното биене на сърцето ѝ. От косите му се стичаше вода. Беше мъртъв.

Тя вдигна дрехите си, беше ѝ невъзможно да откъсне поглед от него, и излезе заднешком от банята. Облече се машинално, мислите ѝ бяха заети с това, какво да предприеме през следващите няколко минути.

Сега какво? Дали някъде не чакаше друг, за да му подадат сигнал? Дали трябваше да очаква тази *първа резерва* всеки момент да нахлуе, след като не беше чул уговорения сигнал, или пък тъкмо защото беше чул пукотевицата? Ами нейният човек — каналджията? Нали го беше повикала да дойде тук? Ами ако водеше ченгета след себе си? „Съобразявай добре!“, заповяда си. Мигновено прецени евентуалните си възможности. Полицията? Не. Фиаското на гарата я беше превърнало в беглец. Тогава какво?

Бягство.

Приближи се до външната врата, като в същото време оглади с ръце полата си и опъна поомачканите ръкави на блузата си. Леко откrehна вратата, здраво стискайки беретата в дясната си ръка. Коридорът беше празен.

Как беше разбрал, че е тук? Дали някой не я беше последвал от гарата дотук? Дали не бяха подслушали телефонния разговор, който беше провела, и така да се бяха добрали до нейния хотел? Отпъди тревожните въпроси и отвори вратата по-широко. Коридорът беше празен, а изходът в по-далечния му край беше едва осветен. Тя прекрачи прага и пое крадешком по коридора, без да отлепя тялото си от стената. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, докато стигна до слабо осветената стълбищна площадка. Повтаряше си, че каналджията — както и всеки друг сега — е по-маловажен от собственото ѝ оцеляване. Никой нямаше да се появи и да я спаси, *сама* трябваше да се справи. Крачка надолу, още една — площадка след площадка тя скъсяваше разстоянието до главния изход, оръжието през цялото време сочеше нагоре, с лявата ръка поддържаше лакътя на дясната. Внимателно заобикаляше извивката на перилата на всяка стълбищна площадка, държейки ръцете си изпънати и оръжието — готово за изстрел.

Не срещна никого. Превземаше етаж след етаж, напълно готова за всякакъв отпор. Напълно готова.

Вече беше убила човек.

Стълбите ѝ се сториха безкрайни. Най-накрая, когато се озова на равнището на улицата, се спря край вратата, водеща навън. Сега какво? Да излезе на улицата с оръжие в ръка? Тя измъкна блузата си и затъкна беретата в полата си, придържайки я с ръка, тъй като тежеше доста. Облегна се с цяло тяло на вратата. Беше заключена. Не беше от ония с въртящите се механизми.

На срещуположната страна имаше още една врата, водеща към фойето на хотела. Шарън я откrehна и подаде глава — по късо коридорче се минаваше покрай хотелската кухня. Запромъква се по тесноватия коридор, оглеждайки се на всички страни. През отворената врата, водеща към фойето, съзря администратора, на когото беше платила, за да я предупреди за евентуален посетител. Зад него, на един стол седеше млада жена и прелистваше страниците на списание. Явно доловимата липса на концентрация върху това, което разглеждаше, разтревожи Шарън. Беше ли тя съучастничка на мъжа горе, правеща се

на отегчена туристка? Или *наистина* беше отегчена туристка? Откога ли седеше тук? И дали беше гостенка на хотела?

Шарън се притисна до стената. Едната възможност беше да опита да намери друг изход, другата беше просто да си излезе през централния. Стисна още по-здраво оръжието. Ако излезеше през кухнята, щеше да привлече внимание; ако минеше през този изход, имаше шанс да остане незабелязана. Подготви се психически за неприятни изненади, прекрачи прага и се отправи по най-късия път към главния изход.

Отегчената жена обърна поредната страница, вдигна поглед от списанието, демонстрира жалостива усмивка и кръстоса крак връз крак.

Шарън Джонсън излезе навън.

Здрачът беше смекчил ярките тонове на сградите наоколо. Точно пред отсрещната беше спряла една кола. В момента, в който я съзря, от задната ѝ врата излезе нисък и слаб мъж и се втурна към нея. С вдървени крака тя забърза в обратна посока, пазейки се да не се затича, като често поглеждаше през рамо, за да разбере какво прави евентуалният ѝ нов преследвач. Той беше доста чевръст и неотклонно я следваше. При поредното си поглеждане назад Шарън съзря в далечината как колата потегля и също се насочва към нея.

Тя отвори вратата на близкия ресторант и си запроправя път между масите — това ѝ напомни вечерта, когато умря Брайън. Коридорът от лявата ѝ страна водеше към вътрешен покрит двор с колони, целите обрасли с виещи се растения. След като хвърли поглед през рамо, тя забърза в посока към двора. Хора във вечерни облекла отпиваха коктейли. В смачканите си дрехи Шарън рязко се отличаваше от тях. Според правилата трябваше да изчака оберкелнерът да се приближи до нея и да ѝ посочи маса. Беше го игнорирала и един тантурест плешивко се изпречи на пътя ѝ. Избълва някакво дълго изречение на немски, размахвайки ръце. Беретата се изплъзна от хватката ѝ и тупна върху каменния под на вътрешния двор. В миг всички разговори секнаха. Плешивкото зяпна срещу нея. Зад себе си Шарън чу сподавени възгласи на уплаха. На лицата на някои от посетителите се беше изписал откровен страх. Очите на всички бяха вперени в нея. Струваше ѝ се, че стои така от няколко минути, а всъщност бяха минали не повече от две-три секунди, преди тя отново

да сграбчи беретата и да побегне към дървената порта в дъното на двора.

Слабият нисък мъж я следваше плътно. Шарън отвори портата и продължи тичешком надясно, насичайки тишината с чаткането на токовете си по покритата с павеа тясна уличка. Забавяйки леко бяг на мястото, където уличката извиваше, тя хвърли поглед през рамо и видя мъжът да се показва на прага на портата. Тя прекрачи през отворения портал на една от сградите наблизо и се втурна по тъмния коридор към единствената врата, под която се процеждаше светлина. Щом се озова пред нея, се разнесе звукът на виеща полицейска сирена, приближаващ се, след това отминаващ, след това още една сирена.

Дочу стъпки зад себе си и с един скок се озова в най-тъмния ъгъл на коридора, стълбището се падаше отдясно. Сянката на ниския слаб мъж се разпростря върху стената отсреща и се задвижи в посока към нея. Не след дълго Шарън видя и него самия, в лявата си ръка имаше оръжие. Тя насочи беретата към него, но изобщо не ѝ се искаше да стреля.

Той се спря, само тежкото му дишане нарушаваше тишината.

— Виждам те — каза той на немски, насочвайки оръжието си право към нея.

Не беше видял нея, а сянката ѝ.

Шарън стреля първа и го улучи. Той също стреля, но куршумът му се заби в стената. И вторият ѝ изстрел го улучи. Той се свлече на пода. Във въздуха се разнесе облак дим.

Тя побягна по коридора навън, затъквайки отново беретата в полата си — горещото дуло изгори кожата ѝ. Сгърчи се от болка, но си наложи да продължи да се движи. Алеята вляво от изхода водеше в северна посока. Пое по нея с бързи крачки. Зад нея вторият ѝ преследвач издъхваше; тя го беше оставила да умре. Беше убила човек. *Отново.* Виеше ѝ се свят.

Зави надясно, после наляво, лавирайки из тесните улички на Регенсбург.

13.

След като замени деветка каро и тройка спатия с нови две карти, Холст вдигна очи и улови погледа на влизащия Кепела. Задната стаичка беше изпълнена с дим по-малко от обикновено, защото липсваше Патси. Фу, с вечната си цигара между зъбите, беше влязъл при тях няколко минути преди Кепела. Покер чипове с избледнели цветове, при пипане прилични на огладени кости, лежаха на купчинки пред всеки от петимата мъже край масата. Четиримата бяха китайци. Обръщаха се един към друг с характерните за китайския кратки и накъсани звуци, придружени с изпълнени с подозрение погледи. Покерът е повече игра с това, което не притежаваш, а не с това, което имаш, а тези мъже водеха играта много умело.

Пораженството, изписало се на лицето на Кепела, накара Холст да се почувства превъзходно. Фу изсумтя, направи знак на Кепела и се изправи от стола си. Излязоха заедно от стаята и още щом вратата се затвори зад тях, се впуснаха в спор.

Холст беше чакал това да се случи цял следобед. Фу изпълняваше заповедите му до най-малката подробност, сякаш се стараеше напълно да заслужи парите, с които му беше заплатено да стори това, и добре се справяше. Холст излезе от играта и стана. Брат на мира стоеше на пост пред вратата на рядко използвания кабинет на Фу — чистеше мръсотията изпод ноктите си с клечка за зъби.

— Те там ли са? — попита Холст другия освен Фу наемник, на когото плащаше.

Брат на мира кимна, без да вдига поглед от ноктите си.

Холст чукна веднъж, отвори вратата, преди още да чуе гласа на Фу, и влезе.

Кепела стоеше прав, почервениялото му и обляно в пот лице се беше смръщило, и гледаше седналия зад очуканото бюро съдържател на бара.

— Какво *ти* искаш? — попита ядно дребният китаец.

Добре изиграно.

— Да ме вкараш в играта — захленчи Кепела, игнорирайки нахълтването на Холст. — Имам пари.

— Пари ти дължиш мене — настоя Фу.

— Помислих си, че мога да помогна с нещо — намеси се Холст, отговаряйки на въпроса на Фу.

— Имам уговорка с господин Рой, господин Холст. Това теб не засяга. Моля, върни и играй. Ние уредим.

— Затова ли Брат на мира чака пред вратата? — попита Холст.

Кепела пребледня.

— Джон Чу помага кога аз има нужда — обясни със спокоен тон Фу.

— А кой ще помогне на Рой? — възнегодува Холст.

— Няма никаква нужда да си служим с юмруци — вметна нервно Кепела. — Просто искам да поиграя покер.

— Дължиш два процента за игра. Минимум. Прави две хиляди шейсет долар. После спираш игри тук — или другаде — ако не даваш дневна лихва. Вчера обясних.

— И колко е това? — заинтересува се Холст, макар предварително да знаеше отговора.

— Не твоя работа, господин Холст — отвърна му Фу.

— Кажи му — обади се Кепела и се отпусна върху един стол с такъв израз на отчаяние, че и истински актьор би му завидял.

Фу изстреля цифрите през зъби.

— Девет хиляди сто седемдесет долар дълг. Две хиляди седемстотин четиридесет три долар лихва. Общо единайсет хиляди осемстотин шейсет.

— Вярно ли е, Рой? — попита Холст с подходяща доза удивление в тона.

Кепела сви рамене и потърка очи.

— Имаш ли ги?

— Имам само дългове, Ибен, само дългове.

— Все нещо трябва да ти е останало, което да можеш да продадеш — предположи Холст, докато наблюдаваше Кепела да търка очите си и да почесва носа си. — Нещо като бижутата на жена ти или друго такова?

— Живея сам. Продадох всичко, което имах. Останалото е собственост на банките. Казвам ти, само дългове имам.

— Господа, господа. Това Фу не интересува. Искам лихва на минута. И ако чуя ти играеш другаде в град, господин Рой, преди плаща мене, праща тебе Джон. Разбираш добре?

— Чуй сега какво ще ти кажа, китайско копеле такова...

Фу се надвеси над бюрото.

Кепела се сепна и се дръпна назад.

Холст предложи:

— Фу, би ли ни оставил за малко сами?

Фу се изправи бавно — причина за това беше единствено възрастта му, и въздъхна. После високо се изкашля, смукна от цигарата си и излезе.

Тонът на Кепела беше пълен с отчаяние:

— Ибен, мислиш ли, че можеш да ми послужиш с лихвата... Искам да кажа, с днешната лихва? Ако този задник ми пусне Брат на мира, пиши ме геройски загинал.

Холст си помисли: *Ти си вече загинал, Кепела*, а на глас каза:

— Не зная, Рой. Без нещо като покритие... Просто не знам. Вчера ти отпуснах пет стотачки. А сега ти трябва много повече пари.

Кепела вдигна рамене.

— Да знаеш друг някой, който...? По дяволите, дори не мога да си помисля за подобно нещо — да тръгна да прося по улиците.

— Лихвата, разбира се, е много висока. Вдига се с един пункт най-малко за седмица. Без допълнителна гаранция може да стане и пункт и половина. Ти трябва да плащаш лихвата всяка седмица. Ако не плащаш, бързо ще те направят инвалид.

Холст мълчеше и изчакваше. Вместо това му се искаше да каже: *Хайде, Кепела, реши се най-после.*

Кепела повтори въпроса си:

— Да знаеш друг някой, който...?

— Може би. Запомни обаче, при просрочка това бие директно по моята репутация и дългът ти минава за моя сметка. Така че ако ти уредя парите... рискът за мен е същият.

— Ами, ами... да не те е грижа, Ибен. По две-три стотачки всякак ще мога да плащам всяка седмица.

— Ти ще трябва да престанеш с хазарта. Изобщо и съвсем.

От Кепела се лееше пот на едри капки. Той обърса с ръка челото и устата си.

— Разбрах, разбрах.

— Ще рискувам с лихвата ти за днес — каза Холст, измъквайки няколко стотачки от десния си джоб. — Даваш на Фу каквото му дължиш, и после отиваме да се видим с човека, веднага.

Холст водеше добре играта. Отведе Кепела пред неугледен блок на „Холгейт“ и го остави в автомобила си. Небето беше придобило сивия цвят на шкафовете в бившия кабинет на Кепела. А слънцето, заслонено от облаците, му заприлича на включена нощна лампа с избелял от годините абажур. След минути Холст отново се появи и се вмъкна в колата.

— Къде искаш да те оставя?

— Какво стана?

— Не иска да има нищо общо с теб. Не те знае кой си.

— Да го вземат дяволите.

— Няма страшно, Рой. Казах му, че аз ще ви бъда посредник. Не знам защо изобщо правя това за теб... — Постара се в тона му да проличи неохота.

— Няма да съжаляваш, Ибен — увери го Кепела.

— Пак ще трябва да те оставя, за да уредя работата. Имаш ли нещо за писане?

Кепела поклати глава. Холст отвори жабката и откри химикал. Надраска адреса на „Вашингтон плаза“ върху разписка за бензин, а на опаковата страна изписа номера на стаята си.

— Главата си залагам заради теб, Рой, така да знаеш.

— Разбирам.

— Сигурен ли си?

Погледът на Холст прогори Кепела — все едно го хипнотизираше змия, миг преди да скочи върху него.

— Няма да те проваля, Ибен. Обещавам.

Кепела сграбчи ръката на Холст и енергично я разтърси.

Час по-късно Кепела почука на вратата на хотелската стая. Холст отвори и го пропусна да влезе. Стаята имаше дъх на хотелски дезинфектанти и застоял въздух. Германецът му предложи стол, но Кепела предпочете да остане прав. Даже не съблече и тренчката си.

— Заех ти пет хиляди като за начало, Рой. Помислих, че е по-добре да почнем с по-малко, преди да сме напълно сигурни, че ще можеш да върнеш не само тях, но и по-голяма сума.

— Голяма работа си, Ибен. Колко пункта?

— Положението е по-лошо, отколкото си мислех, Рой. Три пункта и половина на седмица. Много солено е, знам. Ако ще се отказваш, по-добре си кажи още отсега. Все още мога да върна парите.

— Три пункта, а? Това колко е?

— Хиляда и петдесет на седмица лихва. — И продължи с немска педантичност: — Десет процента от главницата на всеки двацет и осем дни. Това прави шест хиляди и петдесет. Сега слушай внимателно, Рой: ако пропуснеш даже и само една лихва, ти прибавят един пункт за тази седмица и той си остава и за по-нататък. Схващаш ли какво ти казвам? Оплескваш нещата и лихвата ти става вече четири пункта; на втората седмица — пет; само заради това. Няма прошка, да знаеш, лихвата все така ще расте. Напрегни си сега мозъка и кажи какво решаваш, Рой.

Външно изглеждаше, че Кепела здраво се е размислил над страховитите условия. Прекоси стаята, като в същото време си мислеше защо Холст не отвори поне един прозорец. От стаята му се откриваше гледка към покрит паркинг. По тротоарите се разминаваха тълпи хора, няколко лимузини профучаха, по всяка вероятност към близкия „Фор Сийзънс Олимпик“. На Кепела не му се искаше да се хвърля веднага в сделката. Това обаче щеше да изглежда нехарактерно за него. Значи така, помисли си той, за да си осигуриш колкото е възможно по-добро прикритие, трябва непрекъснато да доказваш, че си човекът, за когото се представяш. Не можеш даже и за момент да се отпуснеш и да си бъдеш истинският Рой Кепела. Не можеш да излизаш извън определените рамки на новата си личност, както не можеш и да променяш определената стойност на лихвата. И ако така все играеш и играеш, представяйки се за някой друг, в скоро време ще загубиш свързващата нишка с истинския Рой Кепела. Би могъл, докато си лежиш в леглото, след усилено мислене, да успееш да си припомниш, но там ще се намеси Роузи — ще прехвърли ръка, ще те погали където трябва и ти веднага ще щръкнеш, готов да се потопиш в разкрачените ѝ обятия. И после ще осъзнаеш, че те не спят и са навсякъде. Кръжат около теб като лешояди, готови да ти се нахвърлят при най-малката ти грешка. А ти лежиш и чакаш да се срещнеш с истинското си аз, надявайки се в същото време да чуеш щракването на капана, заложен от теб за тях — звук, за който заложи последния месец от живота си.

Ако работата се състоеше само в това да се хване в капана един едър играч с пари назаем, само една негова дума и всичко щеше да свърши — обаче не беше така. Всеки ден му се струваше, че всичко като че започва отначало.

— Ще се хвана, Ибен. Няма проблеми.

Холст се ухили. На Кепела му мина през ум, че досега не беше виждал германеца да се усмихва.

— Така да бъде, Рой.

— Вземи си колкото ти дължа...

— Наистина ли?

— Да, по дяволите. Искам да си уредим сметките. Първо ти си взимаш парите, после отивам да платя на Фу.

Холст изброи осемстотин и ги пхна в джоба си, останалите даде на Кепела. Кепела набързо ги преброи и каза:

— Мъчно ли ще бъде да получа още пет хилядарки?

— Няма да е мъчно, Рой. Мисля, обаче, по-добре да видим как ще потръгне с тия.

— Ами да. Точно така. — Кепела се постара да изглежда едновременно притеснен и радостен. — На теб ли ще плащам?

— Да, ще ми плащаш всеки четвъртък следобед. Първите две-три плащания са критичните, Рой. Ако ги пропуснеш, знай, че работите ти тръгват зле. Тия играчи ще ти напомнят за дълговете ти така, че да не ги забравиш цял живот. Схващаш ли какво ти казвам?

— Ами да, схващам. Идват и ми чупят коленете с бейзболни бухалки. Да не те е грижа за мен, Ибен. Ще ти се издължа до цент. Да не те е грижа.

— Просто исках да ти се изясни напълно картинката, Рой. Не ми се иска да останеш изненадан неприятно. Нали разбираш?

— Съвсем ясно ми стана, Ибен. Много ти благодаря.

Стиснаха си ръцете. Ръката на Холст беше студена, на Кепела — топла и потна.

14.

Шоуто започна точно в девет часа.

Барът, по-малко посетен отколкото ресторанта, беше запълнен с обичайната тълпа: загорели тела, пременени в ярките тоалети на Л. Л. Бийн и Еди Бауър. Дървеният барплот, зад който свещенодействаха двама бармани, се беше разпрострял по дължината на цялата зала, саксии с папрат прекъсваха редиците бутилки, удвоени от огледалната стена зад тях. Написан на ръка плакат, залепен върху огледалото, рекламираше „Сиатълските водовъртежи“, коктейл от ром, портокалов сок, кокосово мляко и гренадин, по три долара единия. Размяната на реплики в залата приличаше по-скоро на надвикване отколкото на смислен разговор. Сервитьорките носеха блузки без ръкав тип прегърни ме, дълбоко изрязани и изпълнени до пръсване. Докато полите им бяха оставени изцяло на техния вкус.

На сцената, разположена в далечния ъгъл на залата, която беше и с нисък таван, почти докосващ с глава осветителните тела, Джей, извърнат към Джоко зад барабаните, меко отброяваше: „... две... три... четири...“. Барабанистът почукваше с двете палки едновременно в синхрон с броенето. Постепенно всички от състава подеха доста свободна интерпретация на песента „Високо напрежение“. Няколко души се извърнаха, усмивките по лицата им свидетелстваха, че познават песента, други се размърдаха неспокойно на столовете си, имаше и трета групичка — напълно безучастни към изпълнението им. След като залата беше и озвучена, надвикванията станаха още по-гърмки. Сервитьорките плуваха сред навалищата, неизменно привличайки мъжките погледи, разнасяйки слабоалкохолни коктейли с розови чадърчета, резени ананас и изобилие от ледени кубчета. Прически за по трийсет долара, идеални зъбни редици, усмивки тип тридесет и два зъба — всичко това очертаваше типичната атмосфера на лятна нощ, прекарана в „Сините пясъци“.

Джей пееше силно и се движеше енергично по сцената. По дяволите, така вилнееше из сцената вече десет години. Единадесет

щяха да станат следващия месец. За последните три вечери с изпълненията си „Ракетите“ бяха успели да привлекат десетки свои поклонници и сега тълпата беше невероятна. И те самите свиреха с удоволствие. Повечето се познаваха много добре, някои се бяха опознали и в леглото, и на маса. Парите за никого от тях не бяха проблем. Повечето притежаваха по някоя малка яхтичка или на езерото Юниън, или на езеро Вашингтон или пък в Саунд. Саунд беше на мода това лято. Предната година главното действие се развиваше на остров Мърсър. Жените от състава бяха прекалено красиви, а мъжете — прекалено добри. Джоко наричаше това синдром на обичайната практика, но и на него му харесваше да следва с поглед сексапилните сервитьорки, а повдигнатата платформа, на която се намираха, осигуряваше добър изглед.

Съставът се беше впуснал да интерпретира песента „Всичко е наред“ на Бъди Холи, когато в заведението влезе Марлене заедно с Холст. Джей я забеляза мигновено и веднага започна да прави опити да привлече вниманието ѝ, не откъсвайки поглед от нея. След минута тя се извърна към него и му се усмихна в отговор. Това, че беше с Холст, засегна Джей. Винаги беше особено чувствителен по отношение на нещо, което смяташе за свое — а той вече мислеше за Марлене по този начин. Виждайки я с този силен, самоуверен, синеок Холст, го накара да осъзнае колко несигурно е положението му с нея. Какво ли би казал Джоко за това, за бога? Ей, Джоко, ето го моето момиче, под ръка с един, дето прилича на новобранец. По дяволите!

Холст забеляза интереса на Марлене към Джей и веднага прехвърли ръка през кръста ѝ, докато си проправяха път към посочената им маса. Жестът му трябваше да бъде възприет като знак за притежание, по същия начин както кучетата маркираха границите на своята територия. Джей и Холст се спогледаха, и двамата осъзнаваха какво мисли другият. Беше типично мъжко съперничество.

Холст се опита да дирижира сядането, но Марлене успя да нагласи нещата така, че той седна с гръб към сцената. Усмихнатото ѝ лице, неоткъсващо поглед от Джей, го вбеси и неговото лице се обля в червенина. Въпреки че не беше спал с нея, даже не беше я и целувал както трябва, това не му пречеше да я смята за изцяло своя собственост. Беше част от работата му, беше под негово командване и надзор, изобщо беше *негова*.

Както седяха един срещу друг, погледът му не спираше да я изучава. Гримът ѝ беше умерен и подбран с вкус. Никакви излишъци. Устните ѝ бяха червени, клепаците — със съвсем леки сенки; златните обеци с форма на ситни обли копчета отлично пасваха на тънката златна верижка на шията ѝ. Косата ѝ беше вълниста и руса, а на светлината на лампите проблясваха и рижи нишки. Тялото ѝ беше атлетично и стегнато. Запита се какво ли се криеше под дрехите ѝ.

Марлене си поръча ром сънрайз, а Холст — водка гимлет. За нея да вечеря с Холст беше досадно. Все едно ако си в затвора — да се храниш с надзирателя си. Вероятно така се чувстваха и съпрузите в един дотегнал и на двамата брак. Досадно. Мразеше Холст. Ако само баща ѝ не беше прекалил с опитите си да промени света. Само ако Холст не го държеше със запис на видеокасета. Мисълта за това уби апетита ѝ. Мразеше Ибен Холст.

Поръча си омар с броколи и салата със заливка специалитет на майстора. Холст си поръча ново питие.

Марлене посочи празната му чаша.

— Много бързо го изпи.

Той сви рамене.

— Просто не ми се яде.

— С жаждата ти, гледам, всичко е наред.

Той отново сви рамене.

С едната си ръка Марлене улови лъжицата, а с другата леко приглади коса — погледът ѝ беше станал отсъстващ.

Холст я изгледа и каза:

— Зная, че ме възприемаш като чудовище.

Тя продължи безмълвната си игра с лъжицата. А на сцената Джей беше подхванал нова песен.

— Скоро всичко ще свърши — направи опит за сближение Холст.

Нисичка сервитьорка с червена блузка поднесе водката. В отговор Холст избоботи нещо неразбираемо. В този момент музиката спря. Публиката, както и Марлене, заръкопляска.

Гласът на Джей се понесе над залата.

— Благодаря на танцьорите. Ще продължим заедно с вас след малка пауза. И не забравяйте, това е нощта на „Сиатълските водовъртежи“ в „Сините пясъци“, вашата нощ. Само да не ви отнесат

безвъзвратно — давам ви кратка пауза да се освежите с по един-два и ви чакам на дансинга.

Самият Джей звучеше свежо, и така всеки път. В това се състоеше и работата му — да прави едно и също всяка вечер и винаги да е свеж, забавен и увличащ.

Марлене попита Холст:

— Смяташ да го поканиш ли?

Холст кимна.

— Да, разбира се. Знаеш, че точно това се канех да направя.

Той се извърна, за да даде знак на Джей, който беше впил поглед в Марлене. Холст размаха показалец с такъв жест, сякаш си поръчваше такси. В отговор Джей също размаха показалец — неговият жест означаваше *момент, моля*. Гняв обзе Холст. Отново игри на мъжко съперничество.

Когато Джей се приближи до масата им, Холст реши да не се изправя.

— Моля, седни — предложи Марлене, отвратена от грубостта на Холст.

Джей се смъкна върху стола, опитвайки се в същото време да успокои дишането си. Холст и Марлене си бяха поръчали коктейли, а Джей отпиваше бира от чаша с плуващо в нея резенче лимон.

— Джей Бекър — каза той и с Холст си стиснаха ръцете.

— Ибен Холст. С Марлене вече се познавате — каза германецът, обличайки и в думи претенциите си за собственост върху Марлене.

Джей кимна.

— Бихме искали да ви наемем, господин Бекър, на работа при нас. На Марлене ѝ харесват много уроците по ветроходство, освен това има да се направят много неща по яхтата, за да я подготвим за регатата в края на месеца. Ще ви плащам по три долара на час повече, отколкото ви плаща пристанището и по сто долара на ден, докато пътувате на север с Марлене. Какво ще кажете?

Така както беше формулирано, предложението на Холст прозвуча доста унижително, но в същото време и примамливо.

Джей се вгледа в правилните германски черти на лицето и очите му. Нищо по-особено, топчесто или криво, не нарушаваше гладкостта на линиите. Въпреки това от този мъж лъхаше нещо демонично, нещо, което наричаха лошо излъчване. Улавяше се безпогрешно. На носа му

имаше тъничък белег, който повечето хора едва ли забелязваха. По всяка вероятност беше рана от нож, помисли си Джей, много остър нож би направил такъв тънък прорез. Може би даже не и нож, ами ножче за бръснене. Точно така. Забеляза подобен белег и на шията, закривен като бръчка.

— Трябва да се посъветвам с Джон, капитана на пристанището. Не бих искал да рискувам работата си в Шилсхоул.

— И ако Джон се съгласи? — попита Холст.

— Примамливо е — отвърна Джей и погледна към Марлене над ръба на чашата си с бира.

Усмивката ѝ беше по-скоро като по задължение. Джей веднага разбра — ставаше въпрос само за работа. А Холст по всичко изглежда беше и ревнивец. Също както и Джей.

— Кога ще чуем окончателното ви решение?

— Утре вечер.

— Добре. Марлене, нали ще ми съобщиш?

Тя кимна.

— Чудесно. Може би сега да продължим с вечерята. Благодаря ви, господин Бекър. Засега това е всичко.

Нямаше нужда да го казваш, помисли си Джей. Той се изправи, върна стола на мястото му и се отдалечи, без да се огледа поне веднъж за Марлене.

Когато се качи на сцената, Джоко му каза:

— Тя е лисица.

— Затваряй си устата, Джоко. И си мълчи.

Джей удари с крак бутона, предназначен за натискане при опасност от пожар, близо до изхода и се гмурна в студената сиагълска нощ.

15.

Беше девет без петнадесет, малко след залез-слънце и няколко мига преди да се стъмни изцяло, когато образите постепенно започваха да губят ясните си очертания. Сиатълските жители бяха свикнали с особената светлина, тъй като градът често ставаше свидетел на нашествието на ниски, изпълнени със заплаха облаци — невинаги признак за дъжд — тъмни, носещи задуха облаци, роящи се безспир някъде отгатак Тихия океан, в Сибир, в Алеутските планини или над самия вечно неспокоен океан. Няколко смели чайки все още кръжаха в здрача, надавайки характерния си зловец глух крясък, вятърът си играеше с белите им телца като с играчки.

Пешеходци бяха задръстили шосе Аляска около Пайкс базар, повечето бяха на лов за онова единствено нещо, лесно и за носене, което щеше да им остане за спомен от отпуската или пък щеше да послужи за подарък на малкия Бен, Додж, Тед или малката Блеър. Без да са напълно наясно какво точно търсят, с часове се ровеха из стоките в един, втори или трети магазин.

Рой Кепела си проправяше път сред тълпата. Беше решил днешното разкършване на тялото и духа да стане на три етапа. Първата фаза беше да се мотае из базара до стъмване. Вмъкваше се във всяко магазинче, не ги беше посещавал от години, и откри, че му доставя удоволствие. Усещаше енергията, която кипеше тук, и това му напомни за пазара в околностите на Оклахома Сити, който като дете беше посетил заедно с баща си. Всички тези крави — както Рой наричаше животните, които консумираше във вид на телешко месо, независимо в каква възраст и от какъв пол бяха — и всички тези обикалящи пазара хора, говорещи безспир за телици, млекодайки крави, телета, животни за клане, тръжни цени, телешко месо, бутове и филе. В същото време беше нащрек за евентуален преследвач. От години не се беше занимавал с подобно нещо. Беше изчел безброй папки, беше се набъркал в твърде много случаи, за да не си даде сметка, че случаят, в

който сега беше замесен, беше подобен на тези, в които много агенти се бяха проваляли. Кепела нямаше никакво намерение да се проваля.

Влезе в сектора за мъжки дрехи през един от трите входа на базара, спря пред изложения във витрина костюм и се загледа в копчетата на ръкавелите. Огромното огледало зад витринния шкаф му откриваше гледка към по-голямата част от сектора. Специално внимание отдели на входа, през който беше влязъл, следейки дали някой на свой ред не следи него, макар почти сто процента да беше сигурен, че подобна опашка след себе си няма. Все пак, за да се убеди, че Холст или някой непознат не са го взели на мушка днес, той обходи с очи всички кътчета, които огледалото показваше. После бързо напусна сектора, избирайки друг изход. Вървеше енергично, но не толкова бързо, че да привлича внимание. Излезе от базара, прекоси улицата, качи се в раздрънкания си додж и потегли.

Колкото внимаваше за пътя пред себе си, толкова се заглеждаше и в огледалото за обратно виждане. Караше в западна посока, подмина една, две, три пресечки и паркира до супермаркета „Нордстром“, намиращ се близо до Пета улица и Пайн. Това беше началото на втора фаза. Купи си билет за еднорелсовата мотриса и се метна в нея в последната секунда — остана много доволен от себе си, защото не беше дал възможност на никого да се качи след него.

И сега — трета фаза. Едно такси, повикано преди час, го очакваше с включен двигател. Предимството на таксито беше, че Кепела можеше да се съсредоточи изцяло върху движението на колите отзад. Той постоянно даваше инструкции на шофьора по кой път да поеме — избираше предимно еднопосочни улици, няколко пъти го накарва да направи обратни завои и пак се зареждаха еднопосочни улици. Тази тактика беше предназначена да обърка и откаже и най-упорития преследвач.

Никой не ги следваше, убеди се Кепела и най-накрая съобщи конкретен адрес на шофьора. Насочиха се към квартала зад хълма.

Двуетажната синя къща беше надвиснала над езерото Вашингтон. Изобилието от растения удиви Кепела. Нещо такова едва ли можеше да се види в сърцето на града — където Кепела беше прекарал повече от осем години от живота си — тук, обаче, само на пет-десет минути извън него, имаше такова разнообразие от храсти, дървета, цветя, папрат, за които явно се грижеха по всички правила на

градинарското изкуство, и то от години, каквото в представата на един американец би било по-характерно за Япония.

Той вдигна резето на бялата порта, направена от колове, и след като влезе, внимателно я затвори след себе си. От двете страни на покритата с плочи пътека се виеше жив плет. Следвайки пътеката, Кепела заобиколи къщата, както беше инструктиран. Почука на задната врата два пъти, после натисна звънеца и почука още веднъж, пак според инструкцията. След това влезе вътре, както му беше казано.

Кухнята ухаеше на пуйка и картофено пюре. На печката вреше вода. Откъм вътрешността на къщата се появи една тайландка, която щом зърна Кепела, сведе глава. После посочи с ръка към вратата, през която беше влязла, и отново кимна. Кепела разтегли устни в усмивка и пое към вътрешността на къщата. Бранденбърг седеше на тясната страна на голяма правоъгълна маса. Изправи се. Косата му беше със същата подстрижка, лицето му не беше загубило момчешкия си вид, кожата му си беше все така гладка, а погледът му — пронизващ.

— Чудесно от твоя страна, че дойде, Рой — каза той, придавайки британско звучене на фразата си.

Двамата си стиснаха ръцете. Кепела свали тренчката си, приглади спортното си сако и седна. Настъпи тишина. Кепела си наля вода и зачака Бранденбърг да продължи. Мебелировката беше в колониален стил, украшенията и картините бяха с антикварна стойност, по стените имаше семпли тапети. Лакираната маса отразяваше равния бял таван. Горяха свещи, а от лампата над масата струеше слаба светлина. Изобщо не можеше да се нарече неприятна тази обстановка, помисли си Кепела.

— Помислих си, че сигурно ще си огладнял — предположи Бранденбърг. — Пан е приготвила пуйка с ряпа и още нещо. Надявам се да ти хареса.

— Чудесно.

— Добре тогава. — Бранденбърг намаза с масло земелката пред себе си и после, сечейки с нож въздуха, добави: — Заповядай, вземи каквото ти харесва.

Кепела си взе земелка от кошничката, от нея се издигаше пара и беше толкова гореща, че той веднага отдръпна ръка.

— Как върви?

Бранденбърг впери поглед в Кепела и зачака той да му отговори, все така държейки нож в ръка.

— Установиха контакт с мен. Сигурен съм в това. Дълга им пет хиляди. Дадоха ми ги днес.

— Кой?

— Един мъж на име Ибен Холст.

Бранденбърг се усмихна.

— Холст ли се е заел с това? — Той започна да маже друга земелка. — Много е способен, знаеш ли?

— Откъде да знам? Още нищо не знам за цялата тази работа.

— Няма защо да се ядосваш. — Бранденбърг отхапа от земелката и задъвка енергично. — Зная, че ти е много трудно, Рой. По всичко изглежда обаче, че си напилал златоносната жила. И съвсем скоро всичко ще се разреши. Успя ли да запишеш информацията, без никой да те усети?

Отново се втренчи в Кепела, а челюстите му не преставаха да дъвчат.

— Да.

— И за системата SOSUS?

— Да. Всичко, за което ме помоли.

— Отлична работа, Рой.

На Кепела му се прииска да го удари. Седи си значи там Кевин Бранденбърг, само няколко години по-голям от собствения му син, дъвче току-що изпечено хлебче и си позволява да оценява работата му като отлична. Глупости на търкалета. Нищо не беше отлично. Постарал се беше да изиграе добре ролята си. И в резултат си беше разбил нервите, усещаше как всеки момент сякаш ще се разпадне по шевове и ще рухне.

— Как си с пиенето?

— Споразумял съм се с бармана. Налива ми вода.

— Чудесно. — Бранденбърг примигна и прехапа устни, този път вглеждайки се по-внимателно в Кепела. — Ще се справиш ли, Рой? Няма да продължи още дълго.

Кепела изтри устни. Влезе Пан и внесе пуйката. След това последваха още няколко нейни влизания и излизания, за да донесе картофеното пюре, граха, ряпата, соса, боровинките, стридите, чаша мляко за Кепела и бяло вино за Бранденбърг.

— Прилича ми на Деня на благодарността.

Бранденбърг отвърна:

— Това обичаш най-много, нали така, Рой?

Кепела се почувства по-добре. За това помогна храната.

— Значи, пресрочвам плащането. Затъвам дълбоко. Моля Холст да ми уреди ново финансиране. Вече говорих с него за това. Каза ми, че би искал да види как ще потръгне с първия заем. А като започне да ме натиска, ще се правя на много отчаян, както ти ми каза.

— Нека отначало да няма друго по-важно за теб, нали разбираш? Няма как да минеш, без да говориш откровени глупости, така ще провериш до каква степен е чувствителен Холст. Трябва да изглежда сякаш искаш да се измъкнеш с част от плячката. Така ще се уловят на въдицата по-лесно.

Кепела кимна. Беше проучил изпробваните тактики в тази насока.

— Ще уредя още една среща между нас. Паролата остава същата: три позвънявания, вдигаш, чуваш ме да питам за Еди и прекъсваме връзката. На следващия ден идваш тук.

Пан се появи, за да прибере чиниите и да поднесе десерта — черешов пай.

Кепела попита:

— Ами Вашингтон?

Бранденбърг се пообърка.

— Моля?

— Работата ми там.

— А, да. Всичко е наред засега, така мисля.

— Но каква ще ми бъде длъжността?

— Ти какво имаш предвид?

— Не съм мислил за това.

— Сигурен съм, че си размишлявал. Какви са ти предпочитанията, Рой? А аз ще видя какво е възможно да се уреди.

— След всичко... е, добре, мисля, че бих сменил направлението. Бих искал да съм в отдел „Операции“.

— Сам знаеш, че там е малко трудно изведнъж да се открие свободно място. В момента се занимаваме с няколко федерални съдии, има и някои неща за вършене във Флорида, така че по-голямата част от парите за това ни ги дава Контраразузнаването, а знаеш какви

скъперници са там. И в Калифорния назрява някакъв политически скандал, но засега не е достигнал до Вашингтон. Не съм и сигурен дали в „Операции“ изобщо си струва да ходиш. Можем да ти намерим нещо по-вълнуващо в някой друг отдел. Ще позвъня на няколко места.

— Ще го направиш ли?

— Да, разбира се.

— Няма да се размина с Вашингтон, нали?

— Можем даже да се обзаложим. Рой, ти си най-важният ни агент сега. — Бранденбърг си отхапа от пая и се ухили. — Чуден пай, нали?

Кепела попита:

— Ами ако на мен ми потрябва да се свържа с теб?

— Опасявам се, че такъв вариант няма. От съображения за сигурност, нали разбираш? Ако нещо тръгне не както трябва — ако се стигне дотам да те разпитват — не бива да стигат до мен, нали разбираш?

— Но нали вече зная името ти?

Бранденбърг поклати глава.

— Не, Рой. Както ти сам казваш, знаеш само *едно* име. И нищо повече. Само име. — И Бранденбърг отново се ухили. — Предохранителна мярка, Рой. На тези времена е наложително да се вземат изключителни предохранителни мерки.

Кепела никога не беше чувал някой от висшестоящите да използва подобно прикритие.

— Не е ли доста странно подобно нещо?

— Цялата операция е малко странна, Рой. Излагаме се на много голяма опасност само за да хванем човек, когото трябваше да заловят в Монреал, и то преди осемнайсет месеца. Ако трябва да бъда откровен с теб, Рой, Бюрото просто иска да изтрие този срам от себе си.

— По дяволите, как тогава да продължавам да ти вярвам?

— Доста късно е да ми задаваш такива въпроси, нали разбираш? Отстранен си от длъжност, нямаш още постановено съдебно решение, освен това кой знае колко държавни тайни си изнесъл и бог знае какво си направил с тях и не на последно място — дължиш пет хиляди на изпечени мошеници. На всичкото отгоре спиш и с двайсет и пет годишна китайка. — Бранденбърг изгледа Кепела с голяма доза презрение. — Бих казал и че е малко късно да изразяваш съмнение по

отношение на ръководителите на тази операция. Ние сме единствените, които можем да ти спасим задника, Кепела. Не го забравяй!

16.

Движейки се по вятъра, Джей се постара яхтата да набере най-високата скорост, на която беше способна. Бризът беше от онези, които наричаха приятен, морето преливаше във всички нюанси на зеленото и на Джей му трябваша доста усилия, за да си припомни, че е тук по работа.

— Фантастично! — извика той на Марлене, след като тя отпусна с още няколко зъбци самонатягащата се лебедка и кливерът се изду от вятъра.

„Добрата дама“ се наклони и вълна закри водната марка, това накара Джей да се наведе и да погледне през борда. Яхтата хвана вятъра и изяви истинските си състезателни качества, готова беше да посрещне още по-силните му пориви и да се възползва и от тях.

Марлене, придържайки се здраво за планшира, изработен от хубавото тиково дърво, се върна назад към Джей.

— Това е най-доброто й представяне засега.

Той закима ентусиазиран. Отляво на фона на следобедното небе се виждаше връх Рейниър, изпълнил почти целия хоризонт, и облаците, кълбящи се най-горе. Вятърът задуха в лицата им, когато „Добрата дама“ набра скорост и се понесе през вълните.

— Чисто злато е тази яхта. Господи, истинско злато. — Извърна поглед нагоре към навигационните сигнални светлини, закрепени за щагите^[1]. — Готова ли си?

Марлене се измести напред. Беше си облякла жълта ватирана фланелка, за да се предпази от вятъра.

— Готова съм — потвърди тя, наистина готова с едната ръка да отпусне въжето от вюшката, докато с другата държеше здраво ръкохватката на лебедката.

— Сегаааа! — изрева Джей.

Още с последния звук той отпусна шкотата на грота — лебедката прищрака — и сведе глава заради вихрено преминаващия утлегар, завъртайки щурвала с едната ръка, а с другата търсейки ръчката на

лебедката отдясно и едновременно с това стараяйки се да закрепим въжето на близкия кнехт^[2]. Марлене в същото време беше пустила в действие лебедката на кливера, остави я да прехвърли няколко зъбци и отново я притегна. Сега се движеше право към връх Рейниър. По начина, по който изглеждаше, приличаше повече на мираж, макар да отстоеше само на няколко мили от мястото, където се намираха, на мечтан остров на спокойствието и опрощението на всички грехове, където тъжните мисли и проблеми просто нямаха шанс, райско кътче на фона на индиговосиньото небе.

Марлене седна до него. Яхтата пореше вълните на Саунд и образуваше пяна.

— Къде си се учил на ветроходство?

Джей извърна поглед към нея. И двамата бяха с тъмни очила, така че не можеше да види очите ѝ.

— Цял живот съм бил на яхти и лодки. Всяка година през по-голямата част от лятото. Първо бях на „Дайър динги“, после преминах на „Блу Джейс“, след това на „Лайтнингс“, най-накрая се прехвърлих на деветметровия кеч на родителите ми. А когато станах на четиринайсет, баща ми и аз започнахме да участваме в регатите в края на седмицата. Вкъщи има цял шкаф, пълен с награди. Имахме страхотен късмет.

— Значи си имал чудесно детство, така ли?

— Да. Работите на баща ми вървяха много добре. А при теб как беше?

— Баща ми е лютерански свещеник. — Тя здраво стисна ръце в скута си. — Нямахме много пари. Но в дома ни цареше любов.

Сигурно на това се дължи нейната мистерия, помисли си той.

Тя свали ватираната фланелка и я метна в посока към трапа^[3], отвеждащ към главната каюткомпания. Фланелката ѝ попадна в кухнята. После бързо натри с плажно масло раменете и корема си, не забрави и гърдите. Джей усети как го стяга гърлото.

— Ще имаш ли нещо против? — попита тя, извърщайки гръб към Джей и подавайки му пластмасовото шише.

— Нищо против.

Тя протегна ръце и смъкна презрамките на банския си, после отмести косата си отпред. Джей прокара ръка по гладката ѝ кожа. Яхтата все така пореше вълните. След като и гърбът ѝ беше намазан,

Марлене вдигна презрамките и се излегна върху люка на кокпита. Слабото ѝ стройно тяло беше несъмнено красиво; тя лежеше със затворени очи, леко разтворени крака и ръце на хълбоците. Джей не откъсваше поглед от нея с мисълта за това как слънцето прониква през кожата ѝ и затопля тялото ѝ.

В течение на десетина минути той се наслаждаваше на бриза, гледката на връх Рейниър и нея самата. После попита:

— Готова ли си?

— Щом трябва — каза тя и седна.

В момента, в който се изправяше, водата отново покри водната марка, яхтата се наклони и Марлене политна. Джей скочи и успя да я удържи, иначе щеше да разбие главата си в люка на кокпита. При допира усети кожата ѝ топла и хлъзгава. Не отстрани ръцете си, докато тя не застана стабилно на двата си крака, после се наведе и я целуна. В началото тя отвърна на целувката му, но после лекичко го отблъсна.

— Не, Джей. Не трябва.

Той се вгледа в очите ѝ. Думите ѝ бяха ясни, но зелените ѝ очи казваха друго. Отстрани се от нея и каза:

— Нали те предупредих, че е задължително да бъдеш обута. — Той махна с ръка към босите ѝ крака. — Така можеш само да си счупиш главата.

Марлене докосна с пръст устните му, което го накара да се усети невероятно притеснен и засрамен. Тя слезе долу, нахлузи гуменките си, навлече и ватираната фланелка. После отново застана върху люка на кокпита, придържайки с ръка косата си, която вятърът рошеше върху очите ѝ.

— Както сигурно си разбрал — започна тя, — харесва ми да ме целуваш. Но това само ще усложни нещата. — Усмихна се и от лекото движение очилата ѝ се смъкнаха на носа. — Холст е доста особен човек, Джей.

— И какво от това? Да не би да си *негова*?

Устните ѝ се разтеглиха в още по-широка усмивка.

— Не, не. Разбира се, че не съм *негова*.

— Тогава какво?

— Просто *работя* за него.

— Тогава какво?

— Моля те да не ме притесняваш, Джей. Не мога да ти го обясня. Просто не мога, това е. Няма да го разбереш.

Тя се отдръпна от него, улови се за релинга и се наведе към носа.

Той извика:

— Опитай, Марлене. Може пък да разбере.

Тя отмахна влязлата в очите ѝ коса. Без да издаде и звук, той разбра категоричния ѝ отказ.

Джей освободи шкота на грота и изрева, за да надвика вятъра:

— Готовииии! Сегааааа!

[1] Щаг — твърдо въже за поддържане на мачтата. ↑

[2] Кнехт, вюшка, рогатка — приспособления, около които или с помощта на които се манипулира с различните видове въжета. ↑

[3] Трап — стълба. ↑

17.

След четвъртото позвъняване той най-накрая отговори. Каналджията. Но преди Шарън да успее да му каже и една дума, ѝ съобщи номер на друг телефон и ѝ нареди да му се обади точно след три минути. Следващото ѝ обаждане протече аналогично на първото — той отново ѝ съобщи телефонен номер, но този път ѝ нареди да изчака осем минути и чак тогава да му се обади.

Третият им разговор започна с думите му:

— Къде се намираш?

— В една полуобгоряла колиба до езерото, мисля, че в западната част на града, наблизо има църква.

— Знаеш ли как се казва църквата?

— Не, но виждам отражението ѝ в езерото.

— Как изглежда? Малка, каменна и обрасла с бръшлян?

— Точно така.

— Тя е в източната част на града. Зная къде е. Идвам веднага.

След половин час кола без опознавателни знаци я наближи. Един мъж потропа на вратата на колибата. Тя леко я откряхна, в дясната ѝ ръка беретата беше готова да даде изстрел.

Мъжът беше малко над метър и осемдесет висок, с черна брада и очила с телени рамки. Приличаше на човек, наскоро навършил четиридесет, доста привлекателен, макар и с малко грубовати черти. Влезе в колибата и притвори вратата. Стиснаха си ръцете.

Настани се на един стол точно пред напоените със сажди пердета.

— Хайде да започнем отначало, нали така? Разкажи ми какво си правила, къде си била, кой може да те е видял през последните дни. Много е важно да го науча.

Разказа му за стрелбата — за това сигурно беше прочел и във вестниците.

— След това избягах. Прекарах цял ден да се крия из входовете. Струва ми се, че беше в противоположната част на града. На едно

място открих доста коли — сигурно беше автомобилно гробище, съвсем в края на града — каза тя и махна с ръка в предполагаемата посока. — Преспях там няколко нощи...

— Ами храна? — интересува се той.

— От зеленчуковите градини. Много внимавах някой да не ме види, откъсвах си по малко, за да не се забележи.

— После?

— Тези дрехи свалих от едно въже. Направих така, все едно че ги е отнесъл вятърът. Тъй като не бях много сигурна, че инсценировката ми е убедителна, реших да се махна от този район.

— Добро решение.

— У нас и жени преминават съответното обучение — беше саркастичният ѝ коментар.

Той игнорира сарказма ѝ.

— После?

— Отне ми цял ден и цяла нощ, докато пресека града. Търсех да открия място, откъдето да наблюдавам града отвисоко. И най-накрая открих това тук — градът се вижда като на длан и няма много хора наоколо.

— В края на седмицата обаче се завръщат.

— Най-близкият телефон се намира почти на четири километра оттук. Опитах се да се свържа с теб, докато се криех в автомобилното гробище, но не можах. Щом открих това място, изчаках един ден и отново те потърсих. Снощи се изкъпах в езерото, това ми е първата баня след...

— Съжалявам, че е трябвало да преживееш толкова трудности, докато ме намериш — прекъсна я той отново.

Мъжът надзърна иззад пердетата, прозорецът нямаше стъкло. Над града се беше спуснала мъгла. Започваше да роси.

— Бяха ми казали, че лесно мога да те намеря, ако ми потрлябваш — изрече тя с такъв тон, че да проличи колко е възмутена.

Той само сви рамене — не беше никак впечатлен.

— Хайде да спрем дотук и да не го обсъждаме.

— Добре.

— Заради ченгетата работите се усложниха. Щеше да ни бъде по-лесно, ако трябваше да те измъкнем само от хората на Фриц Вилхелм. Трябва да знаеш, че в този град са се заели съвсем сериозно

да противодействат на мафията. Един вид, едва ли не даже да я изпреварят. А пък що се отнася до полицията в Регенсбург? Положението с нея е още по-лошо. Така че обичайните канали отпадат. И полицията, и хората на Вилхелм ще са завардили навсякъде, и то не само в района на Регенсбург. Така че трябва да измислим някакъв друг начин. Освен това не трябва да се забравя и друго: Вилхелм е много усърден. Именно така си е проправил и пътя към върха. В такъв случай смятам, че няма нужда да ти казвам на кого трябва да се доверим. — Той й смигна. — Само аз и още двама-трима от моите хора ще свършим тая работа. Никой друг няма да знае.

Тонът му беше доста самомнителен. Не й оставаше обаче друго, освен да му се довери, защото той беше единственият човек, който можеше да я измъкне.

— Тогава какво ще правим? — попита Шарън.

Той отново надзърна през процепа между двете пердета.

— Добър въпрос.

— Имаш ли някакъв резервен план?

— Не, подходът ни този път трябва да бъде по-нетрадиционен... върти ми се нещо в главата, което може и да свърши работа, но не съм чак толкова сигурен...

— Какво?

— Имам едни познати във Франция, които могат да ни помогнат. Ако имаме късмет, могат и да те качат на борда на товарен кораб за Щатите. Първо обаче да видим как ще те преведем през границата.

— Няма ли да бъде в безопасност, щом стигна до Франция?

— Малко вероятно е, а и не си струва да рискуваме. Влиянието на Вилхелм се простира надалеч. Доста надалеч. А и при тия проблеми с полицията...

— Защо от Вашингтон не се погрижат за мен? Или от Бон? Всичко, което сторих, беше законна самоотбрана.

— Защото не бива даже да признават, че си в Германия. Изготвили са *доказателства*, че си на почивка в Съединените щати, още преди да те изпратят на тази задача, в случай че нещата вземат непредвиден обрат — което и стана. Засега само това ми е известно.

— Не може да бъде истина, освен ако не са ме причислили към категорията на агентите, чието разкриване би ги компрометирало, към

тѣй наречените *опасни агенти* — разсъди тя. — Не може да е вярно. Не е истина.

Той обаче потвърди само с кимване.

— Докато не се прибереш у дома, ти просто не съществуваши. Причислиха те към *опасните* в деня, когато умря Боби Сакс.

— Но това е пълен абсурд!

— Да не би за първи път да работиш за отдел „Операции“?

Тя се сви на опожарения стол.

Той пхна ръце в процепа между пердетата и отново надникна навън.

— С теб ли е паспортът ти?

— Да, но това е дипломатическият ми...

— Дай ми го.

Той пусна пердетата, когато тя стана, за да си вземе чантата. Хубава жена беше. Той се впечатляваше от жени със силна воля и ум.

— Искам да ти кажа... Много добре се справи досега. Много жени — много агенти изобщо — не биха могли да се справят с всичко това и да останат живи. Ще те измъкнем.

Тя му подаде паспорта си и той го огледа внимателно.

— Добре... ще свърши работа. Вземам го със себе си. Знам един човек, който разбира от паспорти. А за твое добро е да си отрежеш косата много късо — като на мъж.

— Какво?

— Просто я отрежи. Ще ти пратя кола в осем тази вечер, за да те прибере. На задната седалка ще намериш перука и грим. Сложи си незабавно перуката. Щом пристигнете, шофьорът ще ти посочи една къща. Тръгни право към нея и влез вътре, без да чукаш.

Къщата, също разположена в източната част на Регенсбург, беше единствената по тесния крайградски път и приличаше по-скоро на лятна вила. Колата, която я докара, веднага потегли, щом като Шарън слезе. Каналджията, облечен в черно, заключи вратата след нея. Тя веднага се зае с лицето и перуката си и се гримира и вчесва почти половин час. После се настани на един стол, за да я снимат. Каналджията направи пет снимки, след което веднага излезе и се върна чак след три часа. Още щом влезе, ѝ подаде паспорта. Тя го разгърна.

На съответната страница беше прикрепена една от новите ѝ снимки с монтиран печат върху нея. Под нея прочете името Черил Паркър.

Той каза:

— Запомни, ти си дъщеря на дипломат и си дошла тук да прекараш отпуската си. С паспорта ти всичко е наред и няма да имаш проблеми на границата.

— Ти идваш с мен, нали?

— И да, и не. Ще тръгнеш със същия шофьор, който те докара дотук. Аз ще ви следвам, ще ти бъда резервен вариант, ако нещо пак се обърка.

— Какво може да се обърка?

— Нали ти казах: Вилхелм има дълга ръка. Цяла мрежа от хора е по петите ти. Не бива да изключваме нито един вариант за провал. — Той ѝ подаде малка картонена кутия, която съдържаше сто патрона за беретата. — Всичко е възможно. Сега презареди беретата и я дръж готова на седалката до себе си — през цялото време. — И той пхна кутията в джоба на полата ѝ. — Зная, че си много изплашена, Шарън. Досега все добре си се справяла, чуваш ли, *много*, много добре. Ще се видим на границата. Ако и аз премина отгатък, това само може да възбуди още повече подозрение.

— Моля те, само още един въпрос. Каж ми, защо избраха мен за тази операция?

Погледът му се смекчи.

— Предполагам, времето ги е притиснало. Ти си била единственият агент наблизко със съответната подготовка за провеждане на операции. Тъй като така или иначе отпуската ти вече е била запланувана, отсъствието ти от посолството е нямало да събуди нечие подозрение. Подозирам, че точно това е наклонило везните върху твоя избор. Оказала си се максимално пригодна за случая. А да станеш куриер по принцип не е и чак толкова трудно — макар да съществува известен риск. Не познавах връзката ти. Казаха ми, че е бил — според класификацията *дълбоко внедрен*. Казаха ми и че е бил в Регенсбург — а това е *моя* територия. В този регион съм твърде добре познат, за да решат мен да направят куриер. Затова са ми дали друга задача — да оправям бъркотии. Да прибирам хора в твоето положение, да ги уреждам през границата и все такива объркани неща. — Той се приближи до прозореца и огледа навън. — От Вашингтон лично

директорът се свърза с мен и ме предупреди, че може да ме потърсиш. Бях тръгнал по други задачи. Трябваше да се върна в Регенсбург и да взема мерки всичко с телефонните връзки да е наред. Това ми отне няколко дни. Щом пристигнах, се заех да осъществя обичайните си контакти. После ти се обади. И ето ни тук.

Не искаше да я плаши още повече, но наистина лично директорът беше разговарял с него. Без посредници. Една заповед по принцип никога не излизаше директно от устата на най-големия шеф, значи тази операция беше наистина от изключителна важност, а най-важното в нея беше самата Шарън Джонсън.

— Какво ще правя, като стигна Франция?

— Ще импровизираме. Един илюзионист, който в момента е в Германия, ще ти помогне. Поредният му спектакъл е в Су-су-Форе Се. С негова помощ ще се качиш на един кораб. Мисля, че така е безопасно за теб.

— *Илюзионист?*

— Илюзионистите могат да накарат хората да изчезнат и после пак да се появят... нали така? Всичко е възможно при подходящи условия.

— И какво значи *подходящи* условия?

От вътрешния джоб на дъждобрана, който носеше, той извади сгъваем портфейл, а от него — няколко пътнически чека на големи стойности, в немска и във френска валута.

— Тези са за теб. Има и един ваучер, който трябва да подпишеш, но аз ще го направя вместо теб. Сега искам да ме слушаш много внимателно, но ако имаш въпрос, можеш веднага да ми го зададеш. Много е важно да запомниш точно какво трябва да направиш. Няма място за никакви грешки. Разбираш ли? Така че задавай ми колкото си искаш въпроси, даже и да ти се струват банални. Ще ти отговоря възможно най-подробно. Разбрахме ли се?

Сега се държеше като съвсем друг човек, помисли си тя. Отдаден на делото професионалист, готов всякак да ѝ помогне. Съзнаваше, че настояването му старателно да изпълни всичко според инструкциите не беше резултат само на загрижеността за нейната безопасност, загрижен беше и какво ще бъде отразено в собственото му досие като оценка за тази операция. Тя изцяло зависеше от него сега, от

способността му да поема отговорност, а по всичко личеше, че той няма никакво намерение да се проваля. Тя кимна и каза:

— Готова съм.

Той примигна.

— Няма да е чак толкова трудно, Шарън. Почти сме стигнали.

Движеха се по двупосочен междуградски път, каналджията ги следваше със собствената си кола. Шофьорът на нейната кола спря зад един камион на знак „Стоп“. Шарън, която през цялото пътуване не си беше позволила нито за миг да изпадне в дрямка, сега се почувства уморена, главата ѝ се отпусна назад — всеки момент щеше да заспи. С дясната си ръка докосваше лежащата на седалката до нея берета.

— Госпожо! — подвикна шофьорът, протягайки ръка, за да я разбуди.

Тя отвори очи, беше започнало да се здрачава.

— След малко ще спрем да налеем бензин. За последен път преди границата...

Камионът все така не потегляше и пътят им оставаше блокиран, вече повече от половин минута. Твърде дълго ѝ се стори това. Шарън тъкмо извърщаше глава към шофьора си, когато откъм камиона блесна жълто пламъче. Тя инстинктивно се наведе наляво, за да избегне куршума, и изкрещя на шофьора да направи същото — твърде късно обаче. Куршумът премина през предното и задното стъкла и ги строши. Шофьорът рухна върху кормилото, затискайки клаксона. Шарън се помъчи да отключи задната врата, пръстите ѝ трескаво заопипваха вътрешното уплътнение, търсейки бравата. В това време изтрещяха нови два изстрела. Веднага след това тя успя да отвори вратата и се претърколи на паважа, стиснала беретата в ръка.

Един мъж, нисък и с червендалесто лице, беше застанал отстрани на камиона разкрачен, а в широките си длани стискаше пистолет. Три куршума се забиха в отворената врата на колата, която за момента Шарън използваше като прикритие. Тя се прицели и натисна спусъка два пъти. Мъжът подскочи и падна назад. Мъртъв.

Каналджията счупи лампата за вътрешно осветление на колата си, прекоси тичешком шосето и залегна. Надяваше се така да е отклонил огъня на стрелеца в камиона към себе си. Притаи се в

канавката, лазешком се придвижи до близкия храсталак, изправи се и даде четири бързи изстрела, с последния повали на земята единия от мъжете.

Следвайки тактиката на каналджията, Шарън се претърколи в един от храсталаците от страната на пътя, където се намираше, изправи се и се затича в посока към камиона. Трети човек, когото не беше забелязала дотогава, изстреля осколочен патрон от ловджийска пушка през страничното стъкло на кабината. Куршумът отвори голяма дупка в храсталака точно пред нея. Две парченца от пръсналия се куршум се забиха в лявата ѝ ръка. Раните не бяха големи, веднага си даде сметка тя, но я заболя ужасно, въпреки това нямаше да ѝ попречат да свърши каквото беше намислила. Отново се изправи и се вгледа, за да установи точното местонахождение на последния стрелец. Ето го там! Беше слязъл от камиона и се прокрадваше между машината и храсталаците.

Шарън хвана с две ръце беретата, прицели се и натисна спусъка. Последва страхотен трясък — беше строшила предното стъкло на камиона, но не беше улучила мъжа с пушката. Тя залегна по корем зад храстите. Три куршума разпердушиниха храстите около нея. Спаси я леката изпъкналост в този участък на пътя. Пое лазешком в посоката, откъдето дойдоха изстрелите.

Каналджията чу новата тройка гърмежи и реши и той да изиграе поредния си ход. Нямаше намерение да изпуска нещата изпод контрола си. Изправи се и хукна към задната част на камиона. Раненият шофьор, успял междувремето да се прикрие в кабината, се прицели и гръмна. Каналджията усети как куршумът се забива в корема му. Залитна напред и се прислони към задницата на камиона, опита се да освободи скобите му, после презареди оръжието си. Мъжът с пушката скочи в кабината и изстреля два куршума през задното ѝ стъкло.

Шарън видя много добре какво стана. Забеляза как каналджията притичва през шосето, видя го да се превива, след като го раниха, видя и че презарежда. Видя и пламъчетата от двата последни куршума. Без да съзнава какво точно прави, тя скочи върху страничното стъпало до кабината на камиона и стреля дори без да се прицелва в лицето на нищо неподозиращия противник. Раненият шофьор също стреля веднъж и се изхлузи от кабината. Изстреляният му напосоки куршум

мина на милиметри от лицето на Шарън. Тя отдръпна глава назад и тежко скочи на паважа, после се наведе, за да надникне изпод камиона — надяваше се да забележи краката му. Шофьорът заобиколи предницата на камиона, мислейки си, че е успял да я убие. Тя се изтърколи под камиона и залегна по средата, изпълнала ръката с беретата.

Краката на шофьора спряха своя ход за момент до предното дясно колело. После отново забързаха ход, минавайки от дясната страна на камиона — мъжът очакваше да намери там залегнал противник и се готвеше да стреля в него. Шарън държеше на мушката си всяко негово движение. Щеше да го простреля в глезените, ако ѝ се беше открила такава възможност, но той се спря до по-далечната страна на предното колело, отказвайки я по този начин засега да стреля. Колебливите му движения я наведоха на мисълта, че маневрата ѝ беше успяла да го обърка и сега той не знаеше къде със сигурност би могла да се намира. Под камиона ли беше, или в храсталаците? Опитът му го накара да се сети, че ако се беше скрила в храсталаците, досега вече щеше да стреля. Пистолетът в ръката му неочаквано се появи в пролуката между земята и долния край на камиона, той стреля отново напосоки. Улучи бензиновия резервоар. Черна струйка се заниза от дупката. При следващото натискане на спусъка се чу само изщракване — пистолетът му беше празен. Той се вмъкна в кабината, за да вземе пушката. В това време Шарън се претърколи навън изпод камиона — установи, че се намира по-близо до задницата на камиона. Втурна се напред. Шофьорът тъкмо беше измъкнал пушката от ръцете на мъртвия си партньор и тя стреля, изпразвайки беретата си в гърдите му.

После се затича, подминавайки колата, която я беше докарала, и се вмъкна в колата на каналджията. Сграбчи скоростната кутия, превключи на първа и завъртя яростно кормилото, за да изведе колата отново на шосето, след което натисна с всичка сила педала за газта. Беше си възвърнала способността да кара кола. Само за един миг. Заля я силно чувство на увереност. Беше се спасила. *Щеше да се спаси.*

Каналджията се върна в съзнание и, отърсил се от шока, огледа тялото си — куршумът беше отворил дълбока рана в областта на

корема и кръвта му изтичаше. Не можеше да вижда с лявото си око. Вкопчи се в камиона и опита да се изтегли нагоре. Знаеше, че не му оставаше да живее дълго, ако не получеше незабавна медицинска помощ. Изведнъж усети нечия ръка на лявото си рамо. Извърна глава, опитвайки се да види кой е мъжът, проговорил на немски — висок мъж с пълни устни, който казваше:

— Този го качи в камиончето. Трябва да го поразпитаме, преди да му изтече кръвта.

— А какво да правим с останалите? — се разнесе отнякъде глас.

— Провери какво им е положението. Ако са мъртви, остави ги. Изгори камиона. Аз ще се обадя на Вилхелм и ще му кажа, че този е жив...

Слънцето печеше безжалостно. Шарън размишляваше над прекаленото маниерничене на французите, докато наблюдаваше един търговец да премита пространството пред магазина си, превързал чиста престилка около кръста си, като в същото време не забравяше и да се усмихва на минувачите. Тя разряза и лепна последното парче от лейкопласта върху превръзката си — е, благодарна беше, че куршумът не я беше засегнал по-дълбоко. И че нямаше да ѝ остане белег. Още утре щеше да свали превръзката.

Няколко етажа по-надолу залата за обяд на хотела беше започнала да се пълни, най-вече с жени. Обедното шоу можеше да започва. Тя издърпа надолу ръкава на блузата си и го закопча. Когато понечи да опъне колана си, оттам изпадна борова иглица. Наведе се, взе я и я изхвърли в кофата.

Когато Шарън слезе долу, много от масите вече бяха прибрани и почистени. Отпусна се спокойно на стола, макар в същото време да беше нащрек; вниманието ѝ привлякоха три жени, които я оглеждаха с любопитство. Все по-добре става. Спомни си за каналджията, докато чакаше илюзионистът да приключи с номерата си; изведнъж се усети, че даже не знае името му. За нея той просто беше каналджията. И всяка нейна стъпка се диктуваше от неговия план.

Отпи глътка от чашата си с вода. Илюзионистът, висок плешив мъж с дълбок и звучен глас, призова гостите си да приковат внимание към голямата сива кутия в центъра на сцената. Каналджията ѝ беше

казал да наблюдава вратата отдясно на сцената. Докато чакаше сигнала, усети как сърцето ѝ ускорява пулс.

Публиката заръкопляска.

Вратата мръдна. Не, сега спря и отново се затвори. Шарън изключи съзнанието си за всичко друго, намиращо се и ставащо в залата, само вратата я интересуваше в този момент. На прага ѝ се появи жена, задържа се там, колкото да зарее поглед към дъното на залата и да свали червената си шапка.

Сигналът. Шарън напусна залата и пое по успоредния на нея коридор. Щом стигна до двойната врата в края му, потропа. Дясната половина се отвори, колкото да я пропусне да влезе. Илюзии, помисли си тя, това правеше сега тя — гонеше илюзии.

Едър мъж се изпречи на пътя ѝ.

— Госпожице, госпожице — каза ѝ на немски, — моля ви. Зад кулисите зрители не се допускат.

— Всичко е наред, Паул.

Изад завесата се беше появил самият илюзионист. Откъм сцената се чуваше как женски глас обяснява финалния номер, тонът беше драматичен и в ниските регистри. Илюзионистът отново се обади:

— Паул, иди в гримьорната. Вече привършваме.

И Паул се отдалечи. Тогава плешивият мъж се обърна към нея.

— Шапката? — изрече очаквателно той.

— Червена е — отвърна му тя.

Той кимна.

— Името ми е Еркюл. Боя се, че нямаме много време. — И той махна с ръка някъде назад. — Оттук, моля.

Тя го последва в тъмнината и се озова в склада за театралния реквизит, пред един огромен сандък, който се използваше в номера с изчезването. Беше трудно да се видят очертанията му, очите ѝ още не бяха привикнали с тъмнината. Илюзионистът коленичи и опря ръце в долната му част — отвори се тайната вратичка.

— Миниатюрна е. Отваря се, като се дръпне един от ремъците, резето се издърпва и после самата врата се накланя навън. Има врата на всяка стена. Това е най-доброто, което мога да ви предложа. Трябва да останете най-малко час вътре, след като потегли камионът. След това ще прецените сама. Но да ви предупредя — на пристанището ще

проверяват товара на камиона. Много често просто хвърлят по един поглед вътре и толкова. Ако обаче го претърсят по-основно и ви намерят, ще трябва сама да се оправяте. Шофьорът няма как да ви помогне и ще отрича до последно, че е знаел нещо.

Шарън едва различаваше фигурата на илюзиониста.

— А къде ще ме отведе този шофьор?

— Ако имаме късмет, още тази вечер ще бъдете на борда на един кораб. Може би даже и по-рано. После пак ще се намеси червената шапка. Ще разберете на кого да платите по червената му барета. Той ще има грижата за всичко. Сега слушайте внимателно — ако шофьорът — изговаряше думите бързо, явно изгаряйки от нетърпение да приключи ангажимента си към нея — почука два пъти, това ще значи, че ще отворят задната врата на камиона. Три почуквания ще означават, че нещо не е както трябва. Каквото и да става, щом усетите, че камионът спира, веднага влизайте в сандъка. Друго място за спасение няма. Трябва да бъдете в сандъка през цялото време, докато камионът е спрял и докато шофьорът не ви каже да излезете.

— Добре — промълви тя тихо.

После му подаде обемист плик, съдържащ парите, които каналджията ѝ беше дал. Той го прибра.

— Побързайте — каза ѝ, заслушан в разнеслите се аплодисменти. — Желая ви късмет.

Тя коленичи и се вмъкна в сандъка. Той затвори вратата след нея. Пълен мрак; и звукът от ръкоплясканията беше доста приглушен.

Щом излезе на сцената, илюзионистът обгърна с поглед публиката и устните му се разтеглиха в широка усмивка. Малко преди да се поклони, забеляза трима мъже с напрегнати изражения в дъното на залата.

18.

Холст търпеливо изчака на екрана да се появи приветствието „Добре дошъл в CompuServe“. Поиска достъп до системата за електронна поща и когато се свърза, откри следното съобщение:

За Албатрос

Относно: Дж. К. Бекър

Роден Кънектикът, 28.12.53. Баща, Робърт Дж. Бекър, борсов агент, Нюйоркска борса. Бекър завършва частна гимназия 1967 — 1970. Има един семестър в Уилямс колидж, есента на 73. Живял в Ню Сийбъри, Масачузетс; Бостън, Масачузетс; Ню Йорк Сити, Ню Йорк; Сиатъл, Вашингтон. Нисък кредитен рейтинг. Не разполага с кредитни карти от по значителните. Няма банкови кредити. Средногодишна заплата 8540 долара. Не е бил арестуван. Три по-сериозни пътни инцидента — 75, 78, 79. Влогове на обща стойност 3650 долара. Ерген. Посетил Европа: Париж, март 71; Лондон, април 71.

Моряк

Холст прехвърли информацията в отделен файл и след това го заключи. Премина през съответните менюта, за да изпрати следното съобщение:

За Моряка

Целта постигната. Уловен за 5000 долара. Ще получа полица до края на седмицата. Уведоми клиента: всичко съгласно плана. Очакваната среща: съгласно уговорката. Жената ще осъществи контакт 3–5 септември. Добрата дама — малка яхта, средно между платноходка и катер.

Капитан: Дж. К. Бекър. Очаквам потвърждение на операцията. Повтарям: очаквам потвърждение на операцията.

Албатрос

Холст премести файла в диска, съхранявайки информацията за Джей. Видя отражението си в екрана. Устните му се изкривиха — е, съвсем скоро всичко ще свърши.

Сейди, високата негърка с грубовати черти, пристигна след час.

— Помниш ли какво поисках? — попита я Холст.

— Разбрах всичко, татенце.

Тя остави чантата си и свали връхната си дреха. Беше облечена в кожени дрехи. Якето беше разтворено чак до пъпа ѝ. Под тежестта на големите ѝ гърди то едва се държеше на раменете ѝ; кожата ѝ лъщеше, прилична на току-що лъсната черна обувка.

Холст ѝ подаде плик. Сейди преброи парите и ги пхна в чантата си. Той забеляза тридесет и осем милиметровия пистолет, обичаен за полицаите, да се подава измежду останалите вещи. Без съмнение беше и зареден. Сейди заобиколи Холст, включи телевизора и го усили.

— Понякога — нали разбираш — викам много силно. Ще се опитам да е по-кратко този път. А така — нали разбираш — няма да ме чуят.

Имаше замъгления поглед на наркоманка и леко залиташе. Застана права пред Холст и облиза пълните си устни с розовия си език. Той силно я шляпна по бузата. На нея това изглежда ѝ хареса.

— Не по лицето, татенце. Нали то ми е визитката.

Той отново я плесна и тя се ухили.

Кепела не знаеше какво да прави; не можеше да познае собственото си лице в огледалото. Кожата му беше посивяла, а торбичките под очите му бяха станали двойни и още по-подпухнали. Лицето му изглеждаше така, както когато все още пиеше. Може би е

заради умората, помисли си той. Но доста се изплаши. Докога би издържал да продължава все по този начин?

— Какво става, Рой?

Роузи беше коленичила върху леглото, приличаше на малко момиче, беше почерняла от слънцето, само около окосмения ѝ триъгълник кожата беше останала по-светла и следваше очертанията на бикините ѝ. Гърдите ѝ подскочиха нагоре, когато тя се отпусна назад. Очертаваше се дъждовна вечер. Прозорецът започна да се набраздява от капките — хиляди сълзи, изплакани от хиляди очи.

— Вече съм стар — отвърна ѝ Кепела. — Роузи, защо си още с мен?

Искаше тя да е далеч от него, далеч от всичко, което имаше да се случва. А през следващите няколко дни щеше да стане отвратително. Установи, че все повече я харесва, въпреки несъмнената ѝ замесеност. Трябваше да я отстрани, нямаше нужда и тя да става жертва.

— Не стар за мен, Рой. Ела при Роузи. Ела тук.

Чудеше се какво ли и колко знае тя. Беше момиче мечта за него, само допреди няколко месеца би направил всичко възможно, за да я задържи. Готино малко китайско момиче — *жена*, поправи се той — и при това гола. Сексапилна и дръзка. Пет дни бяха изминали от срещата му с Бранденбърг. Как Бранденбърг беше узнал за Роузи? Да не би да е отделил няколко агенти, за да следят денонощно само него? Да, от Бюрото бяха способни да го направят. А и нали той беше отмъкнал редица секретни документи, документи, струващи десетки, а може би и стотици и даже хиляди долари. Освен това беше, така да се каже с помощта на самия Бранденбърг, официално освободен от преследване от страна на закона. И въпреки че това освобождаване му бе позволило да направи две неща: да заложи стръв в капана и да не спазва всички правила на живота под прикритие — нещо, което друг агент в никакъв случай не би допуснал; това го беше превърнало отново в най-обикновен гражданин, при това безработен, но разполагащ с едни от най-ценните тайни на държавата. От което следваше единственото логично заключение, че Бранденбърг току-така нямаше да го изпусне изпод контрол. Кепела приближи прозореца, опитвайки се с поглед да проникне иззад набразденото от струйките дъжд стъкло. Прозорецът се нуждаеше от почистване. Помисли си, че едва ли не всичко около него се нуждае от почистване, от промяна. Уличната лампа очертаваше

голям светъл кръг около стълба — асфалтът беше мокър. Измежду редицата паркирани коли рязко се отличавахе новичък пикап. Кепела се запита дали точно в този автомобил не се спотайваха агентите, които трябваше да го наблюдават.

Именно тази мисъл го накара да се почувства в много по-голяма безопасност, след като имаше кой да го *контролира*. Беше се усещал доста изолиран преди последната си среща с Бранденбърг, изолиран от старите приятели заради подозренията си по отношение на Бюрото, изолиран от новите си приятели, защото трябваше да играе ролята на вечен мърморко, и използван от хора като Бранденбърг и Холст. И всичко това, за да се хване някакъв Фриц Вилхелм. Човек, когото знаеше само по име, мъж без образ, който беше поставил Бюрото в твърде неудобно положение, след като бе пристигнал и напуснал Монреал съвсем свободно, вместо да бъде хванат, упоен и качен на самолета за Бостън, за да бъде разпитан. Сега се беше паднало на Кепела да отведе ония от Бюрото отново до Вилхелм, или поне да се опита да го стори. А пък Бранденбърг щеше да се изперчи и натрие носа на всички със случая Кепела — някакъв си нечистоплътен тип, използван за стръв.

— Ела, Рой.

Роузи стоеше зад него, гола. Той самият, застанал до прозореца и наблюдаващ струйките дъжд по него, беше с боксерки. Тя го прегърна изотзад и загали гърдите му с тъничките си ръце и начервените си нокти. Той потрепери.

— Ела, сладурче. Какво лошо? Ти защо нещастен? — За миг замълча. — Роузи теб зарадва.

— Смъркала си, нали? — попита я той.

— Да, Рой. Защо не?

Прииска му се да не ѝ беше задавал този въпрос. Тя можеше да прави каквото си поиска. Той беше хванатият в капан. Съзнаваше го.

Тя приготви две големи дози кокаин върху малко огледалце. Струйка, осигуряваща поне за момент увереност и спокойствие. Сви на тръбичка петдоларова банкнота и изсмърка цялото количество прах.

— Ти сигурен не иска, Рой?

— Нищо не искам.

Не беше вярно, прииска му се да си пийне. Какво, по дяволите, му става? Защо пък не? Сега нямаше кой да го наблюдава.

Роузи втренчено го гледаше.

— Какво има, Рой? Какво лошо?

Театърът продължаваше, сега бяха например в трето действие, четвърта сцена. Той я взе на ръце и я целуна. Тя се разсмя и разроши косата му, а той я отнесе и я сложи в леглото. Приседна и се надвеси над нея — боже, можеше да ѝ бъде баща! Погали я по гърдите. Тя хвана ръката му и я придвижи по-надолу, краката ѝ се разтвориха подканващо. Той загали меката кожа между краката ѝ.

— В голяма беда съм, Роузи.

— Каква беда? — веднага попита тя, на лицето ѝ се беше изписал израз на загриженост.

Кепела се удиви — да е чак толкова добра актриса? Да не съм попаднал на професионални актьори?

— Парична — каза той, след това замълча, сякаш се колебаеше дали да продължи, точно според дадените му инструкции. — Взех назаем едни пари, за да си платя някои дългове.

Престана да я гали. Тя притисна ръката му между краката си. Кепела отново проговори:

— И тези пари ми излизат много скъпо.

— Как така излизат много скъпо?

Тя седна и сбърчи вежди.

— Трупат ми страхотна лихва.

— Защо правиш това?

— Трябваше да си платя дълговете.

— Да, но защо не взе от банка?

— От никоя банка нямаше да ми дадат пари назаем. Само тези хора.

— Всичко наред, Рой. Ти връщаш всичко. Зная, ти можеш.

— Нямам достатъчно пари нито да им плащам, нито за храна, нито даже да си платя наема...

Веждите ѝ полетяха нагоре.

— Ти опитваш мене кажеш нещо, Рой?

Кепела кимна.

— Само глупости не казваш на Роузи, Рой Кепела! — Тя размаха ръце, а лицето и шията ѝ почервенияха от гняв. — Ако не харесваш Роузи, веднага казваш. Само не глупости за пари. По дяволите пари. Аз нищо струвам на теб. Не искам напускам теб, Рой. Не искам напускам.

— Тя присви крака и подпря глава на коленете си, вперила поглед към Рой. — Как може такива глупости правиш, Рой Кепела?

— Роузи, ако се проваля с вноските, те ще дойдат тук да си ги искат. — На свой ред също впери поглед в нея. — Стана ли ти ясно сега какво може да се случи? — Тя кимна. — А ако дойдат тук, може да намерят теб. — Тя кимна отново. — А тези хора съвсем не играят по правилата, Роузи. Могат да те отвлекат, да те пребият, само за да ме принудят да им върна парите.

— Зная как действат изпечени мошеници, Рой. Ти мислиш аз израсла на самотен остров? По дяволите. Ти изобщо мен не познаваш, Рой, нали?

Кепела в момента се бореше на повърхността да не изскочи истинската му същност.

— Роузи, в последно време изобщо не се чувствам във форма. И си нямам друг приятел на тази земя освен теб. Толкова си мила с мен, внимателна. И ми говориш. Говорим помежду си. Ходим на кино...

— Правим любов, добре правим любов, Рой. Точно така. Добра любов.

Той сложи ръка на коляното ѝ.

— Да... и това също, Роузи. И на мен ми харесва.

— Какъв проблема тогава?

— Проблемът е, че играта ще загрубее. Не бих искал ти да пострадаш. Просто ми дай малко време — няколко седмици. После аз сам ще те потърся. — Не трябваше да казва това, сепна се той; не трябваше изобщо да поставя никакви рамки във времето. Длъжникът си оставаше длъжник за цял живот. Опитва се да намери някакъв изход от положението. — След няколко седмици ще знам със сигурност дали ще мога да платя на тия мошеници. Веднага щом си стъпя на краката, ще се съберем отново.

На лицето ѝ се изписа болка. Беше толкова убедителна, че на Кепела му беше трудно да повярва, че би могла да се преструва. Може би просто денят беше добър за актьорската игра и на двамата. Може би даже той си беше истинският Рой, а тя — истинската Роузи. Господи, надяваше се да не е така наистина. Надяваше се нещата между тях да не се усложнят повече, отколкото вече бяха станали.

— Ти идваш при мен, Рой. Знаеш къде живея. Аз грижа за теб.

Той се вгледа внимателно в очите ѝ, ахатовите ѝ зеници, прилични на миниатюрни черни дупки, с неумолима сила го притегляха към себе си. Тя повтори:

— Роузи грижи за теб.

Правиха любов, после гледаха телевизия. Тя се беше любила с бурна всеотдайност, неговите движения наподобяваха грациозността на куче, останало с три здрави крака.

И телефонът иззвъня.

Докато Кепела се облече, стана единадесет и трийсет. Като слезе долу, първо се отби в бара „При Еди“ и си поръча чаша газирана вода. Никой не го следеше. Въпреки това излезе през задната врата, която отвеждаше към аварийния изход. Той представляваше тясна алея, образувана от надвисналите от двете страни стари тухлени сгради, прилични по-скоро на бутафорни постройки от времената на грандиозните филми на Туентиът Сенчъри Фокс. Кепела беше ги обходил всичките, преди да ги съборят, чудейки се през цялото време как само за миг можеше да прескочи от една епоха в друга и от един щат в друг. Ето тук е Ню Йорк, хоп, зад ъгъла — типичен пейзаж от Дивия Запад, по-нататък — кътче от долината на Тенеси, което едва ли някой се сещаше за кой филм беше изградено. В неговия живот скоковете в обстановката бяха от друг характер — първо Холст, Фу и някакъв здравеняк, наречен Брат на мира, в следващата минута — Бранденбърг с военната си подстрижка, после Роузи.

След като подмина четвъртата пресечка, зави надясно. В края на улицата отново зави надясно. После пак. Никаква кола не го следваше. Никой не вървеше след него. Вмъкна се в едно порнокино. Два долара му струваше удоволствието да се почувства отново в собствената кожа. Вътре миришеше на пикня и пот. Седна на десетия ред, несвляйки очи нито за миг от пътеката между редовете. На екрана две жени взаимно се нараняваха. През няколко реда един от посетителите явно мастурбираше. Кепела изчака да минат пет минути. Никой не влезе след него.

Излезе през аварийния изход, налучквайки опипом пътя към него на фона на оскъдната светлина откъм екрана. Щом прекрачи прага, се

прилепи към стената и зачака. Никой. Никой не го следеше. Отвори вратата и се гмурна в студената сиатълска нощ.

На спирката не чака дълго автобус. Никой не се качи след него. С автобуса премина покрай десетина пресечки, слезе и се вмъкна през задната врата в един черен форд с огледални прозорци. Колата веднага потегли. Дебело стъкло от плексиглас разделяше шофьора от задната седалка. Шумонепроницаемо. Може би и куршумонепроницаемо.

Директорът Марк Голпин пръв се обади:

— Закъсня.

— Ако трябва да бъдем точни, закъснението ми е само с десет минути. Какво, по дяволите, става, Марк?

— Не съм те виждал известно време, Рой. Помислих си, че е време да си поговорим.

— Имаше ли събиране на борда вече?

— Следващата седмица и трябва да ти кажа, че изгледите не са добри.

— Е, много ме зарадва.

Когато не говореше, челюстните мускули на Голпин постоянно играеха. Винаги беше така. Все едно дъвчеше непрекъснато нещо. По лицето му нямаше никаква промяна, откакто Кепела за последен път го беше видял, а и очите му все така играеха. Нерви. Колата навлезе в подземен гараж и спря. Шофьорът излезе. Кепела по-скоро усети, отколкото чу предната врата да се заключва.

Голпин отново се обади:

— Помислих, че е по-добре да останем насаме. Не мога да бъда сигурен дали няма да бъдем чути.

— Колко мъдро от твоя страна, Марк.

— Затваряй си устата, Рой!

Лицето на Голпин се обля в червенина.

— За какво тогава ме вдигна от леглото посред нощ?

— За да ти спася задника, приятел. Защо не се опиташ да ме изслушаш поне за малко?

— Слушам те.

— Какви ги вършиш със себе си, Рой?

— Мислех, че трябва само да слушам.

Голпин нищо не каза, просто го остави да се доизкаже.

Кепела продължи:

— За момента съм безработен.

— Нямах предвид дали работиш.

— Какво имаш тогава предвид, Марк? — каза раздразнен Кепела и яростно зачеса дланта си.

— Точно преди две седмици те спипаха да караш с превишена скорост и ти отнеха книжката.

— Престани с глупостите, Марк, и ми кажи за какво всъщност става дума.

— Защо ти трябваха четирийсет минути, за да дойдеш при мен, Рой? Трябваше ти време, за да заблудиш преследвачите си ли?

Мишниците на Кепела плувнаха в пот. Дланите му също започнаха да се овлажняват. За операцията с Бранденбург не трябваше да знае никой.

— Хвана ме по средата на едно страхотно чукане, щом толкова искаш да знаеш, Марк. На такъв дъртак като мен такива неща не се случват всеки ден. И нямах никакво намерение да го прекъсна скоростивно.

Голпин присви устни и впи поглед право в очите на Кепела.

— Добре, да оставим настрана книжката ти за малко. Провеждаме наблюдение над едни наркотрафиканти в Баяр. Нищо необичайно. Ангажирал съм Грийн, Фрийман и Джапели.

— Както знаеш, Голпин, не се занимавам с наркотрафик. По дяволите! Много късно стана.

— Преди един-два месеца щеше веднага да се заловиш с тая работа. Щеше веднага да се усетиш, че зная за шофьорската ти книжка, и щеше да ти прищракне в мозъка. Щеше да разбереш, че щом като знам с какво не се занимаваш, значи знам и с какво точно се занимаваш. Май съвсем си отвикнал да мислиш, Рой. Не трябваше отново да се пропиваш.

— Преди малко имах чувството, че си пратил хора да ме следят.

— Защо се захвана отново с пиенето? Не си ли отпи за цял живот?

Кепела вътрешно ликуваше, значи и той е повярвал, че отново пия. Страхотно.

— Човек никога не може да си отпие, Марк. Просто трябва да се контролираш. В това е сега разликата.

— Кажи ми сега защо се забави толкова?

— Мислех, че си пуснал някого да ме следи. И нарочно искаш да го усетя.

— Не да те следи. Просто проверявах как са нещата около теб. Затова те следих няколко часа.

— О, такава ли била работата? Хайде сега, остави ме на мира, Марк. Всичко ми е наред.

— Обаче изобщо не ти личи.

— По дяволите, Марк, спри да увърташ.

— Чуй ме сега, Рой. — Той се размърда върху седалката, усещаше краката си изтръпнали. — Значи така, установихме наблюдение над ония в Баяр. Работата обаче замря. Иначе сведенията, получени от наблюдението, и от информатори съвпадаха. Смятахме, че сме попаднали на главния купувач.

— Чакай, чакай, защо, по дяволите, вие се занимавате с това? А Управлението за борба с наркотрафика за какво е?

— Ние им помагаме. Лято е, време за отпуски, не достигат хора. Услуга за услуга. Знаеш как става. Сега ме остави да довърша.

— Довършвай.

— Клиентът се появи. Грийн и Джапели го проследиха. И този купувач е една миниатюрна китаяка. Хубаво момиче, казаха ми.

Сърцето на Кепела се разлудува.

— И това хубаво момиче влязло в твоя апартамент, Рой. — За момент замълча, за да даде време на Кепела да смели информацията. — Сега вече знаем, че тя не е главният купувач. Работата замря и Грийн и Джапели се отказаха... чакай, какво ти става, Рой? Няма ли да ми обясниш?

— Не, никакви обяснения, Марк.

— По дяволите, Рой. Коя е тя?

— Една проститутка, на която попаднах случайно.

— При теб ли живее?

— Нали ме беше следил само вчера?

— А кокаинът къде е? За бога, Рой, как можа да ме натопиш така? Няма как да не споменем адреса ти в рапорта — рапорт за *наркотрафик*, можеш ли да си представиш? Знаеш ли на какви яйца ме насаждаш? По дяволите, по дяволите! — Ядът зачерви бузите му. Отново се размърда неспокойно на седалката си, хвърли поглед през прозореца към близката паркирана кола, после пак извърна очи към

Кепела. — В отдела само на теб и още няколко души са дали допуск с най-голяма степен на секретност, Рой. На практика това означава, че би трябвало да направя донесение за теб...

— Няма да го направиш.

— Какво, по дяволите, значи това? — изкрещя Голпин.

— Стой настрана, Марк.

— Настрана *от какво*, Рой? Това именно искам да разбера.

Този път Кепела извърна очи към колите наоколо.

— Чуй ме, Рой, от полицията искат да те арестувам и хубавичко да те насмета. Знаеш как Управлението се отнася към злоупотребите с дрога, особено ако става дума за човек с твоята степен на секретност. Няма как да минеш между капките, Рой.

— Ти не си от полицията, Марк. И никога не си бил. Преметни ги по някакъв начин.

Известно време и двамата мълчаха. Тишината, изпълнена с напрежение, изнерви Кепела до крайност. Голпин изобщо не се впечатли. Мълчанието пръв наруши Кепела:

— Остави тая работа, Марк.

— Каква работа, Рой?

— За какво тогава ме вдигна от леглото?

— Каква работа да оставя, Рой?

— Тая работа с момичето. Не я закачай.

— Не ти ли е минавало през ум, че на някого може да му се е приискало да те оплете в мрежите си? Ами ако тъкмо тая китайка са изпратили да те омае? Всичко съвпада, нали разбираш? Тя спечелва доверието ти, кара те да се размекнеш, подтиква те да пиеш и ти измъква парите; ти почваш да продаваш по малко информация и пет стотака за това, пет стотака за...

— Престани!

— ... онова. Нищо чак толкова секретно отначало...

— Марк, познаваш ме добре...

— Накрая идва и голямата оферта — десет хиляди, кой знае, може и петдесет хиляди за някоя по-пикантна информацийка. Няма нужда да ровиш чак толкова надълбоко в работата на дирекцията. Познай обаче колко пъти сме изправяли някого пред съда за подобно нещо. Е, ако пресата надуши... Иначе си тръгваш безнаказан, но за цял живот ти прикачват опашка...

— Или ти пращат някого да те отърве... Например, спретват ми един нещастен случай на подхлъзване в банята.

— Глупости. Постави се обаче на моето място. Колко отиват на съд? Един от десет? Или един на всеки дваисет? Човек в твоето положение, способен, но обиден на Дирекцията, чието отстраняване от длъжност е отразено и от пресата — та ти си превъзходна мишена, Рой. Признай си сега! Какво се случи, Рой? Докопах ли се до теб?

— Не — отговори честно Кепела. — Не са се докопали.

— Рой, обясни ми какво става тогава.

— Нищо, Марк. Просто свалих едно момиче, два пъти по-младо от мен. Може би се опитва да ми спечели доверието. Може пък и аз да не приличам вече на себе си.

— Как я срещна?

— Защо винаги си толкова подозрителен, Марк?

— Плащат ми, за да съм подозрителен, Рой. Какво се правиш, че не знаеш! Не се засягай, но ти съвсем не си Пол Нюман на стари години. Доста млада и доста засукана мацка се пъха точно в твоето легло, какво заключение да си извадя, Рой? Че нищо не се е случило, така ли? Че всичко си е в реда на нещата? Рой, Рой, прогледни най-сетне! Те са по петите ти!

— Кой, Марк? Кой са тези *те*, нямат ли си имена? Да не са от онези с шлиферите и меките шапки?

— За бога, Рой! Не мога да те позная. Какво е станало с теб? — Преглътна и отново продължи: — Настоявам да ми кажеш — отсече и стисна ръце в юмруци.

Кепела трескаво премисляше. После вдигна глава към доскорошния си приятел и му каза:

— Всичко около мен се руши, Марк. Все едно съм на игрище по бейзбол и се опитвам да хвана топката, обаче отвсякъде израстват бурени, искам да ги изтръгна, а какво става — изникват още по-буйни и ми препречват пътя към топката. Уж все разчиствам ли разчиствам, а бурените ме обгръщат все повече и повече. — Също като Голпин и той беше свил ръце в юмруци и сечеше въздуха около себе си. Всяко мускулче на лицето му потреперваше. — За бога, Марк! Оглеждам се и търся. Но засега все още си оставам с търсенето. Разбираш ли ме?

Голпин поклати глава.

— Много са ти объркани разсъжденията, Рой.

Кепела кимна, лицето му се беше зачервило и все още стискаше ръце в юмруци.

— Ами това е, Марк! Казах ти го. Много добре, че ми се обади. Много добре. Пак трябва да си поговорим някой път. — Кепела дръпна бравата, надявайки се, че ще може да отвори вратата, че шофьорът не го е заключил като арестант. Вратата се отвори. — Голяма работа е това момиче, Марк, да знаеш. Такъв улов не съм имал от години. Кара ме да се чувствам двайсет години по-млад. Отново усещам, че живея, Марк. Не разбираш ли? От такова нещо имах нужда напоследък. — Лицето му придоби измъчено изражение. — Точно от такова нещо.

И той излезе от колата и тръшна вратата.

Голпин остана на мястото си — известно време просто свива и разпуска юмруци. После се появи шофьорът и зае мястото си зад кормилото.

— Накъде, сър? — попита, използвайки интерфона.

Между тях увисна мълчанието. Седяха и мълчаха цели десет минути. Най-накрая Голпин натисна бутона на своя интерфон.

— Просто карай. Посоката няма значение. Извади колата оттук и карай.

Съзнанието му нарисува следната картина — стоеше на края на игрището, описано от Кепела, и топката профуча покрай него.

19.

Камионът намали и спря. Шарън Джонсън побърза да се скрие във вътрешността на сандъка, издърпвайки кожения ремък така, че вратата се затвори след нея. Чу затръшването на вратата на камиона, последвано от разговор. После плъзгащата се врата, водеща към каросерията, издрънча и тя долови две силни почуквания — това беше сигналът, че трябва да остане вътре, последвани от стъпки — проверяваха товара. Сърцето ѝ ускори пулс — проверяващият беше само на няколко крачки от нея. *Върви по-нататък*, искаше ѝ се да му каже, *отивай си*.

В това време инспекторът недоволстваше на френски:

— Тук мирише на пор. Фокусниците са такава измет. Даже по-лошо от измет.

Шофьорът се разсмя. Камионът се разлюля, когато инспекторът скочи долу. Шарън си отдъхна. Задната врата издрънча отново, докато се затваряше, чу се и щракването на бравата.

Камионът потегли. Тя се измъкна от сандъка — маневра, с която вече беше свикнала — и приседна върху най-близката кутия. Камионът се тресеше заради дупките по пътя. Шарън си представяше приветливия френския пейзаж — дървените огради, каменните къщи и граничните бразди между нивите. Можеше да се закълне, че усеща цветовете на залеза да се разливат и по нейното лице. Представяше си голички деца да тичат из зеленчуковите градини, докато майките и бащите им си пийват домашно вино, седнали сред обраслия с мъх вътрешен двор. Въображението ѝ редеше картина след картина, помагайки ѝ по този начин да се откъсне от изпитанието, на което беше подложена.

Само ако ѝ беше разрешено да съобщи по телефона информацията на Вашингтон. Много добре разбираше обаче, че тази информация беше по-специална, тя самата не беше обикновен куриер. Затова никакви телефони. Копнееше за стая в хотел, за гореща вана и хубава храна. Вместо това трябваше да се свива в този камион, да се

тъпче във фокуснически реквизит, заобиколена от всякакви боклуци — с всеки изминал ден от нейното бягство ставаше все по-лошо.

След часове камионът отново спря. Нямаше нужда да ѝ казват къде се намира — миришеше на море. Очакваше вратата да се отвори и шофьорът да я освободи. Вместо това тя чу щракването на бравата, последвано от три почуквания. Сигналът за опасност.

Вратата се отвори със скърцане.

— И докога? — чу тя плътният бас на шофьора да пита на френски.

Това, което последва, можеше да се нарече импровизирани преговори или по-точно пазарене за по-ниска цена за разтоварването. Най-голямата грижа обаче на шофьора беше да се разтовари колкото е възможно по-бързо — Шарън знаеше защо. Ако продължеше дълго, щеше да се засече с началото на натоварването на кораба и тя нямаше да има време, а и начин да избяга. Гласовете ту се отдалечаваха, ту се приближаваха. Шофьорът настояваше за по-експедитивно разтоварване, останалите гласове изразяваха несъгласие. Последва предложение за по-добро заплащане. И това не помогна. Разтоварването щеше да отнеме поне час.

— Не, не, не — изрева шофьорът, удряйки в същото време по каросерията на камиона.

Отново сигналът за опасност.

Двама мъже изнасяха багаж след багаж, тътрейки, поклащайки и стоварвайки го тежко на земята, като не спираха през цялото време да пъшкат и ругаят. Шарън се сви в ъгъла на сандъка, усети в хълбоците ѝ да се набиват трески. Мъжете пуснаха тежко товара си на дока и на Шарън ѝ пресекна дъхът. А когато я вдигнаха с кран и стовариха първо върху палубата, а след това и в трюма, на нея направо ѝ се зави свят. На всичкото отгоре духаше топъл вятър и веднага ѝ стана неимоверно горещо. Тя отри чело и разкопча блузата си. Сандъкът се люшна наляво, тя се сви в противоположния край. Усети до нейния сандък да се стоварва нещо тежко. Дочу някакви гласове да се жалват от горещината. После настъпи тишина. Продължителна тишина, от която я побиха тръпки, последвана от затръшването на люка на трюма.

Тя протегна ръка в непрогледната тъмнина, напипа ремъка и го дръпна, за да отвори преградната стена. Лесно издърпа резето, но вратата не помръдна. Беше блокирана отвън. Шарън усети да я обзема паника и се извърна, за да отвори противоположната преграда. И тя се оказа блокирана. Блъсна я с юмруци, после се облегна с цяло тяло върху нея, след това я ритна с крак, но тя не помръдна и на сантиметър. Отвсякъде беше заобиколена с багаж.

— Помощ — извика Шарън, но моментално закри уста с ръка и се замисли.

Какво правя? Какво правя!

В същото време, докато екипажът на кораба „Зелено море“ се готвеше за заминаване, един мъж зави зад складовете и забърза към кораба. Дебелите въжета бяха издърпани на кораба, оставаше да се прибере само трапът. Мъжът се изкачи по него и се легитимира. Беше изпратен от профсъюзите да замени един човек от екипажа, който едва ли не в последната минута беше обявил, че се е разболял. На лицето на новия моряк се появи тънка усмивка, щом усети топлия полъх на вятъра. Беше висок мъж, с пълни устни...

Бяха минали няколко часа, откакто Шарън се беше опитала да излезе — на нея ѝ се бяха сторили дни — преди да чуе стъпки.

— Помощ — извика тя с последни сили през една цепнатина.

Всяко движение ѝ причиняваше мъка, цялата се беше схванала.

— Ало? — отзова се мъжки глас на английски с подчертан френски акцент.

— Помогнете ми, моля ви — обади се тя с немощен глас.

— Ало?

Гласът му се чу по-близо.

— Тук съм. Не мога да изляза.

— Господи!

Тя чу мъжът да премества един от багажите, който ѝ препречваше пътя, и се усмихна с крайчеца на устните си. Най-накрая. Преградата се наклони и във вътрешността на сандъка нахлу вятър, стори ѝ се толкова свеж, колкото ветрецът в мерилендските градини напролет, макар всъщност да имаше мирис на мухъл и спарено. Той внимателно ѝ помогна да се измъкне от доскорошния си затвор.

— Господи! — повтори той. — Пътник без билет.

И я изгледа. Беше по бикини и блуза, разкопчана и разкриваща големи петна от червени обриви заради горещината. Той я настани да седне върху един от багажите, тя придърпа блузата върху коленете си и се залови да я закопчава, не преставайки да наблюдава спасителя си. Очите ѝ се присвиваха срещу светлината.

Той се надвеси над нея.

— Нека да ти помогна.

Тя се отдръпна от него.

Това изглежда не го впечатли и той отново се приближи към нея.

— Няма да ти причиня нищо лошо. Обещавам. Дай сега.

И закопча копчетата ѝ, без дори да докосне тялото ѝ. После се отдръпна и размахна ръка като ветрило пред нея, за да отпъди усещането ѝ за непоносима горещина. Тя още не можеше да дойде на себе си, виеше ѝ се свят. Мъжът беше млад и красавец по своя си галски начин. Беше без риза, загорилото му тяло беше доста окосмено. Зъбите му се белееха.

— В Льо Хавър ли се качи?

Тя потрепери, чувстваше се още твърде слаба, за да може да говори. Пое си дълбоко въздух и прошепна:

— Не трябва да ме издавате. Моля ви, не ме издавайте.

Тези думи и следващите беше репетирала десетки пъти, докато беше блокирана в сандъка, и като че нямаше нужда да се насилва да говори — те сякаш сами се изплъзнаха от устата ѝ.

— Имам пари — ще ви платя.

Той се захили, тя по-скоро усети, отколкото видя усмивката му. Беше притворила очи.

— Пари ли? Добре, добре.

— Да — потвърди тя и закива с глава.

— Багаж имаш ли?

Тя махна с ръка към сандъка.

Той коленичи и се вмъкна вътре. Дъхът на горещ спарен въздух за малко да го зашемети. Веднага щом напипа дрехите и чантата ѝ, се измъкна навън. Дрехите ѝ се бяха овлажнили и бяха станали целите на петна. Мъжът едва ги отдели една от друга и нахлузи полата през главата ѝ.

— Можеш ли да вървиш? — попита я.

Тя кимна, изправи се, но тутакси се свлече. Той успя да я подхване, взе я на ръце и я привлече към себе си. Главата ѝ клюмна и мъжът изви тяло, за да овладее тежестта в ръцете си. Шарън вдигна ръце и ги уви около врата му.

Той ѝ се усмихна.

— Ще ти мине. Не се плаши. Аз се казвам Франсоа. А ти, как ти е името?

— Шарън — отвърна му тя. — Казвам се Шарън. Какво ще стане с мен сега?

Той усети потреперването на тялото ѝ и видя израза на отчаяние върху лицето ѝ.

— Не се безпокой, Шарън. Неписаният закон на френските моряци повелява да се грижим за болните и наранените, а не да се възползваме от тях. Моля те, не се плаши. Аз ще ти помогна. Нищо няма да ти направя. Ще ти помогна.

Той бавно и внимателно изкачи виещия се спираловидно трап. Изходът извеждаше към каютите на екипажа на палуба К, разположена доста под водната марка. Мъжът отпусна ръце, за да остави Шарън да седне на горната стълбищна площадка, отвори летящата врата и внимателно огледа коридора. Винаги се намираше някой, който да докладва за открит пътник без билет. Подобни пътници често опитваха късмета си на корабите по маршрута, обслужван от „Роже лайн“, всички, макар и тласкани от различни подбуди, изпълнени с разочарование и отчаяние. Тези, които се държаха агресивно, по правило си спечелваха ненавистта на моряците и биваха издавани. Изпадналите в положението на Шарън получаваха помощ и подкрепа.

Франсоа почука на вратата на една от каютите и без да чака да му отговорят, отвори и внесе Шарън. Четящата книга за китовите жена на име Клаудия възкликна:

— Какво става, за бога, Франсоа, къде откри тази жена?

— В един сандък в трюма. Изглежда, че е прекарала времето затворена вътре чак от Льо Хавър. Можеш ли да си представиш — дванайсет часа в един сандък? Помислих си, че ти и Катрина може...

— Разбира се. Сложи я тук.

И Клаудия скочи от тясната койка. Беше само по бельо, но това изобщо не я притесни. Франсоа също не се показва впечатлен.

— Хубава е.

— Добре. Ще донеса нещо за ядене. Помогни ѝ да се измие и ѝ дай някакви дрехи да се преоблече. И нека да лежи — след престоя в такъв сандък има нужда да смени позата.

— С Катрина минахме в различни смени и винаги има една свободна койка. А ти иди да ѝ донесеш храна — плодове, сирене, малко лед, една чаша и бутилка вода. А, донеси ѝ и едно от ония вкусни канелени рула. Сладкото ще ѝ повдигне духа. Хайде, побързай. И да не си споменал на някого! Още повече пък на оня, новия. По-добре само ние да знаем.

Франсоа беше на вратата и чу как Клаудия я извика по име, беше ѝ го казал. Шарън едва се крепеше, уловила се с едната си ръка за ръба на мивката, а с другата — за облегалката на един от столовете.

— Радвам се да се запознаем — каза Клаудия.

Шарън се насили да се усмихне.

20.

— Готова ли си? — извика Джей и бързо завъртя щурвала към левия борд, насочвайки носа на яхтата срещу вятъра и изчаквайки платната да се издуят, след което също така бързо го върна в изходно положение. — Сегааааа! — изкомандва той.

Марлене отпусна фала на кливера и го остави да се развърти. Кливерът започна да се снижава към палубата, металните му халки подрънкваха, удряйки се в щата. Тя го ската по начина, по който една жена би свалила от въжето и сгънала изсъхнал чаршаф.

Джей държеше все същия курс — срещу вятъра, докато вълните се разбиваха в корпуса на яхтата.

Марлене се приближи до мачтата и отвърза фала на грота от рогатката.

— Така добре ли е? — извика.

— Да.

Гротът пое същия път надолу и се надипли асиметрично върху палубата. След като отпусна и шкота на бизана^[1], Джей застана до кокпита, за да може бързо да свият на руло и след това да сгънат с Марлене тежкия грот. Той й подхвърли няколко гумени въженца и тя ги улови. Дватама заедно привързаха платното. Марлене отиде към носа, за да прибере кливера в торбата. Джей ската бизанплатното с вещината на дългогодишен ветроходец. После включи двигателя и придвижи ръчката на регулатора на малък ход. Бяха на четвърт миля от Шилсхоул. След като приключиха със задълженията си, се срещнаха до кокпита. Тя му се усмихна и в същото време потрепери.

— Студено ли ти е? — попита той.

— Изведнъж ми стана студено.

— Иде буря.

— Наистина ли?

— Тук по-често има бури, отколкото е спокойно.

Тя отвори люка, водещ към главната каюткомпания и кухнята.

— Искаш ли една бира?

— С удоволствие, ако ме почерпиш.

Върна се навлякла жълта кадифена роба и в ръце с две кутии „Рейниър“. Подаде му едната. Щом Джей я отвори, бирата отвътре изригна във фонтан. Слънцето се отрази в капките по ръба на кутията. На Марлене ѝ се прииска да докосне Джей. Той притежаваше увереност и това я караше да му се възхищава; струваше ѝ се силен, не като нея. Питаше се какво ли човек като Джей Бекър би направил, ако Ибен Холст се беше опитал да шантажира *него*. Как ли би постъпил *той*, ако беше на нейно място?

— Ти си много самоуверен, нали?

— Аз ли? — попита Джей и извърна глава настрани. — Едва ли.

— Да не би въпросът ми да те притесни?

— Притесни ме.

— За мен ти си силен. Харесва ми твоята самоувереност.

— Аз? Да съм *силен*? Да не си получила слънчев удар?

— Ти създаваш музика, свириш, пееш и това — въпреки трудностите. Вземаш решенията в живота си, не се оставяш на чуждото благоволение. А толкова хора и на работа, и в семейството просто оставят другите да решават вместо тях. Това се нарича сила.

— Някои наричат такива хора дебели глави.

— Как, как? — не схвана тя истинското значение на израза.

— Знаеш ли кой е силен човек? Твоят приятел Холст например е силен. Познавам този тип хора. Проявяват се като истински кучи синове. Ето затова не мога да се съглася с теб. Няколко важни клечки в музикалния бизнес ми казаха, че от мен никога няма да стане добър музикант. Не заради музиката — обясниха ми, че всичко с музиката ми е наред. А защото не съм достатъчно твърд. Ако бях по-силен, можеше и да имам някакъв шанс в този бизнес. Не съм от силните личности. Когато някой се изправи срещу мен, аз обикновено отстъпвам.

— Ибен ли е силен? — Тя се разсмя. — Ибен е самонадеян глупак. Просто иска всички да го смятат за силен. Явно е много добър актьор. — Тя също извърна глава настрани. — Отвътре е празен. Ибен Холст е една форма без никакво съдържание.

— Тогава защо работиш за него?

— Не всички можем да работим само за себе си. Понякога просто трябва да приемеш каквото ти се предлага. Ползата в този случай беше едно безплатно пътуване до Съединените щати.

Той усети напрежението в гласа ѝ.

— Не би трябвало да питам. Извинявай, че изобщо отворих дума за това.

— Просто се отбранявам. Не отричам, че постъпвам глупаво понякога. И аз си задавам често въпроса защо всъщност работя за него.

— Въпросът е какво търси специалист по електроника при притежател на верига спортни стоки?

— Едва ли мога да се нарека специалист.

— Отговори ми на въпроса.

— Защо трябва да ти отговарям? — вместо да му отговори, на свой ред попита тя и се ухили насреща му.

— Защото ревнувам.

— *Ревнуваш?*

— Той те харесва, Марлене. Отначало си помислих, че сте любовници.

Тя се разсмя.

— Не се шегувам. И нека ти кажа още нещо. Казваш, че съм силен. Не поклащай глава, истина е. Дълбоко в душата си всеки изпълнител се чувства несигурен. Сцената е място, където да покажеш на публиката, че няма такова нещо. Много работя, наистина. Притежавам *издръжливост* — това е истината. От години съм в този бизнес, независимо от затрудненията, както ти се изрази. Някои хора не издържат толкова дълго — и аз пръв го признавам. Но хора като Ибен Холст ме плашат. Съмнявам се, че някой или нещо би могло него да уплаши. В това е разликата между нас. Силата му е съвсем очебийна. Видът му подсказва само едно: *Не се закачай с мен.*

— Но в душата му няма нищо. Не може да поддържа диалог за повече от пет минути. Той е звяр. И използва хората за своя изгода.

— Всички бизнесмени го правят. Точно затова аз се отказах да се залавям с бизнес.

— Не и Ибен Холст. Той е съвсем различен. Ти си топъл човек, Джей. Внимателен. От Ибен Холст никога не може да се очаква да бъде поне любезен.

След тези думи тя едва не се задави.

— Какво има? — попита Джей.

— Нищо.

— Моля те, кажи.

— Липсва ми моят дом, това е всичко. Липсва ми баща ми. Той е топъл човек... На теб той би ти харесал, сигурна съм. Силен е по начина, по който и ти си силен — макар да го отричаш.

Тя го гледаше по начин, който дълбоко го трогна. Пак тази мистерия, която витае около нея, помисли си Джей.

— Знаеш ли, Марлене...

Тя вдигна глава. Той продължи:

— Когато за първи път те видях, усетих нещо... някаква мистерия имаше около теб, сякаш пазеше някаква тайна, която обаче ти се искаше да споделиш. Същото почувствах и когато за първи път спомена името на Ибен Холст и ето сега, когато ми говориш за баща си.

— Ти си много проникателен, Джей Бекър. Още едно качество, което те прави силен.

— Ще ми кажеш ли какво има?

— Няма нищо за казване — отвърна тя и след минута мълчание добави: — Наистина.

Той я изгледа невярващ.

Тя додаде:

— Някой друг път ще ти кажа повече.

Джей усети да го облива топла вълна. Това е повратната точка във всяка връзка, когато маските падат и двамата престават да играят роли. Понякога махането на маската се изразява в това, че чисто физически действия — оригване на масата или пърдене под завивката, вече не се считат за непростителни. Те предизвикват само смях. Една връзка се развива и оформя бавно, като все по-голямата близост позволява човек да се себеизрази по-добре. Емоционалните маски падаха по-трудно. Внимателният и приветлив приятел в действителност може да е самотен и уплашен. Джей беше усетил момента. Двата бяха преминали тази граница. Тя вече не беше богинята Марлене. Беше се превърнала в човешко същество.

— Някой друг път — повтори.

Опита да се усмихне, но изражението на лицето ѝ не се промени — изглеждаше ужасно наранена. Прииска му се тя да излее душата си, но не си позволи да я притеснява повече, независимо че маските им бяха паднали.

— Готова ли си? — попита той, оглеждайки огромния грот.

— Да, Джей. Позна. Готова съм.

В очите ѝ той прочете благодарност, че не е настоявал повече. Бяха се превърнали в приятели. Яхтата се заклати, платната се извъртяха настрани, въжетата се опнаха, брезентът заплююща под напора на вятъра.

Джей отпи глътка бира — беше се стоплила. Време е за смяна на темата. Не е нужно да си толкова схватлив, за да го разбереш. Той силно завъртя щурвала надясно и после пак наляво.

— Щурвалът пак заяжда. Не е на хубаво. Не дай си боже да останем без него насред водата — промърмори той и извърна глава да погледне водната повърхност. — Трябваше по-рано да се заема с него.

Марлене все така гледаше към Шилсхоул, мислейки си за баща си и за шантажа, на който Холст я подлагаше.

— Какво смяташ? — попита Джей.

— Моля?

— За щурвала?

— Чудесна идея. Провери го.

— Какво има?

Тя опита да представи проблема за маловажен и просто махна с ръка, лицето ѝ обаче изразяваше неподправено безпокойство.

— Какво ти става?

Тя пусна бирата, в миг приближи Джей и обгърна тялото му с двете си ръце, отпусайки глава на рамото му.

— Защо си толкова изплашена? Кажи ми!

Тя не отпусна прегръдката си. И не спираше да трепери. Джей подгъна колене и Марлене вдигна глава, при това движение лицата им се озоваха много близо едно до друго. Джей даже долавяше сладникавия аромат на бира в дъха ѝ.

Той също пусна бирата си и улови лицето ѝ с двете си силни ръце. С дясната беше държал бирата и тя беше хладна, а лявата — топла, тъй като веднага след порива на Марлене я беше прехвърлил през кръста ѝ. Приближи устни и нежно я целуна. Тя притвори очи. Устните ѝ бяха влажни и топли и тя отвърна на целувката му със страст, притегляйки го все повече към себе си.

Изведнъж рязко се отдръпна и го отблъсна.

— Какво правиш? — прошепна тя и извърна поглед настрани. — Държиш се като малко момче...

— Не — прекъсна я той.

— Не трябва да правим така. Не бива да се обвързваме.

— Ние *вече* сме се обвързали. И за двама ни е ясно.

Тя затисна ушите си с ръце — също като дете, което не искаше да слуша какво му говорят.

— Не, Джей. Не тук. Не сега — каза тя, на Джей му се стори, че говори съвсем друг човек.

— Кажи ми какво има — предложи Джей.

Знаеше, че ѝ се иска да му каже.

Тя поклати глава и отново се притисна до него.

— Не. Бих искала *да мога* да ти кажа. Много бих искала.

И заплака.

[1] Бизан — задна мачта. ↑

21.

Сутрешният дъжд мокреше сгради и улици, изпълваше с влага въздуха и изтикваше боклука, насъбрал се по водосточните тръби и в канавките. Роузи беше излязла по някаква работа. Кепела си сипа овесени ядки, добави захар, доля мляко и разбърка сместа. Би предпочел яйца и бекон, но тъй като се беше оплакал, че се чувства задръстен, му беше казано, че овесените ядки вършат чудеса.

Почукването на вратата го изненада. Твърде рано беше за посещение, но още преди да отвори вратата му беше ясно кои — или по-скоро за какво — го търсят. Те бяха. Беше пропуснал да им плати вчера. Кой друг би могъл да бъде? Съзнавайки, че това ще е първото му изпитание, той завъртя бравата. Чувствата, които изпитваше, не бяха по-различни от тези на момче, неизпълнило обещание пред останалите от тайфата, или на рицар, неудържал обет, даден пред рицарското братство, всеки в своето време с покорство свел глава да приеме дължимото наказание. И съответния ритуал.

— Брат на мира? Какво, по дяволите...

Широкоплещестият китаец беше застанал на прага, а до него — още един едър мъж. Кепела се опита да им затръшне вратата. Без никакви проблеми се справяше с ролята на виновен, тъй като половината от живота си беше прекарал да се преструва точно на такъв.

— Дойде време за гости, господин Рой. Постави наш приятел в лошо положение. — Брат на мира гълташе думите при говорене. — Ти закъсня, господин Рой. К'во става, забрави ли, к'во ли?

Брат на мира с истинско име Джон Чу блъсна Кепела и влезе вътре. Кепела заотстъпва заднешком. Другият мъж, по всяка вероятност жител на Самоа, с дебели кръгли ръце и кожа с цвят на обработена животинска кожа, го последва.

— Влизай, приятел. Закъснял съм само с един ден да си платя. Затуй си дошъл значи?

И Кепела нервно разтърка дясната си вежда, като в същото време си мислеше: *Ето сега, лъвската паст се отваря и ме схрусква.*

— Запознай Дони, господин Рой. Дони — мой приятел.

— Как си, Дони?

Дони кимна, протегна ръка право напред и силата на удара му отхвърли Кепела на метър, поваляйки го на пода. Заболя го ужасно.

— Какво, по...? — започна той.

— Ти закъсня, господин Рой. Много лошо. Сега ние с тебе има малък разговор. Ний идва уредим го. Нещо не обърка — обясни Чу.

Дони с бавна крачка се приближи към Кепела, надвеси се над него и го дръпна, за да се изправи. После го удари в стомаха. Кепела се преви и повърна върху износения килим. Овесени ядки и мляко. После се извърна и удари Дони в гръб, в областта на бъбреците. Самоанецът се преви наляво и едновременно отхвърли назад дясната си ръка. Тъкмо се готвеше да удари Кепела в лицето и Чу с един скок се озова между двамата.

— Сядай, господин Рой.

Кепела не помръдна.

Чу сложи ръце на раменете му и го натисна. Кепела политна към дивана.

— Така по-добре. Вадиш парите, господин Рой?

Кепела поклати глава. Само едно го притесняваше — Дони. Ако Дони беше свързан с най-главния... значи тогава не трябваше повече да се преструва. Самоанецът явно беше един от телохранителите му — вероятно най-жестокият.

— Слушай — подхвана Кепела и се почуди как да го назове, — Брат на мира...

— Мой име Джон Чу, господин Рой.

— Джон. Закъснях само с един ден. Отпусни ми още малко време, а? Хайде. Знам, че трябва да платя и по-голяма лихва. Няма проблем. Ще я платя. На кого обаче да се обадя? На господин Холст? Той ли те прати? С него ли трябва да се срещна?

Чу внимателно разгледа лицето му. Дони разтриваше с ръка кръста си отзад.

— Какво имаш, господин Рой? Искам хиляда петдесет. Моля, сам сметни.

Кепела започна трескаво да рови из стаята. После се прехвърли в кухненския бокс. Дони и Чу го следваха по петите — последваха го и в спалнята. Там миришеше на кисело. Леглото беше неоправено, а струпаните върху него закуп завивки не знаеха годините си. Кепела се мяташе неистово из апартамента, обръщайки наопаки и малкото подредени кътчета. Откри десет долара в джоба на чифт мръсни панталони.

— Всичко съм профукал — каза и се постара да изглежда много изплашен.

— Ами това?

И Чу размаха чековата му книжка.

— Де такъв късмет. Нищо няма там. На нула съм — всичко изтеглих.

Чу затвори с крак вратата на тясната стая. После даде знак с глава на Дони. Косата на Дони беше черна и мазна. Сивата фланелка, едва побрала едрото му тяло, не достигаше колана му, откривайки ивица тъмна самоанска кожа и обрасъл в косми пъп. Дони удари Кепела право в лицето и разкървави устната му.

— Какво направи парите? — попита Чу.

Кепела обгърна с поглед стаята, след това отново извърна глава към Чу. Знаеше какво ще последва. Знаеше и какво наказание го очаква. Събра остатъка от куража си и нападна Дони. Двамата си разменяха бавно удари, докато Дони се блъсна в раклата, а главата на Кепела го нацели в корема. Щом Дони политна напред, Кепела се дръпна рязко назад и замахна с крак, улучвайки челото на самоанеца. Мъжът се олюля и рухна на колене. Кепела се извърна и приложи една от хватките, на които го бяха научили преди доста години. Рязко изнесе десния си крак нагоре и нанесе ритник на напълно неподготвения за такъв удар Чу. Чу обаче беше тренирал бойни изкуства. Той майсторски избягна удара на Кепела, завъртайки се на пети, и на свой ред му нанесе ритник, улучвайки го в челюстта. Кепела загуби равновесие, люшна се към стената и политна върху пода. Дони залитна към него и го заудря в корема, докато Чу не се намеси да го спре.

— Какво направи парите? — попита отново Чу.

— Върнах си дълга на Фу.

Чу направи знак с глава. Дони нанесе с всичка сила удар в слабините на Кепела — той изрева.

— Това глупости, господин Рой. Ти плати Фу хиляда. Къде останали?

Кепела нямаше нужда вече да се преструва. Болката беше направила нещата съвсем реални, а истинската игра едва сега започваше.

— Хвърлих ги на кучетата. Наистина мислех, че от тях нещо ще излезе. Посъветвах ме да заложа на една хрътка от Орегон и аз взех, че си дадох всичките пари. Съвсем сигурен бях, че ще спечеля.

Чу поклати глава недоволно.

— Ти — всичко провалил, господин Рой. Мисля трябва поговоря с господин Холст — процеди през зъби, после се извърна към Дони: — Почисти.

Дони завлече Кепела в банята, блъсна главата му в мивката и я разцепи. После пусна водата и я остави известно време да тече върху Кепела, преди да го изправи и подпре на стената. В ръцете му Кепела беше като кукла.

Бяха паркирали до една кола близо до Кингдъм. Придържайки го от двете страни, те внесоха Кепела в каросерията на пикапа си и заключиха вратата. Освен Кепела там нямаше нищо друго, нямаше и прозорци, подът беше застлан. Дебела завеса разделяше товарната част от двете седалки отпред. Холст дръпна завесата и премина отзад. Протегна ръка нагоре и включи вътрешното осветление.

На Кепела още му се виеше свят. Попипа раната си и след това заоглежда ръката си, търсейки да открие кръв. Нищо.

— Не изглеждаш добре, Рой.

Изречените басово и с тежък немски акцент думи на Холст отекнаха в тясното пространство.

Джон Чу изсумтя. Дони потърка отново мястото, където го беше ударил Кепела.

— Що за ад ми устройхте, Ибен? Само един ден съм закъснял.

— Един ден е твърде много, Рой. Опитах се да те предупредя. Трябва да спазиш първите няколко плащания. Затова и накарах Джон да те посети. Хората, чрез които ти уредих заема, биха те подредили много по-зле. Ако аз бях на тяхно място, Рой, щеше да си в болница и

щеше да ти излезе много по-скъпо. Ето, нали виждаш, аз само се опитвам да ти помогна.

— Много ти е особен начинът, по който ми помагаш.

— Ядосан си, Рой. Това ме наскърбява. Виждаш ли — обърна се той към Чу, — никога не се хващай да правиш бизнес с приятели. — После отново се извърна към Кепела. — Никога. Няма значение какво ти говорят. — Този път вдигна поглед към зеления таван на пикапа. — Нали обсъдихме ситуацията, Рой? Не ти ли стана ясно как точно стоят нещата? Разбира се, мога да те оставя изцяло в ръцете на съдружниците си, но те предупреждавам, че там важат съвсем други правила. С Джон и неговия приятел можеш да се разбереш, но с тях — едва ли. Трябваше да направиш първата вноска. Много са важни тези първи плащания. А сега се налага пак да ти се помага. Ще опитам да ти помогна, но мога и да отида при съдружниците си и да им кажа, че не си устоял на уговорката и че — как казвате вие, американците — си измивам ръцете. Ти ще ми кажеш какво предпочиташ, Рой. Чакай! — прекъсна Кепела, преди той да е успял даже да си отвори устата. — Не бързай да ми отговаряш, помисли си. Ако вземеш грешно решение, приятел, ще останеш ужасно сам. *Ужасяващо* сам.

Кепела констатира, че Холст беше произнесъл кратката си реч с леден и равен тон. С Холст винаги имаше усещането за непосредствена заплаха. Двамата се гледаха втренчено в едва осветеното задно помещение на пикапа. Отвън се дочуваше шумът на преминаващи покрай тях коли, на скърцащи гуми, долавяше се грохот на прелитащи самолети.

Кепела отново опипа главата си и внимателно огледа ръката си — също като момче, подхлъзнало се и паднало на детската площадка.

— Може да се спазарим.

Последната дума премина във вик, тъй като ръката му продължаваше да шари по главата и явно напипа болно място.

— И как ще се спазарим?

— Например, като ми отпуснеш още малко пари, за да си платя първата вноска. И всички ще са доволни.

Холст сякаш не повярва на ушите си и се огледа смаян наоколо.

— И защо очакваш да ти вярвам, Рой? Как ще ме убедиш?

— Какво друго може да се направи?

— Казах ти какви са възможностите, Рой. Трябва просто да те оставя и да си тръгна. И веднага да уведомя онези, чрез които ти уредих парите. И се хващаш директно с тях, или по-точно казано — те подхващат теб, и не ми се мисли какво ще става после.

— Трябва да има друг начин.

Холст се вгледа по-внимателно в него.

— Може би ако се издължиш? Ако събереш някак парите. Какво ще кажеш?

— Какво мога да кажа? Нищо нямам. Дължа на банката, на твоите хора. Напълно съм разорен, Ибен.

— Ами колата ти?

Кепела поклати глава.

— Колата ми е собственост на банката.

— Тази браква?

— Все още струва нещо. Купих я на старо.

— Това ми е съвсем ясно.

Устните на Кепела се разтеглиха в нещо като усмивка. Поредният самолет ги заля с грохот. Като че и земята се разлюля.

Холст се обади:

— Трябва да има нещо, което да можеш да продадеш. Мисли, Рой, мисли.

Кепела кимна, след това още веднъж и още веднъж. Стисна здраво клепачи и продължи да клати глава. Надолу, нагоре. Надолу, нагоре. После изведнъж реши да смени посоката. Сега я люлееше. Наляво, надясно. Наляво, надясно.

— Колко искаш?

— Хиляда и осемдесет, Рой, до шест часа тази вечер. Утре вече стават две хиляди и десет.

— Ще ми дадеш ли няколко часа? Моля те, а? Няколко часа само?

Молбата му прозвуча много убедително. Извърна глава назад, за да погледне двамата биячи — те го наблюдаваха абсолютно безизразно, после отново напред, към Холст. И пак така — назад, напред. Назад, напред. Капчици пот се събраха във веждите му. Ръцете му трепереха.

— Моля те, само няколко часа, това е всичко... Даваш ли ми ги?

— Само не се опитвай да ми избягаш, чуваш ли ме, Рой! Ще направиш ужасна грешка, да го знаеш.

— Да ти избягам? Аз? Хайде стига, Ибен. Никога не бих направил нещо подобно.

Холст невъзмутимо кимна.

— Добре, Рой. Давам ти тези няколко часа. Знаеш къде съм. Ще те чакам да дойдеш точно в шест часа. Съвсем точно. Разбра ли ме какво ти казвам?

— Хиляда и осемдесет. Ще ти ги донеса. Точно в шест часа.

— Добре. Дотогава значи.

Холст даде знак с глава и Джон Чу дръпна плъзгащата се врата на пикапа.

Кепела се хвърли към изхода и излезе навън в дъжда. Ухаеше на свежест. Цялото тяло го болеше. Раната на главата му вече не кървеше. Чу и Дони също слязоха и се запътиха към съседната кола. Пикапът изръмжа и потегли. Веднага след него и другата кола. Кепела проследи отдалечаването им, единият автомобил неотклонно следван от другия. От лявата му страна Кингдъм се беше разпрострял върху хиляди квадратни метри бетонна площ, приличен на огромна летяща чиния, приземила се и взела властта в този град.

При тази мисъл Кепела бавно разтегли устни в широка усмивка. И двамата играем своята игра, изникна в съзнанието на Кепела, и нито един, предполага се, не знае какви са намеренията на другия. И двамата обаче знаем какво крием зад повърхността, какво всъщност целим. Ти знаеш, че съм готов да продавам. Преструвам се, че няма какво да продам. Много добре прозирам зад глупостите, които ми бърбориш, какво кроиш, нещастен германец такъв! Знам, че се мислиш за много умен — мислиш си как лесно ще извъртиш нещата и хоп, ще ме принудиш да ти издам секретите на ФБР. Е, прав си, разбира се.

Но всяко нещо с времето си. А сега да видим какво ще те убеди да направиш решителната крачка.

Кепела подмина няколко пресечки, крачейки под дъжда, и после зави надясно, насочвайки се към пресечката между Саут Джаксън и Трета улица. Надяваше се тази маневра да е имала ефект. Измокрен до кости, влезе в станция Амтрак — в този си вид приличаше на

бездомник и просяк. Подгизналият му шлифер тежеше на раменете му и той се беше привел — отстрани приличаше на уморена, остаряла маймуна. Насочи се бавно към билетния център. Джон Чу беше измъкнал всичките му пари от ръцете още докато бяха в апартамента, така че сега не разполагаше с нищо в брой. Имаше обаче кредитна карта и ако се ограничи до двацет долара, никой нямаше да си прави труда да проверява депозита му — който отдавна беше изтеглен. Само ако се придвижваше на малки дистанции, щеше да стигне далеч. Разбира се, надяваше се, че дотам нямаше да се стигне. Но трябваше да се опита да представи нещата така, сякаш наистина иска да избяга.

С MasterCard всичко мина идеално. С билета в ръка той се запъти да погледне към таблото — влакът му потегляше след петнадесет минути. Направи двадесет или даже може би двадесет и пет крачки и едва тогава пред него се изпречи Джон Чу, сграбчи го за ръката, изтръгна билета му от нея и поклати глава.

— Голяма грешка, господин Рой.

Дони и Чу го помъкнаха към изхода. Между двамата приличаше на мокро овчарско куче, изритано пред входната врата от домакията, след като го е открила разположено на дивана в дневната. Вътре в себе си, разбира се, Кепела ликуваше. Беше станало точно както се надяваше. Беше подходил хазартно и спечелил — вместо да разиграва преследвачите си две седмици например, беше свел играта само до един час. В тази ситуация хазартът се беше оказал необходимост. Освен това знаеше, че не би издържал дълго на физически тормоз. Вариантът, предложен от Бранденбург, предполагаше не само един побой, но пък Холст го беше предупредил — някои от ония приятелчета можеха да го смажат от бой, а можеше и нещо по-лошо да му се случи. Немислимо, направо невъзможно разрешение на ситуацията. Не, единственото възможно решение беше да се престори, че иска да избяга, да се остави да бъде хванат, даже да изтърпи още един побой и да задейства операцията, истинското шоу най-накрая трябваше да започне. Всъщност изобщо не се чувстваше зле, ескортиран така, от двете страни, от здравеняци като Дони и Чу. Само се запита колко ли всъщност хора биха се чувствали добре, знаейки, че им предстои да изтърпят множество юмруци и ритници.

Сложиха Кепела да седне на единствения стол в стаята. Холст се надвеси над него и впи очи в неговите.

— Опитал си се да напуснеш града, Рой. Много глупаво от твоя страна. Много глупаво. И пак си имал късмет. Друг на мое място щеше да накара ония двамата да ти счупят краката. А така е много трудно да се избяга където и да било. — Лицето му се обля в червенина и той закрещя: — Трябваше да ги оставя да те убият!

Той изръмжа, запали си цигара и закричи из стаята. Дони и Чу останаха мълчаливи до вратата. В помещението миришеше на гнило, на спарено, на секс.

— Отивах до Келсо, за да поискам пари назаем от един приятел.

— Рой, Рой, само недей да ме лъжеш, Рой. Защо се стремиш на всяка цена да си счупиш врата, преди да успея да ти помогна?

— Кълна се, ще ти намеря парите. Хиляда и осемдесет тази вечер до шест часа. Няма проблем, Ибен. Само ме пусни и...

— Затвори си устата! — изрева Холст и продължи да крачи.

Джон Чу се ухили злобно като куче, очакващо всеки миг да налапа мръвка.

— Кажим им да излязат.

— Защо да им казвам, Рой?

— Просто го направи, Холст. По дяволите, направи го! — Лицето на Кепела беше станало цялото на червени петна. Вените на шията му се издуваха и отпускаха в такт с учестения му пулс. — *Направи го!*

Холст кимна. Чу отвори вратата. Холст му каза:

— Чакай в коридора. Ще ти се обадя. Дони да излезе отвън.

Чу кимна и двамата излязоха.

— Е? — обърна се Холст към Кепела.

— Фу те излъга — каза Кепела, свеждайки глава и насочвайки поглед към пода.

— Продължавай.

— Каза ти, че не съм агент на ФБР. А аз съм.

— Какво? — направи се на силно изненадан Холст, но тонът му не беше много убедителен.

— Бивш агент.

— Какво?

Този път беше по-убедителен, помисли си Кепела.

— Отстранен от длъжност.

— Заел съм пари на агент на ФБР?

— *Бивш...*

— О, Рой. Не трябваше да ми казваш това. Поставяш ме в много...

— Чуй ме, Холст. Май не загреваш добре картинката. Само ме чуй.

Холст допуши цигарата и веднага си запали нова. С всяка измината минута се проявяваше като все по-добър актьор.

Кепела си помисли: *Колко странно, и двамата играем, само аз обаче го знам.* На глас изрече:

— Събрал съм някои неща, които биха стрували цяла купчина пари, ако попаднат в подходящи ръце.

Холст внимателно се вгледа в Кепела, но не спря да измерва с крачки стаята.

— Какво например?

— Информация. Такава информация, с каквата само агент на ФБР би могъл да се снабди. Важна информация.

— За кого?

— За тия, за които би била от полза.

— И кои са те?

— Мислех, че би могъл да знаеш.

— Аз ли, Рой? Защо би трябвало да знам подобно нещо?

Кепела усети как потта овлажнява дланите му.

— Искаш ли пиене, Рой?

И Холст извади неотваряна бутилка „Попов“ от гардероба.

— Не, благодаря ти все пак.

— Какво? — учуди се Холст. — Не искаш да пиеш ли? — И той впи изпълнен със съмнение поглед в Кепела. — Пий, Рой.

Подаде му бутилката и стограмова чаша.

Кепела улови чашата. После погледна към бутилката. Досега през цялото време се беше преструвал. Майсторски се беше представял за пияница, но не беше очаквал да му се случи подобно нещо. Какво друго му оставаше да направи, освен да продължи да играе ролята си на истински пияница. Много лесно можеше отново да се пропие, но ако откажеше, щеше да бъде съмнително.

Завъртя капачката. Познатият звук на отчупването ѝ накара сърцето му да подскочи. Обзе го възбуда, едновременно му се искаше

да се напляска и да закрепци от радост. Наля си два пръста водка, притвори очи и я изпи наведнъж. Възбудата беше заменена от чувство за вина. Двойна вина — защото сам се беше напъхал в такава ситуация и защото усещането как водката му пари гърлото, му беше харесало. Да, *харесало* му беше. Прииска му се още.

— Още веднъж — обади се Холст.

Кепела го послуша и гаврътна течността на един дъх. Почувства топлина да запълва празнината, която доскоро беше усещал в себе си. Господи, колко хубаво беше! Топлината се разля по цялото му тяло за секунди — по гръбначния му стълб, простирайки се от стъпалата чак до мозъка.

— Налей си още една — предложи Холст.

Кепела си наля и я изпи. Когато погледна нагоре към Холст, очите му бяха плувнали във влага. Захили се, също като млад войник, току-що убил за първи път.

— Хайде сега говори, Рой.

Холст приседна на крайчеца на леглото.

Кепела си наля още два пръста водка в чашата и ги изпи.

— Сметнах, че трябва да си подсигурия бъдещето... когато разбрах, че напускам Бюрото.

— По какъв начин?

— Прибрах някои важни документи. Информация. Ценна информация.

— Е, и?

— Ами... тези, които би заинтересувала, биха дали луди пари за нея. Ти като имаш контакти с разни важни клечки, сигурно ще намериш кой да купи такава информация. Ще им я продам и ще ти върна проклетия заем, Холст.

— От какъв род е тази информация? Трябва да знам за какво става дума, за да намеря купувач, нали така, Рой? — попита Холст, отвличайки вниманието на Кепела от бутилката „Попов“.

Горната половина на тялото си Кепела усещаше в отлично състояние. По ръцете му също беше плъзнала познатата топлина. Едновременно се чувстваше успокоен и способен да контролира ситуацията. Това си беше *истинският* Рой Кепела.

— От всякакъв род. Вмъкнах се във всички файлове и им записах съдържанието. И сега имам всичко — от биографичните справки до

предстоящите проекти и разработки. В ръцете ми практически е целият Северозапад, нали разбираш? — изрече с гордост Кепела. — Повечето от техническите разработки на „Бойз“, отбранителните технологии на „Боинг“ и от други компании в Сиатъл, корабостроителниците, флотата и за каквото се сетиш.

— И къде е всичко това, Рой?

— О, сложил съм го на сигурно място. Да, да, господинчо! На сигурно място. Никой, освен Рой Кепела няма достъп до него. Хубавичко го запомни — никой. Не съм чак такъв голям идиот, нали разбираш?

Кепела фъфлеше и точно това го караше да изглежда като жалък идиот. След като привърши с речевата си изява, отново насочи вниманието си изцяло към бутилката. Пиеше му се.

— Налей си още, Рой — подтикна го Холст, разбирайки каква беше основната причина Кепела да спре да говори.

— Не, не, по-добре не.

— Нямам нищо против, Рой. Пиенето ти не ме притеснява.

— Ти искаш ли?

Холст за момент се замисли и реши да наруши правилата си.

— Добре.

Протегна се към шкафа, махна пликчето, покриващо една от чашите, и я поднесе към Кепела.

— Налей ми, но малко, Рой.

Кепела наля и в двете чаши. Чукнаха се. Кепела пресуши до дъно своята и отново се загледа в бутилката. Холст отпи глътка, след това и той изпи всичко наведнъж. После остави чашата си до тази на Кепела.

— Не мога да се разплатя с теб, Ибен. Нямам пукната пара.

— Така и предполагам. Бързо ще ти уредим нов заем, Рой. Какво ще кажеш? Например за още пет хиляди. Ще отидем заедно да се разплатиш с Фу и ще ти остане нещо, за да си платиш лихвите на мен и дори за харчене. Даже може да стигнат за няколко игри покер.

— Страшно ми харесва покерът, Ибен.

Думите му прозвучаха съвсем по детински, в него сега сякаш живееха трима души — този, за когото се представяше, онзи, който беше, преди да се съгласи на операцията, и сегашният пияница.

— Какво ще кажеш, Рой?

— Ще ти кажа, че е страхотно, Ибен. Защо пък не, наистина?

— Същите условия ли?

— Защо не?

— Пет хиляди ли?

— Туй, което притежавам, си струва доста повече от пет хиляди, двайсет може би. Само ми намери купувач, Ибен. И ще мога да се разплатя с ония задници преди края на седмицата. А на теб ти давам петнайсет процента.

— Добра сделка, Рой. Ще поразпитам, ще потърся. После как да те намеря?

Кепела едва удържа да не се разсмее.

— Нали знаеш къде живея.

— Няма да се опиташ да бягаш отново, нали, Рой? Защото следващия път ще ме принудиш да се отнеса доста по-грубо с теб.

Следващ път ли, се прииска на Кепела да попита. Защото в същия миг болката по цялото му тяло сякаш се беше възвърнала.

— Изобщо нямам такова намерение. Тук ще си остана. Само ми намери купувач.

— Е, ще се поогледам наоколо.

— Много лошо, че не са ти отворени прозорците.

— Защо?

— Защото много смърди. Сякаш някоя курва си е забравила гащите под леглото.

Холст се ухили.

Кепела обаче си мислеше друго. Защото, проклет нацист такъв, ако отвориш прозорците, мога да скоча долу и за един миг да ти проваля целия брилянтно изпипан план. Мразя тоя скапан живот.

22.

Дойде при мене неочаквано...

Тези думи прозвучаха в съзнанието на Джей. Не за Марлене мислеше в този момент, а за набиращата скорост буря. Бяха на пет мили от брега и дяволската му буря започна съвсем неочаквано. Но едно нещастие не идваше само — щурвалът заяждаше. Марлене беше с дънки и бяла памучна фланелка с мъжко закопчаване с дълги ръкави, за да я пази от вятъра. Той изрева в нейната посока:

— Снеми кливера, щом насоча яхтата срещу вятъра.

Тя го погледна озадачена и също изкрещя:

— Защо?

Той протегна ръка към хоризонта пред тях и отвори уста, за да ѝ обясни. В това време върху тях се изсипа дъжд. Струите ги жулеха с голяма сила. Ако имаше друг екипаж или даже ако беше сам, Джей щеше да продължи да плава, но не и с Марлене. Бурята, която ги беше връхлетяла, беше с такъв характер, че предполагаше много силен вятър и много силно вълнение — нещо съвсем неподходящо за аматьор. Той насочи „Добрата дама“ срещу вятъра. Платната се издуха навътре и бясно заплюсяха. Джей видя как Марлене сне кливера. Справи се по-добре отколкото последния път и със скатаването му приключи бързо. Добра ученичка се оказа. Той все така държеше курс срещу вятъра, мокър до кости, когато Марлене с жестове и мимики му подсказа дали не трябва да се снесе и гротът. Джей потвърди с кимване. Марлене беше обхваната от ентузиазъм и усърдно се трудеше над грота. След като го сне наполовина, Джей подскочи и го удържа с ръце и тяло към мачтата, за да предотврати падането му върху кокпита. После се извърна, за да погледне Марлене. Измокрена до кости, тя беше развързала фала на грота и сега се мъчеше да скатае платното както висеше. Джей овърза откъм своята страна и се приближи до Марлене. Мократа фланелка беше прилепнала към бюста ѝ, а мократа ѝ коса — към лицето ѝ. Кръстосаха погледи, в които се отразяваше оскъдната светлина, процеждаща се зад оловносивите облаци.

И си изгубиха ума. Може би в подобни взаимоотношения разумът изобщо нямаше място. Притиснаха се и се целунаха с цялата страст, на която бяха способни, а дъждът шибаше усмихващите им се лица. Той я взе в прегръдките си и я притисна с все сила към себе си. Тя се разсмя.

— Слез долу — нареди ѝ той, едновременно с това побутвайки я към кокпита.

Дъждът се беше превърнал в порой. Джей завъртя лебедките, обслужващи двете котви и след това ги хвърли и двете зад борда. Отвори люка, откриващ трапа, водещ към главната каюткомпания, влезе вътре в нея и се извърна, за да затвори вратата след себе си. Вятърът клатеше яхтата, а дъждът беше замъглил филистрините^[1].

Докато се извърещаше към вътрешността, чу Марлене да му казва:

— Оставила съм една хавлия за теб там.

Той чу мократа ѝ блуза да изплющява върху пода и рязко се извърна. Беше се придвижила в предната част и оставила отворена вратата като параван, зад който се събличаше с гръб към него. Той видя голото ѝ рамо.

— Сега е твой ред — каза му тя, измъкна се иззад вратата и се приближи към него.

Беше се увила в яркочервена хавлия като с пелерина. Пристъпваше с малки крачки и така приличаше на гейша, чиято крачка се ограничаваше от тясното кимоно. Джей видя купчинката подгизнали нейни дрехи на пода. Беше съблякла *всичко*.

Гледаха се мълчаливо, а вятърът при всеки свой порив поклащаше яхтата. Марлене не помръдваше. Сантиметър по сантиметър Джей се доближаваше до нея. Той улови лицето ѝ в ръцете си...

Марлене усети как тялото ѝ се разтреперва, когато Джей се приближи до нея и въпреки че можеше да хвърли вината за това върху дъжда, намокрил тялото ѝ, много добре съзнаваше, че не това е причината. Причината беше Джей. И целувката им горе на палубата. И дъждът. Сърцето ѝ подскочи, щом усети ръцете му по лицето си. Интуитивно усети какво ще се случи, още докато слизаха долу. *Искаше*

й се това да се случи, а чудото се състоеше в това, че наистина се беше случило.

В същото състояние на духа се намираше и Джей. Дъждовните капки барабаняха по палубата.

Тя разтвори устни и му позволи да я целуне. Целувките му бяха нежни и внимателни, сякаш се притесняваше да не счупи деликатно оформеното й лице. Тя самата не знаеше как се целува. Наистина не знаеше какво е *истинска* целувка. Тялото й обаче инстинктивно се нагоди към ситуацията, не след дълго тя се усети като замаяна и си помисли, че ще припадне. Усети ръцете му да се плъзгат надолу, по повърхността на хавлията — в съзнанието й изведнъж тази хавлия се превърна в страхотна преграда, разделяща ги един от друг. Прииска й се да усети допира на кожата му. Изоставяйки усилията си да придържа хавлията плътно до тялото си, тя разтвори ръце, за да го прегърне, и хавлията се свлече на пода. Джей прокара ръце по изпъкналите кости под шията й, описа кръгове около гърдите й, погали раменете й и плъзгайки ръцете си към гърба й, я притисна към себе си. Езиците им се преплетоха. Мократа му риза залепна за голото й тяло, но и през нея тя усещаше топлината му. И *той* трепереше.

Тя пхна ръце под ризата му, плъзна ги нагоре и го притегли още по-силно към себе си. Неговите ръце, обратно, се плъзнаха надолу, уловиха хълбоците й и я притеглиха към себе си. Господи, помисли си тя, още малко и ще припадна. Виеше й се свят, коленете й се подгъваха. Усещаше как нещо я дави и се опита да се пребори с това чувство. *Не сега! Моля те, Господи, не сега. Все така ли непрестанно трябва да плащам за греховете си? Такова ли е посланието ти към свещеническата дъщеря? Защо някои хора трябва постоянно да плащат?* В очите й избиха сълзи, но тя се надяваше Джей да ги сметне за търколили се откъм косата й дъждовни капки. *Позволи му да ме обича, молеше се тя мълчаливо. Позволи и на мен да го обичам.* Сълзите й продължаваха да капят.

Джей беше разкопчал ризата си и я свали. Тъкмо се готвеше отново да я вземе в прегръдките си, когато забеляза какво се е случило.

— Моля да ме извиниш — изхленчи Марлене.

Не разбирайки истинския повод за сълзите й, той отвърна:

— Не, аз те моля да ме извиниш. — И опита усмивка. — Май доста се поувлякох.

Тя направи крачка към него, пхна ръце зад колана му и го привлече върху себе си, докато се отпускате на пода. Джей се притисна към голото ѝ тяло и те отново се целунаха. Тя улови ръката му и я привлече върху себе си, под гърдите. Той лекичко я погали, после с връхчето на езика си облиза зърната ѝ. Тя потрепери и въздъхна. Джей целуна отново устните ѝ и тя се отзова незабавно. Възбудата, която беше обхванала цялото ѝ тяло, беше така сладостна, че Марлене едва издържаше на напора на чувствата си. Усети как кръвта ѝ се раздвижи, усети как долната част на корема ѝ се облива с топлина и започва да пулсира. Такава сладост, помисли си Марлене, какво ли би могло да ме накара да изпитам още по-голяма сладост. „Господи!“, извика наум тя. Боже мой! В този момент Джей спусна ръка между бедрата ѝ и тя изпъшка. Толкова странно беше това чувство — сякаш двамата се топяха. Прииска ѝ се да стане част от него. Той нежно я галеше и доскоро топлите вълни, които усещаше да я заливат, се смениха от горещи, което я накара да се почувства сякаш всеки миг в нея нещо щеше да експлодира.

— Боже мой! — изхлипа тя в ухото му.

В отговор Джей моментално отдръпна ръката си, така внезапно и бързо, както бурята се беше разразила над тях. Марлене извърна глава настрана.

— Много съжалявам, Джей.

— Шшшт — прошепна той. — Не се притеснявай.

Той покри с падналата хавлия тялото ѝ, отпусна се до нея и я погали в основата на шията.

Смесицата от телесните миризми на двамата ѝ действаше възбуждащо. Прииска ѝ се да се разтопи в прегръдките му.

— Не е заради теб — настоя да обясни Марлене. — Чудесно беше. Наистина го мисля. Никога не съм... досега... Всъщност това е истинската причина.

Тя извърна глава да го погледне. Синевата в очите му беше добила дълбочина. Лицето му беше придобило момчешки вид, а тъмната му влажна коса блестеше. Тя изпъна шия и нежно го целуна.

— Искam нещо да ти кажа — промълви тя и той кимна. — Досега не съм го споделяла с друг човек, но *на теб* трябва да ти кажа. Ще ме изслушаш ли?

— Цялото ми същество те слуша — прошепна Джей.

Марлене се запита какви ли мисли витаят в съзнанието му сега. Можеше ли да сподели с Джей Бекър нещо, което не беше доверявала на никого другото? Съзнаваше много добре, че не само можеше, но и *трябваше*. Без да откъсва поглед от него и долавяйки искреността му, тя събра всички сили и заговори:

— Аз съм на двацет и седем години — изрече и спря, притеснена, че напиралите сълзи ще ѝ попречат да каже всичко. — Не съм целувала мъж от осем години насам. Даже не мога да си спомня какво е това... какво да правя...

— Целуваш чудесно.

— Получава се просто защото съм нервна и съм с изострени сетива — обясни тя и потърка с пръсти крайчеца на ухото си. — Когато бях на осемнайсет, се разболях. Тъкмо се бях записала да следвам. Учех само месец и един ден се събудих с гадене. Съквартирантката ми ме посъветва да си остана в леглото. Това продължи няколко седмици и тогава тя ме накара да отида на лекар. Лекарите ми направиха дузина тестове. Две седмици им трябваша, за да се произнесат за нещо, което не бях приемала за възможно. — Тя за миг замълча, после зашепна: — Бях *бременна*. — Извърна поглед настрани и заплака. Джей не каза нито дума, чакаше я да продължи. Не след дълго тя отново го погледна. — И до днес не ми се изясни как точно е станало. — Последва нов изблик на сълзи, но тя бързо се овладя. — Беше на едно събиране. Отидох там с един мой много добър приятел. Пих само пунш, но никой не ми каза, че в него е имало и водка. Никога преди това не бях опитвала водка. Изведнъж страшно ми се зави свят. — Отново замълча, мислейки си: *Също като сега*. — Помолих приятеля си да ме отведе в квартирата и той прие. На следващата сутрин съквартирантката ми ме попита защо съм се прибрала толкова късно. Почувствах се ужасно, но тогава изобщо не ми дойде наум, че всъщност сме си тръгнали доста по-рано. По-късно... когато се разбра, че съм бременна, осъзнах какво се е случило през тези губещи ми се часове.

И тя даде воля на сълзите си, стоновите ѝ бяха заглушавани от тупкането на дъжда по палубата над тях.

— Искате ли да го убия.

Марлене направи опит да се усмихне.

— Повярвай ми, и аз исках същото. — Поклати глава и мократа ѝ коса се метна встрани. — Не, не е вярно. Никога не бих убила някого. — Погледна Джей в очите. — Беше много късно за аборт... освен това баща ми беше свещеник и... Излъгах го, че ще карам летен курс, останах със съквартирантката си в квартирата и родих детето. — От очите ѝ отново потекоха сълзи. — Още преди раждането подписах, че го давам за осиновяване. — Последните думи изрече трепереща. — Изобщо не го видях. Не видях как изглежда *собственото ми бебе*. — Тя протегна ръце, обвини ги около врата на Джей и се притисна до него. — Оттогава не съм се целувала с мъж — прошепна в ухото му. — Не си позволих дори да помисля за подобно нещо. Докато не те срещнах. В момента, в който те видях, на „Добрата дама“, си казах: *Той ще бъде*. Бях като хипнотизирана.

Усети Джей да я притиска по-силно към себе си. Чудеше се какво ли си мисли той в този момент. Успя ли да схване невинността ѝ? Проумя ли тайната ѝ? И най-вече — не развали ли тя всичко, след като му разказа за нея?

— Целуни ме — примоли се тя.

Той нежно я целуна, но не и с предишната страст.

— Какво има? — попита тя, плашейки се от отговора му.

— Не трябва — отвърна той. — Не и тук. *Не сега*. Трябва да подходим постепенно към това. На теб ти е нужно повече време.

— Не, Джей. Нужен си ми ти. Досега изобщо като че не ми е било нужно да се влюбвам в някого. Най-вече ме удивлява, че ми е толкова хубаво сега — колко, не мога да ти опиша с думи. Никога преди не съм се чувствала така. *Никога!* И никога не бих те измамила. Не очакваш ли точно това да ти кажа? Обещавам, никога няма да те излъжа... но се *нуждая* от теб, Джей. Нуждая се от твоята любов. Можеш ли да ме разбереш?

Тя го целуна и той отвърна на целувките ѝ. После плъзна пръсти от основата на врата ѝ надолу към гърдите ѝ.

Целуваха се, докосваха се, галеха се. Джей пръв се отдръпна. Лицето на Марлене се сви от болка.

— Не трябва — каза Джей.

Последва мълчание. Гърдите ѝ се издигаха и спускаха в такт с дълбокото ѝ и тежко дишане. Зелените ѝ очи изглеждаха леко замъглени.

— Защо не трябва?

— Не можем да се любим, Марлене. Не и тук. Не сега. Нито на теб, нито на мен ще ни хареса.

— Защо казваш това? Какво имаш предвид с това *нито на теб, нито на мен*?

— Какво имам предвид ли? Че заслужаваме нещо много по-добро от това...

— По-добро от това?

Той се разсмя.

— Под *това* нямам предвид това тук.

— Объркваш ме.

— Имам предвид, че е по-добре да изчакаме. Даже би било по-добре да дадем малко повече време на чувствата си. — За миг замълча.

— А чувствата ми към теб са много силни, Марлене.

Тя привлече ръцете му към себе си.

Намираха се в същото магазинче за сладолед и бяха избрали същите столове, в които бяха седели няколко дни преди това. Беше започнало отново да вали.

— Не мога да си спомня да съм бил във водата при такава буря.

Изрече думите с особен ентусиазъм, очите ѝ блестяха, а бузите бяха облени в червенина. С този си вид би могла да спечели титлата „Кралица на доброто здраве“, независимо че косата ѝ беше твърде разрошена.

— Даже не си спомням да съм яла два сладоледа в една и съща седмица.

След тези думи тя се усмихна. Очите ѝ, лицето ѝ, усмивката ѝ разпръскваха около нея топлина. Не си спомняше някога да се беше чувствала по-добре. Искаше ѝ се постоянно да се усмихва, да се смее.

Тъмната коса на Джей се беше слегнала по главата му и така приличаше на малко момче. Очите му грееха в същия син цвят като якето му, метнато на стола. В момента изцяло се беше отдал на шоколадовия си сладолед.

Марлене продължаваше да извиква в съзнанието си следната картина — те двамата легнали върху хавлията в клатещата се яхта и

прегръщащи се. Споменът за целувките му я изгаряше и сега. Тя потрепери, наведе се напред и прошепна:

— Радвам се, че заваля така.

И се изчерви. Тъничките косми на врата ѝ щръкнаха още при първата топла вълна, която заля тялото ѝ.

И той се изчерви.

— Аз също. Благодаря ти, че сподели тайната си с мен. Това беше един от най-нежните моменти в моя живот, Марлене. Никой не е споделял подобни неща с мен. Чувствам се поласкан.

— Няма да те принуждавам, Джей. Не трябва да се притесняваш за...

— Марлене...

— ... това. Освен това нали скоро ще си заминавам, след регатата.

Тя се наведе и се протегна през масата — искаше ѝ се да го целуне. Точно тук, точно сега. Искаше ѝ се той отново да я докосва. *Сега.*

— Без значение какво ще се случи, винаги ще помня този ден — прошепна — ... и теб.

— Не е само това, нали, Марлене?

Смайването от думите му промени и изражението ѝ.

— Защо ми казваш това?

— Какво още таиш в себе си?

— Не мога да ти кажа.

— Не, Марлене. Можеш. Можеш всичко да ми кажеш. Помисли и ми повярвай.

Тя прокара пръсти през косата си.

— Не мога.

— Моля те.

— Наистина...

— Марлене! — прогърмя гласът на Холст.

Тя пребледня. На Джей му се стори, че Марлене всеки момент ще припадне.

Тя се извърна към вратата. Холст стоеше там, облечен както обикновено, с късо подстриганата си коса. Хладен и далечен. Той издаде брадичка напред и вирна глава. Знак, че Марлене трябваше да

дойде при него. Тя погледна към Джей и раменете ѝ потрепераха. Веждите ѝ полетяха нагоре, а от устните ѝ тихо се отрони:

— Трябва да тръгвам.

Джей кимна. Искаше му се да удари тази вирната брадичка. Вместо това със спокоен тон изрече:

— Благодаря ти.

— До утре — прошепна тя в отговор с тон на влюбена жена.

Изправи се със сладоледа в ръка.

Холст отвори вратата, за да я пропусне. Щом тя отмина, той се извърна към Джей, който продължаваше да гледа към тях. Двамата се спогледаха красноречиво — всичко, което биха могли да си кажат в този момент, бе изказано само с поглед.

Подвижната врата шумно се блъсна.

[1] Филистрин — прозорец, илюминатор. ↑

23.

Отнасяха се към Шарън като гостенка. След като я остави на грижите на Клаудия и Катрина, Франсоа се беше отбил на няколко пъти и всеки път донасяше по нещо от камбуза. Катрина работеше като камериерка, Клаудия — като сервитьорка. И двете поеха ролята на покровителки на Шарън и се стараеха тя да се чувства удобно при тях.

За четири дена плаване се беше появила само една по-голяма опасност — когато щурманът, който беше хвърлил око на Катрина, слезе долу да я покани на среща. Шарън се беше прилепила зад вратата, докато Клаудия успее да го прогони. Драмаминът, който я накараха да погълне, успокои стомаха ѝ. Тялото ѝ се беше изчистило от мръсотията, душата ѝ се беше успокоила, а съзнанието ѝ си беше отпочинало от кроежи, планове и черни мисли. Вечерите си прекарваха разсъблечени по бельо, тъй като беше много горещо, и в разговори за мъже и смешни случки. Което много напомняше на Шарън за времето, прекарано от нея в училищния пансион „Вазар“.

Гласът на Катрина беше дрезгав, но изпълнен с топлина алт. Клаудия твърдеше, че тя е руския, макар акцентът ѝ да се струваше на Шарън изцяло френски — както и на всички останали, с които бе разговаряла на този кораб. Катрина тъкмо казваше:

— Много жалко, че не можеш да излезеш на палубата. Гледката много щеше да ти хареса. — После се засмя гърлено. — Съвсем скоро Ню Йорк ще се появи на хоризонта.

— По разписание ли плаваме?

— Да, разбира се.

— Значи, след четири дни и...?

— Точно така. И пристигаме в Ню Йорк. Ти там ли ще слезеш?

Шарън потвърди с кимване.

На вратата се потропа. Веднага след това бравата се завъртя и вратата се отвори. Щурманът се опули при вида на две жени в оскъдни дрехи — Катрина, седнала пред огледалото и слагаща си сенки, и една непозната, седнала на долната койка, с много красиво, но обляно в

червенина лице. Ако непознатата не беше подгънала бързешком краката си, може би нямаше да ѝ обърне повече внимание, така захласнат беше от вида на Катрина. Движението ѝ го впечатли, защото никой от екипажа не проявяваше подобна свенливост. Всички те ползваха едни и същи тоалетни, бани, душеве, басейни, а на палуба L, предназначена единствено за екипажа, жените се разхождаха само по монокини, а мъжете често се появяваха чисто голи и това не притесняваше никого — съвсем по европейски. Тази жена не беше една от тях! След като не успя да я разпознае, той строго попита:

— Коя е тази?

Катрина скочи, дръпна силно мъжа във вътрешността на каютата и затръшна вратата. Отвърна му на родния си език.

— Да не си посмял да кажеш на някого, Жан-Пол, иначе за последен път ме виждаш.

— Коя е тя? — попита той гневно. — Пътник без билет ли? Света Дево, Катрина, знаеш ли какво могат да ти направят, ако я открият тук?

— И кой ще ме издаде?

— Трябва да доложа.

— Жан-Пол, да не си посмял!

— А имам ли друг избор?

— Жан-Пол... — Катрина обви ръце около врата му и се притисна към него. — Потрай само още няколко дни.

Той я отблъсна от себе си и отстъпи към вратата.

— Не, Катрина. Против правилата е. Аз съм офицер и...

Намеси се Шарън.

— Остави, Катрина — каза тя, след което се обърна към мъжа. — Искам да се срещна с капитана, но само с него, ясно?

— Невъзможно.

— Само капитанът трябва да бъде там, никой друг.

— И защо само той, малка госпожице?

— Защото... — поколеба се за миг тя, преди да разкрие истината. — Аз съм агент на Централното разузнавателно управление на Съединените щати. Лесно може да се провери. В момента провеждаме една операция и е изключително важно да се добера до Ню Йорк, без да стане известно за това. Животът ми е в опасност. — Придаде драматизъм на думите си, доколкото ѝ беше възможно. — Трябва да се

видя с капитана ви, а вие трябва да ми се закълнете, че ще запазите всичко в тайна.

И двамата я гледаха шокирани. Катрина даже беше със зяпнала уста. Жан-Пол отстъпи с още една крачка към вратата.

— Нищо няма да кажа — каза той на английски. — Обещавам. Никога не съм ви виждал — добави.

Шарън извърна поглед към смаяната Катрина. Докато я гледаше, един мъж надникна иззад гърба на щурмана през откренатата врата и видя двете жени вътре. Беше висок мъж с пълни устни. Шарън обаче не го забеляза. Въпреки това той вдигна ръка, за да скрие лицето си, и с бързи крачки се отдалечи по тесния коридор. Щурманът излезе и затвори вратата на каютата след себе си.

След като останаха насаме, Катрина се посъвзе и попита:

— Как изобщо ти дойде наум за това? Толкова убедително прозвуча. Страхотно алиби. Умна си, Шарън, няма две мнения, много си умна.

Катрина остана втрещена в новата си приятелка все пак очаквайки някакво обяснение. Но Шарън само вдигна рамене и толкова.

След час ново потропване на вратата стресна двете жени. Вратата се откренна и тънък женски глас заговори на френски.

— Катрина, Клаудия, има пожар в отсек С. Трябва незабавно да се евакуирате. Бързо!

Катрина извърна лице към Шарън.

— Това е доста по-надолу. Ако стигне до нашия отсек, ще ти пратя Франсоа. Ще си в по-голяма безопасност, ако останеш тук, нали така?

— Да. Побързай. Аз ще се оправя.

Катрина заговори на бързи обороти, докато навличаше дрехите си.

— В такива случаи Франсоа има за задача да провери дали по каютите не са останали хора. Ако нещата станат сериозни, ще дойде да те предупреди. Подобни пожари често избухват, така че няма защо да се плашиш.

И тя отвори вратата и излезе.

Известно време Шарън дочуваше стъпки да приближават и отминават каютата, в която беше, последвани от приглушени викове на уплаха и объркване. После настъпи тишина. Тя си наложи да чете.

Изведнъж забеляза вратата лекичко да се открехва и си помисли, че това може да бъде само Франсоа. Когато видя мъжа, изкрещя от изненада и от страх. Кошмарът се върна — високият мъж с пълните устни, същият мъж, който я беше преследвал в нощта на смъртта на Брайън, сега беше тук! Как така *и той* се беше озовал на борда на „Зелено море“? Невероятно... но възможно само ако каналджията беше оживял и започнал да говори...

Мъжът със силен тласък отвори вратата на каютата и се насочи към нея с нож в ръка. Тогава Шарън видя и спринцовката, подаваща се от горното му джобче. Няма да ме заколи, даде си сметка моментално тя, а ще ме упои с наркотик. Така лесно ще представи нещата като самоубийство, за да не обвинят него. Тъкмо в това е предимството ми. Преди да успее да предприеме каквото и да било движение, той вече беше скочил върху нея, притискайки я към горещия метален под, с острие, насочено към гърлото ѝ. Тежеше много и Шарън трудно би могла да го отмести от себе си. Тя се гърчеше под него, опитвайки се да го отблъсне. Мъжът не помръдваше. С лявата си ръка издърпа спринцовката от джобчето.

Нямаше избор, освен... Вдигна глава — острието поряза шията ѝ — и впи зъби в палеца му. Той се отмести леко, но това се оказа достатъчно за Шарън. Тя замахна с левия си крак и с все сила го ритна, докато той в същото време се прицелваше със спринцовката.

Държеше ръката си със спринцовката високо горе. С крайчеца на окото си Шарън съзря иглата, насочена към нея. Ето сега щеше да замахне със спринцовката. Щеше да я убие. Захапа палеца му до кръв.

Шарън видя спринцовката да спира своя ход. Една космата ръка се обви около китката на преследвача ѝ — ръката на Франсоа, с другата си ръка той улови мъжа за косата и рязко дръпна главата му назад, после го стисна за гърлото и започна да го души. Без да пуска ръката със спринцовката, той успя да я извие и сега иглата сочеше гърлото на нападателя. Очите на мъжа с пълните устни се разшириха и той заклати глава, доколкото беше възможно в неговото състояние. Пусна ножа и той тупна на пода. Опита се да направи същото и със спринцовката, но Франсоа удържа напъна му.

— Не... — изхърка той на немски. — Не.

С едно бързо движение Франсоа отхвърли тежкото му тяло по гръб, като главата му попадна върху металния под между краката на Шарън. Повече не помръдна, явно изпаднал в безсъзнание. Лицето на Франсоа се беше покрило с капчици пот.

Шарън, вече не легнала, а седнала, все още стискаше между зъбите си палеца на нападателя си, а от шията ѝ се стичаше кръв. Франсоа я попита:

— Добре ли си?

24.

Вятърът яростно виеше между щагите. Дъждът се изсипваше като из ведро върху палубата. Марлене беше отишла да напазарува, но най-много до два часа трябваше да се върне.

Снощното им изпълнение се беше оказало пълен провал. Тези, които ги бяха ангажирали, виняха лошото време. За Джей обаче вината беше в състава им. Нещо беше тръгнало не както трябва и свиренето им не се беше получило. Бяха започнали пред доста многобройна публика, а завършили пред десетина души, даже управителят си беше тръгнал по-рано. Понякога самият Джей не разбираше собственото си поведение — да пее съвсем лични неща на напълно непознати, да разтваря душата си пред тях, удовлетворен даже и само трима души да му ръкопляскаха след това. Е, имаше вечери, в които тълпата подивяваше, именно защото той успяваше да направлява настроението ѝ, извеждайки на преден план ту думите, ту музиката или самия ритъм. Много често обаче изявата им се превръщаше по-скоро в четиричасово перчене, кълчене и неприлични жестове, на които тълпата обръщаше много по-голямо внимание и сподиряше с такива хули, каквито и най-големите отрепки не биха понесли. И когато публиката реагираше ентусиазирано тъкмо на музиката им, Джей невинаги се чувстваше удовлетворен. Част от него като че не принадлежеше на сцената. Музиката беше неблагоприятна работа. Въпреки това, надяваше се той, все един ден и с помощта на няколко диджея нещата можеха и да се променят към по-добро. Критиците щяха да оценят дълбокия символизъм в стиховете му, други щяха да наблегнат на творческия дух, царящ в състава, и на професионализма им; и тълпите щяха да започнат да прииждат. Хората щяха да чуят музиката им и да ѝ се насладят. Тогава това десетилетие на постоянно мъкнене на тежки инструменти, на непрекъснато бучене в ушите, на непрестанни усилия за примиряване на личните интереси на всеки от състава с интересите на самия състав, на просрочени сметки, на ниско заплащане и лоша храна щеше да си е струвало изтърпяването. Може би, може би.

Посвети половината сутрин на всичко що блести с метален блясък както той наричаше неръждаемото стоманено покритие върху всяка ключалка, брава и рамка на филистрин сред дървения интериор на „Добрата дама“. Даже и неръждаемата стомана можеше да се повреди в резултат на непрекъснатото съприкосновение с напоения със сол морски въздух, ако не се почистваше в течение на няколко дни. След като приключи работата си по метала, той се зае да чисти филистрините.

След час вече беше изчистил и стъклата на филистрините, Марлене още не се беше върнала. Прехвърляйки в съзнанието си какво трябва да направи, Джей отначало реши, че е нужно да измие подвижните седалки от винил, но след това, заслушвайки се как чука дъждът, реши да изведе яхтата в морето на пробно плаване. Не беше плавал сам с „Добрата дама“ в буря, но ако човек трябваше да опознае качествата на един плавателен съд, то това можеше да стане само в трудни условия. Включи двигателя, остави го да загрее и слезе долу да облече щормовата екипировка. След като се върна горе, той опъна тентата над командния мостик, отвърза въжетата и изведе „Добрата дама“ на заден ход от бухтата. Заобиколи масивния вълнолом и погледна колко е часът, отбелязвайки си, че разполага с цял час, преди да се върне Марлене. След като се отдалечи от вълнолома, той насочи яхтата срещу вятъра и я остави да се носи така, за да може да изтича отпред и да вдигне грота. Дъждът барабанеше по гуменото облекло и това накара Джей да се усмихне. Имаше нещо вълнуващо в това да плаваш, докато вали дъжд — също като карането на ски по време на снеговалеж. Гротът се вдигна с лекота и въпреки че дъждът беше доста силен, вятърът беше съвсем поносим и Джей реши да не свива част от платното. Пусна в ход лебедката и остави грота да се изопне. Досега не беше управлявал „Добрата дама“ сам и предизвикателството започваше все повече да му допада.

Прищявката му се оказа доста опасна. Силен порив на вятъра нахлу откъм наветрената страна и подхвърли шкота на грота към колонката на щурвала. Същият порив изду грота, придавайки му мощ, и рязко дръпна шкота му. При ответното подръпване в обратна посока шкотът засече и се заплете в колонката на щурвала. „Добрата дама“ рязко се наклони и се понесе към Саунд с решимостта на истинска състезателна яхта. Джей изгуби равновесие и за малко не падна зад

борда. Господи, боже мой, възкликна той наум, нали би трябвало да се самокоригира и да се насочи срещу вятъра. Беше снабдена с всичко необходимо, за да се измъкна от подобни ситуации. Щурвалът просто трябваше да се завърти и да ѝ помогне да се качи срещу вятъра. А какво стана — сега цялото му внимание беше насочено към това да успее да запази равновесие, тъй като „Добрата дама“ силно се беше наклонила. Джей се протегна, за да се улови за релинга, опасващ командния мостик. Пръстите му сграбчиха дървото и той се изтегли към главната каюткомпания, откъдето щеше да се насочи към кокпита; тентата плющеше срещу вятъра, към този шум се прибавяше и барабаненето на дъждовните струи. Почувствал се изведнъж разтревожен, Джей хвърли поглед през рамо към бака. „Добрата дама“ се насочваше право към една скала, разположена на не повече от четвърт миля по-нататък. Нов порив на вятъра разклати яхтата, щом Джей се насочи към кокпита. Стъпи накриво, подхлъзна се и се стовари върху тясната палуба, опитвайки се, докато падаше, да се улови за нещо. За какво обаче? „Добрата дама“ се хвърли рязко напред и се наклони още повече. Кракът му потъна за миг във водата и течението го повлече извън борда. Той се плъзна към разпенената вода зад релинга, крещейки за помощ. В последната възможна секунда пръстите му се склупчиха около един от леерите и той успя да се удържи за него, макар и влачен извън борда. Шапката от щормовата му екипировка хвъркна, но връзките ѝ я удържаха около врата му. Бързо се напълни с вода и връвта се впи в шията му и започна да го души. Пръстите му изтръпнаха и хватката му се поохлаби. Усещайки това, той се хвана с две ръце за леера, после с всичка сила се набра нагоре и преди да се опита да се прехвърли на борда, погледна към бака. Яхтата всеки момент щеше да се разбие върху скалите. Прехвърли се върху кокпита, докопа се до грота и се опита да го освободи. Едва тогава забеляза, че механизмът на лебедката е засякъл и шкотът е безнадеждно омотан и заплетен в колонката на щурвала. Той дръпна щурвала, но не последва нищо. Заял беше. Рязко завъртя наляво, надясно, наляво — нищо. Не помръдваше изобщо. Острието на скалата беше само на около двеста и петдесет метра от носа и „Добрата дама“ неотклонно се стремеше натам. Джей нямаше избор. Бързо изтича напред, политна, за малко не падна отново извън борда, но успя и отвърза фала на грота от кнехта. Гротът политна надолу. Яхтата

изправи снага и забави ход. Джей се върна назад и включи двигателя, после даде ръчката на трансмисията на заден ход и увеличи оборотите. Добрата дама още повече забави ход, зад нея водата клокочеше и се пенеше. Джей се спусна долу, бързо стигна до котвата и след няколко минути я хвърли през борда. После с едно движение даде стоп. След това вдигна ръце и развърза шапката, мушна я под навеса и се насочи по трапа към главната каюткомпания. Шумът от дъжда не беше намалял. Беше успял да спре яхтата на сто и петдесет метра от скалата — много близо беше. *Твърде близо.*

След пет минути, с отварачка в ръка, той отместа рафта от страната на левия борд в разположената близо до щурвала каюта на Марлене. От двете страни на каютата имаше подвижни рафтове, позволяващи достъп до кормилния кабел. Вече беше проверил дясната част на механизма — кабелите се разклоняваха и опасваха отляво и отдясно задната каюта, насочвайки се към мрежата от трансмисионни зъбчатки — и беше открил, че всичко там е в ред. Но след като насочи фенерчето отляво, веднага видя къде е повредата — някакъв правоъгълен пакет, загърнат в найлон, беше блокирал движението на най-голямата зъбчатка отпред. Той разкъса найлона и измъкна пакета. Беше видеокасета! Мигновено го хвана яд на този, който я беше поставил там. Беше възможно най-глупавото място да оставиш една видеокасета, ако някой питаше Джей. После изведнъж се усети, че касетата не просто беше *оставена* там, тя беше *скрита*. Освободи зъбчатката от найлоновите остатъци и върна рафта на мястото му. Сега вече щурвалът щеше да функционира съвсем нормално.

Върна се в Шилсхоул на двигател. Гротът се беше повредил, а той самият беше мокър до кости. След като „Добрата дама“ вече беше в безопасност, той слезе долу, за да се преоблече — докато измъкваше банските и фланелката си от сака в предната каюта, видеокасетата отново попадна в полезрението му и той не можа да устои на любопитството си. Както си беше с антищормовата екипировка, Джей се изкачи горе и свърза яхтата с електрическата мрежа на кея, отново слезе долу и проследи кой кабел отвеждаше към видеокасетофона. Пъхна една от двете видеокасети и я пусна, след което веднага започна да се преоблича.

Задимената стая се осветяваше само от фуниевидната лампа, надвиснала над масата. Неколцина мъже и една грозна китайка играеха покер. В долния ляв ъгъл се появи ръка, държаща вестник, който висна пред камерата така, че ясно се видя датата — четиринадесети август, преди две седмици. Джей съзнаваше, че би трябвало да се откаже да гледа касетата, това изобщо не му влизаше в задълженията. Въпреки това продължи да се взира в нея. Оказа се, че тъкмо ръката на Ибен Холст държи вестника — немецът също се беше появил в кадър. Той седна и заговори с един мъж с хлътнало назад лице и дрехи на мазни петна, заприлича му на един от известните комедийни актьори, но не можа в момента да си спомни името му. Намеси се и един китаец, но какво казваше, беше много трудно да се разбере. Представи мъжа на Холст като Рой... някакъв си. Джей продължи да гледа около минута, след това започна да превърта на бързи обороти, нетърпелив да види какво става по-нататък. Когато видя, че обстановката е сменена, отново пусна касетата да се върти с нормална скорост. Сега бяха само тримата — Рой, китаецът и Холст, в офиса на китаеца, мебелиран по-скоро като част от апартамент, предназначен за живеене, а не за работа. Господин Рой, както го наричаше китаецът, се разбра, че беше задължиял с единадесет хиляди. Холст веднага предложи да го свърже с някаква голяма клечка, която да му даде пари назаем. Колкото и да му се искаше на Джей да спре видеокасетата, любопитството му все още надделяваше. Продължаваше да гледа, а пулсът му се ускоряваше. Изобщо не разбираше какви са тези хора и за какво точно става дума, едно беше ясно — или Холст, или Марлене поради някаква причина бяха направили този запис и след това го бяха скрили на мястото, където той го беше намерил. Личеше си, че не е било заснето от професионалист — нямаше типичните характеристики на телевизионен запис, нито пък на запис, правен от тайните служби, каквито Джей беше гледал пак по телевизията. Нито имаше часовник, показващ времето в някой ъгъл на изображението, освен това звукът беше доста нечист. Спомни си за вестника, всъщност така Холст беше датирал записа — ето защо значи толкова дълго беше държал този вестник пред окото на камерата. Холст обаче не можеше да бъде агент на ФБР, това си беше ясно от пръв поглед. Немецът или се опитваше да се защити по някакъв начин, или пък смяташе с този запис да шантажира мъжа, наречен Рой. Джей отново започна да превърта на

бързи обороти, готов да отпусне бутона, щом започне нова сцена. Докато беше гледал предната сцена, беше успял да свали мокрите си дрехи и беше започнал да се подсушава. Екранът примигна и започна нова сцена. Джей отпусна бутона и видеокасетата продължи с нормална скорост.

— Джей?

Той се завъртя на пети и едновременно с това уви хавлията около кръста си. Марлене беше застанала на първото стъпало на трапа — над нея навесът продължаваше да понася ударите на дъждовните струи — и на лицето ѝ се беше изписала силна изненада.

Той натисна стоп бутона. *Клик.*

— Излязох да плавам, исках да изпробвам яхтата при буря. Рулевият механизъм засече. Аз паднах зад борда — за малко да загубя „Добрата дама“. — Той вдигна касетата. — Това се беше заклещило в рулевия механизъм. Затова така заяждаше в последно време. Много глупаво да се държат там касети, Марлене. Любопитен бях да видя какво има на тях.

— Какво имаше?

— Хайде стига! Намерих ги в *твоята* каюта.

— Какво?

Джей за момент сам не знаеше какво да каже.

— Можеш ли да ми кажеш какво става тук?

— Намерил си ги в *моята* каюта?

Той кимна.

— Зад рафта. Предната зъбчатка беше ухапала найлоновата торбичка, в която бяха. — Сега вече Джей даде воля на гнева си. — А сега ми кажи какво става тук, Марлене.

С абсолютно сериозно изражение тя слезе по стъпалата, след което остави торбите на пода.

— Марлене?

— Какво има? — попита го тя, не можейки все още да повярва, че Холст би скрил видеокасети на борда на „Добрата дама“. И защо зад рафта? И защо беше постъпил така неразумно? И какви обяснения можеше да даде сега на Джей?

— Каква е тази касета? — попита той, размахвайки празната обвивка. — Какво, по дяволите, е това?

— Не зная.

Лицето му почервения.

— Марлене, какво става тук? В какво си се замесила?

Той се приближи до нея и я взе в прегръдките си. Беше невъзможно Марлене да се е замесила в такава история като шантаж. Не и Марлене, *неговата* Марлене.

— Никога преди не съм виждала тези касети. Кълна ти се.

Той лекичко я разлюля.

— Кажи ми истината. Моля те, Марлене! Трябва да зная истината. Мога да ти помогна.

Тя го гледаше, неспособна да произнесе и звук.

Гневът отново го завладя, той я пусна и кресна:

— Кракът ми няма да стъпи повече тук, Марлене. Докато не ми изясниш всичко. Но искам да ми кажеш истината. Вчера се видя, че не е чак толкова трудно.

И той сграбчи мокрите си дрехи и тръшна вратата към предната каюта зад себе си. След минута отново се появи и излезе навън.

Марлене погледна към телевизора. От него се раздаваше свистящ звук, а синият екран се прорязваше от сиви проблясъци. Тя се насочи със скована походка към видеокасетофона и извади касетата от гнездото. Съзря хвърлената на пода обвивка, пъкна касетата и я опакова както сметна, че е най-добре. Изтича по трапа нагоре, под навеса и влезе в каютата си. И двата рафта бяха отместени. Зад кой ли Холст беше крил касетата? Избра дясната страна, напъха омотаната в найлон касета и върна и двата рафта по местата им. Нервно огледа миниатюрната каюта. Холст имаше свиреп нрав; ако беше сбъркала в избора си, съвсем ясно беше какво я очаква...

От джубокса се носеше „Неудържима мощ“. Зад Кепела една гола до кръста стройна негърка извиваше тяло, зад лентата на кръста ѝ бяха напъхани доста еднодоларови банкноти. Кепела, който седеше с гръб към танцорката, се беше загледал в примигващите светлинки на електронната машинка за игра на кегли на няколко метра от себе си, над която един съвсем млад негър се трудеше от известно време и вече беше натрупал четиристотин петдесет и осем хиляди точки. Беше останал вече само с две гюлета. Рой беше изцяло на *течно гориво* тази вечер и не изпускаше чашата с водка от ръката си. Пиеше я бавно и на

малки глътки, също както познавач би отпивал глътка по глътка вино с отличен вкус. Това обаче беше житна водка. И му беше седмата на Рой Кепела.

Проклетият му свят, мислеше си Кепела. Няколко чашки, приятна топлина, изпълнила корема, не по-малко приятно вцепенение, започващо в основата на черепа и обхващащо и гръбначния стълб, все по-надолу и все по-надолу; всички наоколо му се струваха доволни и щастливи; той самият се чувстваше доволен и щастлив, без проблеми, без никакви притеснения. Беше повърнал веднъж — и какво толкова? Само му се освободи място за още няколко чашки. Даже и кой знае какви мисли не тормозеха мозъка му вече. Е, да, нечийи образи успяваха все още да се задържат на повърхността в съзнанието му, без да го притесняват обаче. Вцепенението пълзеше нагоре и в скоро време съзнанието му напълно щеше да изключи за действителността.

Кепела поръча и плати осмата си водка. С петото си гюле негърът беше увеличил точките на шестстотин седемдесет и осем хиляди. За което получи право на две безплатни игри. Кое то му донесе още повече точки. Малкият задник на танцорката бясно се въртеше, а гърдите ѝ подскачаха. Кепела се извърна и за момент фокусира поглед върху нея. Хубав задник, помисли си той. Готин малък задник.

Съвсем лесно изля в гърлото си и осмата водка. Сега всичко му се струваше лесно — нали тайната му мисия вече беше на път да се осъществи. Приблужи се до телефонния автомат, пусна монета от двайсет и пет цента и набра една цифра. Обади се от централата и той им даде номера. След минута автоматът иззвъня. Той реагира веднага, но със забавените движения на доста напреднал с питиетата човек.

— Хайде — каза на слушалката, след като се оказа принуден да изчака десет секунди. После добави: — Първо обаждане — и прекъсна връзката.

Представи си Бранденбърг на другия край на линията — сигурно се хилеше или пък клатеше глава. Кепела хранеше доста малко уважение към бранденбърговците на този свят. Бяха твърде млади, за да придобият опит в каквото и да било, обаче това не им пречеше да си придават излишна важност и тежест.

Той се приближи до негъра пред електронната игра и го хлопна по гърба. Мъжът изпусна ръчката и гюлето излетя не в правилната

посока. „Играта приключи“ — включи се светлинен индикатор. Негърът се извърна и заби юмрук в корема на Кепела, крещейки:

— Разкарай се, задник такъв. Провали ми играта.

После издърпа за ръката падналия Кепела и след като го изправи, отново с все сила го удари. И Кепела пак се стовари на пода. Двама мъже скочиха помежду им и сграбчиха негъра от двете страни. Кепела се изправи на колене и остана така. Негърът се разкрещя:

— Оставете ме! Пуснете ме! Тоя задник ме разби. Провали ми играта.

До Кепела се приближи един мъж с уверените движения на човек, от когото зависи всичко тук. Помогна на Кепела да стане и го съпроводи до изхода.

— Извинявай, приятел. Смятам, че е време вече да си тръгваш.

Отвори вратата и изведе Кепела навън. Кепела се огледа — намираше се на Първо авеню — най-западналата част на Сиатъл. Видя да се приближава автобус и даже без да се поинтересува за направлението му се затича към него, с мъка изкачи стъпалата и се запромъква напред. Като стигна шофьора, трескаво затърси из джобовете си и като не намери нищо, слезе. В обвивката на шофьорската си книжка си имаше пъхната една десетарка в случай на крайна нужда. Доколкото можеше да съобрази, трябваше да са му останали и два долара, но ако наистина ги имаше, значи не беше успял да открие къде ги е пъхнал.

Заклатушка се под дъжда. Когато не повече от десет пресечки го деляха от апартамента му, изведнъж се сети какво му беше казал Бранденбърг — че след като операцията започне, по-добре да се скрие някъде. Бранденбърг искаше да се вземат всички предпазни мерки — и след последната си среща с Джон Чу и самоанеца Кепела беше напълно склонен да го послуша.

Извърна се кръгом и олюлявайки се пое към квартирата на Роузи.

Роузи отвори вратата на апартамента си. Веднага разбра, че нещо не е наред.

— Къде бил, Рой?

Кепела й отвърна фъфлейки и с яд в гласа:

— Ще остана при теб известно време, ако нямаш нищо против.

— Ти пиан — информира го тя, естествено силно разочарована.

— Ти права — отвърна ѝ той подигравателно. — Ще ми заемеш ли двайсетака?

Тя отиде в банята и се върна, държейки в ръка две десетдоларови банкноти. Той напъха парите в джоба си и без да каже и дума, мина покрай нея. Роузи се подпря гърбом на стената, силно изплашена от поведението му. Предпочете да запази мълчание, докато той прекрачи навън и тръшна вратата след себе си.

След десетина минути Кепела се върна с хартиена кесия в ръка. И бутилка „Попов“. Отправи се право към кухнята, измъкна бутилката, развъртя капачката, заслушан в галещия ухото му звук от отчупването на долната ивица, и наля в две чаши, за себе си и Роузи, по няколко пръста течност. Приблужи се до нея и пъкна чашата в ръката ѝ.

— Лице ударено — каза тя, приемайки чашата с неохота.

— Имаш ли нещо против да остана при теб? Няма как да се прибера.

— Те бият теб?

— Имах бизнес среща. Нали ти казах...

— О, Рой — каза тя, остави чашата си и обви ръце около тялото му.

Докато го прегръщаше, той успя да погълне половината от водката в чашата си. После отхвърли глава назад и се захили към пожълтения таван. Притиснала глава към тялото му, Роузи продължи:

— Да напускаме града, а, Рой? Имам спестени пари — сто десет. Качваме на автобуса и отиваме някъде. Утре сутрин взимам пари от банка.

И погледна нагоре към него.

Кепела поклати глава.

— Без автобусни екскурзии, сладурче.

— Никога не виждала такъв.

— Никога не си виждала *истинския* Рой Кепела. — Той я отблъсна. Получи се малко грубичко. — Роузи, искам да ти представя истинския Рой Кепела, който благодарение на невероятно стечение на обстоятелствата, се върна отново там, където вече беше. Възкръсна от гроба, така да се каже. — Той надигна чаша и довърши питието си. По-право е да се каже *пак се загрови*, помисли си той. — А ти какво? Защо не пиеш?

Тя продължаваше да го гледа втренчено.

— Ти пиан. Защо?

— Защо? — повтори той и си наля отново. — Не е ли ясно защо?

Пиан съм, защото съм пил — изрече и от устата му се разнесе ироничен кикот. — Мислех, че си го разбрала.

— Аз мисля не харесва тебе пиан.

— Скъпа моя, ти просто си поредната в списъка от хора, които са ми казвали това. Сред тях, да си призная, има и доста известни. Така че не си единствената. Не си, не си единствената.

Тя скръсти ръце и стисна устни.

— Пий, Роузи.

— Не. Не искам пия с пиан.

— Гръмни се тогава.

Роузи свъси вежди, протегна ръка, грабна чашата и я опразни на един дъх. После я тръшна върху лавицата. Кепела веднага отново я напълни. Роузи я пресуши със същата скорост.

— Така искаш, Рой? — Отметна коравата си дълга коса на една страна. В очите ѝ избиха сълзи. — Това тебе щастлив прави? Какво лошо тогава? Налей още. И още. Пия, повърна, после пак пия. Това искаш? Това правиш?

Кепела захвърли побеснял чашата в стената и тя се строши. Той падна на колене и зарови глава в дрехата на гърдите ѝ.

Тя разроши косата му.

— Защо, Рой? *Защо?*

Той се отдръпна от нея, все още на колене. Тя загуби равновесие и се търкулна на пода. Самосъжалението му моментално се изпари и на негово място се настани изменчивият гняв на пияницата. Той напълни догоре чашата ѝ и я изля в гърлото си.

— Щото така — каза. — *Щото така!*

Тя остана да лежи на пода и се разплака.

— Рой, какво направили те на тебе. Скъпи, сладък, Рой. Какво те направили?

Той грозно се захили; хиленето му постепенно премина в гръмък смях.

— Пастта на лъва — изрече той, вдигайки нависоко бутилката и вглеждайки се в нея. — Проклетата паст на лъва.

25.

Късното следобедно слънце, затулено от мътни облаци, просветваше като котешко око, прихванато от лъча на фенерче. Холст с чаша в ръка наблюдаваше как Марлене се суети из кухнята.

— Опитвам се да уредя една среща за утре вечер. Става ли?

— Добре. Колкото по-бързо свърши всичко това, толкова по-добре.

— Заради Бекър ли говориш така?

Тя заклати глава. След заминаването на Джей не можеше да си намери място от нервно напрежение.

— Какво?

— Заплеснала си се по Бекър, нали?

— Не.

— Не правиш добре, като отблъскваш мъжете, Марлене.

— Не направих добре, като отблъснах *теб* ли?

Холст се загледа встрани, правейки се, че не е чул риторичния ѝ въпрос.

— Добре работи. Признавам го.

— И е добър ветроходец.

Той погледна часовника си.

— Къде се губи сега? Да не би да си го пуснала по-рано?

— Не, днес не е идвал.

Холст сви рамене — за него нямаше особено значение.

— Готова ли си за следващите няколко седмици?

— Защо постоянно ми задаваш този въпрос? Ще се справя като професионалист — правя му предложение и после проучвам какво точно смята да ни продаде. Какво чак толкова трудно има? Затова ме взе със себе си, нали? Само едно ще ти кажа, колкото по-бързо свършим, толкова по-добре.

— Сигурна ли си, че можеш да се справиш с проучването на материалите?

— Ако става дума за електронни схеми, отлично мога да се ориентирам. Нали затова съм тук?

— Кепела е труден човек. Непредсказуем.

— Ще се справя. Нали всъщност ще се договаряме като бизнесмени. А на мен работата ми досега е била да водя точно такива преговори.

— Просто исках да те предупредя. Бъди много предпазлива в думите си. Не бих искал да усети за какво всъщност става дума. А това ще го накара да онемее. Може да се окаже доста трудно. Даже може да се наложат няколко срещи.

Марлене, която през цялото това време беше наблюдавала през филистрина как една жена мие с маркуч съседната яхта, кимна.

— Провери ли го вече?

Холст отпи глътка кафе.

— Бекър ли?

— Да.

— Както всекиго другиго. Иначе би било чисто нехайство.

— Така си и мислех.

— Защо?

— Защото сега си друг, приличаш ми на мъж, който е разбрал, че змията, с която се надлъгва, не се е оказала отровна.

— Много особено сравнение.

— Точно така изглежда отстрани.

Холст отново сви рамене и видя през другия филистрин как катер на бреговата служба обиколи една яхта и изчезна от полезрението му.

— И какво откри за него?

— Оказа се напълно подходящ за нас. Фактически няма добър кредитен рейтинг. От няколко години се е установил в Сиатъл и свири по баровете. Добре стана, че го нае. Често пътува със състава си, така че ако нещо се случи с него, съмнявам се, че...

— Не.

— ... на някого ще липсва.

— Не!

И тя стисна ръце.

— Внимавай, Марлене. Какво ти харесва и какво не, изобщо не ме интересува. Добре го запомни. Всъщност исках да кажа, че ако се

наложи да го задържим някъде за известно време, никой няма да се втурне веднага да го търси. Ненавиждам насилието.

Той извърна глава, погледна я и въздъхна.

Марлене не повярва на нито една негова дума.

Изпиха всеки своето кафе в пълна тишина, той — седнал зад масата, а тя — изправена до малката метална мивка. Марлене се страхуваше, че Джей повече нямаше да се появи и много ѝ се искаше да стовари вината за това на Холст, но в същото време не смееше да му каже какво точно се е случило. Съзнаваше как би реагирал.

— Тръгвам си — каза Холст, остави чашата и се изправи.

Тя го последва — нещо, което никога не правеше. Той се извърна към нея и попита:

— Какво има?

Неспособна да измисли какво да му отговори, тя просто вдигна рамене и залюля глава. Той се беше запътил към нейната каюта, не извън яхтата. Сърцето ѝ подскочи. Искеше ѝ се да го спре, но вместо това тя се спря. Стоеше и го слушаше как се разпорежда в каютата ѝ. Пъхна пръсти в устата си и загриза нокти. После като обезумяла се втурна към кухнята и там се зае да си прави още кафе.

Холст влезе с бавна стъпка и почервеняло от гняв лице. Застана на първото стъпало и излая:

— Защо това е преместено?

В ръката си държеше видеокасетата.

— Преместено? — опита с колкото се може по-невинен тон Марлене. — Какво е това?

Умът на Холст беше като швейцарски часовник.

— Нали ми каза, че не е идвал днес. Той ли го направи?

Тя набързо прехвърли в ума си няколко възможни отговора.

— Не беше той... Аз бях. Аз я преместих.

Той се втурна по трапа надолу и я стисна за ръката.

— Видя ли той касетата? Кажи, видя ли я? Затова ли сега го няма?

— Не — отвърна тя с неубедителен тон. — Аз бях.

— Казвай!

И той започна да извива ръката ѝ.

— Не!

— Казвай! — Сви ръката ѝ зад гърба и я натисна надолу — тя се принуди да падне на колене. — Кажи ми още сега, Марлене. Иначе ще изпратя касетата с баща ти с утрешната поща.

— Изпрати я!

— Ти видя ли какво има на касетата?

— Защо си я скрил тук? И каква е тази глупост да я криеш в рулевия механизъм. Защо не си ми казал?

Тонът му стана по-спокоен.

— *Трябва* да ми кажеш, Марлене.

— Ти също не ми каза!

Прозвуча като потвърждение за участието на Джей.

— Какво знае той?

Тя поклати глава, а русата ѝ коса прикриваше лицето ѝ като завеса.

— Какво видя той? — промени въпроса си Холст и я сграбчи за раменете.

— Не зная. Откъде да знам? — изфъфли тя. — Не трябваше да я криеш тук.

— Къде е той? — попита и я разтърси.

— Нямам представа. Кълна ти се, не знам.

Холст я удари в лицето. Тя се вцепени, изплашена до смърт. Той се ухили, тюркоазните му очи пламнаха.

— Остави ме. Моля те, остави ме — примоли се Марлене.

— Къде е?

И Холст я удари отново. И отново.

— Остави го на мира! — опита се да каже тя, но нищо не се получи.

Той я удари като боксьор. Главата ѝ се люшна и преди да успее да реагира по какъвто и да е начин, той напъха носната си кърпа в устата ѝ и я избута към сандъка, където беше оставил видеокасетата. С едно движение измъкна лентата и я омота около главата и в косата на Марлене, после и около кръста ѝ. Тя отново падна на колене, чувствайки се като замаяна.

— Отдавна чакам този момент — уведоми я Холст. — Сега най-накрая ще се разберем кой командва тук. Много е важно да си го изясним. — И я плесна през лицето. — Когато си готова да говориш,

ще сключим сделка — ти ми казваш всичко, което знаеш, а аз ти обещавам с пръст да не пипна Бекър. Както виждаш, всичко се нарежда прекрасно. — Разкъса блузата ѝ. — Повече няма да те удрям по лицето. Такова красиво лице имаш, Марлене. — Закима глава и продължи: — Ще се научиш да ми се подчиняваш. — Той се наведе, хвана я за брадичката и я принуди да кимне за потвърждение. — Добро момиче.

Тя се дръпна назад, лицето ѝ цялото беше в кръв. Опита се да каже нещо, но не успя.

Холст сви ръката си в юмрук и се ухили.

Сутрешното слънце си беше отвоювало място сред облаците и надничаше оттам жълто-оранжево. Кепела седеше в една мизерна барака и нагъваше на едри зальци поничка с мед и отпиваше на едри глътки от кафето си, очаквайки Холст да заговори.

— Искан да разбере точно какво продаваш. Предложението я заинтересува, но иска да знае повече подробности.

— Коя е тази жена?

— Казах ти, казва се Марлене. Няма нужда да знаеш повече от това.

— Трябва да зная коя е или отказвам да се срещна с нея.

Холст се намръщи.

— Значи край на обсъжданията.

Кепела набързо промени мнението си.

— Добре... добре... може пък да я видя и тогава да реша.

— Твоя работа. Не искам изобщо да ти се месея. Колкото по-бързо приключи с посредническата роля, толкова по-добре.

Кепела си помисли: „Силно се съмнявам в това“.

— Много добре си знам работата.

Изречението беше прошепнато и придружено с усърдно озъртане да не би някой в бараката за понички да го чуе.

Холст не се забави с продължението:

— Само едно ще ти кажа — преди да приеме да се срещнете, тя иска да разбере с каква *точно* информация разполагаш. Доста разумно от нейна страна, не мислиш ли?

— Ами ти ѝ кажи. Аз имам каквото имам.

И на устните му цъфна усмивката на нахалника, който действа от позицията на силата. Прииска му се да си беше пийнал поне една чашка „Попов“, преди да дойде тук.

Холст го изгледа с искрено любопитство, чудейки се защо този човек се държи като пълен параноик. Кепела беше променил мястото на срещата в последния възможен момент; не пропускаше подробно да огледа всеки без изключение влизащ или напускащ бараката, даже и тези, чиято очевидна причина да се отбият беше само за да се снабдят с понички. През цялото време шепнеше и говореше неясно и даже двусмислено. Холст имаше чувството, че пред него стои съвършено различен човек от онзи, с когото се беше сприятелил при Фу.

Кепела отново се обади:

— Виж какво, Холст, предполагам, че общо дължа двайсет хиляди, двайсет и пет стават с неплатените лихви. В общи черти смятам ги за реална цена за това, което предлагам, а тя все ще намери начин да го препродаде на тия, които *истински* се интересуват от подобна информация. Схващаш ли?

— Какво имаш предвид?

— Промених си намеренията. Това, което имам, би се сторило истинско богатство на ония, на които им трябва тази информация. А точно сега и на мен ми е нужно цяло богатство. Разбра ли сега?

— Какво говориш, Рой?

— Виж какво, Холст, макар да ми се правиш на глупак, какъвто не си, колкото повече се замислям, толкова по-ясна ми става картинката.

— Така ли? — изрече Холст с ирония, надвесен над кафето си.

Кепела усещаше, че точно такова поведение беше най-печелившото в случая. Трябваше да изглежда не само невеж, но и очебийно глупав. Сляп.

— Не знам кой си. Пък и не ме е грижа. Не знам коя е тая купувачка. Мисля си обаче, че играеш и с двама ни. Проверих я аз тая твоя фирма за спортни стоки...

И той нарочно остави думите си многозначително да увиснат във въздуха и се зае отново с поничката си.

— Какво трябва да значи това?

— Ами — че не изкарваш много пари от фирмата. Затуй мисля, че си уредил да вземеш процент и от купувачката, и от мен. Е, доста

добра сделка. Щом искаш да спечелиш и от двама ни — твоя работа. Но не се опитвай да ме премияташ. Иначе веднага се отказвам. Няма да позволя тя да ми нарежда какво да правя. Има начин да ѝ докажа, че информацията ми си я бива — ще ѝ поискам най-добрата цена и ако нищо не стане, съм вън от играта. Знам как стават тия работи, нали разбираш? Тя само чака да се съглася на условията ѝ, нали? Все другите да са по-алчни, все те да печелят, а? Вече не съм толкова глупав. Схващаш ли сега? Една или две такива сделки, за много пари, и си осигурявам нормален живот. После пак мога да продавам, но за по-скромни суми. Един-два големи удара и се оправям.

През цялото време се опитваше да звучи убедително.

След всяка изречена дума Холст се слисваше още повече. За момент даже си помисли, че Кепела напълно беше разгадал ходовете му. В края на речта обаче му се искаше да му каже просто „Рой, ти си пълен глупак“, но вместо това каза:

— Няма да ѝ кажеш... нали, Рой? За процентите...

Кепела се ухили горд от себе си.

— Не, Ибен. Нищо няма да ѝ кажа. Само ѝ кажи колко искам, нали? Че не става дума за няколко долара — колкото да си платя пиенето, а за няколко пачки с долари. Идвам с голямата чанта и толкоз. И ѝ кажи на тая купувачка да бъде така добра и да се навие да ми плати. Иначе веднага си намирам друг купувач. Така виждам сделката, Ибен, само така от нас става партньори. — Кепела хвана с две ръце поничката и си откъсна едно парченце. После смачка изцапаната салфетка и я пусна в пепелника. — Изобщо не искам да рискуваме. Разбра ли? Защото щом някой от нас опиташе подобно нещо, веднага ни надушваха. Мен обаче няма да хванат. Трябва да вземем всички предпазни мерки — и той се усмихна зло, — че даже и повече. Не ми се ще двацет години да лежа заради чужди грешки. Това да ти е пределно ясно. Иначе и аз ще си намеря няколко като Брат на мира и ще ги пратя хубавичко да се разплатят с този, който ме подведе. Схващаш ли, Ибен? Ако аз изгоря, всички други също изгарят. И съвсем няма да го направя със законни средства, ако разбираш какво имам предвид.

Холст си помисли: *Можеш да ми държиш такъв груб тон, Кепела, но ако на някого трябва да му счупят главата, то е най-вече твоята. За мен ти си като тинята в реката. Работодателят ми*

разполага с цяла армия, която да се справя с такива като теб. Ако провалиш сделката, Кепела, бившата ти жена ще стане и бивша вдовица преди Коледа, а на глас каза:

— Каквото кажеш, Рой. Каквото кажеш.

— Дяволски си прав, Ибен. Каквото казвам, това ще стане. Кажи й така и на купувачката. Каквото казвам, това ще стане. Да, господине. Топката е в мойто поле сега. И всички трябва да играят по моите правила — бързай бавно и далеч ще стигнеш.

И той отново хвана с две ръце поничката си и откъсна парченце. Очите му бяха кървясали и ръцете му трепереха.

Холст знаеше как да пречупи жена като Марлене — като я накара да се страхува. Да се страхува за репутацията на баща си, за живота на приятеля си, както и за собственото си оцеляване. Основни инстинкти. Беше му отнело около четиридесет и пет минути. Тя се беше противила. Плакала. Но най-накрая се бе пречупила. Сега беше изцяло в неговата власт. И щеше да прави каквото й каже.

Нямаше начин да остави Бекър. Не, независимо какво й беше обещал, Бекър щеше да си получи каквото заслужава. А то беше — отстраняване. Холст излезе от бараката и подкара към Интернационалния квартал, за да вземе Джон Чу — Брат на мира. Чу беше много едър, така че като седна на предната седалка, колата се наклони надясно. Холст попита:

— Научи ли адреса?

Чу му подаде парченце хартия, откъснато от телефонен указател. Холст придвижи поглед по редовете, успявайки в същото време да не се качи на тротоара.

— Много е важно за мен, Чу, всичко да прилича на нещастен случай. Вариантът със самоубийството е най-подходящ. Той е съсипан, гаджето му го е напуснало — чудесно пасва. Никакво гърмене обаче. Един удар с нож — и толкова.

— Разбирам. Няма проблем.

— В краен случай може да изглежда и като грабеж. Имам предвид, ако нещо случайно се обърка.

— Имам опит за грабеж. Няма проблем.

Холст се извърна като ужилен.

— Нали ми каза, че нямаш криминално досие?

— Нямам — отвърна Чу и се ухили.

— Ще те чакам на мястото, където ще спра. Когато приключиш, искам да застанеш на ъгъла и да ми кимнеш за потвърждение. На връщане вземи автобус. По-късно ще се свържа с теб.

— Няма проблем.

След няколко минути Джон Чу излезе от колата и се запъти към апартамента на Бекър.

Джей чу шум от потеглянето на товарния асансьор — в началото, приличен на пукот, а след това на стържене. Той погледна към стенния часовник. Малко рано за редовното съботно посещение на Джоко. Освен това Джоко никога не използваше асансьора. Джей приседна на ръба на леглото, заслушан да чуе почукване на вратата си. Асансьорът спря и вратата му се отвори. Джей разтърка очи и пристегна връвта на панталоните от лекарска униформа, които използваше наместо пижама.

— Идвам — провикна се, изпреварвайки очакваното почукване.

Вратата се отвори с трясък, откъртвайки горната панта и увисвайки на долната. Кучият му син беше доста едър. Раменете му бяха с размера на голям гардероб, а вратът му беше дебел колкото главата. Китаец беше, с високи скули и тесни процепи на очите. И изрева:

— Давай парите, бял боклук.

— Ама какво те е прихванало?

— Парите, хайде — изрева отново и пристъпи право към Джей.

Джей отстъпи назад, премятайки се през глава и озовавайки се от другата страна на леглото — приземил се беше на краката си. Инстинктивно хвана завивката за краищата, вдигна я и я метна върху нападателя си. Чу прегази леглото и замахна към Джей, който се приведе и се затича към вратата. Но Чу вече беше слязъл от леглото и го улови за глезена. Бекър падна, успявайки да ритне мъжа със свободния си крак. Здравенякът отново проговори:

— Нищо лошо няма направя, ако даваш пари.

Джей успя да нанесе добър ритник по носа на китаеца, преди Чу да улови и другия му крак. Джей направи опит да изкрещи, но не успя

хубаво да си поеме дъх. Той заби нокти в дебелия врат на Чу, дращейки го като котка, и направи опит да стигне очите му. Китаецът пусна краката на Джей и го удари с все сила по гърдите. Ударът подхвърли Джей назад и той се приземи тежко на пода. Чу скочи върху него и го притисна.

— Давай пари.

Джей замахна с крак назад и след това го ритна, но не в коляното, както беше намислил. Чу изпъшка и се олюля, но успя отново да улови единия му крак.

Страх обзе Джей. Мъжът можеше и да го убие. Както и да се съпротивляваше, този звяр щеше да го победи най-накрая.

— Помощ! — успя да изкрещи Джей, макар да знаеше, че апартаментът под него е празен. — Помогнете!

Чу се наведе и заби коляно в гърба на Джей, изкарвайки му дъха.

Джей усети гръдния си кош като смазан. Ударът го претърколи на гръб. Опита се отново да извика. Нищо не се получи. Гърбът го болеше. Задъхваше се. Проклетото му китайско копеле започна да го влачи. Няколко трески се забиха в гърба му. Нито можеше да помръдне, нито можеше да диша. Здравеният продължаваше да го влачи — само ако можеше да произнесе и дума, би казал на този проклетник къде са му парите и да се маха.

Чу го издърпа нагоре и отново заби коляно в гърба му.

Джей започна да се задушава — изобщо не можеше да си поеме дъх. Отвори очи. Стаята се люлееше. Също като „Добрата дама“, когато беше на кея. „Добрата дама“! *Видеокасетата и Холст!* Затова ли трябваше да изтърпи този побой? Джей изведнъж усети у себе си приток на сили, също както се беше случвало да чувства прилив на енергия след четиридесеткилометрово каране върху „Златоносната жила“. Трябваше да оцелее. Ами ако този тип тук наистина не беше дошъл заради парите?

Той седна, дишането му беше накъсано, и нанесе десен прав точно в слабините на Чу. Ударът се оказа пълна изненада за китаеца. Той пусна крака на Джей, хвана се за удареното място и заотстъпва назад. Джей се закрепил на колене и се опита да се изправи. Чу сплете пръстите на двете си ръце и удари Бекър във врата, събаряйки го на пода. След това повтори удара.

Джей отново усети, че се задушава. Зави му се свят и му причерня пред очите. Лежеше на пода, а тялото му беше като вдървено. Успя да забележи как Чу отваря прозореца към задната улица. Ръцете му започнаха да изтръпват — усещанията му се възвръщаха. Чу го взе на ръце, вдигна го и го провеси през прозореца — с главата надолу.

Джей съзря паважа на разстояние три етажа по-надолу. На около метър под прозореца водосточна тръба опасваше сградата. Той протегна ръце и се опита да достигне тръбата. Почти я докосна... само още няколко ценни сантиметра...

Чу бутна Джей надолу.

В този момент Джоко влезе в апартамента.

— Ей! — изкрещя той и зае веднага поза на обгорял в улични боеве боец, с едно движение в ръката му блесна нож. — Ела тук, боклук — добави и размаха ножа.

Чу зае същата поза, глътвайки си корема, за да увеличи разстоянието между себе си и острието на ножа. После се приближи без страх към Джоко и се отпусна на пода, завъртайки се така, че успя да ритне Джоко по ръката. Ножът излетя. Чу скочи на крака и блъсна Джоко към една саксия с посадено дръвче в нея. После излетя през вратата и хукна надолу по стълбите.

Джоко се измъкна от листака и се втурна към прозореца, воден от нездравото чувство да разбере какво е останало от Джей Бекър. Джей висеше на водосточната тръба, здраво обвил пръстите и на двете си ръце около нея.

— Губя сили, мой човек — прошепна на Джоко. — Помогни ми.

Джоко се наведе през прозореца, но не успя да достигне приятеля си само с няколко сантиметра.

— Дръж се така.

Огледа се наоколо, търсейки с нещо да си помогне. Защо точно сега нищо не му идваше наум? А и нищо не виждаше. Какво можеше да свърши работа? Погледът му падна върху дебелия оранжев кабел, който Джей използваше за удължаване. На три скока се озова пред него и го дръпна, за да го развие по-бързо. Терариумът на Джей политна и се строши върху пода, а гущерчето Гери препусна като стрела към саксиите. Джоко разкачи кабела и го спусна към приятеля си, а Джей пусна едната си ръка, хвана го и направи клуп около другата. След което Джоко го издърпа обратно през прозореца.

Когато най-накрая Джей беше спасен, Джоко обяви:
— Донесъл съм ти понички.

Зад тях сградата, където се помещаваше Управлението за защита на гражданите, изглеждаше огромна. Над нея кръжаха чайки, издавайки характерния си звук.

— Направо не мога да повярвам — каза Джоко и отключи първо вратата отдясно — за Джей, след това заобиколи пикапа и също влезе, тръшвайки вратата след себе си. Включи двигателя. — Надути пуяци. Някой се опитва да те убие, а те нищо не можели да направят.

— Както и Флинт каза, не можем да искаме от тях да разследват призраци. Просто няма кого да разследват. Друго щеше да бъде, ако можехме да го разпознаем...

— Сигурен съм, че беше той.

— И аз си мислех същото. Обаче тъкмо така ги отказахме да се занимават със случая. Да покажем и двамата снимка на мъртъв от две години китаец! Какво очакваше да направят? Детектив Флинт даже се оказа много разбран човек.

— Сигурно. Обаче никога не съм харесвал ченгетата. Мислят се за голяма работа.

Джей си замълча.

— Мислиш ли, че Флинт нещо ще предприеме?

— Ще вкара случая в компютъра. Мисля, че това е всичко, което можем да очакваме.

— Трябваше да му кажеш за видеокасетата, която си открил.

— Не и преди да говоря с Марлене.

— Това е глупаво.

Джей смени темата.

— Ти направо ми спаси живота, знаеш ли?

Джоко се ухили и зави наляво, към Шилсхоул.

— Така е.

— Много съм ти задължен.

— Прав си, много си ми задължнял.

И двамата се ухилиха.

— Какво ти дължа?

— Трябва да си помисля.

Шилсхоул изглеждаше измамно тих. Един мъж поливаше с маркуч палубата на дванадесетметрова яхта на кей К. Джей и Джоко насочиха погледи иззад предното стъкло на пикапа към кей L. Към „Добрата дама“. Никаква следа от Марлене.

— Виж какво — обади се най-накрая Джей. — Отивам да видя дали е на яхтата.

— Няма начин.

— Мъжът има вид на нацист. Подстригва се съвсем късо, а физиономията му е от ония — чисти арийски. Не можеш да го сбъркаш с друг. Облича се както неофашистите — с черно кожено яке, впити дънки, такива работи. Натисни клаксона два пъти, ако се появи.

— Но това е глупаво. Ами ако е на яхтата?

— Не и по това време на деня. Макар че не можем да бъдем много сигурни къде е сега.

— Глупаво е. Аз ще отида. Никой не ме познава. Ще я огледам отвън.

— Изобщо не се сетих за подобна възможност. Имаш ли нещо против?

— Много по-разумно е. Ти не мърдай оттук. Веднага се връщам.

— Добре. Яхтата е третата отляво.

Джоко тръшна вратата, след като излезе. Джей му извика и му подаде ключа за защитната преградна порта на кей L, след това го проследи с поглед как се приближава до нея.

— Чук, чук — озвучи двойното си почукване по външната страна на „Добрата дама“ Джоко.

След минута Марлене се появи откъм кокпита, скрила очи зад огромни слънчеви очила, нахлупила ниско шапка и увила шията и брадичката си с шал. Така цялото ѝ лице се скриваше, освен тъмните кръгове на очилата, изпъкващи между жълтеникавия цвят на сламената шапка и синята коприна на шала.

— Ти ли си Марлене? — попита я той.

— Да?

— Друг някой има ли тук? — беше новият му въпрос, придружен с въпросително повдигане на веждите.

— Кой сте вие?

— Сама ли си? — настоя да узнае той.

— Какво искате? И къде съм ви виждала по-рано?

— Аз съм Джоко.

— Барабанистът, нали?

— Точно така.

— Къде е той?

— На паркинга. В моя пикап. Искате да те види.

Тя поклати глава.

— Не. И ми кажи повече да не идва, Джоко. Кажи ми, че не мога, не искам да го виждам.

— Не мисля, че ще ме послуша.

Тя бавно — с мъка — извърна глава към паркинга и се загледа натам, макар че не можеше да го види. Улови се за едно от въжетата, опитвайки се да се успокои. Съзнанието ѝ изведнъж беше извикало картината от побоя на Холст — той я удряше и тя скимтеше с парцал, натъпкан в устата ѝ. Вдигна ръка и машинално докосна шала, прикриващ белезите, след това се разплака. Беше обещала на Холст да не се вижда повече с Джей и това беше част от сделката им. А той ѝ беше обещал да го остави на мира. Щеше да направи всичко, каквото ѝ кажеше Холст — не ѝ се искаше да преживее нов побой.

Тя извърна глава към Джоко — той си беше отишъл.

Когато Джей се озова до „Добрата дама“, навсякъде вече беше здраво заключено. Той се качи на борда и заудря по вратата на главната каюткомпания. Отказа се и се прехвърли на вратата за задната кабина. Извика, макар и не толкова силно:

— Зная, че си вътре.

Никакъв отговор. Следващият половин час прекара в почукване по всички прозорци и врати. Отново никакъв отговор. Напусна яхтата бесен и докато вървеше към паркинга, хвърляйки поглед през рамо назад, ругаеше най-вече себе си. *Господи, аз май наистина съм бил влюбен.*

26.

Разговаряха на немски. Марлене, притисната към стената в главната каюткомпания на „Добрата дама“, тъкмо казваше:

— Не вярвах, че ще спазиш обещанието си.

Опитваше се да стои колкото се може по-далеч от Холст.

Той в същото време си мислеше: *Значи, гаджето ти падна през прозореца, а ти ми благодариш*, а на глас додаде:

— Не разбирам какво ми казваш.

И се приближи към нея.

Тя се вцепени и заотстъпва настрани.

— Той дойде сутринта и се опита да говори с мен.

— *Бекър?*

— Защо си толкова изненадан?

— Аз... аз... мислех си, нали той ти е казал, че няма да идва повече. И се изненадах.

— Заклучих каютата. Не съм разговаряла с него.

— Такава беше договорката ни.

— Да.

Холст се зачуди какво се беше объркало. Чу му беше докладвал, че е хвърлил Бекър през прозореца. И той му беше платил за това. Значи някой го лъжеше. Заради внезапното появяване на приятеля на Бекър Холст беше наредил на Чу да не се показва на улицата и в бара няколко дни. Знаеше, че китаецът няма криминално досие. Въпреки това обаче не беше излишно да се вземат и известни предохранителни мерки. Чу живееше отвъд Интернационалния квартал, над една аптека. Холст се беше погрижил да му създаде алиби навсякъде, където бяха свикнали да го виждат. А специално за Марлене беше решил да отиде да я види точно по времето, когато по телевизията излъчваха местните новини, за да предотврати възможността тя да узнае какво се е случило, ако случайно споменеха за Бекър. Чудеше се дали полицията вече е започнала разследване по случая. Сега реши да остави Бекър на спокойствие няколко дни, докато страстите се поохладят и ситуацията

се изясни и докато, разбира се, не уточни до каква степен полицията е замесена. Чу беше единственият, когото щяха да търсят, така че той нямаше нужда да сменя хотела. Засега поне. За по-голяма безопасност Холст беше сменил взетата си под наем кола с друг модел и цвят. Така че не се чувстваше особено обезпокоен от новината.

— Кога точно дойде да те търси?

— Точно преди обяд.

— Сигурно е искал отново да го наемеш на работа.

На Марлене ѝ се искаше да извика: *Не искаше работа, а искаше мен.* Вместо това попита:

— В колко часа трябва да се срещна с Кепела?

— В седем и трийсет, след малко повече от час.

— Тогава по-добре да се приготвям.

Точно когато Марлене се озова в ъгъла на каютата, той започна да пристъпва към нея. Спря точно пред нея и каза:

— Не си забравила уговорката ни, нали?

Марлене поклати глава. Холст вдигна ръка и я потупа по натъртеното на бузата, наблюдавайки със самодоволна усмивкаменящото се изражение на лицето ѝ. Тя притвори очи, а лицето ѝ излъчваше само болка. Той процеди:

— Не, не мисля, че си забравила.

Дъждът ѝ пречеше на видимостта. Сипеше се на едри капки, изобщо не приличаше на обичайното ръмене — „Сиатълската роса“, както го наричаха местните жители. Холст ѝ беше взел под наем спортен модел кола. Докато чакаше на един светофар, тя огледа лицето си в огледалото за обратно виждане. С пудра и руж добре беше замаскирала белезите по лицето си. Зави наляво и веднага надясно към езерото Грийн.

Грил бар „Грийн лейк“ имаше дъбов барплот, който заедно със столчетата около него беше допълнително отделен от останалата част на залата с преграда. Беше обзаведен в стил арт деко, но доста оскъдно — шахматно разположени черни и бели плочки на пода, бели ленени покривки, плетени метални столове, няколко явно добре гледани растения, разхвърляни из залата, които смекчаваха строгостта на обстановката, вдъхвайки ѝ живот.

Тя остави колата на паркинга срещу ресторанта. След като се озова под навеса над портала, свали чадъра си и го сви. Оберкелнерът, пъпчив младеж с благи очи, въведе Марлене вътре. Тя свали дъждобрана си и го прехвърли през ръката, с която носеше чадъра си. Беше облякла сако в екрю от сурова коприна, светлолилава блуза с плисета отпред, прихваната с тънък колан от кожа на алигатор, и пола, покриваща коленете и съответстваща по цвят на сакото. Беше навила косата си, отляво я беше отметнала назад. На устните си беше сложила червен гланц, зелените ѝ очи блестяха. Гарденията, забодена точно над гърдите ѝ, издаваше лек аромат.

Чувстваше сякаш в нея има двама души — Марлене, която Холст държеше в плен, и Марлене, която беше дошла тук да води преговори. Така усърдно се беше постарала да заглуши спомена за побоя, че сега не ѝ беше трудно да изиграе ролята на професионална шпионка. Представяше си, че е наистина актриса — беше играла ролята на пленничка на Холст, сега играеше ролята на таен агент. За да спаси репутацията на баща си, трябваше да изпълни задачата си — нали за това именно беше дошла чак дотук. Способността ѝ да бъде убедителна, добре да си върши работата именно щеше да спаси репутацията на баща ѝ, а твърде е възможно и на цялата партия. Ако се провалеше, и баща ѝ се проваляше. Имаше един-единствен човек на тази земя, за когото Марлене би направила абсолютно всичко само и само за да защити репутацията му, и това беше баща ѝ. Нищо лошо не трябваше да му се случва. Това, че Холст притежаваше доказателство за нарушението на немските закони от баща ѝ, за нея означаваше единствено, че той трябва на всяка цена да бъде спрял да го направи публично достояние. Според нея, за да го е направил, баща ѝ трябва да е имал своите причини. Сега единственото, което имаше значение, беше да изпълни добре задачата си и да защити баща си.

Само допреди два месеца животът ѝ протичаше в обичайните рамки, а сега всекидневно я дебнеха опасности и подозрения. И въпреки че след побоя се беше примирила с мисълта, че трябва да се подчинява на Холст, не изключваше възможността някога да си уреди сметките с него. Всеки път щом го видеше, измисляше нов начин да го засегне, което, разбира се, се връщаше като бумеранг върху нея. Раните ѝ щяха да зараснат, но споменът за онази нощ щеше да я тормози до края на живота ѝ. Беше ѝ нанесъл такъв брутален побой и

трябваше да бъде наказан — сам господ щеше да се погрижи за това или щеше да изпрати някого, който да го накаже. Да, непременно трябваше да бъде наказан.

Най-голяма вреда би нанесла, ако просто започнеше да саботира операцията, която той така настойчиво се стараеше да приведе в изпълнение. Нямаше да откаже да отиде в грил бар „Грийн лейк“, но щеше да провали сделката. Обаче тогава щеше да пострада баща ѝ, а не Холст. Не, не. Трябваше да се намери друго разрешение. Засега просто щеше да си играе ролята и да си върши работата.

Тя веднага разпозна Кепела в мъжа с тъжния израз на лицето, сплеснатия нос и месестите устни. Питието му беше без цвят, водка или джин навярно, и по всичко изглеждаше, че не му е и първото. Очите му бяха кървясали, а когато не пиеше, постоянно си дъвчеше устната. Тя се спря пред масата му и острието на чадъра ѝ чукна пода. *Скоро всичко това ще свърши, мислеше си, и ще се върна при татко.*

От чадъра ѝ се посипа вода. Кепела надигна глава и я погледна в очите, по нищо не пролича, че е впечатлен от безупречния ѝ вид.

— Марлене?

— Марлене Йоханингмайр. А вие сте Рой?

Той с мъка се изправи и ѝ посочи стола срещу своя. Стиснаха си ръцете. Неговата се оказа топла и влажна. Тя седна, а той пое дъждобрана и чадъра ѝ и ги остави на съседния стол.

— Вие... вие сте по-млада, отколкото си представях.

Една сервитьорка с лице, цялото на лунички, приближи и след минута отиде да приготвя поръчката — ром сънрайз. Едва след като се беше отдалечила на подходящо разстояние, Марлене проговори:

— Разбрах, че притежавате нещо, което би могло да ме заинтересува — незабавно пристъпи към работа тя.

— Не сега, ако нямате нищо против? — предложи или по-скоро настоя Кепела, впил поглед в нея. Не тук. — За миг се поколеба дали да ѝ зададе следващия въпрос: — По работа ли сте тук? — заинтересува се той.

Тя изви вежди. Искаше ѝ се да приключи бързо, а не да си губи времето в глупави любезности.

— Да, по работа.

Точно така, работата преди всичко.

Той кимна. През цялото време не спираше с трескав поглед да обхожда залата.

— Добре.

Очите му ѝ заприличаха на билиардни топки от електронна игра, безспирно лутащи се между препятствията. Даже ѝ се стори, че чува и звука от ударите.

— Ще говорим ли за каквото сме дошли, господин Кепела? Разписанието ми е доста натоварено.

— Какво? — И той я стрелна с поглед. — Не! Не тук, госпожице Йоханингмар.

Не си направи труда да го поправи.

— А къде тогава?

— Няма ли да си изпиете питието?

— Не, благодаря. Предпочитам първо да си свърша работата.

Сервитьорката донесе поръчаното. Чашата веднага започна да се изпотява — също като Рой Кепела.

Следващото си изречение той произнесе доста тихо и не особено ясно.

— Отсреща, на паркинга, има телефонна кабина. — И той се извърна и с глава посочи към паркинга, където беше оставила колата си Марлене. — Ето там. Ще ви чакам там след минута.

После довърши водката си. Следобедът се беше оказал много дълъг за него.

Марлене кимна, всъщност промяната на първоначалния план я беше подразнила. Тя се изправи и той ѝ подаде дъждобрана и чадъра.

Отвън разпъна чадъра и така излезе изпод навеса. Прекоси улицата, прескачайки водата, стичаща се покрай тротоара, и застана до телефонната кабина. Не беше точно кабина, а телефон, прикрит с малък навес.

Кепела беше нахлупил филцова шапка и сако от плат рибя кост. Беше успял да намокри панталоните си до коленете, докато стигне до нея. Извиси глас, опитвайки се да надвиши грохота на дъждовните капки, чукащи по чадъра ѝ:

— Не искам да рискувам, Марлене. Изобщо в тоя бизнес е глупаво да се рискува. Затова ще говорим така да се каже на неутрална територия. — И той се наклони и запрелиства указателя на „Жълти

страници“. После отстъпи назад. — Затворете си сега очите и посочете с пръст. Където посочите, там ще се срещнем.

— Какво?

Тя едва долавяше думите му сред грохота на дъжда.

— Посочете с пръст в книгата със затворени очи.

Тя направи каквото ѝ беше казал.

— Дръжте сега пръста си така.

Тя отвори очи.

Кепела се наведе и прочете на глас:

— Мотел „Пъджит“. Там ще се видим и ще говорим. Знам къде е. Искате ли да ви откарам с моята кола?

Марлене като че беше изгубила способността си да съобразява.

— Както кажете, господин Кепела.

— Добре. Насам.

И той я поведе през улицата, настани първо нея в колата и подкара. Мотел „Пъджит“ беше само на десет минути път.

Когато стигнаха, я накара да го изчака в колата, а той се запъти към рецепцията. Получи стая номер дванадесет. Докато отваряше вратата към нейната седалка, ѝ обясни постъпката си:

— По този начин нито вие, нито аз ще можем да напълним с жици това място.

Тя подпря чадъра си на овехтялата ракла, свали дъждобрана си и го метна на леглото.

— Добре, господин Кепела...

— Рой.

— Рой. Какво смятате да ми предложите? Както вече казах, много съм заета и бързам.

Той седна на единия от столовете и прокара пръсти през влажната си коса.

— Свалете си дрехите.

— Моля?

— Съблечете се, госпожице Йоханингмар. — Отново произнесе грешно фамилията ѝ. — Съжалявам, но настоявам да се съблечете. Няма да ви кажа нищо, докато не се убедя, че не криете подслушвателна уредба в дрехите си.

— Да не сте си изгубил ума?

Само сексманиак ѝ липсваше сега, помисли си тя. Не и още един като Ибен Холст.

Той изсумтя. Беше му станало студено.

— Права сте, обаче пак настоявам. Повече от двайсет години съм бил свидетел на подобни операции, госпожице Йоханингмар. Номерата, които се прилагат, са ми ясни и знам как да се справя с тях. Принуден съм да взема всички предпазни мерки. Затова свалете си сега дрехите или няма да има сделка.

Тя поклати глава. Беше дошла да сключи сделка и щеше да направи всичко възможно да я осъществи, но условието, което ѝ беше поставил, я бе ужасило.

— Добре — съгласи се най-накрая тя и се запъти към банята.

— Не, госпожице Йоханингмар. Не там. Съжалявам, но трябва да мога да ви виждам — каза Кепела и потърка очи.

— Мислех, че искате да огледате само дрехите ми? — каза тя възмутена.

Кепела разхлаби вратовръзката си и разкопча ризата си.

— Зная, че има подслушвателни уредби, които могат да се залепят и за кожата, Марлене. Съжалявам, обаче или ще стане така както казвам, или няма да има сделка. — И той я изгледа от горе до долу. — Това важи и за мен, надявам се да ви подейства успокояващо. — Той свали ризата си. — Колкото по-бързо свършим тази работа, толкова по-бързо ще се заемем с истинската работа.

На Марлене ѝ дойде до гуша.

— Добре, добре.

Беше бясна. Свали сако, докато разкопчаваше блузата си, си мислеше: *Ако ме нападне, ще го ритна в слабините*. Чудеше се какво ли щеше да си помисли за белезите ѝ. Извърна се с гръб към него и продължи да се съблича. Накрая остана само по бикини и сутиен. Беше с гръб към Кепела, но знаеше, че благодарение на огледалото той можеше да я огледа от всички страни. Дочу звук от свалянето на панталоните му, но с това не се приключи — той свали и бельото си. *Господи, свали си и бельото!*

— Всичко трябва да съблечете, Марлене, и да се завъртите.

— Но това е пълен абсурд...

— Може би, но не го правя, защото нещо ей така ме е прихванало. Нямам намерение да гния петдесет години в затвора заради вашата срамежливост. Сега се обърнете и си свалете бельото.

За да свали бикините си, тя седна на леглото.

— Какво се е случило с вас? — попита я той.

— Аз... ааа... паднах по стълбите.

Кепела изсумтя.

Марлене усети как я облива вълна на ярост — беше излъгала заради Ибен Холст. Прекалено голям компромис. И докъде щеше да стигне така? Как изобщо се беше съгласила на подобно нещо? Какво правеше тук? Лицето на баща ѝ изпъкна пред нея толкова ясно, колкото сплеснатия нос на Кепела.

Кепела бърникаше из дрехите, които беше свалила от себе си, притискайки между пръстите си всеки тегел, претърсвайки всеки подгъв, застанал на един метър от нея — гол.

Марлене беше готова да се разплаче. Продължаваше да мисли за Холст, като се чудеше дали по някакъв начин не трябва да изясни на Кепела как стоят нещата между тях двамата. Кепела ѝ връщаше една по една дрехите и тя трескаво се заоблича.

— Вие ме унизихте, господин Кепела.

— Ей, чуйте, мадам! Пак ви повтарям: Рой Кепела не иска да рискува. Разбрахте ли? Извинявам се. Това е единственото, което може да се направи в този случай. Нищо друго. Приемете го като част от нашата работа.

След няколко минути двамата бяха облечени и се гледаха един друг — тя седнала на леглото, а той — на тапицирания стол. Той издърпа ръкава на спортното си яке.

— От какво се интересувате?

— Моите клиенти се интересуват от най-различни стоки. Вие какво предлагате?

Гласът ѝ беше неравен.

— Избройте ми тези най-различни стоки.

— Не е толкова просто — каза тя със снизходителен тон.

— Вижте какво. Ако искате информация за работата в базата на подводниците — имам я; ако искате да разберете всичко за сателитните връзки, базирани над Тихия океан, имам го.

— Ами за компютрите?

Кепела се усмихна. Бранденбург се оказа прав.

— Какво за компютрите?

— Интересуваме се от някои части на „Крейс“. Резервни части. Трябват ни също паролите за достъп до „Зайкорпс“.

— Зная точно къде е списъкът с тези пароли. Зная и имената на няколко служители от пропуска и ми е даден допуск трета степен за ползване на техните материали. Ако това ви върши работа?

— И срещу каква сума мога да се сдобия с тази информация?

— Петнайсет хиляди долара.

Усмихна му се снизходително.

— По-скоро очаквах сума в рамките на пет хиляди.

— Петнайсет.

Холст ѝ беше дал конкретни указания по отношение на парите — да предложи отначало малка сума само за част от предложената ѝ информация. Само за да може после да провери истинността ѝ. И да увеличава с малко на всеки етап от пазаренето.

— Какво ще кажете да ми продадете само един образец от резервните части, да кажем срещу три хиляди.

— Няма да стане. Това че искате да се доберете до готовите им части, си е ваша работа. Аз мога да ви осигуря информация направо за изобретенията им, някои данни по достъпа и връзка с хората на пропуска. Как ще успеете да я използвате, си е работа на вашите хора.

— Изчака да чуе коментара ѝ, но тъй като нищо не последва, продължи: — Марлене, нямам намерение да ви сътруднича прекалено дълго.

— Господин Кепела, знаете, че подобни сделки изискват време. Първо трябва да преценим качествата на вашата информация, едва след това можем и да бъдем упълномощени да ви платим по-голяма сума.

— А аз пак ще ви кажа — три-четири доставки най-много и съм вън от играта. Знам от опит, че така трябва да постъпя. Така че по-добре бързичко да ги прецените тези качества. Иначе съвсем ще изчезна.

Тя се замисли.

— Пет хиляди за точното местонахождение на един от складовете им — съдържание, охранителна система и разписание на смените на гардовете.

— Десет.

— Шест.

— Осем.

— Съгласна съм. — И се изправи. — Кога можете да се снабдите с информацията?

— Утре към обяд най-рано, може и вечерта. Как да се свържа с вас?

Тя даде телефонния номер на преносимия телефон на Холст, който се намираше на борда на „Добрата дама“.

— Ако не можете да ме откриете — добави тя, — потърсете Холст.

— Колкото по-малко хора се замесват в тази сделка, толкова по-добре.

— Да, но той вече е замесен.

— В каква степен?

Тя сви рамене, леко объркана.

— Нали той направи връзката между нас?

— Това трудно може да се нарече замесване.

Когато Кепела остави Марлене пред колата ѝ на паркинга, слънцето вече залязваше. После подкара отново по шосето и малко по-нататък скри доджа си между колите на дошлите да гледат мача по софтбоул.

Тя потегли след няколко минути и той я последва. Не му приличаше на човек, който би могъл да усети, че го преследват, но въпреки това караше на голяма дистанция зад нея — бяха на два светофара разстояние един от друг. Тя зави по шосе I-5, след това се насочи в южна посока, докато стигна Четиридесет и пета улица, после пое на запад, към Лийри, след което се насочи към Шилсхоул. Кепела още повече забави ход, тъй като неговата и нейната коли бяха единствените по пътя за пристанището. Тя зави и паркира, а той продължи и я подмина. По-нататък пътят се катереше нагоре и продължаваше към парка Голдън гардън.

Той спря и се извърна, наблюдавайки как стройната ѝ фигура периодически се осветяваше от сноповете светлина, хвърляни от уличните лампи. Преброи пет дока след централната постройка. Тя се

качи на четвъртата яхта отзад напред от лявата страна. След това забеляза колата долу, спряла от другата страна на улицата. Беше я забелязал още когато бяха излезли на Четиридесет и пета улица. Значи те също го бяха следили. Точно както предполагаше. Искаше да го видят. Когато беше сигурен, че са го видели, подкара в обратна посока. Не беше пил от няколко часа и главата го цепеше.

— Не бих казал, че съм замесен.

— Точно тази дума употреби той.

„Добрата дама“ се поклащаше от лекото вълнение. Разговаряха на немски.

— Прав е. Не ме замесвай, иначе може да заподозре нещо.

— Къде е телевизорът?

— Разглюбих го. Ако информацията на Кепела се окаже добра, ще скрием чиповете вътре в него.

Това беше вярно само отчасти. Беше го разглюбил и заради Марлене, която тъй като не четеше вестници, всяка вечер го пускаше, за да гледа новините. Холст смяташе скоро отново да се заеме с Бекър. И ако Бекър влезете в новините и Марлене разбере, това можеше да провали цялата операция. Той и Марлене бяха сключили сделка за операцията. Неговата задача се състоеше в това да се държи настрана от директните преговори, като се заеме с всичко останало. А той точно това и правеше.

— Разкажи ми сега подробно.

— Вече всичко ти казах. Стори ми се пиан, страшно пиан. Как изобщо може да му се вярва на такъв човек?

— Личността му просто се разпада, Марлене. Като продава информация, той всъщност върши това, което са го предупреждавали *никога* да не прави. От тая гледна точка прецени поведението му. Аз също бих се пропил на негово място.

— Не му вярвам.

— Нали обаче ще прецениш истинността на материалите му?

— Разбира се. Но той материали няма да ни даде, само информация за склада, както ти казах.

— Информацията за склада вече я имам.

— Тогава защо му я поиска?

— Трябват ми паролите за достъп и чиповете. Информацията на Кепела ще ми помогне да се сдобия с тях. Просто ще трябва да ги откраднем. Вече съм уредил как да стане това. Информацията му за персонала на пропуска е със съмнителни качества. Тъй като я предлага в пакет с другата информация обаче, ще я купим и нея. Ще ни послужи като тест. Ще получим информация, с каквато вече разполагаме, така че ще можем да направим сравнение. Ще получим и съвсем нова информация. Оттук нататък, Марлене, играта става много фина. А и Кепела може още утре да промени решението си. Може даже да се обърне срещу нас — макар че сме добре защитени тук. Ти си неговата връзка. Така че трябва да се отнесеш с него много внимателно, но от позиция на силата. Съжалявам, че те е накарал да се съблечеш, но пък това ни доказва, че е истински професионалист. Той просто взема предпазителни мерки. Когато не взема или престане да взема, това трябва да ни безпокои. Трябва да наблюдаваш за най-малката промяна в поведението му, да запомняш всичко — до най-дребния жест или дума.

— Ами ако го заснемем?

— Така ще можем и да го накараме да продължи да работи за нас, но номерът с мотела, признавам, беше много умен ход от негова страна. Трябва да помисля как да му се противопоставя.

— Това ти доставя удоволствие, нали?

Личеше в погледа му.

— Да, голямо удоволствие.

Той я изглежда внимателно. Наум си каза: *Марлене, не го разбираш, нали? Не си разбрала и защо избрахме точно теб — защото си единствено дете, защото майка ти е умряла и защото баща ти няма как да разбере къде си.*

— Поемаме твърде малко рискове, Марлене. Само така човек може да се задържи дълго в този бизнес.

— В смисъл?

— Съвсем скоро операцията ще свърши.

Тя смени темата.

— Бих искала да върнеш телевизора.

— След няколко дни... Трябва да изтърпиш.

Преносимият телефон извъня. Холст каза бързо:

— Ако е Бекър, разбери къде се намира.

Тя го изглежда въпросително и вдигна слушалката.

— За теб е — осведоми го.

След като приключи разговора, той й каза:

— Била си проследена.

— От Кепела ли?

— Да.

— Съжалявам. Оглеждах се...

— Нищо. Това е добре. Щях да се притесня, ако не те беше проследил. Искал е да разбере кои са другите в играта. Ако му е останал някакъв приятел в Бюрото, а съм сигурен, че има такъв, ще отиде при него, за да те провери.

— Мен? Какво би могъл да разбере за мен?

— До утре на обяд ще е разбрал всичко за теб. Разбира се, всичко, което ние бихме искали да разбере.

— И какво е то? — попита тя отвратена.

— Че си работила за няколко големи компании, занимаващи се с електроника. Какво ти е образованието, семейството, обичайните факти.

— И какво друго?

— Че си ходила в Иран през седемдесет и седма, в Либия през седемдесет и девета, а миналата година си пътувала из Централна Америка.

— Но това не е вярно.

— Той обаче ще го сметне за вярно. Това е най-важното в случая.

27.

Облаци плуваха в нощното небе над Манхатън, осветявани от милиони ватове светлина, струяща от улични лампи, увеселителни заведения, прозорци, автомобили... Пътниците си вееха с туристическите проспекти, които бяха раздали по каютите малко преди корабът да напусне пристанището преди час.

Шарън седеше притихнала в малката чакалня, където я беше въвел служител на митницата. Не след дълго вратата се отвори и дебелакът, който я беше затворил в тази стая, ѝ каза:

— Свободна сте. Подпишете тук, моля.

Тя се подписа на бланката и отиде да смени останалите ѝ марки за долари. След три телефонни обаждания и препускане с такси най-накрая беше потеглила за Вашингтон.

Пристигна на летище Дълес в дванадесет без петнадесет. Августовската нощ беше гореща и влажна. Посрещнаха я и я откараха в Ленгли. Не се бавиха дълго на пропуска и веднага след това изслушването ѝ започна. Проточи се цели три дни, като следобед на третия ден я качиха на една лимузина и я откараха до Сената.

Сега Шарън тъкмо кръстосваше коридора, където се намираше стаята, в която щеше да се състои съвещанието. Чувстваше се много нервна. По причини, коренящи се както в логиката, така и в политиката, нито един от директорите не беше пожелал да отиде на съвещание, което би се провело в кабинета на друг директор. Затова в края на краищата решиха то да се състои така да се каже на неутрална територия. Останалите вече от половин час бяха вътре, когато един от помощниците се показа на вратата и покани Шарън да влезе.

Каза им това, което Брайън ѝ беше поръчал да каже само на тях и на никого друго; че във ФБР има двоен агент и той вербува агенти за Фриц Вилхелм.

— Беше разбрал, че следващата му цел ще е Сиатъл. Тъй като му било обяснено, че в Сиатъл съхраняват файлове, до които нямат достъп

тукашните агенти. Брайън беше сигурен, че ще се опитат да вербуват някого от Архива.

Слушателите ѝ накратко обсъдиха чутото и наредиха на помощниците си да излязат. Най-важната информация обаче, която беше узнала Шарън — как изглежда тази къртица във ФБР — се оказа дълбоко погребана в съзнанието ѝ. И двамата директори се съгласиха, че най-важното е сега да се опитат да извлекат образа на къртицата от съзнанието на Шарън, използвайки способностите на художник от полицията, специализиран в изготвянето на портрети по описания на свидетели. Така че съвещанието бързо приключи.

Първият сеанс с художника беше насрочен за ранната вечер.

Шарън се опита да се успокои и отпусне. След час работа с плешивия и с много спокоен нрав художник, не бяха успели да се доближат макар и малко до оригинала. Челото беше сгрешено, с брадичката нищо не се беше получило, а очите бяха съвсем различни. Основният проблем се състоеше в това, че в съзнанието ѝ лицето на къртицата се смесваше с образа на високия мъж с пълните устни. Това, което беше нарисувал художникът, по-скоро се доближаваше до образа на преследвача ѝ и въпреки че тя се беше опитала максимално да се концентрира и да си припомни образа на мъжа от снимката, в съзнанието ѝ двете лица се наслаждаваха едно върху друго.

Художникът беше свикнал на подобни случаи. И още през първите няколко минути можеше да каже дали свидетелят или свидетелката бяха съхранили ясен спомен за престъпника в главата си. Тази тук съвсем явно не беше. За всичко беше несигурна. Като професионалист в работата си обаче той направи всичко възможно да не я притеснява, нито да я притиска. Най-важното в неговата работа беше търпението — изчакваше хората да си припомнят чертите на издирвания човек. Разбираше обаче, че тя нищо няма да успее да си припомни. Но пък му плащаха да седи и да си върши работата по най-добрия възможен начин и той точно това и правеше. Сега взе гума, за да изтрие горната част на главата. Рисунката заприлича на халба с мъжки образ върху нея и с отворено капаче. Скъси челото и прибави коса, после извърна статива, за да даде възможност на Шарън да погледне.

— Така приликата започва ли да се долавя?

Продължиха така още два часа. После направиха почивка, за да пият кафе. Тогава при Шарън дойде директорът.

— Разбирам, че сте малко затруднена — каза Максвел.

— Не мога да отделя двете лица. Опитвам се, но са като залепнали едно в друго. — И едва не се разплака, измъчвана от чувство на безсилие. Само това оставаше — да се разплаче пред него. — Това ми прилича на избор на парфюми. След като си помирисал няколко, вече преставаш да различаваш ароматите един от друг.

— Изобщо не искаме да ви притесняваме, Шарън. През тези няколко седмици сте преминали през какви ли не изпитания. Вие сте много способен агент. След като си починете, образът сам ще изплува съвсем ясно в съзнанието ви. Вземете си няколко дни почивка. И оставете всички мисли за предателя настрана. И в никакъв случай не бива да се разстройвате. Усещам, че сте доста притеснена за случилото се. Не е нужно толкова да се вълнувате. Не мислете, че така проваляте Управлението. Ние се гордеем с вас и това е искреното ми мнение. Когато се почувствате отпочинала, ще направим нов опит. Ако пак не стане, ще приложим друг подход. Ще видите. Аз сам ще уредя всичко.

И той я потупа по рамото, но жестът му излезе доста покровителствен. Защото беше мъж, който не възприемаше жените като равни на мъжете. Беше от друго поколение. Затова не можеше да разбере жените, които ставаха агентки.

Тя кимна, благодари му и си отиде вкъщи. Беше прав — чувстваше се изморена. Беше прав и за притесненията ѝ. Само ако можеше да си отдъхне и успокои, лицето наистина щеше съвсем ясно да се открои в съзнанието ѝ. Не бяха ѝ показвали снимки. Това само влошаваше нещата. Предположи, че ако още веднъж нищо не се получи с художника, тогава вече щяха да ѝ покажат и снимки. Докато успее да прегледа всички снимки на работещите за Управлението, щяха да минат часове, дни даже, в надежда, че ще разпознае къртицата. Страхуваше се това да не се обърка още повече. Смяташе, че ако мозъкът ѝ проработи, с художника ще има повече шанс.

Ако, ако, ако — най-често повтаряната от нея дума през последния час. Започваше да я мрази.

28.

Кепела се измъкна тихо от леглото. Роузи спеше и пуфтеше. Той отиде в кухнята, отвори бутилка „Попов“ и отпи две яки глътки направо от нея. Главата го цепеше и водката щеше да я оправи. След като имаше кого друг да обвинява, че отново е започнал да пие — в случая Холст — нямаше проблеми. Проблемите наставаха, когато започваше да се самообвинява — тогава много болеше. Дълбоко в душата си винаги беше знаел, че все някога отново ще се върне към алкохола, но тази сутрин не представляваше никаква трудност изобщо да отхвърли тази мисъл. Остави водката и се напъха в смачканите си панталони, после отвори гардероба за риза. Не успя да открие чиста и измъкна тази, която беше обличал преди два дни, надявайки се да е почиста от вчерашната. Топлината от изпитата водка бавно запълваше все по-голямо пространство в гърдите му. Пръстите му изтръпнаха, а главоболието му спадна. Той се ухили и шумно се оригна. С радост се беше освободил от измамата, която се налагаше да поддържа. Да се преструваш, че си пил, когато всъщност не си, изискваше огромно усилие. Да плакнеш устата си с водка за един бивш алкохолик беше същото като да набият проститутката само защото се е оказала травестит. Сега щеше да се познава, че е пил още по цвета на носа му.

— Ти си глупак.

— Дръж по-здраво, чуваш ли?

Джоко намести затворническата решетка и застина, докато Джей отбеляза мястото, където да пробие дупка.

— Трябваше да си останеш при мен.

— Това си е моят дом — отвърна със сериозен тон Джей. — Аз живея тук. Няма да ме уплашат. Тук са ми цветята, тук ми е гущерът Гери и изобщо никъде няма да се местя.

— И мислиш, че като си сложиш решетка, това ще те спаси?

— Когато съм тук и тази джаджа си е на мястото, никой няма да ме стигне. Чети на кутията. Всичко е изпробвано.

— А когато не си тук?

— Признавам, охранителната ми система не е идеална. Още няколко дни работа обаче и ще си запечатам апартамента така, че никой да не може да проникне в него.

— На твоє място бих си купил пушка.

— Вече си имам пушка.

— Е, това е. Нали помниш навремето...

— Да, да, помня. Един изстрел в тавана и крадецът ти изчезна като дим. — И той извърна глава към Джоко, който отмести решетката. Джей протегна ръка към дрелката. — Проблемът е, че аз не съм на твоето място. И ще го убия. Знам, че мога да го направя. Просто така, ще се паникьосам и ще му пръсна главата.

— Ами нож? Ако тогава го нямаше ножът ми?

— Бях останал с впечатление, че ти го е избил от ръката.

— Изби го. Но пък именно това отвлече вниманието му. Не можеш да го отречеш.

Джей се ухили.

— Виж какво, приятелю, ти си много по-различен от мен. Ти си от хората, които могат да оцелеят в градската джунгла. Аз съм като растенията и животните. Ти удряш барабаните, за да си изкараш хляба. Аз пиша любовни песни. Оръжията и аз просто не се погаждаме.

— Добре, тогава няма да се отделям от теб. Ще съм ти нужен.

— Няма начин.

— Сериозно ти говоря.

Джей включи дрелката и проби дълбока дупка в дървото. После отстъпи назад и прецени работата си. Джоко вдигна стоманената решетка и Джей провери дали е спазил ъгъла. После взе една от металните панти, която трябваше да придържа решетката, и се залови да я закрепва към рамката на вратата с болтове.

— Това нещо ще спре всеки, който би поискал да влезе.

Джоко погледна към прозореца и небето зад него и отбеляза:

— Ако обаче се опита да влезе през вратата.

— Ей, ей, стига. Защото ще ме подлудиш. Ще ме накараш да се барикадирам отвсякъде.

— Или да се преместиш при мен.

Приключиха с решетката след двадесет минути. Джоко излезе навън и се засили срещу вратата. Тя не помръдна. Точно както пишеше и на кутията.

Джей въртеше педалите от петнадесет минути. Пресече моста Баяр, пое по шосе Баяр и се насочи към Шилсхоул. „Златоносната жила“ имаше петнадесет предавки. Лесно можеше да вдигне и до четиридесет и пет километра в час, освен това той беше майстор в лавирането между колите. Караше приведен ниско над велосипеда, за да подобри аеродинамичността си. Беше с каска и от време на време вдигаше глава, за да се ориентира по-добре в обстановката. Дали не трябва да намали, да спре или изобщо да слезе от колелото. Натисна задната спирачка и спря на червената светлина. Хората от Баяр му се струваха по-различни от хората в старите очертания на Сиатъл. Не можеше да обясни защо. Минувачите, прекосяващи шосето, му навяваха тъга. Светна зелено и от колата зад него се разнесе звук от натиснат клаксон. Той залегна над велосипеда и завъртя педалите.

Кепела пристигна в Шилсхоул малко преди единадесет часа, подмина го и паркира в Голдън гардън. Беше се запасил с два много мощни бинокъла. Прекоси парка и спря на мястото, откъдето имаше най-добра гледка към пристанището. Сложи единия бинокъл пред очите си и след като го фокусира, видя Марлене да чисти нещо като парапет в задната част на яхтата. Платноходка, нос, кърма^[1] — само това знаеше Кепела, иначе пет пари не даваше кое как се казва. Той извади една половинлитрова бутилка, отвъртя капачката и смали съдържанието ѝ с два пръста. По дяволите, колко добре му дойде... хубаво е и отвътре да ти е топло в такъв горещ и задушен летен ден.

Кепела съзря младия, малко над тридесетте мъж да си отключва портата към дока. Не му беше дошло наум за ключ. Това малко щеше да усложни нещата. Проследи тъмнокосия мъж през бинокъла си и го видя да се приближава и да се качва на яхтата при Марлене. Тя вдигна глава да го погледне. Кепела оприличи мъжа на младия Кларк Гейбъл.

— Здравей — изрече Джей с най-любезния си възможен тон.

Тя се огледа наоколо, притиснала ръка към устата си. Очите ѝ се бяха разширили от уплаха.

— Не ми бягай — продължи той. — Знам, че вчера беше тук. Защо не ми се обади?

— Трябва да си отидеш, Джей. Веднага трябва да се махнеш.

И тя отново се огледа, като в същото време нахлупи по-ниско шапката си и се уви по-здраво с шала.

Искаше да ѝ каже за убиеца, който го беше изхвърлил през прозореца, но се изплаши да не би това да я накара да побегне и да се заключи в каютата.

— Не можем ли само да си поговорим?

— Не, не бива да се виждаме повече.

Думите сякаш сами се изплъзнаха от устата му:

— Влюбен съм в теб, Марлене. И мога да мисля само за теб.

Искаше му се да я целуне. Искаше му се да се *върне* при нея.

Тя преглътна нахлуващите сълзи.

— Не, Джей. Аз не те обичам. Не обичам теб. Виждам се с Ибен, Джей.

Тези думи ѝ се сториха най-тежки за изговаряне.

— Какво значи *виждам се*?

Лицето му се обля в червенина.

— Имам връзка с него — излъга тя и извърна глава.

— *Връзка?* — откъсна се от устата му.

На гърлото му сякаш застана буца.

— Каква връзка? — продължи да пита, преглъщайки, за да преодолее сухотата в гърлото си.

Марлене не каза нищо. Джей се извърна и напусна по най-бързия възможен начин яхтата.

Тя избухна в сълзи. О, как ѝ се искаше да го спре! Как ѝ се искаше да му каже истината! Как ѝ се искаше да се отърве от Холст и да остане с Джей.

— Джей! — извика тя.

Но той нямаше как да я чуе.

Кепела изтича до колата си, усещайки да му се завива все повече свят. Включи двигателя и потегли към Шилсхоул с намерението да разбере кои точно са в играта, а и да се опита да се сдобие с ключ за портата. Може би именно този млад мъж щеше да се окаже отговора на всичките му съмнения и въпроси. Той обаче караше велосипед, мощен велосипед и Кепела малко се смути как да постъпи в този случай. Бързо го настигна и го подмина. След няколко минути спря на бензиностанцията, намираща се на половината път към Баяр. Велосипедистът се появи много бързо. Кепела го остави да се отдалечи доста, след което отново се включи в трафика, намали скоростта, за да може да следва велосипеда на почетно разстояние. Впрочем останалите коли се движеха малко по-бързо и ги задминаваха. Така преминаха и моста Баяр.

След около двадесет минути Бекър плавно спря пред сграда, която в миналото трябва да е била фабрика, по-късно преустроена в блок за живеене. Вкара велосипеда вътре. Кепела отмина блока и тогава паркира. Изчака около минути и също влезе в сградата. Видя три пощенски кутии, на двете имаше имена, средната беше безименна. Чу скърцането на спирация асансьор. Беше от стария тип, с плъзгащи се дървени врати, които приличаха на затворнически решетки. Спрял беше на третия етаж.

Кепела отново се вгледа в пощенските кутии. Като единствен обитател на третия етаж фигурираше Дж. Бекър. Кепела се огледа — мазилката беше олющена, стълбите бяха хлътнали, лампите мъждукаха и входната врата не се заключваше. Такива жилища в обявите фигурираха като евтини апартаменти под наем.

Телефонната будка навън му даде много повече информация, тъй като на нея беше лепнат постер, на който един колоездач беше заобиколен от чудновато облечени типове. Отдолу с тлъсти букви беше написано „Ракетите“. Явно това беше обичайно място за лепене на постери, защото под него имаше дебел пласт хартия. Кепела се зачете в изброените в един от горните ъгли ангажименти през август — свиреха доста често и в доста нашумели заведения. Същата вечер щяха да свирят в бар „При Чарли“, от девет до един. Значи можеше да дойде пак към десет часа, а засега просто щеше да поразгледа наоколо. Не му се искаше да се занимава и с това, като стане тъмно, затова тръгна да обикаля блока. В далечния му край откри аварийна стълба — стара и

ръждясала, по която можеше да се стигне до третия етаж. Значи никакви проблеми. Съседната сграда не изглеждаше обитаема, така че нямаше да има свидетели на катеренето му по-късно тази вечер.

След като подкара, си помисли, че трябва да спре някъде, за да обядва. Избра един стриптийз бар на Първо авеню, поръча си сандвич със сирене, пържени картофи и една водка гимлет, която изпи веднага на един дъх. Стриптийзборката, която забавляваше в момента посетителите, беше от неговата раса и с красиви крака. Гърдите ѝ бяха невероятно големи и танцът ѝ се състоеше в това — да прикове вниманието на всички към тях, затова ги подхвърляше, люлееше, тресеше. Докъм два и половина Кепела вече беше изпразнил пет гимлета, след което се запъти към блока на Роузи, паркира в пресечката и спа два часа в колата. Бяха само двамата — той и неговият додж. Приятно и уютно.

Фреди Подпалвача обичаше високите скорости. А това, че сякаш не можеше да стои на едно място, без да мърда, дразнеше Джон Чу. Даже и когато седеше, не преставаше да се клати и шава. Беше с много бяла кожа. За Чу белите хора бяха много тъпи. Нито история имаха. Нито култура. Само войни. Китайците бяха най-развитата нация на земята.

— Сто и шейсет. Много бързо караш, Фреди.

— Само така!

И погледът му се стрелна навън. Обичаше тази работа, да удря, да стреля, да намушква. Живееше само за това и едва дочакваше нова поръчка. Беше толкова слаб, че отстрани изглеждаше сякаш коремът му беше залепнал за гърба, а зъбите му бяха занемарени като на първобитните хора. Косата му, тъмна и сплъстена, постоянно влизаше в очите му. Не можеше да задържи погледа си върху Чу повече от един удар на сърцето, очите му играеха непрестанно.

— Трябва стане точно в три сутринта — пак напомни Чу, — Фреди, точно в три.

— Бяла свиня ли ще колим, жълт паток?

— Май така излиза, Фреди.

— И кой ѝ е етажът на тая свиня?

— Трети, Фреди. Апартамент на втори празен.

— Вторият, така ли, не партера? По дяволите, търсим си белята. Ще ни надушат веднага, паток.

— Ами тогава и партер, и втори, а?

— Както ти решиш, жълт паток. Както ти решиш.

— Ще можеш?

— По дяволите. К'вото кажеш — мога да го наглася за след пет минути, мога и за след пет часа. Ако искаш и свинята да е вътре, ще ти струва повече.

— Тук само две хиляди.

— Покажи ми ги.

— Половина сега давам, друга половина — утре.

Кльощавият се захили. Чу прокара език по собствените си зъби, питайки се какво ли е да живееш със зъби като неговите — кафяви разкривени чукани, прилични на градски пейзаж на фона на вечерно небе. Фреди попита:

— К'ъв беше адресът?

— Това защо го правиш сега?

— Не си в ред, Джей, и няма защо да си го изкарваш на състава.

— Само си губим времето и си вгорчаваме живота тук. Някой изобщо да ни слуша? Погледни ги, толкова е претъпкано и всеки се налива и само гледа как да си уреди нещо за през нощта.

— Друго, друго измисли. Оправданията ти изобщо не са сериозни.

— Напротив, сериозни са!

— И аз ти говоря съвсем сериозно.

— Виж, аз също ти говоря съвсем сериозно.

— Слушай сега, Джей. Друга вечер тъкмо това би ти се струвало върховно, нали? Такава е истината. Заведението е пълно, мацките са страхотни, особено ония двете, които от десет минути само ни фиксират с погледи и се кискат. Ти просто си разстроен.

Не беше само това. Джей също си имаше своите мечти. Беше минал вече тридесетте, все още беше ерген и все така изкарваше само по петдесет долара на вечер. Продължаваше да упорства в музиката, без да се е отказал да се надява на големия удар. Беше изпуснал Лийт,

бог знае защо; беше изоставил Линда; сега Марлене пък спеше с нациста.

Джоко беше прав. Заради Марлене беше такъв. Друга вечер би се радвал на такова стълпотворение. Сингълът на четиридесет и пет оборота, който бяха издали, все още не беше пробил сред големите радиостанции, но му бяха казали, че малките доста често го пускат — така че, кой знае, все някакъв шанс имаше. В повечето случаи беше пълен с оптимизъм. Вярваше в способностите си и в силата на постоянството. Можеш да постигнеш всичко, ако имаш желание да работиш за него достатъчно упорито и достатъчно дълго. Но понякога се случваше да го обземат съмнения. Както тази вечер. Като преодолееше моментната слабост, след това съвсем съзнателно прогонваше спомена за нея, опасявайки се да не ѝ се поддаде завинаги. Знаеше, че границата между оптимизма и песимизма е много крехка; човек трябваше да се впише в реалния живот, но със своята собствена представа за това що е то реален живот, със собствените си цели и мечти, и не трябваше да позволи нещо да го отклони от тях.

Мъжът привлече вниманието му съвсем случайно. Същият, когото беше видял на видеокасетата на Холст — седеше на бара, пиеше чисто питие, а не коктейл, и доста често хвърляше поглед към самия него. Направо не можеше да повярва! Погледите им се срещнаха и Джей веднага се запъти към бара. В действителност мъжът изглеждаше по-моцнен, иначе лицето му си беше същото хлътнало лице, а носът му — огромен, и се потеше. По дяволите, колко беше претъпкано. Джей, който не беше чак толкова висок, се надигна на пръсти. Мъжът си беше отишъл, чашата му беше празна. Джей се огледа и за миг мерна мъжа в гръб — бързо си проправяше път към предния изход.

— Ей! — извика Джей.

Няколко души се извърнаха да го погледнат. Хубавичко момиче му се усмихна и се изпречи пред него.

— Извинявай — смотолеви той и я заобиколи.

— Здравсти — отвърна му тя, без да се засегне.

Мъжът, когото преследваше, отвори вратата и изчезна. Джей разблъска хората, които го делиха от вратата, и успя да я подхване, още докато се затваряше. Нощта беше необикновено топла. Мъжът тичаше към паркинга.

— Ей — подвижна му отново Джей.

И се затича към него, въпреки че в главата му се въртеше следната мисъл: *Какво правя? Какво ще му кажа?*

Мъжът се спря до една таратайка, дръпна със сила вратата, вмъкна се вътре и веднага даде назад. Джей не успя да види номера на колата, тъй като мъжът не беше включил светлините. Като стигна края на паркинга, колата изви наляво, подмина част от редицата паркирани коли, отново изви наляво и пое в посока към заведението и към изхода, продължавайки да е със загасени светлини.

— Ей, ей — провикна се пак Джей.

Таратайката напусна паркинга и се вля в трафика. Когато светлините ѝ се включиха, беше твърде далеч, за да успее Джей да разчете цифрите. И после изчезна.

Джей се спря на края на паркинга, опитвайки се да си поеме дъх.

Когато се върна в бара, групата му го чакаше на сцената. Той се провря през докосващите се едно до друго тела на посетителите и скочи върху нея. Неколцина изръкопляскаха, тъй като знаеха, че шоуто едва сега започва.

На петата песен страничните усилватели на микрофона му гръмнаха. Джей чуваше гласа си само отпред. Хвърли поглед на Джоко — той само сви рамене наред солото на ударни, над което се трудеше в момента, и продължи да удря барабаните. Такъв си беше Джоко — успяваше да върши няколко неща едновременно. Джей подхвана своя кавърверсия, доста отдалечаваща се от оригинала, на песента на Стиви Вон „Хаплива забележка“. Последният ѝ стих гласеше „Оставихме любовта ни да тръгне зле“ и Джей го изпя с чувство. Тълпата започна да се поклаща бавно в такт с песента. Изведнъж вечерта като че ли започна да се получава. И то заради вокалиста. Всяка друга вечер гръмването на усилвателите би разстроило Джей. Но не и сега. Нещо тайнствено ставаше и той самият също беше намесен. Почувства се като човек, внезапно прекрачил в света на филм от Хичкок — първо си проправя път през тълпата, за да се приближи до един мъж; после мъжът изчезва, изхвърчавайки от паркинга; най-накрая Джей остава с празни ръце. Нямаше съмнение — нещо се мътеше. Останалите от групата откликнаха на внезапно обзелото го вдъхновение. Джей

усещаше как ентусиазмът у останалите нараства със същите темпове, с които завладяваше и него. Така свиренето им ставаше страхотно — всеки усещаше и чуваше музиката на другия и най-вече на лидирация, присъединяваше се към другите и така се получаваше звук сякаш свиреха двадесет души, цяла стена от звуци, преобразуваща се в увеличащ ритъм, ясна и хубава мелодия и смайващи хармонии. Дансингът се изпълни с танцуващи. Усетили бяха какво става. Музиката се беше получила.

Първата част свърши. Джей отри потта на лицето си с ръкав и остави китарата си.

— Какво ще правим сега?

— Ще си донеса моя стереоусилвател. Мога ли да ти взема пикапа?

— Да. А може ли аз да не идвам? Струва ми се, че ще ми излезе късметът с червенокосата.

— Отивай тогава — каза Джей и Джоко се отдалечи. — Ей, Ромео! — Джоко се извърна. — Ключовете?

Нощното небе, осветено от вечерното осветление, този път не беше обсипано със звезди. По пътя Джей забеляза високо движещ се самолет. Хубаво беше. Пусна си касета със стари записи на Стиви Уондър.

Помощникът на Марк Голпин изпитваше голям респект от шефа си. Кой друг можеше да работи чак до единадесет часа? Капитана, както го наричаха, продължаваше да бъде отдаден на работата си по същия начин, както в първия ден на познанството си, и безкрайно лоялен към подчинените си.

Телекът беше пристигнал преди по-малко от час с гриф „Само за директора“. Голпин го вкара в компютъра си, за да го дешифрира. Заради навика си да скърца със зъби повечето от агентите, които не го познаваха твърде отблизо, го възприемаха като много нервен човек. Той поддържаше имиджа си на костелив орех, което всъщност отговаряше на истината. Помощникът му обаче го познаваше истински. Истинският Марк Голпин беше човек, който с гордост беше поставил цветна снимка на семейството си на централно място върху бюрото си, беше и Капитана, който предпочиташе вятър с петнадесет

възела скорост през почивните дни, за да изпробва уменията си във ветроходството. Имаше златно сърце и точно сега беше обзет от грижи за Рой Кепела.

— Смятам да те посветя в това, Бристол — каза Голпин на мъжа пред себе си. — Но да си остане между нас.

— Да, сър.

— Имам причини да подозирам, че Рой Кепела е бил накаран да изнесе поверителна информация от Бюрото. Това може да има много неприятен ефект и ако се окаже вярно, всичко друго остава на заден план и този проблем става най-важният. Ясно?

— Да, сър.

— Да ти кажа още нещо, което да си остане между нас — Рой Кепела ми е много добър приятел. Но ако е тръгнал по лош път, нищо няма да ми попречи да го намразя. Какво ще се случи обаче, ще зависи от това колко бързо ще успеем да го открием. Ще се наложи доста извънредна работа. Твоята задача ще е да провериш дневника за работа на неговия компютър и да видиш каква информация е търсил в дните около отстраняването си. Освен това избери сред агентите онези, които умеят да си държат устата добре затворена, и ги накарай да претърсят целия град за него. Изпратих Паркър и Картър на неговия адрес, но от няколко дни не е стъпвал там. Останаха да го дебнат, но не вярвам изобщо да се върне. Затова проверете навсякъде, където се играе хазарт. Знам, знам — каза той в отговор на изненадата, изписала се на лицето на помощника му. — Може да не са ни известни всички подобни заведения, така че се разтърсете по-основно. Рой предпочита картите. Поразпитайте и в охранителните фирми и сред частните детективи. Може даже да се е хванал временно да работи при тях. Предния път, когато го отстранихме, точно така беше направил. Постарайте се да получите колкото се може повече сведения, за да го намерите. Щом го откриете, веднага ми се обадете. И запомни, прати да го следят най-новите агенти. Рой познава много добре всички от нашия филиал. И ще забележи когото и да било през три улици. А на нас само това ни трябва — да загрее, че го следим. Колкото по-бързо свършим тази работа, толкова по-рано ще се върнем към нормалните си задължения. Така че нека и това стане ясно на момчетата. Извънредните смени ще продължат, докато не открием Кепела. Кажи на Уолтърс да ми донесе разписанието на смените веднага щом като ги

уточните. Разчитам да увелича работоспособността на хората си най-малко с двайсет и пет процента, а разписанието го искам до довечера.

Специален агент Бристол нито веднъж не прекъсна Голпин и грижливо си записа всички негови нареждания.

— Записа ли си всичко?

— Да, сър.

— И в по-лоши случаи от този на Кепела сме се оправяли. С него сме прекарвали заедно повече от осем години — и зад бюрата, и на маса. Значи би трябвало добре да го познаваме и да го открием бързо. Ти ставаш главен координатор на операцията.

— Да, сър.

— Ако някой предложи блестяща идея, веднага я вкарвай в употреба. Всички предложения да минават през теб, а ти ще се отчиташ директно на мен.

— Знаем ли с кого се е свързал, сър?

— Не. От Вашингтон работят точно в тази насока. Това е всичко, което знаем. Така че, Бристол, действаме напълно самостоятелно и с пълна пара. Не искаме във Вашингтон да си мислят, че само си подпираме задниците, нали?

Бристол поклати глава.

— Не, сър, но ми се струва, че разполагаме с много малко първоначална информация, върху която да стъпим. — И той се зачете в бележките си, опитвайки се по този начин да покаже колко трудна задача му беше възложена. — Заведения за хазарт и така нататък. Ще претърсим всичко основно. След като не се е връщал в апартамента си обаче, може да се окаже, че е напуснал и града. Ще отделия няколко агенти да ровят в тази посока, но нали знаете колко време ще отнеме да се проверят всички вероятни маршрути по жп гари, автогари и летища. Може да отнеме не само дни, но и седмици...

— Не искам да чувам колко трудно ще бъде, Бристол. Искам резултати. Сега ако имаш *въпроси*, ще ти отговоря, иначе...

— Слушам — отсече Бристол, завъртя се на пети и излезе.

Рой Кепела погледна към часовника зад бара, усещайки внезапно притеснение. Беше удавил четиридесет минути в пиене. Плати за трите си питиета и забърза навън. Беше възнамерявал просто да успокои

нервите си, като пийне нещо малко и набързо. Вместо това направо ги беше удавил в трите големи водки. Стигна до блока на Джей и видя прелитащия самолет. Изкачи аварийната стълба с много бавна крачка, но въпреки това, когато стигна най-горния етаж, вече се задъхваше. Лесно се справи с механизма на прозореца, използвайки джобното си ножче — мушна го между двете дървени прегради, натисна леко и отмести старомодното резе. Прозорецът се откряна на около половин метър и тогава изскърца, Кепела се промуши през отвора и скочи вътре.

Попадна на саксия и я смачка. Стаята приличаше на градина. Той натисна копчето на миниатюрното си джобно фенерче и с негова помощ си проправи път между повече от двадесетте саксии. В кухнята цареше бъркотия. На масата имаше три плика с писма, всичките адресирани до Джей Бекър. Разтършува се из чекмеджетата. Сякаш тук беше минала Армията на спасението — не можеше да се намери една вилица да си пасва с друга. Същото беше и с тенджерите и тиганите. Бекър явно предпочиташе спагети, риба и зърнени зародиши. В камерата си имаше замразени зеленчуци. И още литър и половина мляко. И опаковка с швейцарски ванилов сладолед с бадеми, наполовина изяден.

Евтиното бюро беше отрупано с книжа. Най-вече сметки. На розова хартия. Отчети, баланси. Имаше и сметки, издадени на името на „Ракетите“, както и няколко снимки на различни заведения, които Кепела беше видял на постера, но без дати върху тях. Откри и стара лула, която имаше миризмата на стар комин — явно отдавна не беше палена. След това откри и ключа, който търсеше — върху шкафа до вратата, и го сложи в джоба си. Изглежда през деня Бекър беше инсталирал затворническа решетка — доста дървени стружки бяха останали непочистени от пода. Запъти се в посока към дивана, пътом съзирайки камара мръсни дрехи върху един стол. Отвън се разнесе звук от натиснат клаксон. Върху ниската масичка имаше скъсан и празен плик от чипс, до него празна бирена кутия. Диванът беше целият на петна. Зад него се намираше библиотеката, а зад нея — неоправеното легло, чаршафите бяха чисти. Стереоредба, която изглеждаше много добре на външен вид, се мъдреше сред впечатляваща колекция от плочи. Не само голяма, но и стойностна. Снимката над леглото показваше мъж, облечен в трико, пресичащ

финална линия върху велосипед. Беше Бекър, по-млад с около десетина години. Една дузина спортни трофеи се мъдреха върху библиотеката и събираха прах — и по ветроходство, и по колоездене.

Асансьорът изскърца и спря. Кепела чу как се отваря вратата му. Учуди се, че е пропуснал да чуе кога потегля нагоре. Сигурно беше станало тъкмо когато някой натисна клаксона долу. Той бързо се запъти към прозореца, но се спря и отново се втурна към леглото, като се свря в ъгъла. Освен през годините, които беше прекарал в Бюрото, никога не беше правил подобно нещо. Сърцето му блъскаше лудо. За бога, помисли си той, направо ще се пръсне.

Вратата се отвори. Лъч светлина от мъждукащата гола крушка в антрето проникна и сред растенията. Кепела не чу вратата да се затваря. Джей я беше оставил отворена. Това беше добър знак — значи нямаше намерение да се задържа дълго. Кепела сдържа дъха си, след това бавно издиша — опитваше се да се успокои. Бекър влезе в дневната, без да пали лампата, и се запъти право към Кепела. Протегна ръка да запали лампата на нощното шкафче, но се спря...

Кепела пръв нападна. Подскочи и събори Бекър на пода. Джей изрева с все сила и успя да докопа нападателя си. Удари го и той рухна тежко долу. Джей се изправи и се отпусна върху гърба му.

— Мръсно куче — изкрещя и го заудря.

Кепела се изви и замахна с крак в тъмното, успявайки да събори Бекър отново. Умът му отново щракаше като сметачна машинка. Бързо се изправи и хукна към вратата, като пътъм събори каквото имаше върху шкафа до вратата — тъй като точно там намери търсения ключ, с тази своя маневра искаше да заблуди Джей за истинската цел на присъствието си тук. Излезе на слабо осветената стълбищна площадка и се втурна надолу, преодолявайки по няколко стъпала наведнъж.

Джей нямаше намерение да го последва. Просто седеше и наблюдаваше мъжа да тича през вратата и да изчезва. Вратът му, там където го беше застигнал ритникът, още го болеше. Той вдигна ръка и започна да разтрива мястото. Със сигурност не беше оня китайски здравеняк. Нямаше неговото мускулесто тяло — напротив, даже беше твърде мек и отпуснат. Макар да не го беше видял много добре в тъмното, но за миг му беше заприличал на мъжа с хлътналото лице. Мъжът, когото беше видял в бара. Може пък да си беше въобразил тъкмо защото образът му така ярко се беше запечатал в съзнанието му?

Дали *наистина* той беше човекът от видеокасетата? Включи всички източници на осветление в апартамента си и бързо огледа навсякъде. Нищо не липсваше. Внезапно го обзе страх и той побърза да си свърши работата, заради която беше дошъл. Ситуацията ставаше все по-сериозна. И той беше съвсем сам и изплашен.

Бързо разедини кабелите на стереоуредбата си и взе усилвателите под мишница. Запъти се към вратата и спря на прага, за да си поеме дъх — тогава и забеляза отворения прозорец. Сърцето му подскочи. Остави товара си на пода и се втурна към прозореца. Затвори го и дръпна резето. Сега забеляза и счупената саксия и смачканата папрат и усети как му става болно, болката беше по-голяма от тази, която чувстваше във врата. Направо щеше да полудее. Заклучи вратата и два пъти я провери.

Взе усилвателите под мишница и влезе в асансьора.

Съставът го очакваше на сцената.

[1] Кърма — задна част на кораб. ↑

29.

Кепела, доста поразтърсен от срещата си с Бекър, се вмъкна в първия бар, изпречил се насреща му. Глътна набързо две водки „Попов“, след това се запъти към оръжейния магазин „Бърт и Бейн“, намиращ се на самия бряг. Единствено те бяха отворени до среднощ и освен това продаваха оръжия от всякакъв калибър и вид, съществуващи на земята. В магазина имаше и щанд за направа на ключове. Само срещу седемдесет и пет цента — цена, малко по-висока от обикновено — можеше да се сдобиеш с дубликат.

Мина покрай щанда за лъкове и арбалети, щанда за облекла със защитна окраска, за армейски обуца, оказали се свръхпроизводство, както и покрай щандове витрини, в които бяха изложени най-различни пистолети и револвери. Зад тях на стената висяха пушки, от въздушни до полуавтоматични — заприличаха му на строени войници.

На ключа от Шилсхоул му беше изваден дубликат за не повече от две минути.

Вторият етап от плана му включваше и малко истинска детективска работа. На Кепела все повече му харесваше това, което върши. Предполагаше се, че истинският агент на ФБР трябва да се занимава с нещо подобно. Тя му беше съобщила телефонен номер, което или значеше, че не живее на яхтата, или че някак беше успяла да си прекара телефон там. Той спря до паркинга на Шилсхоул, взе биноклите си и влезе в близката телефонна кабина. Остави вратата отворена, за да не се задейства светлинната инсталация — иначе нямаше да може да вижда добре какво става на яхтата. Тя се отзова на третото позвъняване.

— Марлене?

— На телефона.

Харесваше акцента ѝ.

— Обажда ти се... един твой приятел. Дали не бихме могли да се срещнем тази вечер? За кратко. Извинявам се, че ти се обаждам толкова късно.

— Не спях. Къде да се срещнем?

— Където се видяхме първия път... до бара. Примерно след дваайсет минути?

Беше преценил, че ще ѝ трябват двадесет минути, за да стигне до езерото Грийн и парка край него. Предположи, че за да се приготви, щяха да ѝ трябват не по-малко от десетина минути.

— Може да закъснея с пет минути, но иначе съм съгласна. Ще се видим там.

— О, и... Марлене?

— Да?

— Надявам се, че ще ми донесеш нещичко.

— Ще опитам, Р... — за малко да го нарече Рой. — Не мога да ти обещаю сто процента заради късния час. Довиждане.

Кепела подкара доджа си по пътя, виещ се нагоре, към каменните стъпала, които водеха към парка Голдън гардън. Той с мъка се заизкачва по тях, докато стигна до най-горното, после се разположи на студения камък и сложи един от биноклите пред очите си. Насочи го към пристанището и го фокусира така, че да вижда „Добрата дама“. Лекият ветрец облъхваше на топли вълни лицето му, твърде възможно беше топлината да се дължеше на двете чаши „Попов“. Яхтите изглеждаха така красиви на светлината на пристанищните лампи, мачтите им като че пробощаха нощното небе, докъде — това показваха белите светлинни на самия им връх. На повечето от яхтите беше тъмно и спокойно, на една от тях се вихреше парти, хората се надпреварваха да вдигат наздравници и извиваха тела. Гледката на партито му причини болка. Не беше ходил на истинско парти откога? От времето преди да остави пиенето. Да се откаже беше чисто негова идея — да покаже, че може да победи изкушенията, че може да се измъкне от злото — тази мисъл го накара да изпита още по-голяма болка. Защото отново беше започнал да пие. По дяволите, *отново!* И което беше най-лошо, харесваше му да пие. Съзнаваше, че пиенето за него е цяло бедствие. Почувства се обзет от чувство за вина. Усети как гърлото му се стяга, как стомахът му се присвива и в очите му нахлуват сълзи. Започна жалостиво да подсмърча. *Вина. Болка. Сълзи.* Съзнаваше, че пиенето ще го убие. Той направо се самоубиваше —

дълго и бавно. Как беше възможно в него да съществуват сякаш двама души? Как беше възможно това — да *осъзнава* колко е вредно и пак да продължава да пие?

Не можеше да позволи обаче на чувството за вина да го погуби. Изтри бликналите сълзи и отново погледна през бинокъла. Видя я на кея, да подръпва дрехите си, да преминава през портата и да се запътва към паркинга.

Той забърза надолу по стълбите, вмъкна се в колата си и потегли надолу към Шилсхоул. Като стигна на пресечката с име Вайн Боут, се отклони и спря. След няколко минути покрай него премина Марлене със спортната си кола. Кепела изчака малко и подкара към паркинга на пристанището.

Дубликатът лесно отключи вратата към кей L. Кепела с преднамерено нехайна походка приближи „Добрата дама“, качи се на нея и се запъти право към кокпита. Не му беше дошло наум, че може да е заключено. И си беше. Включи фенерчето си и затърси ключ. Не откри нищо. Продължи да търси и тогава се сети, че в задната част също има каюта. Оказа се незаключена и той влезе вътре. Метнатите да съхнат бледосини бански от две части го накараха да се усмихне — каютата се оказа на Марлене.

Предположи, че Марлене тъкмо в този момент пристига пред грил бара „Грийн лейк“. Притихна, чувайки шум, и видя една двойка да напускат партито на кей М. И двамата се клатушкаха.

Той затършува из дрехите на Марлене, чувствайки се малко засрамен. Пипаше ги внимателно като да бяха от порцелан и щяха да се счупят. В най-долното чекмедже откри голям кожен паспорт, пъхнат в сгъваем портфейл. Отвори го и видя снимката, беше на Марлене. Написаната там фамилия беше Йенер.

Кепела й беше поискал пари. Холст ги държеше в хотела. Пътуването до центъра на града й отне петнадесет минути повече, отколкото беше предположила. Когато най-сетне се озова във фоайето на „Вашингтон плаза“ и докато чакаше Холст, откри, че нервно потропва с носа на италианската си кожена обувка по облицования с мрамор под. Беше си сложила същите шапка и шал, които да покрият лицето й. А на клепачите си беше положила силни сенки, за да

прикрие синината под едното си око. Тежкият грим я караше да изглежда доста евтино.

Холст най-сетне се появи откъм асансьора с куфарче в ръка. Той я изгледа и се почувства като победител. Беше го постигнал. Беше я пречупил. Сега му беше изцяло в ръцете. Отведе я в полутъмен ъгъл, който нямаше как да се наблюдава от регистратурата, там седнаха на един от диваните, разположени пред фалшивата камина.

Почти не разговаряха. Той ѝ каза само:

— Вземи куфара едва на тръгване. Не казвай нищо.

Тя му каза, че си иска обратно телевизора и го попита колко още ще продължава всичко това. Беше започнала да се уморява.

Непрекъснато мислеше за Джей. Неудържимото сексуално привличане, което усещаше по отношение на Джей и което възприемаше като спасително за себе си — беше смачкано от този гадняр. Имаше ли шанс някога отново да бъде с Джей?

Изправи се, взе куфарчето и излезе от хотела.

Фреди Подпалвача си носеше цялото оборудване в раницата. Кльощавото му тяло летеше по улицата като подгонено. Обичаше всичко да става бързо. Така и работеше, бързо, много бързо; беше способен да чуе и шум от падаща капка; можеше и бързо да бяга, много бързо. Специфичното му занимание го беше направило много бърз — като анимационните зайци Джак Рабит и Бъгс Бъни. Фреди обичаше Бъгс Бъни.

Провери адреса два пъти, за да не сбърка. Веднъж само беше объркал адреса, беше запалил погрешен апартамент и оня смотаняк беше отказал да му плати. Оттогава Фреди беше свикнал да проверява адресите по два пъти. Това беше. С помощта на отвертката лесно преодоля вратата на сутерена. Ехе! Колко бързо стана! Тръгна работата, тръгна! Страхотно!

Фреди предпочиташе разределите за боя или за лак, ако трябваше да действа в сутерена. Така се затрудняваше работата на следователите после. Сутерените бяха предпочитаното място за съхранение на бои, стари дрехи и вещи, както и на разределите. И ако се използват подходящ възпламенител и подходящ хронометър, тогава ставаше дяволски трудно да се докаже, че мястото е било взривено.

Разбира се, в този случай се налагаше да прояви още по-голяма изобретателност, тъй като оня жълт паток искаше да вдигне във въздуха и сутерена, и апартамента на втория етаж. Е, мъчно щеше да бъде, но не и невъзможно.

Фреди предпочиташе химията пред електрониката. Никакви електронни боклуци и тям подобни. Отначало лесно — лепваш ги някъде, обаче после — как да ги потулиш? И хронометърът? Все част от него щяха да намерят сред боклуците. Винаги носеше със себе си настенни хронометри, но рядко ги използваше. Предпочиташе възпламенителите, които изгаряха изцяло при взрива. Ето това му беше най-трудното — да направиш така, че да няма доказателства. Все това му беше повтарял неговият приятел Илмър от приюта за малолетни престъпници преди години; изгори всички доказателства, за да не оставиш следи, по които да те открият.

Фреди използваше прахан. Праханта беше за него като тамян — тъй като възприемаше нещата, които правеше, като истинско свещенодействие. Освен това използваше винаги една и съща марка — „Таканини“ от Япония. Най-добрата прахан на света. Можеше с часове да седи вкъщи и да я гледа как гори, не забравяйки да поглежда часовника си, за да засече времето, за което движещото се пламъче изминаваше определено разстояние. Нямаше насита на тази гледка. Много обичаше да гледа и как горят всякакви свещи. Използваше и два вида свещи и нещо, изобретено от самия него и наречено „Комина на Фреди“ — префасонирана кафеварка, която му позволяваше да остави запалена свещ без страх, че някой ще забележи горящия пламък. А в случаи като този — когато горенето трябваше да продължи цели три часа — щеше да използва и свещи, и прахан. Беше се запасил и от двете в големи количества.

За щастие откри това, което всеки подпалвач на негово място би искал да открие — специално място в сутерена за складиране на бои, разредители и всякакви други бояджийски препарати. За бога, помисли си той, мъкнах цели осем килограма разредител за боя и сега откривам, че можех и да не си правя труда — тука има толкова и даже повече. Трябваше да огледам мястото по-рано, обаче оня жълт паток настоя да не се показвам предварително. Влизаш и си излизаш завинаги, беше казал. Точно така щеше и да направи, да влезе и излезе — нямаше да се бави изобщо. Фреди наистина работеше много бързо.

Напълни три картонени кофи от боя с разрежител, намокри с него парцалите, които беше донесъл, и посипа с прахан цялото разстояние от кофите до камарата със стари мебели. Върху един от столовете също сложи кофа, пълна с разрежител. Праханта свързваше намокрените парцали и кофата върху стола. Фреди отвори всички кутии с боя и ги нареди в кръг около трите отворени кофи с разрежител в другия ъгъл. Заприличаха му на покрити каубойски каруци, наредени в кръг за предстоящо пренощуване. Използва литър разрежител, за да подготви още една такава система — напоени парцали и прахан, и да я свърже с няколкото стари легла, складирани точно под дървения гредоред на тавана. Фреди обичаше гледката на дърво.

Преряза една от свещите си на такова ниво, че да се гарантира горенето ѝ в продължение на два часа и четиридесет и пет минути, оставяйки ѝ достатъчно фитил, който да може да възпламени праханта. Беше маркирал със специални скобки върху праханта петминутните интервали на горене. Постави и „Комина на Фреди“ и нагласи четвъртата скобка така, че да стъпи върху крайчеца на парцалите, които първо беше напоил с разрежител. След което напусна сутерена и се запъти към апартамента на втория етаж.

Държеше в ръка отвертката готова, за да проникне там, но първо реши да натисне бравата. Вратата се отвори. Той се ухили. Обичаше нещата да стават лесно. Без шум и без суетене. Идва господин Чистача и не само ти почиства апартамента, но *очиства* и теб, ако имаш късмет да бъдеш там...

Сега го очакваше по-трудното — да нагласиш сутерена да се взриви беше лесно. Апартаментът беше опразнен. С чисти и гладки стени, под и таван — като бебешко дупе. Фреди пусна раницата си и тъкмо се готвеше да я изпразни, когато му дойде друга идея. Приблужи се до механизма за газово отопление и отвори клапана. Това съоръжение винаги се стопанисваше от собственика на жилището и най-важното сега беше, че функционира. Това го накара отново да се ухили. Фреди рядко ползваше фенерчетата — твърде рисковано беше, предпочиташе да изчака очите му да привикнат с тъмнината. Разходи се из всички стаи и провери дограмата на прозорците за теч на въздух. В единия имаше дупка и той я запълни с парцали. Фреди беше нещо като експерт по газовите инсталации. Знаеше свършено точно колко време трябваше газта да тече, за да успее да запълни дадено

пространство в достатъчно количество, за да го вдигне във въздуха. Това беше нещо, в което много добре се ориентираше, и не се нуждаеше от калкулатор, за да си направи сметките. Той само поразгледа наоколо и започна да запълва дупчиците в сивата пластмасова тръба, която свързваше регулатора със съответното устройство — в случая, с кухненската печка. Така запълни около петнадесет дупчици. Тънкото пластмасово покритие върху съединителите не само пестеше пари на газовата компания, но и улесняваше работата на Фреди. Ехе! Само петнадесет дупки. След няколко часа това място щеше да се изпълни с газ и щеше да бъде готово да се взриви всеки момент. Само му трябваше малко пламък и...

Фреди излезе от апартамента, затвори вратата и само за около две минути запълни с парцали и пролуката между долния ръб на вратата и прага. Беше напълно доволен. Всичко беше наред. После се върна отново в сутерена, погледна часовника си „Касио“ — той имаше монтирана лампичка, която се задействаше от горния десен бутон — и измести с една скобка напред времето за възпламеняване на първата купчина парцали. После запали свещта. Ако всичко беше наред, апартаментът на втория етаж щеше да се взриви малко след като избухне и заложената от него конструкция в сутерена, което за страничния наблюдател — дали изобщо щеше да има някакви странични наблюдатели в три часа посред нощ? — зачуди се той — би означавало просто, че огънят е започнал от сутерена и е обхванал и горните етажи. Юпиии! Чиста работа! Идеално! Фреди пхна свещта в „Комина на Фреди“, седна и оправи ръкавите си, които беше навил нагоре, преди да започне работа. Имаше навик, след като свърши, да огледа всичко още веднъж, независимо че веднага му се искаше да се метне в колата и да я подкара с пълна газ.

Кепела си преписа всичко важно — номера на паспорта ѝ, датата и мястото на раждане, имената ѝ, страните, които беше посетила и през кои години. След което сложи молива в джоба си, извади фенерчето от устата си и се изкачи на палубата.

Така беше доволен от себе си, че реши да се отбие за едно питие, преди отново да се опита да се свърже с Марлене. Само едно питие.

Избра първото що-годе прилично изглеждащо заведение. Наричаше се „Ъгълът на Оскар“. Вътре беше мрачно и задимено — тъкмо както на Рой Кепела му харесваше. И посетителите му бяха само мъже. В дъното имаше и включен телевизор, по който тъкмо сега даваха мача между „Сийхоукс“ и „Хюстън Ойлърс“. „Сийхоукс“ водеха в резултата.

Барманът, един от ония вечно усмихнати човешки екземпляри, попита Кепела дали не иска още едно питие. Кепела се включи в играта и каза:

— Ами, защо пък не?

Беше минал почти час, когато отново погледна часовника си.

„Ракетите“ свиреха страхотно; цялата тълпа се подрусваше, потропваше и пляскаше в ритъма на музиката. Джей се изви назад и се загледа в крехката блондинка, която беше изскочила на сцената от страната на бас барабаните на Джоко, след като Джими беше приключил със солото си на китара, изпълнено с извивки и звуци, подобни на издаваните от духов инструмент. Без да обръща внимание на подвикванията, Джей прекоси сцената, за да поздрави като ръководител на състава соло китариста Джими.

В този момент електрическата инсталация гръмна и заведението потъна в тъмнина.

Подобно нещо се случваше вече за трети път през седмицата. Няколко гласа изразиха недоволството си. А от състава тъкмо бяха запели в многогласен вокал, когато техниката спря. Само барабаните и духовите инструменти още известно време звучаха, преди и тези музиканти да разберат какво се е случило. Лампите от аварийното осветление една след друга се задействаха, а Джей се провикна:

— Изглежда сме стопили инсталацията. Само след минута отново ще бъдем с вас.

Голяма част от публиката избухна в смях — повечето от нервно напрежение, помисли си Джей. Хората не обичат да стоят на тъмно, освен ако не са решили да правят любов. Някой дойде отвън и се провикна:

— В целия район е тъмно. Голяма част от града също е на тъмно. Ръкопляскания и смях.

Управителят, който беше застанал пред вратата, водеща към вътрешните помещения, забеляза, че много хора се насочват към изхода и като знаеше, че подобно раздвижване можеше да предизвика масово напускане, се провикна:

— Още по едно за всички! За сметка на заведението!

Барманът го изгледа смутен — управителят не се славеше с щедрост. Тълпата се устреми към двата бара. По заповед на управителя сервитьорките поставиха допълнителни свещи върху всяка маса и публиката изпадна в едно от ония настроения, характеризиращи се с израза „ще бъдем заедно до края, пък каквото ще да става“. Джей не беше от хората, които биха се поддали на паниката и не биха знаели какво да правят. Каза на Джоко да слезе от барабаните и да каже на Букс да извади акордеона, който използваша за някои песни. И сам се запъти зад кулисите, за да си вземе акустичната китара. Когато отново се върна на сцената, там го чакаше Джими, подготвил си и стол. Джей му подаде китарата и се извърна към мъжете с духовите инструменти, Букс и Джоко, и им каза:

— Продължаваме с „По пътя“.

Роб, бас китаристът, остави китарата си и се нареди до Джей — тъй като нямаше да има усилватели, щеше да се наложи и двамата да пеят. Джоко отброи на глас няколко такта и те засвириха и запяха.

Сега заведението беше изцяло в тяхна власт. Публиката избухна в ръкопляскания, впечатлена от желанието на състава да продължи с музиката. Само след секунди дансингът отново се изпълни с танцуващи. Джей хвърли поглед назад към Джоко, който му кимна в отговор, като цигарата между устните му подскочи. Кимването трябваше да означава следното: „Голяма работа си, Джей!“. Джими също му хвърли поглед, усмихна се и присъедини гласа си към тяхното пеене. „По-нататък по пътя ще ме придружиш...“ пееха те. Джими беше направил такъв аранжиринг на основната мелодия, че беше превърнал песента в едно от онези парчета, от които те побиваха тръпки. Защото и думите си ги биваше.

Ето заради такива моменти всъщност живееше, помисли си Джей. И те нямаха нищо общо с мечтите му за големите пари и големия удар. А да си признае, много се плашеше от това как щяха да се развият нещата след този голям удар. Харесваше му публиката да се тълпи около тях, откликвайки на музиката им, харесваше му да кара

хората да забравят всекидневните си грижи, харесваше му да вижда блесналите им лица. Харесваше му именно възможността да ги пренесе за три-четири часа в света на фантазиите и мечтите, където понятието за време изобщо не съществуваше, където имаше само музика и добро настроение. И хубави момичета.

Той отметна глава и се засмя посред песента. Ето за това живееше. За такива моменти. Ето това беше.

30.

Когато Кепела й телефонира, прекъсването на тока вече беше преодоляно и навсякъде светеше. Марлене се беше отказала да го чака и се беше върнала на яхтата. Преносимият телефон иззвъня.

— Ало?

— Мисля, че някой ме следеше и не ми се искаше да го изведа до теб. Да опитаме отново? — предложи той.

— Къде?

— По твой избор. Къде се намираш сега?

Тя си помисли: „Нали ме проследи предния път? Така че знаеш много добре къде съм“. Но подхвана играта.

— Да се срещнем в „Приятели на джаза“, зад Университетския квартал.

— След петнайсет минути?

— Ще бъде отворено още четиридесет минути, така че...

— Ще побързам — увери я той.

— Значи ще се видим там. И... а... уредих това, което ми поиска.

Тъй като не вярваше, че би могъл с точност да запомни какъв файл къде беше оставил на съхранение, Кепела беше направил нещо като инвентарен списък, който беше пхнал в плик, а него — в куфарче, което беше оставил на гардероб в хотел „Пасифик Риджънси“. Неговата връзка с ключове се състоеше от три ключа — единият за колата, вторият за апартамента и третият за наета кутия за съхранение на багаж. В нея имаше малка чантичка, пълна с ключове, всеки от които отключваше различен тайник. Постарал се беше да го организира по най-сложния възможен начин, за да не може да бъде проследен. Никой план не можеше да бъде съвършен, но той и Бранденбърг се бяха споразумели, че трябва да се измисли система, която е сложна, но не и заплетена. Информацията с най-висока степен на секретност беше пръснал в трезори из целия град. Не толкова секретните материали, някои записани на дискети, някои на хартия,

беше оставил на съхранение в багажни отделения по жп гари и автогари.

Кепела спря пред „Риджънси“ и изчете списъка си, за да разбере къде е оставил отпечатаната на принтера информация за резервните компютърни части. Оказа се, че я е оставил в друго куфарче, дадено на гардероб само през няколко номера. Бранденбург беше предположил, че тези части най-вече биха могли да ги заинтересуват, така че Кепела беше пхнал разпечатките на тази тема в отделен плик. Лошото беше, че тази информация не беше с кой знае каква техническа сложност и лесно можеше да стане публично достояние. Няколко часа в библиотеката, внимателно сравняване на публикациите в различни технически списания, след това няколко часа обикаляне из магазините на фирмите, предлагащи части за компютри, и който и да е средно интелигентен човек с технически познания — ако в крайна сметка, така да се каже, събереше две и две — щеше да се окаже, че притежава същата информация, която той щеше да предава на Марлене уж като страшно секретна. Следователно това просто щеше да бъде тест дали да му се доверят, съобрази Кепела. Те — Вилхелм чрез Холст и чрез Марлене Йенер — искаха да видят какво ще им донесе Кепела. А и подозираше, че вече разполагаха с повечето информация, която му поискаха. Просто му бяха заложили стръв, надявайки се на богат улов.

„Приятели на джаза“ беше с висок таван, боядисан в черно, за да скрие водопроводите и да подчертае още повече сценичното осветление. Върху малките масички имаше сини карирани покривки, а около тях — камара от дървени столове. Сцената представляваше подиум, разположен пред срещуположната на вратата стена. Барплотът се простираше по цялата стена на една от другите стени.

Кепела плати два долара вход, направи знак на бармана и бързо се сдоби с една доза „Попов“. След като изпразни чашата, посочи с жест да му я напълнят отново. След като изпразни и нея, се облегна на бара и — усещайки как топлината се разлива по тялото му — се огледа за Марлене. Не я откри зад никоя от масите, но забеляза дълбока ниша вляво от сцената. Затътри се натам, проправяйки си път през насъбралата се да слуша публика — лицата на всички бяха придобили едно и също сериозно и съсредоточено изражение посред едно соло на бас китара. Музикантът страшно си го биваше. След като приключи, го

наградиха с бурни ръкопляскания и тогава дойде ред на барабаниста. Кепела никога не беше харесвал солата на барабани.

Видя я да седи в дъното на нишата, от най-близката заета маса я деляха няколко празни. Докато вървеше към нея, Кепела си помисли колко красива изглежда на оскъдното осветление. Тя го забеляза и веднага му се усмихна. Беше и приветлива. Сигурно го беше намразила, че я беше накарал да се разсъблече, но нали трябваше да постъпва така, както биха очаквали от *този* Рой Кепела, за който се представяше пред тях, да се държи. Той седна и положи куфарчето си до нейното. Сервитьорката се появи веднага и Кепела ѝ поръча водка гимлет. Марлене си поръча бяло вино.

След като сервитьорката се отдалечи, Марлене попита:

— Значи те следиха?

— Така мисля. Трябва да бъда колкото се може по-внимателен.

Тя погледна към куфарчето си.

— Сега ти давам половината. Другата половина, след като преценим информацията. Как да те намеря?

— Аз ще ти се обадя. Например утре?

— Добре. Интересувам се и от друга информация.

Той вдигна ръка, за да я възпре да говори, побутна една от салфетките към нея и ѝ подаде химикал.

— Заповядай — каза.

Написа го бавно и четливо, така както го правеха европейците. След като приближи салфетката до очите си, Кепела прочете: „Разгръщане на зелените лазерни комуникации“.

Известно му беше, че така наречените зелени лазери, последна дума на лазерната технология, щяха в съвсем скоро време да позволят на Пентагона да се свързва с всяка американска ядрена подводница на каквато и дълбочина да се намираше. Проучвания в тази насока се правеха от дълго време насам. Ако някой искаше системата за ядрено възпиране да стане изцяло ефективна, трябваше да се разгърнат зелените лазерни комуникации. От флота доста се бяха уплашили, че тази технология е попаднала в ръцете на съветските тайни служби, още когато се разкри предателството на семейство Уокър, но по-късно с облекчение бяха узнали, че нищо подобно не се бе случило — Уокърови просто не притежаваха право на допуск до тази технология. Според последните изчисления, които бяха направени и публично

достояние, се очакваше зелените лазери да влязат в действие в края на осемдесетте години. Посветените — като Рой Кепела, знаеха повече подробности. Въпросът, който за първи път беше повдигнат в публикациите в техническите списания — и без съмнение въртящ се и в главите на противниковите разузнавачи — беше към какъв вид разгръщане ще се насочат от флота — към наземно или сателитно. На Кепела отговорът на този въпрос му беше добре известен. Въпросът, стоящ пред него, беше друг — до каква степен можеше да издаде тайната? Можеше ли да си позволи риска да им предаде подобна информация?

— За кого работиш? — попита.

— Какво? — заекна тя.

— За кого вършиш всичко това?

— Това да не е някаква шега?

— Виж какво, Марлене. Ето как аз виждам играта отсега нататък.

Срещу всичко, което ви дам, няма да искам само пари, но и известна информация. Ако открия, че е невярна, повече от мен нищо няма да получите.

Тези негови думи нямаха нищо общо с уговореното с Бранденбърг. Това беше чиста импровизация на Рой Кепела. Пияница или не, но той, Рой Кепела, беше патриот. Беше служил на страната си повече от двадесет и една години — но ако трябваше да предаде подобна информация на Вилхелм, независимо какви заповеди му бяха дадени, трябваше да знае съвсем точно в чии ръце щеше да отиде. В случай че хората на Бранденбърг не успеяха да хванат Вилхелм, също като ония от ФБР, които се бяха провалили да го сторят в Монреал, Кепела щеше да разполага с много важна информация и може би даже следа, която да го отведе където трябва.

Напитките пристигнаха. Кепела и Марлене се гледаха втренчено, но ако сервитьорката беше наблюдателна, щеше веднага да разбере, че взаимоотношенията им в никакъв случай не можеха да се нарекат любовни.

— Това е невъзможно.

— Марлене, чуй ме сега. — Той погълна наведнъж половината от гимлета. — Дълги години работих за Бюрото. И притежавам това, на което казват шесто чувство. Независимо какво ще ми кажеш, знай със сигурност, че си била принудително въввлечена в тази операция. —

Бранденбърг беше изказал предположение, че повечето от участниците във веригата за прехвърляне на информацията зад граница сигурно просто бяха експерти в определени сфери на техниката, но нямаха нищо общо с мрежата от контрабандисти и шпиони на Вилхелм. И много често след като свършеха работата, тези експерти просто биваха ликвидирани. — Само не клати глава. *Зная го.*

— Нямам достатъчно информация, за да мога да ти помогна.

— Остави ме аз да преценя.

Беше съвсем сигурен, че ще му се довери — изглеждаше като човек, който само чака да излее притесненията си. Дланите му се изпотиха. По дяволите, помисли си той, ама че съм експедитивен... това направо е невероятно. Очите ѝ бяха като изцъклени, а ръцете си беше сложила в скута си, надявайки се по такъв начин той да не забележи, че треперят.

— С какво те държат?

— Не, не мога да говоря за това. Моля...

— Добре. Помисли си обаче. Върша тази работа, защото няма как иначе, Марлене. Също както и ти. *Няма как.* Работих им като магаре, а ме насадиха на тази работа. Цял живот няма да могат да ми се издължат. Все още имам приятели там, Марлене. Няма как да работиш двайсет и една години и да не се сдобиеш с приятели. Когато всичко това приключи — сигурно скоро — вероятно ще трябва да напусна страната. И ще се скрия. Обаче какво ще стане с теб, Марлене? Приятелите ми могат да помогнат и на теб. Да ти осигурят защита. Но ще ти поискат нещо срещу това. Ти на мене, аз на тебе, нали разбираш? Трябва да имам нещо, което да им предложа. Затова си помисли много внимателно.

Без да каже и дума, тя взе неговия куфар и се отдалечи от масата.

— Да не провалиш нещо, Марлене — извика той след нея.

Тя спря и го погледна през рамо. Отвори уста, но думи оттам не излязоха. Чувстваше се така самотна. Най-добре се беше чувствала, когато беше с Джей, но с Джей всичко беше свършено. И сега беше отново сама. Неочаквано още един човек се беше опитал да се приближи до нея — и то този, с когото трябваше да осъществи сделката. Едва се беше удържала да не му каже всичко, а то не беше чак толкова много. Страшно се нуждаеше от приятел.

Кепела си купи половин литър „Попов“ от бара на Четиридесет и седма улица. Почти една година беше минала, откакто беше купувал водка оттук, мъжът зад барплота се държа с него сякаш е било миналата седмица. Пъхна бутилката в жабката и подкара бавно към апартамента на Бекър, за да остави ключа, който беше взел оттам по-рано същата вечер. Колкото по-рано го върне, толкова по-добре. Лампите светеха, а точно пред входа беше паркиран сравнително нов пикап. Той подмина блока и паркира на място, откъдето се разкриваше добра гледка към светещите прозорци на третия етаж.

— Изобщо не ми върви с жените.

— Не е вярно.

— Никога не ми е вървяло с жените.

— Това са глупости. Изглеждаш страхотно. Всички си падат по теб.

— Слушай какво ще ти кажа, Джоко. Винаги имам усещането, че жените ме възприемат като отвратителен егоист.

— И аз така мисля за себе си. Но не позволявам на тази мисъл да ми се върти из главата повече от една минута. Просто като видя някое хубаво самотно момиче, си казвам, че може би й трябва точно моята не толкова интересна компания.

Джей отвърна:

— Но ние сме съвсем различни. Ти просто ги търсиш само заради секса. А аз се плаша от това. Аз търся романтичното или даже предизвикателството. Истината е, че жените знаят как да се отнесат към сексуалните желания. Знаят как да кажат „не“ или „да“. Четат книжки за езика на тялото и или започват да примигват, или си кръстосват краката. А като им се предлага романтика, те просто не знаят как да реагират. И започват да си мислят, че съм странен. Не могат да разберат, че не съм с тях само заради хубавите им дрехи. Трябваше да се родя поне сто години назад.

— Прав си. Различни сме. — Джоко за миг замълча. — Проблемът е, че на жените винаги им е било казвано да търсят *сериозна* връзка. Това е означавало едно — да внимават, че мъжете само търсят как да си свалят гащите. С годините обаче първоначалното послание се е изгубило. И в резултат сега всеки иска да свали гащите

на другия. Никой вече не иска нещо чак толкова сериозно. Затова им се струваш малко странен. Ти пишеш песни за жените си, даже говориш и за котките им в тези песни; водиш ги по музеи, организираш им романтични вечери — обаче като дойде време за целувката, и се разсейваш. Нали сам ми го каза? Така ти се замайва главата от любов, че съвсем оглупяваш и не можеш да разбереш нито от намек, нито от директно казана дума. *Вярвай* повече в себе си. Пред очите ми започна и приключи с три много сериозни връзки. И в трите момичетата бяха по влюбените, не ти.

— Ето така винаги преиначаваш смисъла на думите ми. Чудя ти се как успяваш да го правиш?

— Е, много ти благодаря. — И Джоко си запали цигара, но Джей изобщо не протестира. — Всички се влюбват в теб. Ти обаче защо нямаш очи да го видиш?

— Не е вярно.

— Ето, виждаш ли? Пак не вярваш. Вярно е. Направо ти завиждам. И аз си намирам по някое гадже от време на време, обаче на теб винаги ти се падат най-хубавите. Ти си много чувствителен. А чувствителни мъже не останаха много на света. Повечето са от типа рекламен модел на „Марлборо“, който пие бира „Милър“ и шофира камион.

Джей се засмя.

— Обаче с Марлене се срещнахме по работа, а не на концерт. И тя изобщо не гледа на мен по този начин.

— Глупости — отвърна Джоко и се захили. — На лицето ти просто е написано и не може да се изтрие: „Аз съм интелигентен, хубав и чувствителен, момичета, пазете се“. Проблемът ти е, че се оказваш много по-силен, отколкото хората биха очаквали за теб. Вродената ти скромност обаче просто не може това да го приеме. Колкото по-бързо го осъзнаеш, толкова по-добре за самия теб.

— Аз избягах от нея.

— Защото имаш навика да се давиш, преди още да си опитал водата.

— И какво трябва да значи това?

— Това значи, че когато нещо или някой ти харесва, се впускаш стремглаво след него. И още значи, че ако бях на твое място, щях да си наема частен детектив.

— Ти си се разтревожил. Направо съм трогнат.

— Сериозно ти говоря.

— Джоко, ти никога не си говорил сериозно. Защото си евреин с елегантна външност, елегантни маниери, много пари и много свободно време. Е, как да се получи при това положение нещо сериозно?

— Не аз поисках този разговор.

— Добре, добре. Аз обаче, за разлика от теб, съм затынал до гуша, нямам нищо на влог, а съм задлъжнял на целия град и това ме побърква.

— Можеш да вземеш от мен назаем. За мен няма значение колко.

— Не.

— Колко всъщност имаш?

— Две или три стотарки.

Джоко се прозя.

— Аз по-добре да си тръгвам.

— Нали току-що дойде?

— Дойдох преди един нас. Стана много късно. Освен това съм като пребит. Защо не дойдеш и ти с мен? Ще спиш у нас. Така ще е по-безопасно.

— Не, не. Все пак, благодаря.

— Хайде стига.

— Какво стана с оная червенокосата?

— Взех ѝ номера. — Поколеба се за миг, но отново настоя на предложението си. — У нас има цяла бутилка уиски.

— Не, не, благодаря.

— И да не хукнеш сега към нея. Не бъди чак толкова глупав.

— Няма — отвърна Джей и сви рамене.

— Ако си промениш решението... — И Джоко се изправи. — Ще ме намериш да си пийвам уиски и да си мечтая за цял полк червенокоси мадами.

— Да не нацапаш дивана.

— Много смешно.

Джоко дръпна вратата и я затвори след себе си.

Джей се заслуша как трополи по стълбите — Джоко никога не се возеше с асансьор. После извади един бележник и се замисли за богаташкото парти на „Ослепителната дама“. Силната светлина на крушката започна да го дразни. Той я изключи и отново се излегна на

дивана. Светлината на уличните лампи му беше напълно достатъчна, за да вижда какво пише. Единственият приятел, който никога не му беше изневерявал, беше музиката. Ръката му сама започна да пише:

*Видях те с дългата ти рокля
— надигаш чаша от кристал.
Отпиваш глътка бяло вино
и мислиш — всичко е наред.*

*Нещо липсва...
Целувките, нали?
Хайде, кажи, че съм само лъжец,
но всъщност кой съм, ти не знаеш
— аз съм Богът на Желанието.*

*Тази нощ
аз съм Богът на Желанието.*

*Тъмни очила Рей Бан,
загар, кокосов лосион.
Приключения, от теб непреживени,
но винаги бленувани.
Ти му говориш, той ти отговаря,
но всъщност никой никого не чува.
А аз не забравям, не, не забравям,
знам какво ти липсва...*

Тази нощ аз съм Богът на Желанието.

Докато пишеше, в главата му се появи и мелодията, ритъмът ѝ беше много добър. Изтананика я на глас няколко пъти и после се зае с последния куплет, мислейки си за Марлене.

*Можеш да мигаш с клепачи,
можеш да свеждаш глава,*

*но аз разбирам много добре.
Това може и да излъже друг някой,
мила,
но не и мен.*

*Защото тази нощ
аз съм Богът на Желанието.*

Този куплет промени плановите му за вечерта — трябваше да я види на всяка цена.
Още сега.

Кепела видя някакъв млад мъж да подкарва пикапа, а след минута светлината на третия етаж угасна. Кепела си помисли, че Бекър се е приготвил да спи. Тъкмо време да върне взетия назаем ключ. Един мъж с брада, облечен с фланелка и долнище на анцуг, целият изпотен, изтича покрай него. На Кепела му се стори странно някой да си прави сутрешната тренировка толкова рано — нямаше още три часът! Всякакви ги има.

Всъщност още няколко минути и щеше да стане точно три — Кепела почти беше преполовил половинлитровата бутилка „Попов“ и отпи още няколко глътки, изчаквайки още малко Бекър да заспи дълбоко. Не му се искаше отново да го изненада в тъмното. Измъкна се безшумно от взетата под наем кола и реши отначало да обиколи блока, просто за да провери дали всичко е наред. Обиколката му отне около пет минути, като без да усети, беше подминал Фреди, слял се с тъмнината във входа.

Кепела пое по външната стълба към апартамента на Джей. Възнамеряваше да пусне ключа през полуотворения прозорец. Едва ли ако Джей го откриеше паднал на пода, това щеше да го изпълни с подозрения. Когато коленичеше пред вратата на апартамента му, той чу шум от работещ душ. Хайде де — първо оня, дето се беше разтичал в три без петнайсет, сега и това момче — да се къпе в три часа посред нощ! Той пхна ключа в пролуката и го побутна с помощта на сгънат на четири долар. После тихо се спусна по стълбите долу.

Докато пресичаше улицата, за да стигне до колата си, забеляза някакъв кльощав тип във входа. Изобщо не му се искаше да го нападат в три часа сутринта и ускори крачка.

Тогава избухна пожарът и за секунди се разрасна. Едва беше изминал няколко метра, когато се извърна и видя как от задната страна на блока изскачат пламъци. „Бекър!“, помисли си веднага той, не можейки да откъсне очи от разрастващия се пожар. Какво да прави? Ако позволи Бекър да загине, как после щеше да продължи да живее? Трябваше да се действа. Бързо!

Беше му останал достатъчно разум в главата, за да не се втурне по вътрешното стълбище, макар докато тичаше, да успя да забележи, че пожарът не беше обхванал входа. Когато започна да се катери по аварийната стълба, вече се задъхваше. Преодоля първата площадка. От нея се откриваше по-добра гледка, от която ставаше ясно, че не след дълго цялата сграда ще бъде обхваната от пламъци. Втурна се нагоре и продължи тичешком. От челото му започна да се стича пот. Усещаше как водката се бунтува във вените му. Зави му се свят. Това го накара да спре. Погледна надолу, от което му се зави още по-силно свят, затова завъртя бавно глава, за да може да погледне нагоре и да продължи. За миг му мина мисълта, че така вървеше и животът му — на границата между долу и горе.

Джей изми дима от цигарите, който се всмукваше от порите му всяка вечер, когато свиреха. Облече си изпраните вчера и изсъхнали джинси, чисти чорапи и маратонките, с които караше колело. Едва тогава забеляза падналия ключ за портата в Шилсхоул. Кога ли пък беше паднал? Тъкмо се беше заловил да си закопчава хавайската блуза, когато подуши, че нещо дими. След това забеляза и тънката струйка, напиреща през процепа между долния ръб на входната врата и прага. *Дим?!* Вдигна ключа и изтича до телефона. Никакъв сигнал. Беше като мъртъв. Какъвто щеше да бъде и той, ако не предприемеше веднага нещо. Изтича към поправения терариум на гуцера и затърси Гери опипом. В това време стъклото на единия от прозорците се строши и парчетата изпопадаха с трясък по пода. Джей пусна Гери и се притаи зад саксиите.

— Момче — извика дрезгав глас. — Цялата сграда е в пламъци. Бекър?

Джей се изправи и се провикна:

— *Кой е тук?*

От мястото, където се намираше, виждаше само половината лице на човека, който го беше повикал по име, осветено от пламъците. Хлътнало лице и топчест нос. *Той беше!* Нямаше никакво съмнение. Същият човек. Който веднъж вече се беше вмъквал в апартамента му. Мъжът от видеокасетата, когото китаецът беше нарекъл Рой.

— *Какво искаш?*

Кепела подаде глава през образувалата се дупка в стъклото на прозореца.

— Има пожар!

Стаята бързо се изпълваше с дим. Джей включи осветлението. Почти нищо не се виждаше.

— Гери! — извика той отчаян. — Гери!

Пламъците обхващаха все по-голяма площ. Кепела изкрещя:

— Момче, вразуми се. Махай се оттук. Веднага!

Джей се паникьоса. Открехна затворническата решетка, промуши се и натисна вратата.

— Не, момче. Не изглупявай...

Димът беше станал много гъст. Пламъците все още не бяха стигнали третия етаж. Но в прозорчето на асансьорната клетка се виждаха оранжевите им отблясъци. Джей сграбчи „Златоносната жила“, сложи го на рамо и гмурвайки се в дима, побягна по стълбите.

Кепела направи същото по аварийната стълба. Глупаво момче. Сградата гореше като цигарена хартия.

Джей стигна долу, но като отваряше външната врата, се сети за Креймърови. Изтърча по коридора и заудря вратата на апартамента им. Никой не се отзова. Бяха заминали някъде за отпуска, спомни си той. Отново се затича към изхода. Откъм асансьора се носеше гъст дим. Джей се огледа наоколо за последен път. Още щом излезе на улицата, нарамил „Златоносната жила“, видя същия мъж, който му беше извикал, да тича по пътя нагоре. Извика му, но мъжът изобщо не реагира и продължи да тича. Джей се метна на „Златоносната жила“ и натисна с все сила педалите. Мъжът се вмъкна в една кола и тръшна вратата след себе си.

Джей не беше изминал твърде голямо разстояние, когато чу взрив и видя апартаментът под неговия да избухва в пламъци. Това му подежда като шок и го накара да спре. Загледан в пламъците си мислеше — *вече нямам дом*. Усещаше дясното си рамо протрито от рамката на велосипеда, но това нямаше да му попречи да го кара. В края на уличката, на която се намираше блокът му, имаше противопожарно устройство. Той счупи стъклото и го задейства.

После се залови да преследва колата на Рой. Приведе глава, превключи на по-висока предавка и започна да намалява метър по метър разстоянието между велосипеда и колата. Вече ги делиха само около двеста метра, но Джей продължаваше все така да натиска силно педалите — главата приведена, за да придобие аеродинамична стойка, а и за да не бъде разпознат. Колата изви надясно. И Джей изви надясно. Колата зави наляво. Джей също зави наляво. Колата усили скоростта. Джей веднага превключи на по-висока скорост. Така и се движеха известно време — като привързани един към друг с невидимо въже. Докато се наложи да спрат на червена светлина. Джей натисна рязко спирачки, изви предното колело и се качи върху тротоара, за да не даде възможност на шофьора да го забележи в огледалото за обратно виждане. Спря се и се загледа през страничното стъкло на колата — видя как човекът вътре надига половинлитрова бутилка и отпива. Кой, по дяволите, беше този мъж?

След като подмина четири пресечки, колата пое по отбивката за Сидар, точно до Броуд, и спря. Джей продължи напред и докато я отминаваше, извърна глава, за да види номера. Апартаментът на Джоко беше през три пресечки. Изчака да види къде ще се появи светлина — в прозореца на първия етаж. Това го накара да си спомни за собствения си апартамент — какъвто вече нямаше. Всичко беше изгоряло. И никога нямаше да го види отново — тази мисъл предизвика дълбока въздишка. Само това — никакви два реда сълзи и три реда сополи — само дълбока въздишка.

Изгоря. Изчезна. Всичко. Завинаги.

31.

Джоко донесе чаша с чай, наля на себе си уиски и се отпусна в пружинения фотьойл, точно срещу приятеля си, който се беше увил в едно одеяло.

— Оставих Гери там.

— И много други неща остави там — прекъсна го Джоко. — Имаше ли друг избор? А, можеш ли да ми отговориш на този въпрос?

Бекър направи опит да се усмихне.

— Все едно чувам баща ти.

Този път беше ред на Джоко да се усмихне.

Джей продължи:

— Знаеш ли, като намерих видеокасетата, си помислих — колко *вълнуващо*! Наистина, даже ми беше забавно. Но не за дълго. — Направи опит да се разсмее. — Не съм сигурен какво правеше оня човек отвън на стълбата — да ме спаси ли искаше, или да ме убие, обаче на тази история трябва да се сложи край.

— Ще трябва да си поговориш с ченгетата. Още сега можеш да отидеш в полицията.

— Е, сега вече може и да ме чуят. Ами ако пак ми кажат, че не могат нищо да направят?

— Все трябва да има *нещо*, което могат да направят.

— Ами ако няма?

— Тогава ще ти платя дълговете и ще те натоваря на някой самолет, който да те отведе далеч оттук, докато всичко това — един господ знае какво е то — свърши. Отдавна трябваше да го направим.

— Ако им съобща за касетите, може и да ме вземат на сериозно.

— Изобщо не си го мисли...

— Така обаче и Марлене ще се окаже замесена. Първо трябва да измисля как да я измъкна.

— Първо трябва да измислиш как *себе си* да измъкнеш.

— Направо ми се повръща, като ми говориш така! Кога съм мислил първо за себе си, а не за другите? *Страх ме е* за нея, по

дяволите!

— Няма нужда точно сега да се пишеш чак толкова праведен.

— Какво ще стане, ако отида да взема касетата, накарам Марлене да се махне от „Добрата дама“ и кажа на Холст да ни остави на мира? Какво може да ми направи, по дяволите?

— Да те убие.

— Съвсем сериозно ти говоря. Ще оставя касетата при някой адвокат... в случай на смърт и така нататък...

— Прекалил си с криминалетата.

— Какво?

— Прекалено много криминални филми си гледал.

— Виж само кой го казва! Не мен, а теб не може човек да те отлепи от телевизора.

— Значи, уреждаме ти дълговете. И се омиташ от града. Без да ми се правиш на велик детектив.

— Може пък и да успея — изрече мисълта си на глас Джей.

— Първата ми работа обаче ще бъде да те снабдя с пистолет, няма значение законен или незаконен.

— Най-много да се застрелям с него. Нали веднъж вече обсъждахме тази тема?

— Щом не искаш пистолет, тогава нож. — И Джоко протегна ръка и измъкна сгъваем нож от кожената ножница, закрепена за глезена му. — Можеш да вземеш „Мекия“.

— Ами ти? Нали не си лягаш без него?

— Не ме дразни! Тук някъде трябва да е предшественикът на „Мекия“, така че мога да използвам него. Отказах се заради ебонитовата дръжка на „Мекия“ и по-добрия захват. Ще видиш колко по-спокоен ще се почувстваш с „Мекия“. Няма опасност да се самонараниш.

И той отвори ножа от мека стомана, за да демонстрира как действа, след което развърза ножницата, пхна го вътре и го подаде на Джей.

Джей измъкна „Мекия“ от ножницата и опита да го задейства — удаде му се лесно.

— Просто не знам. Струва ми се пълна лудост.

— По-добре е да имаш с какво да се защитиш... и така нататък. Запомни, че ако се наложи да го използваш, след като намушкаш

противника си, не трябва да го оставяш в тялото му, а го измъкни. Иначе някой друг може да се възползва от него и да те нападне.

— Как можеш да говориш така? Аз съм побъркан на тема момичета, а ти — на тема бойно изкуство. Нищо не разбирам от него.

— Намушкай противника, после измъкни ножа и дим да те няма. Какво толкова?

Джей отпи глътка чай.

— Как си сега?

Както се беше облегал на фотьойла срещу приятеля си, светлината на лампата осветяваше само косата му, а лицето му оставаше в сянка. Чувството на безсилие и гняв не само беше нюансирало тембъра му, но и беше разтреперило ръцете му и накарало десният му крак да потропва в такт с някаква достъпна само за неговите уши мелодия с бърз ритъм. Джей се наведе напред, светлината отрязва дясната половина на лицето му, разтегляйки сянката от носа му по цялата дължина на лявата му буза.

— От десет години сме в музикалния бизнес и какво имаме насреща?

Джоко издиша дима от цигарата си настрани от Джей, от устата му не излезе нито дума в отговор.

— Колко успяхме да изкараме?

— За всичките десет години ли имаш предвид?

— Аха.

— Ами някъде към четиристотин хиляди долара, горе-долу. Или малко повече.

— Никога не съм имал повече от двеста долара на влог. Знаеше ли го? Никога не съм стигал повече от двеста, а съм спечелил заедно с вас почти половин милион...

— Много хора сме, Джей.

— Чакай да сметна — значи съм печелил между шест и осем хиляди на година, така ли? Чак толкова много ли са ми плащали, за да крякам по сцените? Не, нали също мих чинии, бях барман, свирех в дует с Джими, давах уроци по ветроходство...

— Разбирам те какво искаш да кажеш.

— Едва ли, Джоко. Едва ли. Нямам нищо против блуса, но положението ми е много по-различно от твоето положение. Ти от пари нямаш нужда. Аз обаче имам.

— Зная. Разбирам. Но какво искаш да ти кажа сега?

— Не знам. Откъде да знам? *Нищо* не очаквам да ми кажеш. Само ти се жалвам, това е.

Той отново се облегна назад и лицето му потъна в сянката.

— Искаш да си говорим за свиренето ли?

— Не знам. Всички тези хора, които идват да ни слушат — гледат ме особено. Не, нищо не ми казват поради една или друга причина — но знам, че си го мислят. Горкият нехранимайко, май трябва да се откаже от тази работа. По дяволите, какво говоря! Някои даже не го признават и за работа. Мислят си, че сме банда нехранимайковци.

— Те просто ревнуват.

— Възможно е.

— *Ревнуват*. Защото ние получаваме цялото внимание и те си казват, от къде на къде, и ние заслужаваме внимание. А това си е чисто недоразумение.

— В колко клуба смяташ, че сме свирали? — попита Джей след кратко мълчание.

— Към триста.

— А колко на брой са ни били ангажиментите?

— Ангажиментите ли? Ами не знам... хиляда?

— Тази вечер свирихме за двеста четиридесет и седми път.

— Точна ли ти е сметката?

— И докога се предполага, че ще свиря? Докога ще продължавам да живея с по петдесет долара в разплащателната си сметка и постоянно да си броя парите, за да платя за струни, за газ, за това, после за онова, за всички ония глупости, за които все искат да се плаща? Направо ще лудна.

— Много добре ще ти се отрази, ако го направиш. Последния път, когато изпадна в такова състояние, измисли няколко страхотни парчета. Набий си го в главата добре това — ти можеш да пишеш песни. Ако работата със свиренето увехне, ти единствен имаш най-голям шанс да продължиш да се занимаваш с музика и да направиш пари само от композирането на песни. Всички други сме просто наемници. Това е голямата разлика между нас. Но ако очакваш някой да ти каже, че си велик, че ако не беше ти, изобщо нямаше да

съществуват „Ракетите“ и че с групата всичко е наред само защото си такъв, а не друг — аз няма да го направя, не и тази вечер.

И той се усмихна, тъй като и Джей се беше усмихнал. От време на време Джей изпитваше нужда някой да му казва точно това. И Джоко го правеше, по един много странен начин.

— Всички те са глезени синчета.

— В общи линии си прав.

— Те си живеят в един свят на мечтите.

— Още една причина да ни ревнуват и завиждат — каза Джоко, извъртайки на сто и осемдесет градуса това, което имаше предвид Джей.

— Ами ако не успеем да направим пробив? Ако изобщо не ни потръгне?

— Това много те плаши, нали?

Изпълнен с ревност и гняв, Джей каза:

— Много си прав, да знаеш — плаша се. Нали не разполагам с пари като теб.

Джоко завъртя цигарата си във вътрешността на пепелника. Димът се изви нагоре. Тлеещият тютюн за миг просветна в яркочервено, след това посивя и се превърна в пепел.

— Ако имаше толкова пари, нямаше да напишеш такива песни. Ако ги имаше, нямаше да се научиш да пееш все по-добре и по-добре. Щеше просто да се превърнеш в един презадоволен кучи син. Защо мислиш се наливам толкова с уиски?

Джей внимателно изглежда приятеля си и за първи път забеляза собствената си сянка да помръдва върху страничната облегалка на отсрещния фотьойл. Тази гледка още повече го разстрои.

— Много съм изморен.

— Разбирам те.

— Много време мина.

— Точно така.

— Понякога се чудя дали си заслужаваше.

— И аз.

— Виж, жена като Марлене ми се иска да мога да я заведа в изискано заведение или да я повозя из града с порше. Понякога тези неща се оказват много важни.

— За кого?

Джей отново се загледа в сянката си.

— Искаш да кажеш, че не би трябвало, така ли?

— И аз не знам какво искам да ти кажа.

— Сигурно си прав. Такива сме каквито сме и други подобни мъдрости.

— Нито повече. Нито по-малко.

Бекър отново се усмихна. Самият факт, че можеше да се усмихва, му подобри настроението.

— Знаеш ли, че си голяма работа, Рокс?

— Какво говориш, направо съм гениален... кучи син.

Цинизмът му притесни Джей.

— Страх ли те е за бъдещето?

Джоко го погледна право в очите. Прииска му се да каже колко много завижда на таланта му, на външния му вид, на способността му да приема леко нещата от живота с изключение на някои редки моменти като този. Искаше да му припомни как през последните десет години винаги ги беше спохождал късметът — как хората, абсолютно непознати хора им даваха безвъзмездно парите си, за да си платят сметките, за да запишат песните си, как даже им преотстъпваха колите си, канеха ги по домовете си да преспят; и всичко това, защото усещаха, че в групата има... че в *Джей* има нещо. Веднага се усещаше — нещо различно. Бъдещето ли? Чие бъдеще? Бъдещето на Джей? Джоко не изпитваше страх за бъдещето на Джей. Сега изглеждаше, че всички, от които в известна степен зависеше това бъдеще, са слепи, и най-вече глухи. Все някога обаче и те щяха да го забележат. Няма начин. И тогава всички онези управители на барове, всичките артмениджъри, всичките собственици на звукозаписни студия ще им иде да се ритнат отзад и ще кажат: „Беше ми дошъл на крака. А аз го проспях“.

На глас додаде:

— Не, не се страхувам от бъдещето. Страхувам се от самия себе си. Винаги съм...

— Какво трябва да означава това?

Джоко си запали нова цигара и се втренчи в бутилката уиски.

— Ще говорим повече по-късно. Имам още някои идеи как можеш по-добре да се защитиш...

— Не усещаш ли, че ставаш абсурден?

— А ти не разбираш ли, че е крайно време да закусим?

— Значи да отида да купя понички.

— Позна — натърти Джоко, влезе си в стаята и тръшна вратата след себе си.

Джей извърна глава и се загледа в опразнения фотьойл. Оставеният там нож му се стори огромен. Протегна ръка и го пипна. Все още носеше топлината на Джоко, придобита от притискането до крака му. Джей отдръпна бързо ръка, без да откъсва поглед от ножа, размишлявайки. *Е, добре, ами ако наистина го вземе?*

32.

Кепела си поръча такси точно за осем и петнадесет пред „Спейс Нийдъл“. А със собствената си кола отиде до еднорелсовата жп линия, както обикновено взе всички предохранителни мерки и се качи в последния момент, за да не даде възможност на някой друг да се качи след него. Слезе на централната спирка, без бавене се напъха в очакващото го такси и излая на шофьора:

— Карай.

Бранденбърг беше облечен в хавлия в прасковен цвят. Монголоидната му прислужница пържеше яйца и някакви кафеникави кълнове, или може би нарязано на ситни пръчици месо. След като Бранденбърг горещо му го препоръча, Кепела помоли за чаша прясно изцеден портокалов сок. Веднъж и той имаше късата подстрижка на Бранденбърг — докато беше в Корея. Мразеше късите коси. Отпи глътка от портокаловия си сок. Съвсем не приличаше на онези сокове „Минит Мейд“, това си беше направо деликатес.

— Изглеждаш ми изморен.

— А ти ми изглеждаш кралски — стига да не те дразни, че ти говоря така.

— Наистина е така, Рой. — Бранденбърг отхапа от тоста си и избърса полепналите по устните му трохи. — Нали съм в отпуска? Здраве работя. Но и здраво си почивам. Това ми е привилегията.

— В отпуска?

Бранденбърг извърна глава настрани.

— Официално съм излязъл в отпуска. Това ни се стори най-приемливото прикритие — на мен и на директора. Тези подробности да не те притесняват. Сега кажи ми ти как си. Докъде е стигнала операцията?

Веждите му полетяха нагоре, а устните му отпиха от портокаловия сок, той го задържа в устната си кухина, за да се наслади на вкуса му, и бавно преглътна.

Кепела откъсна лист хартия от бележника си. Върху него с трепереща ръка беше изписал две имена. Само допреди няколко седмици Кепела все още можеше да се гордее с равния си почерк. Сегашните разкривени букви нямаха нищо общо с предишното състояние. И никога нямаше и да имат. Все едно ги беше писала старческа ръка, така и се чувстваше Кепела — като старец.

Бранденбърг взе хартиятата и я приближи до очите си.

— Дж. Бекър, Марлене Йенер, номер на паспорта... Какво е това?

— Искам да ми провериш тези имена. Искам да знам всичко за тях.

— Кой е този Бекър?

Много странно, помисли си Кепела. Защо Бранденбърг се спря точно на името на момчето?

— Може да се окаже замесен.

— По какъв начин?

— Надявам се ти да ми помогнеш с отговора.

Бранденбърг размахна листчето.

— Може да отнеме доста време.

— Искам информацията час по-скоро.

— Имам предвид...

— Пет пари не давам какво имаш предвид, Бранденбърг! Тези хора са замесени, искам само да разбера доколко. Или ми даваш информация за тях, или ме брой отписан от операцията.

— Рой...

— Стига с това *Рой*, Бранденбърг. Не се опитвай да ме баламосваш, приятел. Всичко трябва да ми е кристално ясно. Твърде съм печен, за да не обръщам внимание на всички детайли, разбра ли? Разбра ли? И въобще не ме интересува как ще ми намериш информацията за тях, това разбра ли го? Въобще. — Ръцете му потрепераха, страшно му се искаше да си пийне поне една доза „Попов“. В колата си имаше бутилка... — Не си играй с мен, господинчо.

Стисна ръце между бедрата си в опит да прикрие треперенето им.

Бранденбърг го гледаше с разширени очи.

— Ще видя какво мога да направя, Рой.

— Не само ще видиш, но и ще направиш — зашепна Кепела, внезапно почувствал се засрамен.

— Вижда й се вече края на операцията, Рой.

— Дано, дано — продължи да шепне Кепела.

— Даде им първата партида...

— Сега ми искат разгръщането на зелените лазери. Можеш ли да си представиш?

— Не се задоволяват с незначителна информация, това ще ти кажа.

— Като че знаеха.

— Какво да са знаели, Рой?

— Като че знаеха *точно* за какво сме си говорили с теб.

— Изредих ти всичко още на първата ни среща, защото точно такава информация бях получил, Рой. Може да ти се струва странно съвпадението, но това само означава, че информацията ми е точна.

На Кепела му се прииска да му каже: „Ти самият си ми доста странен, Бранденбърг“. Вместо това изрече:

— Искам да получа информация за това момче и за жената. Трябва ми. Сега разбра ли?

— Склонен съм да позволя неофициални взаимоотношения, но само до известна степен. Нека не забравяме все пак кой какъв е, нали?

Кепела се запита дали пък Бранденбърг нямаше някакъв алкохол в къщата. Едва се удържаше да не го запита.

— Аз издавам нарежданията, Рой — *на теб*. Не ти на мен. — И след това продължи, натъртвайки на всяка дума и отделяйки ги една от друга с малка пауза: — Аз... казвам... кога... да... скочиш... ти... казваш... на... каква... дистанция... Разбрано...? — И повишавайки тон, повтори: — *Разбрано?!*

Кепела се изплаши. Потеше се и всячески се опитваше да прикрие треперенето на ръцете си — даже седна върху тях. Чувстваше се невероятно отпаднал, а устата му беше пресъхнала. Помисли си, че всеки момент може да повърне. Една глътка и щеше да се оправи. Една чашка и всичко щеше да бъде наред.

— След като си в отпуска... — започна той, а лицето му придоби жалостиво и умоляващо изражение, цялото му поведение се промени коренно и отстрани изглеждаше като човек, който винаги се е

вслушвал в чуждите съвети. — ... случайно да ти се намира нещо за душата?

— *За душата?*

— Е, нищо, нищо.

— Ааа! — Бранденбърг се ухили, обърна дясната си ръка с дланта нагоре и си погледна часовника. — Имаш предвид нещо като течено гориво?

Колко души биха си сложили часовника още докато са в хавлия, запита се Кепела. Странна птица беше този тип.

— Ето там — махна с ръка Бранденбърг, без да се извъръща, както би се отнесъл със слуга. — И аз ще си наляя. Водка, нали?

Кепела вече беше отворил барчето.

— Не ми изглеждаш много изненадан?

— Защо би трябвало да съм изненадан?

— Защото преди бях съвсем сух.

— Ти си пияница, Кепела. — Тонът му беше самото презрение. — Пияниците никога не остават сухи за дълго.

Кепела остави бутилката и затвори вратичката на барчето с трепереща ръка. За малко да го постави на колене този кучи син. Нямахше да му се даде. Щеше да му покаже на Бранденбърг — или може би на себе си — каква силна воля има; че не е в зависимост от алкохола... След секунда отново отвори барчето, грабна бутилката „Смирноф“ и я отнесе на масата за хранене.

Прозорецът беше отворен — започваше поредният хубав ден. Въздухът миришеше на чистота и влага. Денят се очертаваше да бъде и зноен. Бранденбърг бавно завъртя капачката, не откъсвайки поглед от Кепела, който на свой ред беше вперил поглед в него. Наля си съвсем малко в чашата с портокаловия сок и побутна бутилката към Кепела. Кепела си наля водка в разумно количество. Полепналите по стените на чашата му парченца портокал заплуваха в течността. Надигна я, без да погледне към Бранденбърг.

— За твое здраве — каза Бранденбърг и отпи глътка от коктейла си.

Кепела пресуши водката и усети как веднага се отпуска. Каза си, че само ако можеше да престане с пиенето, щеше съвсем леко да си възвърне усещането, че изцяло контролира живота си. Най-тежко му

беше сутрин — стомахът му се бунтуваше, повръщаше му се, целият трепереше. Какво обаче беше в състояние да го накара да спре?

— Много добре се справяш, Рой. Чудесна работа. Надявам се да ти хареса във Вашингтон... да. Време е там да дойдат нови хора.

— Донесох парите.

— А аз се чудех какво може да ми носиш.

— Първият аванс.

— Добре. Дай да им хвърля един поглед.

И направи знак на Кепела да му подаде куфарчето. Кепела се подчини, надявайки се с подобен жест да му разреши и пак да си налее от течното гориво. Бранденбърг отвори куфарчето.

— Но това са нови банкноти — възкликна той и вдигна поглед към Кепела. — Трябваше да им ги поискаш изцяло в стари банкноти.

— Забравих — каза Кепела, все едно дете се оправдаваше пред родител.

Което си беше самата истина, изобщо не му беше дошло наум.

— Въпросът е, че аз разполагам само със стари банкноти, мислех, че си го разбрал. Така че няма как да направим замяната, нали разбираш? Представи си, че Холст всъщност ѝ дава парите, нали веднага ще заподозре нещо, като види, че си плащаш дълговете със съвсем други банкноти, нали?

— Ще се направя, че съм ги внесъл на влог и после отново съм ги изтеглил.

Бранденбърг не каза нищо, изчаквайки го сам да се убеди, че идеята му не е добра.

Най-накрая Кепела проговори:

— Не, този вариант не струва. Как изведнъж ми е хрумнало да ги дам в банката?

И той поклати глава. Детински измишльотини.

— Ами ако ти дам хиляда от белязаните долари и му разкажеш следната история — как си се събудил сутринта и ти дошла идеята да заложиш на надбягванията с хрътки и си спечелил?

— Страхотно.

— За бога, Рой! И да не забравиш да научиш имената на спечелилите кучета, за да си готов, ако те попита.

И след тези думи Бранденбърг излезе от стаята. След малко се появи и подаде на Кепела белязаните банкноти.

Кепела изведнъж си спомни какво го беше притеснявало и го попита:

— Откъде знаеше за Роузи?

— Какво?

— Роузи. Последния път, когато се видяхме, спомена Роузи. Как разбра за нея?

По всичко изглеждаше, че въпросът изнерви Бранденбърг. Представи си само! Уж винаги невъзмутимият всезнайко — нервен.

Всезнайкото каза:

— Ти ми каза за нея. Просто спомена. Откъде иначе бих разбрал за нея?

Кепела беше сигурен, че никога не му е споменавал за Роузи. Но кимна, като че е доволен от обяснението. Но обяснението за него беше друго — Бранденбърг или не желаше да признае, че му е сложил опашка, или не искаше да му каже, че се е срещал с Марк Голпин — и най-вероятно го беше направил.

— Това с кучетата ми хареса.

— Още искаш ли? — попита Бранденбърг и потупа с пръсти бутилката.

Под пръстите му бутилката глухо издрънча.

Кепела се опитваше да покаже на жаждата си, че все още той контролира нещата. Погледна вяло Бранденбърг, вдигна рамене и каза:

— Защо не...

И си наля. Бранденбърг едва се беше докоснал до своето питие. Кепела отпи няколко глътки и усети как ръцете му изтръпват, а в основата на главата му нахлува топлина.

— Кога можеш да получиш информацията за тия двамата?

— Вече ти казах, може да отнеме доста време.

— Искam я същия ден.

— Изключено.

— Тогава същата вечер — не се отказваше Кепела, като след тези думи се изправи. — Не по-късно от тази вечер.

— Тези неща изискват време, Рой. Сам знаеш.

— Виж какво, Бранденбърг. Изобщо не ми харесваш. Ти си един арогантен кучи син. Струва ми се, че макар да ми казваш много неща, много повече криеш от мен. Струва ми се, че точно ти си накарал Марк Голпин да организира проследяването ми — познавам Марк и знам, че

никога не би се съгласил да направи нещо подобно, освен ако не му е изрично наредено. Кое то ме кара да мисля, че знаеш и кога ям, кога сера и кога спя. Такава е цялата ти работа. Обаче на мен ми трябва да знам кои, по дяволите, са тия двамата. За мен е много важно. Искам да знам дали да ги пазя един вид, или не. Освен това много добре знам, че кратка биографична справка може да се получи само четиридесет и пет минути след поискване. Така че веднъж поне добре ме чуй какво ще ти кажа. Искам ги тези биографични справки. Давам ти срок до довечера. И искам тази дяволска операция най-накрая да свърши. Само още два-три дни и край. Моли се Вилхелм вече да е тръгнал за насам, защото повече няма да ти играя игрите. Няма значение, че ще се размина с Вашингтон. Загубих си приятелите — колкото и малко да ги имах — загубих уважение към себе си, пропих се отново. Започвам да си мисля, че ако продължа с тази игра твърде дълго, или някой ще ме очисти, или окончателно ще изгубя шанса да сложа в ред живота си. Ако ти се провалиш, ако изпуснеш Вилхелм отново... — Той замълча сепнат. — Аз съм този, който задигна документацията. Аз съм този, който ще се наложи да дава показания. Господи, та аз даже и да искам, няма как да докажа, че ти си ми наредил.

— Аз ще те защита, Рой.

— Намери ми справките — изръмжа срещу него Кепела и от устата му се разнесе воня на алкохол.

Бранденбърг дори не извърна глава. Само побутна чашата с портокаловия си сок настрани, хвана сребърната камбанка върху масата и я залюля.

33.

Беше вечер. Слънцето висеше ниско над хоризонта, готово всеки момент да се гмурне в Тихия океан. Шилсхоул в този момент изглеждаше много живописно. Като красива пощенска картичка. Белите мачти проблясваха в меката светлина, фаловите шляпаха върху дървото и алуминия, този звук, приличен на далечно ръкопляскане се примесваше с приглушеното свистене на вятъра, лудуващ между щаговете. Марлене тъкмо приключваше с лакирането на маникюра си. Холст се беше навел над малката сгъваема масичка, покрита с вестник, и запояваше втората жица на преобразувателя за прав ток.

— Сигурен ли си, че ще работи? — попита Марлене и продължи да духа върху ноктите си, за да им изсъхне лакът.

— Да. Единственият проблем е дали ще успееш да го закараш там.

— Това не е проблем.

— Ще издържиш ли така през цялото време?

— И друг път сме говорили за това. Друг избор да имам? Не ми задавай такива въпроси.

Холст се зачуди дали пък всъщност вече не й беше все едно. Дали и той самият не беше помогнал, като я беше пребил. Но това стана, защото той изгуби контрол над себе си. И сега вече нищо не можеше да се направи и поправи. Надяваше се, че чрез побоя ще вземе надмощие над нея, окончателно ще сломи съпротивата ѝ. Може би е просто по-силна от други в подобно на нейното положение, реши той. Почакай само, скоро така ще те унизя, че съвсем ще се пречупиш!

Съзнаваше, че до момента Кепела изцяло контролираше операцията по предаването на материалите, и харесваше му или не, играеха изцяло по правилата на американеца. Затова Холст щеше да се опита чрез подслушвател, скрит до тялото на Марлене, да постигне своето — и ако разбереше, че поръчката не е изпълнена както трябва, то на Рой Уолтър Кепела му се пишеше най-лошото.

Холст приключи със запояването, изключи поялника и се приближи до Марлене с миниатюрно шишенце в дясната си ръка. Заговори ѝ на немски:

— Ще го сложа в шишенце от лак за нокти. Течността вътре ще е съвсем като тази, която ти сега използваш, така че даже и да те провери, няма да заподозре нищо. Сега си го намажи на нокътя, ако всичко мине както трябва, може и друг път да го използваме.

И той ѝ подаде шишенцето. Тя завъртя капачката, наклони го и течността капна върху нокътя на показалеца. Изсъхна мигновено.

— Сигурен ли си, че така ще действа? — попита го.

— Да. Вече го проверих и работи.

Кепела и Марлене отново се срещнаха в грил бар „Грийн лейк“. Този път Кепела пристигна пръв и остана в доджа си, докато Марлене пристигна. Щом я видя, плъзна колата си покрай нейната спортна кола и свали стъклото на прозореца. Стори ѝ се леко пиан, усмивката му не слизаше от напуканите му устни, а очите му бяха като изцъклени.

— Скачай вътре — каза ѝ и се втренчи в огледалото за обратно виждане.

— Дали да не отидем пак в онзи мотел? — попита го с нехаен тон Марлене, като в същото време нервно почесваше дланта на лявата си ръка.

— Да не го обсъждаме сега. По-късно. И без въпроси, моля.

Кепела беше решил да продължава да играе ролята на обзет от параноя издайник. Вече не му беше трудно да се прави на такъв.

Тя отвори предната врата и се настани върху седалката. Парфюмът ѝ беше с аромат на горски цветя.

На запад небето беше прорязано от тънка оранжева ивица — изглеждаше като прецизно нанесена от ръката на художник. След миг сякаш ръката на художника отново се намеси и заличи оранжевото със сиво-синьо.

Кепела направи обратен завой в посока към гара Шел и спря рязко пред една телефонна будка до самата гара.

— Сега е мой ред да избирам — обяви той.

— Какво? — възкликна Марлене, осъзнавайки, че специалното покритие върху нокътя на показалеца ѝ може и да се окаже излишно и

планът на Холст да пропадне.

Кепела като че не усети изненадата ѝ.

— Мислех, че пак аз ще избирам.

На което той само сви рамене.

— Мой ред е.

Двамата слязоха едновременно от колата. Кепела закопча дъждобрана си и пристегна колана. Отвори „Жълтите страници“ на страницата с мотелите, притвори очи и сложи пръст върху хартията. Тук Марлене съзря шанса си.

— Кой е мотелът? — попита.

Протегна ръка и сложи показалеца със специалното химично покритие върху названието на мотела — „Уестсайд“, и лекичко го завъртя, както ѝ беше казал Холст.

След като отново влязоха в колата, тя попита:

— Рой, не искаш ли да спрем някъде и да пийнем по нещо?

Кепела я изгледа, капчици пот запълниха вдлъбнатинките на бръчките по челото му.

— Защо?

И Марлене се запита: „Защо наистина?“.

— Просто ми се пие нещо.

— И на мен.

Кепела избра „При пържолите на Томи“. Беше жаден.

По всичко изглеждаше, че ще вали.

Джей преседя целия ден в апартамента на Джоко и с всеки изминал час му доскучаваше все повече, може би и защото все си мислеше за пожара. Джоко беше излязъл да купи замразено пиле и още нещо. Джей не можеше да се отърси от мисли по това, което пожарът му беше унищожил: няколко любовни писма; стиховете за няколко дузини песни, за които сега трябваше да разчита на паметта си; семейни спомени; снимки; кореспонденция от всякакъв характер; дрехи, запазени като спомен от паметни концерти. Разбира се, светът нямаше да се срути заради липсата им. Но въпреки всичко огорчението беше неимоверно. Гуцърът Гери беше погълнат от пламъците, растенията му — неговите зелени приятели, за които години наред се беше грижил, се бяха превърнали в пепел.

Джоко се беше отнесъл с него като добра еврейска майка. *Изпий това. Изяж онова. А сега помисли.* Най-накрая и той помръкна и реши да напазарува.

Единствено сърцето, даде си сметка Джей, може да прецени истинската стойност на нещата. Само със сърцето можеш да разбереш какво е от значение. Неговото сърце му казваше, че Марлене е невинна и се намира в беда. И сама не може да се справи с нея. Затова имаше нужда от него. Защо в първия момент ѝ беше повярвал, когато му каза, че спи с Холст? Сега вече не ѝ вярваше. Беше го излъгала само за да се отърве от него. Привърза ножа към левия си глезен, както му беше показал Джоко, нарами „Златоносната жила“ и излезе. Навън я възседна и се отправи към Шилсхоул. Щеше да оправи нещата веднъж завинаги.

Стигна до пристанището за петнадесет минути. Там се прикри, снишавайки се зад едно унибего, паркирано в далечния край на паркинга, точно срещу кей L, изчаквайки да се поуспокои. Слънцето бавно надвисваше над Пъджит Саунд, готово всеки момент да бъде погълнато от водата. Докато се чудеше как точно да постъпи, видя Марлене да излиза от „Добрата дама“ и да се запътва право към паркинга. Холст я следваше на няколко крачки.

Качиха се в различни коли, които една след друга напуснаха паркинга, Марлене — първа. Джей възседна „Златоносната жила“ и превключи на най-високата скорост, сведе глава ниско над извитите надолу ръкохватки и яростно завъртя педалите. Колите се движеха по улица Макит. Заради изключително натоварения трафик нямаше как да се движат по-бързо и Джей нямаше никакви проблеми да ги следва. Все пак не забравяше да поддържа известна дистанция. Докато стигнат Осуего, целият беше плувнал в пот и седалката му беше станала хлъзгава, все едно се е напикал.

Когато най-накрая спряха, Джей с облекчение скочи от велосипеда и затича на място, за да раздвижи кръвта в изтръпналите си нозе. Видя как Марлене се прехвърля в друга кола — същинска таратайка. Но това беше колата на Рой — същата, която беше следил предната нощ. След няколко пресечки тя и Рой спряха на гара Шел и след минута отново потеглиха. Нямаше как да ги проследи, без да премине покрай непомръдналата се кола на Холст, и затова с неохота реши да се задоволи с проследяване само на германеца. Сега вече

знаеше, че всички те бяха свързани помежду си. *Как и защо* обаче? По всичко изглеждаше, че Марлене наистина е замесена, точно както беше предположил и Джоко. Видът ѝ пък беше страхотен и при тази мисъл Джей си забрани да разсъждава какво ли би могло да бъде продължението.

Холст подкара колата си и спря пред телефонната будка до гара Шел. Аха, помисли си Джей, значи му е оставила някакво съобщение. Германецът се върна до колата и извади една прахосмукачка — а може би съвсем не беше прахосмукачка — и я понесе към телефонната будка. След минута отново се качи в колата и потегли.

Преследването отново започна.

След петнадесет минути Холст пристигна пред мотел „Уестсайд“, паркира колата и се запъти към офиса. След три-четири минути подкара бавно колата и паркира пред вратата на една от стаите. Взе някакъв сак и влезе вътре. Джей подпря „Златоносната жила“ на едно дърво и се сниши в храстите. Какво ли имаше да става сега?

Холст прекара по-голямата част от деня зает в търсене на значка, която да наподобява полицейската, защото беше решил, че е най-добре да се представи за полицаи. Реши проблема, като взе под наем една полицейска шапка от магазин за костюми. Като за бърз оглед значката можеше да убеди всеки за професията на притежателя ѝ. Свали я от шапката и я прикрепи към кожено портмоне с размерите на полицейската карта за легитимация. Известно време прекара в тренировки за наподобяване на жеста, с който истинските полицаи се легитимираха. Престана едва като остана напълно удовлетворен от изпълнението си. А като показва значката на администраторката от нощната смяна — нервна жена с монголоидни черти, тя изпълни всяко негово нареждане.

Първо влезе в стая сто и четиринадесета. Сложи увитото в хавлия записващо устройство, активиращо се от човешки глас, под леглото; макар да беше почти сигурен, че звукът от видеозаписа ще е достатъчно ясен, разчиташе на това устройство като резервен вариант. С видеокамерата положението беше по-трудно. Внимателно огледа стените в съседната стая — сто и петнадесета, и се зае веднага за работа — разполагаше най-много с тридесет-четиридесет минути.

Проби петсантиметрова дупка в стената, измъкна уплътнението от вътрешната преграда и проби и стената на номер сто и четиринадесет, върху която точно на това място висеше огледало. Влезе там и сложи огледалото, което беше приготвил специално за целта — само от едната страна приличаше на огледало, от другата беше като прозорец. Връщайки се в номер сто и петнадесет, той насочи видеокамерата към дупката и я нагласи на фокус. Когато мониторът се задейства, Холст се оказа зрител на доста тъмна картина на празната сто и четиринадесета стая. Затова се наложи да нагласи апаратурата на камерата.

Марлене беше облечена с бяла рокля с великолепно изработена бродерия с основен мотив — лилиите на Бурбонската династия. Косата ѝ беше прибрана на кок, удържан от златен фуркет. Макар и насилена, усмивката ѝ беше ослепителна и контрастираше на приглушеното осветление в коктейлбара. Пианистът в ъгъла се трудеше без отдих, за да оправдае присъствието си тук. Кепела вдигна чашата си и отпи няколко глътки.

— Мисли ли върху това, което ти казах?

Тя сведе глава и се загледа в масата — дебел пласт полиуретан покриваше това, което представляваше имитация на затворен корабен люк.

— Доста.

— И?

— Не знам как бих могла да ти помогна.

— Холст върти цялата работа, нали така?

Тя поклати глава.

— Не разбирам защо ти е да знаеш такива работи?

— За да мога да се защитавам. За да мога да защита и теб. Ако нещо се обърка — ако аз например загазя — трябва да знам как да се предпазя и измъкна. Веднъж вече те предупредих — може и на двамата да ни се наложи да търсим начини за измъкване.

— Нищо няма да се обърка.

— Бих искал да имам поне малко от твоя оптимизъм. Не забравяй, че работех във ФБР.

Тя скръсти ръце в скута си. Искаше ѝ се да попречи на Холст. Всеки ден си го пожелаваше по сто пъти. Но ако сега пропуснеше

възможността, която ѝ се предоставяше, по какъв начин щеше да го спре по-нататък?

— Холст ръководи операцията.

Кепела се въздържа от усмивки. Тя се беше пречупила. Оказа се така, както беше предположил — тя не беше професионалистка, просто е била заставена, и сега се чувстваше абсолютно сама. Познаваше това чувство.

— Заставили са те, нали? С какво те държат, Марлене?

— Защо пак ме питаш за това?

— Предполагам, че са те включили като резидент експерт, както ние им казваме. Ти си тази, която може да потвърди истинността на получената информация. Прав ли съм?

— Може би.

Тя нервно довърши второто си питие на няколко ситни глътки без пауза помежду им. Изобщо не беше свикнала да пие по два коктейла наведнъж.

Кепела вдигна ръка и направи знак да им донесат още по едно от същото. Познатата топлина в основата на черепа го изпълваше с доволство.

— Значи си била заставена...

Тя искаше да му каже: „Като не знаеш каква е истината, не се бъркай“. И довърши гласно:

— Не.

— С какво те *държат*, Марлене? Имат нещо срещу тебе? Или срещу някого от семейството? Да не си загазила в службата?

— От семейството — призна тя.

Е, най-накрая нещо конкретно, помисли си Кепела.

— Искаш ли да ми разкажеш?

— Не. А теб с какво те държат?

— С пари, изгубени на хазарт. Много пари. Заради това заподозрях и Холст. Мисля, че той нагласи така нещата — да загубя.

— Точно така. И това е всичко, което ще ви кажа, господин Кепела. Нищо повече. Значи така си връщате дълговете?

— Да. — Вдигна чаша към нейната и се чукнаха. — Твърде много дължа, и то все на лоши хора, а те изобщо не питат, като решат да бият. Също както и ти — просто нямам друг избор. — За миг замълча. — Ами момчето? Той къде е в цялата схема?

Тя едва не се задави. Не трябваше повече да пие, каза си, но въпреки това отпи.

— Не разбирам за кого говорите, господин Кепела.

— За Джей Бекър.

Тя впи поглед в него.

— Джей няма нищо общо.

— Но...

— Нищо повече няма да чуете от мен, господин Кепела. И не ми задавайте повече въпроси.

И погледна часовника си. Макар Кепела сам да усещаше, че реакциите му стават все по-забавени, в мозъка му като че нещо прищрака и той заподозря нещо нередно. За какво си погледна часовника сега?

— Не е ли време вече да си тръгваме? — попита тя.

— Идеята беше твоя — напомни ѝ Кепела.

— Аз моля.

Кепела уреди сметката и ѝ помогна да си облече мантото. Като стана, усети, че краката едва го държат. Е, добре че беше с колата.

Кепела отвори вратата на стая сто и четиринадесет с ключа, който им беше дало момичето от офиса.

Марлене натисна ключа за осветлението. Леглото заемаше по-голямата част от стаята, имаше още само шкафче и цветен телевизор. Точно на срещуположната страна имаше друга врата, зад която беше банята. Кепела затвори входната врата. Марлене отвори куфарчето си, после двамата седнаха един до друг и тя се зачете в документите, които Кепела ѝ подаде. Задържа вниманието си по-дълго върху трите схеми на компютърни превключватели, чрез които именно се осъществяваше пускът на лазерите — значи наистина беше много добра специалистка, за да се спрат именно на нея. Зададе му няколко въпроса и той ѝ отговори, след което му изплати договорената сума.

— А какъв точно метод се използва?

Кепела се въздържа от отговор. Почувства се като истински родоотстъпник — това вече нямаше нищо общо с театъра, който разиграваше от известно време, а беше съвсем реално. Издаваше строго секретна държавна тайна — по друг начин действията му не

можеха да бъдат окачествени. Усети как дланите му се потят, а пулсът му се ускорява.

— Чрез сателит — каза най-накрая.

Тя извади химикал и бележник от дамската си чанта.

— Разгръщането кога ще стане?

Той се огледа наоколо в опит да отклони отговора. Интересно, цяла ивица боя под долния ръб на огледалото беше останала неизбеляла. Някой сигурно беше счупил огледалото и от мотела са го подменили с друго, по-малко. Но защо точно него бяха сложили — приличаше по-скоро на лист ламарина, толкова сивееше.

— Предвидено е космическата совалка да изведе в орбита първия работещ модел през септември.

Тя вдигна глава.

— Сигурен ли си?

— Ще пуснат дезинформация, че е поредният шпионски сателит. Така вниманието на всички разузнавателни централи ще се насочи към Флорида. Точно по същото време ще излети совалка и от Калифорния. Надяват се да изловят руснаците по бели гащи.

— Моля?

— А, такъв е изразът. Да ги изненадат.

— Аха, разбирам.

Тя започна да пише в бележника си, използвайки стенографски знаци, което не беше силната страна на Кепела.

— През септември значи?

— Ако нещо не попречи на совалките да излетят. Ако не ме лъже паметта, мисля, че полетите им са определени за последната седмица на септември.

— Разполагаш ли с работния проект?

— Не, цялостния го нямам. Разпръснали са отделните му части из цялата страна, за да изключат възможността някой да добие цялостен поглед. При нас са само материалите от „Зелко индъстриз“. За газовете. Мога да ти ги дам.

И той изу едната си обувка и ѝ подаде няколко сгънати листа.

Тя ги проучва известно време.

— Чудесна информация. Ще настоявам да ти изплатят нещо като премия.

— Изплатят — *кои*? — подпита Кепела.

Тя хвърли бърз поглед през рамо в посока към огледалото.

Пияният му мозък направи връзката почти веднага. Върху килима, под огледалото съзря купчинка стружки. Ако новото огледало беше паснало точно върху белега, оставен от старото, изобщо нямаше да се досети.

Скочи от леглото, втурна се към вратата и преди Марлене да успее да реагира по някакъв начин, отвори с крак вратата за стая сто и петнадесет. Влезе вътре и се насочи право към камерата. Протегна ръка, но точно преди да я докосне, се чу:

— Не пипай машината, Рой. Ще бъде фатална грешка.

Холст беше застанал на прага, а от ръката му се показваше малък полуавтоматичен пистолет.

— Копеле — изкрещя Кепела и плю срещу него.

— Имах ли основателна причина да ти вярвам — нямаше, нали, Рой? И реших да се застраховам, ето така. Марлене ми каза, че обмисляш да се откажеш съвсем скоро от бизнеса. Не можех да го позволя, Рой. Твърде ценен си. А сега с този запис ще работиш за мен, докато ти кажа стоп. Ясно?

— Копеле.

С помощта на пистолета Холст даде знак на Кепела да се отдалечи от камерата и затвори вратата.

— Върни се в другата стая, Рой. Марлене ще ти каже какво да ни донесеш следващия път.

— Ами ако откажа?

— Ще те убия и ще го направя така, че да изглежда като самоубийство. А там, където трябва, ще представя редактиран вариант на записа.

С леко олюляваща се походка Кепела пое към стая сто и четиринадесет и затвори вратата зад себе си. В очите на Марлене се четеше: „Сега знаеш какво ми е... как всъщност се чувствам“.

Холст провери камерата — не беше спирала. Доста голям метраж се беше навъртял без никаква полза. Представи си изражението на примирение със съдбата, изписало се на лицето на Кепела. Реши да излезе навън и да изпуши цигара. В този момент се разнесе кихавица. Идваше откъм храстите...

Джей усети надигащата се кихавица. Господи! Опита всякакъв начин да я спре — стисна носа си с два пръста, пое въздух и изду ноздри, даже натисна триъгълничето между основата на носа и устните си... Беше видял всичко — и нахлуването на Рой, и как Холст извади пистолет.

И тогава кихавицата прогърмя. Видя как Холст поглежда в неговата посока.

— Стой! — изкрещя немецът.

Джей се затича с всяка сила до мястото, където беше оставил „Златоносната жила“, възседна колелото и натисна педалите.

— Спри!

Чу звук от палене на двигател и изскърцване на гуми. Холст беше потеглил след него.

Джей се насочи на запад по Петдесет и седма улица, като още докато беше на Тридесет и трето авеню, превключи на девета скорост. Макар вече да се здрачаваше, ясно видя в тъничкото огледало за обратно виждане, закрепено за каската му, колата на Холст. Чу и клаксона ѝ. Докато пресичаше на червено, хвърли бърз поглед през рамо. Една кола се приближаваше откъм лявата му страна, а друга — откъм дясната. Нямаше накъде да мърда. Рязко натисна задната спирачка и нарочно остави „Златоносната жила“ да се наклони — все едно че падаше. Колата отляво изви наляво, за да не го размаже. Джей беше запазил равновесие, възсядайки странично най-издигнатата в този момент част на седалката, докато велосипедът се плъзгаше, подпрян на шосето върху педала и ръкохватката — и мобилизирал всичките си сили да избегне евентуално преобръщане. Колата отдясно също изви при внезапното му падане, после изведнъж се насочи право към него и го блъсна. Джей се сгъна. Рамото му облиза паважа, за миг изглеждаше като че главата му ще попадне под предния калник, после тялото му се изви и каската му чукна табелата с номера на колата. И с това се приключи. От рамото му се стичаше кръв. Десният крачол на джинсите му беше разкъсан, а в коляното изведнъж го проряза силна болка. И пак така изведнъж изчезна — само като че адреналинът му се беше покачил. Огледа се наоколо. Холст беше излязъл от колата си, загледан в нестихващия шум от преминаващи коли. Погледите им се кръстосаха. Джей изправи пострадалата „Златоносна жила“, прехвърли ранения си крак над рамката и пробва десния педал. Малко се беше

изкривил, както и спирачката на ръкохватката, но иначе всичко останало — за голяма изненада на Джей — беше непокътнато. Погледна назад. Колата на Холст се помръдна и се качи на тротоара, опитвайки се по този начин да избяга от претовареното движение. Но се натъкна на подвижна количка за продажба на вестници.

Джей превключи скоростта.

Холст се върна назад.

Джей отново хвърли бърз поглед през рамо и завъртя педалите с колкото сила му беше останала. Започна да изпреварва колите отдясно и моментално приковаваше поглед в поредната кола, оказала се пред него. С тази маневра успя да увеличи броя на колите, делещи го от Холст. Тогава Холст атакува — рязко сви в отсрещното движение, набързо изпревари три коли и отново се напъха в редицата, сподирян от десетки надуты клаксони.

Джей отново смени скоростта, наклони се напред към ръкохватките и сведе глава, порейки вятъра с каската си. Задмина две коли. И Холст изпревари една кола. Вече само три превозни средства ги делеха един от друг.

В този момент Джей видя опасност за себе си. Една кола се беше подала от близкия паркинг и шофьорът ѝ чакаше удобен момент, за да се влее в движението. Джей загуби ценно време, за да прецени разстоянието между него и колата. Нямаше начин да не се блъсне в нея — просто нямаше как да се промъкне покрай тази кола. Силно притисна задната спирачка към ръкохватката и накара колелото да забуксува, като за секунда я отпуснаше и отново притискаше, отпуснаше и притискаше — и по този начин „Златоносната жила“ лека-полека намали устрема си. Когато забавянето му се стори достатъчно, той насочи велосипеда надясно, подготвен да пусне крак върху паважа, за да предотврати евентуално подхлъзване. Измести задното колело с няколко сантиметра и извивайки под формата на дъга, се насочи към паркинга. Сега се движеше в посока, почти обратна на посоката на Холст. Сигурно му беше дошло като студен дъжд, помисли си Джей, смени скоростта и се насочи към Тридесет и седма улица, прекосявайки паркинга. Върна се малко назад по Шестдесета улица и след това зави надясно по Тридесет и пета.

Никаква следа от Холст. С добре тренирано движение повдигна „Златоносната жила“, подскочи и леко се приземи върху тротоара.

После се спусна по уличката, минаващата покрай „Укротения“, клуб, в който беше свирил преди няколко години. Натисна спирачки, заковавайки велосипеда на място, скочи, привърза заключващия му механизъм към парапета на аварийната стълба и яростно заудря по задната врата, която представляваше едновременно и изход за аварийни случаи, и вход за сцената. Отис Ред, дребничък мъж, който свиреше на китара с лява ръка, му отвори. След което незабавно обяви с шеговит тон на публиката, че е дошъл Джей Бекър от „Ракетите“ и се опитва да им открадне шоуто — тъй като Джей го беше прекъснал наред солото му. Публиката избухна в смях. Забелязвайки обаче кръвта по рамото и коляното му, Отис на висок глас го посъветва да се измие и да си вземе нещо за пиене. Тълпата отново отвърна със смях.

34.

— Трябва да го направя.

Джей говореше и в същото време се опитваше да се напъха в чифт джинси на Джоко. Рамото го болеше. Коляното го болеше. Кокалчетата на пръстите му го боляха. Сплете ръце, за да ги затопли. И това помогна болката да стихне.

— За какво говориш?

— Някой трябва да я измъкне от тази каша.

— И кой е казал, че *ти* точно трябва да я измъкнеш.

— Аз казвам.

— Не го разбирам.

— Виж какво, Рокс. Ти и аз какво правихме няколко нощи — обсъждахме живота ми. Е, и двамата се съгласихме, че изборът е много прост: или решавам да се погрижа за себе си както трябва и си слагам сако, връзвам си вратовръзка и отивам да работя срещу прилична заплата в някой офис с размери два на три и задължителен РС, или продължавам да свиря, обаче си налягам парцалите и почвам да работя за *онези* — всеизвестните и всемогъщи босове на музикалния бизнес. Е, може и вече да съм готов да взема решението.

— Влюбен си в Марлене, нали? И не ти е провървяло?

— Въпросът ти засега остава риторичен. Налага се да говоря с нея. Затова ми отговори на един по-важен въпрос — ще ми помогнеш ли?

— Разбира се. Ще тръгна след теб с пикапа.

— Сега пък аз нищо не разбирам.

— Ако тръгнем с една и съща кола, сме загубени. А ако съм зад теб, ще мога да се намеся, ако стане напечено.

— Голяма работа си, Джоко — да знаеш.

— Знам.

Макар да го бяха хвърляли през прозореца и да бяха взривили апартамента, все пак нещо в Джей го караше да не се отказва от Марлене. Не го приемаше за любов, а по-скоро за нещо близко до

прозрението. Един-единствен момент преди няколко седмици изведнъж коренно беше променил живота му — когато блъсна колата на Линда, задлъжня с много пари и се хвана на работа през деня. Джей вдигна глава към Джоко.

— За какво, по дяволите, изобщо живеем, ако не можем да помогнем на някого като Марлене?

— Заради себе си — върна топката на предизвикателството Джоко.

— Говоря ти сериозно.

— Когато говориш сериозно, винаги гледаш строго.

— Добре, ами ако наистина се нуждае от нас?

— Ей, аз изобщо не споря с теб. Не забравяй обаче, че тя може да не иска да ѝ помагаме. Просто разсъждавам на глас, за да ти дам възможност по-добре да се ориентираш в ситуацията. Отвори си добре очите. Ако е замесена в нещо и се окаже, че само те използва, знаеш ли после как да се измъкнеш? Тези типове не се шегуват. Аз съм си имал с такива вземане-даване, но ти — не. Едно е само да си предложиш помощта на Марлене, за да се отърве от Холст. Съвсем различно става, ако позволиш и теб да замесят. Това ще бъде най-голямата ти грешка.

— И какво му е различното?

— Е, очаквам скоро и двамата да го разберем, нали така?

— Голям гадняр си.

— Да, ама е вярно.

Колата на Холст никъде не се виждаше. Джей привърза заключващия механизъм на велосипеда си в най-далечния край на паркинга на Шилсхоул, далеч от местата, където можеше да бъде забелязан. Прикривайки се в сенките на колите, се придвижи по широката пътека, която излизаше към всички докове, до кей R. Когато наближи кей L, отново изви глава към паркинга, за да види къде точно е спрял пикапът на Джоко. Осветлението на паркинга за момент примигна. Ако Холст пристигнеше, Джоко щеше да натисне два пъти клаксона и Джей щеше да се измъкне от другата страна на „Добрата дама“ по най-бързия възможен начин.

Той отвори вратата, водеща към нейната каюта.

— Кой е там?

— Аз съм.

След тези думи тичешком слезе по трапа. Тя лежеше в койката си. Не я виждаше добре.

— Не тук. Веднага си тръгвай.

Бледата светлина, струяща откъм миниатюрните странични филистрини, беше превърнала лицето ѝ в картина от редуващи се по-светли и по-сенчести ивици.

— Трябва да поговорим — каза Джей.

— Не тук. Веднага си тръгвай.

Страхуваше се, че може да види личащите все още белези от побоя, тъй като преди да си легне, беше снела тежкия грим, с който ги прикриваше.

Опитвайки се да балансира между напирания гняв и желанието да звучи колкото се може по-убедително, той каза:

— Тази вечер те видях.

— Тази вечер ли? — попита го тя и го изгледа озадачена.

— С Рой, мъжа от видеокасетата.

— В мотела ли?

Сега на лицето ѝ се изписа смайване.

— Проследих те — теб и Холст.

— До мотела?

— Да.

— Ти позна, ние *наистина* изнудваме този мъж. Но ти не бива да се намесваш.

Той мълчаливо я чакаше да продължи.

— Няма защо да знаеш с какво точно се занимаваме, но бих искала да знаеш, че аз не го правя доброволно. Не. Но стига толкова. Това е всичко, което мога да ти кажа. Не искам да си мислиш...

— Те се опитаха да ме убият.

Тя помръдна в леглото и завивките ѝ прошумоляха.

— Два пъти. Даже може и да са три. Ти каза ли му за видеокасетата?

— Не! Но се оказа, че съм я сложила на погрешно място. Тогава не трябваше да си тръгваш така набързо.

По бузите ѝ се затъркаляха сълзи. Холст беше излъгал. Беше я пребил, уговорил я да се съгласи на операцията с Рой... а я беше излъгал.

Джей изчака известно време и пак заговори:

— Холст отново опита да ме убие тази вечер. От полицията няма да ми помогнат — не и докато не се сдобия с повече информация, за да им я съобщя. Видеокасетата ми трябва. Мисля, че мога да се опазя само ако имам касетата.

— Когато ти казах, че той и аз... Когато ти така ме напусна тогава... Не беше точно така...

— Разбирам.

И я погледна право в очите — погледът никога не лъжеше. Трябваше напълно да се увери, че му казва истината. Затова включи осветлението.

Бяха я били. Много лошо.

— Марлене!

Тя се сви в леглото и извърна глава.

— Господи! — извика той, коленичи до койката ѝ и нежно докосна ръката ѝ. — Холст ли го направи? — попита.

Без да извърща глава, тя каза:

— Трябва да си отидеш, Джей. Тук не си в безопасност.

— Ти идваш с мен, Марлене.

Той подхвана нежно лицето ѝ с две ръце и лекичко го извъртя към себе си, виждаше съвсем отчетливо белезите ѝ и това го накара да потрепери.

— Скъпа моя Марлене.

Тя трепна. Мъка стегна лицето ѝ, мъка, примесена и с далечна тъга, и със съжаление, и с отвращение.

Джей се извърна и отмести левия рафт. Видеокасетата я нямаше там. Протегна ръце над Марлене и отмести и десния рафт. И там нищо.

— Заради баща ми е — прошепна тя.

— Какво? — Джей не успя да долови думите ѝ.

— Той има и друг запис. Баща ми е свещеник и е активен привърженик на така наречената радикална политика. Той е честен човек. Но и не съвсем, така мисля. Холст го има на видеокасата как предава пари на един политик. Партията, от която е той, има добри изгледи за следващите избори. А такъв запис би провалил всичко, за което е работил досега. Напълно ще го дискредитира. Затова искам сега да си тръгнеш, Джей. Трябва да изпълня каквото иска Холст. И всичко ще се размине. Най-много искам по-скоро този кошмар да

приключи. Моля те — и тя го погледна умолително със зелените си очи, — направи го заради мен.

— Трябва да намеря видеокасетата, която видях. Ще я разменим за видеокасетата с баща ти.

— Не. На Холст изобщо не може да му се вярва.

— Облечи се. Ще намерим касетата.

И той отново затърси в процепите, където се закрепваха рафтовете. Нищо.

— Не е там.

— Той беше ли при теб... след като се върна от мотела?

— Да, за малко.

— Носеше ли видеокасетата на идване?

Тя му хвърли кос поглед.

— Би трябвало.

— А на тръгване?

— Чакай да помисля.

— Тук трябва да е някъде.

— Защо смяташ така?

— Не ми прилича на човек, който поема риск. Значи работиш за него?

— Да.

От известно време не я свърташе на едно място и се въртеше неспокойно под завивките.

— Какво точно вършиш?

Тя го изглежда.

— Кажи ми.

— Ами аз съм свързка, нещо като куриер.

— А той се спотайва. Ето виждаш ли? Той те използва като свой щит. Стои на безопасна дистанция от всичко. Проследих го, докато той следеше теб и Рой... Доста неща вече знам за вас. Добре, къде може да я е сложил тази видеокасета? Със сигурност не и в колата си, не и където е отседнал — би била страхотна улика. Не, ако нещата се объркат, ти ще бъдеш натопена — затова и касетата трябва да бъде намерена при теб. Разбираш ли?

Тя кимна с неохота.

— Къде отиде Холст, като дойде на „Добрата дама“ тази вечер? Къде беше?

— Помня, че погледнах през филистрина, след като си тръгна. Не видях видеокасета. Преди да си тръгне, отиде за малко в кухнята.

— Облечи се. И ми помогни да я намерим.

Надяваше се тази задача временно да я изведе от депресията. Излезе от каютата ѝ, покатери се по трапа, водещ от задната каюта към палубата, хвърли поглед към дока и паркинга, после мина на бегом през кокпита и слезе по трапа, водещ към главната каюткомпания. И се зае да претърсва. Докато ръцете му работеха, умът му също не стоеше бездеен.

Щеше да намери видеокасетата, да я вземе, да отведе Марлене до пикапа и да остави и нея, и касетата под негово попечителство — Джoko щеше да избере някой мотел извън града, където да се скрият. А той самият щеше да се спусне със „Златоносната жила“ към центъра на Сиатъл и да намери детектив Флинт, даже и ако трябваше да го вдигне от леглото. Джoko през това време щеше да е съобщил названието на мотела на телефонния секретар в пощата, който приемаше всякакви съобщения за „Ракетите“. После щяха да отидат с Флинт до мотела и да разнищят цялата работа от началото до края. Щяха да накарат Флинт да презапише касетата — ченгетата сигурно имаха такава апаратура. После Джей щеше да вземе оригиналната видеокасета и да се спазари с Холст за размяна с видеокасетата, на която беше записът с бащата на Марлене. А в момента на размяна Флинт щеше ненадейно да цъфне, да арестува Холст и нещата да се оправят. И всички щяха да заживеят весели и доволни.

Нищо. Не откриваше видеокасетата никъде. Провери всички кътчета по пода, местата за складиране на вещи под седалките, в предните трюмове, в шкафа, по чекмеджетата, в каютите. Нищо. Тъкмо изкачваше трапа и Марлене се изпречи пред него, със следи от сълзи по лицето.

— Нищо — осведоми я той.

— Как стана? — попита тя.

— Кое как стана?

— Как се опита да те убие? Сигурен ли си, че беше той?

— Касетата, Марлене. Трябва да я намерим.

Изкачи и последното стъпало и се озова съвсем близо до нея.

— Хайде!

Тя сграбчи ръката му с неподозирана от самата нея сила и я разтърси.

— Трябва да ми кажеш. Със сигурност трябва да знам.

Джей кимна, притеснен от неочаквания ѝ плам.

— Добре. Няма нищо сложно. Един китайски убиец се опита да ме хвърли през прозореца. Отначало си помислих, че е крадец. Предната нощ някой подпали блока, в който живея. Пожарният инспектор реши, че е станало заради боклуците в сутерена и заради изтичане на газ. Нямаше никакво изтичане на газ, Марлене. Някой нарочно запали този пожар. Показаха го и по новините... не го ли видя?

— Телевизорът! — възкликна тя.

Джей я изгледа озадачен.

— Да не е отнесъл телевизора?

— Да, в деня след...

— А видеокасетофона?

— Не, само телевизора.

Джей се извърна и погледна през отворената врата към каюткомпанията с кухнята. Всичко беше с краката нагоре.

— Сетих се!

Втурна се по трапа надолу, спъна се и едва не падна, и се спря пред конзолата, върху която бяха стереоуредбата и видеокасетофонът. До касетофона имаше наредени няколко черни опаковки с видеокасети в тях. Джей се извърна към Марлене, която го беше последвала.

— Знаел е, че без телевизора е нямало как да ги гледаш — каза ѝ той, сочейки към видеокасетите. — Известна ли ти е поговорката „Най-добре можеш да скриеш нещо на място, което е пред очите на всички“?

Тя го изгледа с любопитство.

— Обаче не си е направил добре сметката — каза той и протегна ръка зад стереоуредбата. — За един рокмузикант е много по-важно да разбира от аудиоелектроника, отколкото от гами. — Откачи един от кабелите на стереоуредбата и го включи във видеокасетофона. — Понякога се оказва полезно да си музикант. — Включи и стереоуредбата, и касетофона. — Няма да можем да виждаме, но поне ще можем да слушаме.

И той пхна първата видеокасета във видеокасетофона и започна да я превърта на бързи обороти. Марлене се включи в акцията, като започна да освобождава видеокасетите от опаковките им. Джей в това време натисна бутон play и се заслуша. Марлене поклати глава и каза:

— Това е „Днешното шоу“. Аз направих записа.

Джей пусна следващата, като остави Марлене да натисне play.

— Не, аеробиката на Джейн Фонда е.

При петата касета Джей извика:

— Я, чакай!

Чуваше се шум като от събрани на парти хора, а най-близко до камерата явно бяха седнали няколко души, играещи на карти. Двамата се заслушаха. Чуха един пресипнал женски глас да казва:

— А сега ме хвани, ако можеш!

Джей реши да превърти малко видеокасетата на бързи обороти, след това отново натисна play-бутон. От стереоуредбата се разнесоха гласовете на Кепела и на Марлене.

Марлене извика:

— Това е!

Джей извади видеокасетата, а Марлене я върна в опаковката ѝ.

— Искаш ли да проверим и другите? — попита я той.

Тя направи крачка към него и неочаквано и за самата нея го прегърна. И остана така, без да го пуска, докато той не я отстрани лекичко от себе си. По бузите ѝ отново се бяха търкулнали сълзи, този път бяха от радост. Тя протегна устни и го целуна.

— Много бях самотна без теб.

Той се усмихна и ѝ прошепна в ухото:

— Готова ли си?

Подхвана я за раменете и лекичко я завъртя по посока към трапа.

— Давай! — включи се веднага в играта тя.

И се разсмя — за първи път... от векове.

35.

Холст се беше отдалечил на десет минути път от Шилсхоул, когато установи, че си е забравил шофьорските ръкавици на яхтата. Изви и подкара в обратна посока. Когато обаче наближи кей L, видя мъж и жена да напускат прегърнати „Добрата дама“. Бекър! Лицето му се разкриви от ярост, като на ловец, който всеки момент щеше да се нахвърли върху влязлата в полезрението му жертва. Бекър беше видял видеокасетата; Бекър беше станал свидетел и на тайната среща; Бекър трябваше най-накрая да си плати за всичко.

Зад него се раздаде клаксон, веднъж и още веднъж — тъкмо когато Марлене прекрачваше през портата, водеща към кей L. Холст изскочи от колата и я дръпна за ръката. Марлене изкрещя от болка, защото Холст изви ръката зад гърба ѝ.

Джей твърде късно чу предупреждението на Джоко. Изопна шия и нанесе удар на Холст, който падна и изпусна Марлене.

— Бягай, Марлене! — извика Джей.

И двамата се затичаха едновременно към паркинга, Джей с леко накуцване заради охлузеното си коляно. Изведнъж Марлене полетя към паважа и отново изкрещя. Джей се извърна. Този път Холст беше успял да я докопа за глезена и така да я събори. Зад тях придошлият с морския бриз ситен дъжд потреперваше, примесен с уличното осветление. Звук от включен телевизор откъм унибегото, паркирано в другия край на паркинга, прокънтя над тях. Джей замръзна от ужас. Какво да направи?!

Холст извади пистолет.

Най-неочаквано им се притече на помощ пикапът. Джоко отвори предната дясна врата.

— Скачай — изрева.

Джей му се подчини, без изобщо да се замисли. Осъзна какво прави едва като излизаха от паркинга и се извърна, за да види какво е станало с Марлене — видя как Холст я влачи към яхтата.

Какъв герой се извъди само! Лесно е един силен мъж да надвие една слаба жена, помисли си Джей.

— Трябва да се върнем за нея.

— Забрави.

— *Извивай!*

— Забрави за нея. Ами да помислим ние как да се измъкнем.

Джоко зави надясно, по криволичещия покрай парка Голдън гардън път.

— Взех видеокасетата — обяви Джей и я размахна. — Почакай да видиш какво ще стане, като разбере.

— О, по дяволите — изпъшка Джоко, като видя видеокасетата.

— Какъв ти е проблемът?

— Значи пак успяхме да се замесим, без дори да можем да се измъкнем. Едва ли е най-ум...

Един скутер се понесе, порейки вълните, усиливащият се рев на мотора в такт с подскоците му върху водата приличаше на удряне на тимпани. Джей не чу последните думи на приятеля си, но разбра какво има предвид. Втренчи се във видеокасетата в ръката си и изведнъж му се прииска изобщо да не я беше вземал със себе си. Сега нямаше измъкване. Щяха пак да тръгнат да го търсят, две мнения по този въпрос не можеше да има.

— Защо ми трябваше?

— Ей това искам и аз да разбера от две седмици насам. Няма да седим и да чакаме целият ад да се изсипе върху нас, нали?

Джоко крачеше из дневната, не откъсвайки поглед от телефона.

— Сигурен ли си, че тя знае номера?

— И този, и на телефонния секретар, който приема съобщенията за нас.

Телефонът иззвъня. И двамата с един скок се озоваха пред него. Джоко с неохота отстъпи. Джей грабна слушалката.

— Ало?

— Бекър, ако обичате — изрече рязко мъжки глас с немски акцент.

На Джей направо му се зави свят, затова седна. Само от начина, по който изстрелваше думите от устата си Холст, го побиваха тръпки.

— На телефона.

— Тук нещо липсва и трябва да е в теб.

— Да предположим.

— Моля? — беше казано с любезен и изпълнен с търпение тон.

— Марлене. Искам да говоря с Марлене.

Гласът ѝ се отзова.

— Ало? — прозвуча изплашено. — Не го прав...

Джей я чу да изохква, сякаш Холст я беше ударил.

— Схващаш как стоят нещата, нали? — със спокоен тон го попита Холст. — Всичко е наред. Ще се спазарим така — Марлене срещу видеокасетата. Без полиция, без ничия намеса. Съгласен?

Джей направи опит да разсъди, но мозъкът му отказа да проработи. Единственото, което му идваше наум, беше, че Холст може отново да пребие Марлене. Тогава пък Джей щеше да го убие.

— Питам дали си съгласен. Ще чакам още само десет секунди и затварям.

— Съгласен! — изстреля на един дъх Джей.

Джоко поклати глава в знак на несъгласие. Джей сви рамене.

— Голдън гард...

— В никакъв случай!

Джоко го беше предупредил как да постъпи, в случай че му предложат нещо подобно: „Ако ти предложат място, което е доста изолирано, трябва да ти е ясно, че ти мислят само едно. В такъв случай е по-добре да се срещнете на място, където има много хора. Затова ти вземи инициативата“.

Тъкмо затова Джей предложи:

— В бар „При Мърфи“, след двацет минути.

— Не знам къде е „При Мъ...“...

— Погледни в указателя — каза Джей и прекъсна връзката.

И за това го беше предупредил Джоко. Беше му казал: „Този, който пръв затваря слушалката, всъщност слага под свой контрол нещата. Затова не го оставяй той да затвори преди теб. Ти му я тръшни пръв“.

— Направих го — каза Джей.

— Какво? — озъби се срещу него Джоко.

— Затворих му слушалката.

— Браво.

— „При Мърфи“, след дваайсет минути. Ни полиция, ни дявол.

— Да не повярваш! — възкликна Джоко.

С което като че поля приятеля си със студен душ, макар по-скоро да беше имал обратното намерение. Ентусиазмът, който беше обхванал Джей, в миг се смени от страх. Той каза:

— Тоя тип много го бива да хвърля прах в очите. Ясно е като бял ден какво се готви да направи.

— На Флинт ли ще се обадиш?

— Няма начин.

— Мислех, че именно с тази цел отмъкна и видеокасетата.

— Не и докато Марлене е в ръцете им. Ако си разменяхме само видеокасети — да. На Холст обаче изобщо не може да му се има вяра. Мозъкът му е съвсем изчанчен.

— Точно затова полицията трябва...

— В никакъв случай. Ще го направим пак както ти предложи. Ще ми бъдеш като тил.

— Аз? Добре, но какво точно да правя? Джей, глупаво е.

— Нищо друго не можем да направим. Затова вземи си пистолета. Ще стоиш в пикапа и ще си отваряш очите на четири.

— „Мекия“ в теб ли е?

Джей се ухили, наведе се и попипа ножа, привързан към глезена му.

— „Мекия“ е голяма работа.

И усети ентусиазмът му да се възвръща. Същата комбинация от чувства беше изпитал няколко часа, след като онзи китайски убиец го беше хвърлил от прозореца — смес от възбуда и уплаха.

Като човек, който винаги искаше да му е ясно какво прави, Джоко занарежда:

— Ще го накараме да ни почака. Това е най-доброто, което можем да направим в случая. Нека пък да се поизпоти малко. Нека и той да разбере какво е да те изнудват.

— Ужасно ме е страх.

— И мен.

Погълнат от чувството за вина, че е избягал от Шилсхоул и оставил Марлене сама да се оправя, Джей си каза: „Повече не бива да

го правя“. Джоко насочи пикапа по шосе I-5. „Следващия път ще остана и ще се боря докрай, даже и да загубя“, продължаваше да се зарича Джей.

— Не трябваше да я изоставям — каза на глас.

— Друго не ти оставаше.

„Златоносната жила“ подрънкваше в задната част на пикапа. Бяха решили, че е най-добре Джей да слезе няколко пресечки преди бара, за да може Джоко необезпокояван от никого да паркира пред него. Бризът освен ситен дъжд беше довял мъгла и тя се стелеше над целия град. Фаровете на колите едва си пробиваха път през нея и естествено трафикът беше силно затруднен. Две сблъскали се коли бяха отбили в страничната лента, задните им светлини светеха. Джей отново се замисли над факта как една глупава катастрофа беше променила коренно живота му през последния месец, а може би и бъдещето му. Никога нямаше да бъде същия като преди; първо щеше винаги да подозира хората и едва след време да им се доверява. Някои хора — най-вече от гетата — научаваха този урок още в най-ранната си възраст. По дяволите, а той го беше усвоил едва на тридесет. Всъщност и много други неща се наложи да учи едва сега — повечето от тях за самия себе си.

Марлене веднъж го беше нарекла силен, въпреки това я беше изоставил в ръцете на мъж, който я беше пребил. Това сила ли е? Като че в него съжителстваха много самоличности: на музиканта; на неувереното и ненадеждно момче; на пълния с мечти мъж. Харесваше му да мисли за себе си като за човек, който се безпокои за другите. Но дали това качество в повечето случаи не беше глупост? А дали пък той не се самозалъгваше, че е такъв? Със сигурност обичаше да забавлява хората, но в еднаква степен му се нравеше и да има поклонници. Харесваше му да води постоянна борба за оцеляване. Беше си избрал една от най-трудните професии. И това съвсем не беше случайно. Защото Джей Бекър обичаше битките.

Джоко сви вдясно от магистралата и после веднага вляво. Мъж и жена на велосипеди излязоха пред пикапа. Бяха от скъпите, но си струваха парите. Жената беше с предпазна каска, която не покриваше темето ѝ и рижата ѝ коса се развяваше, стойката ѝ не беше напрегната, явно имаше доста опит. Партньорът ѝ беше твърде висок за велосипеда, който беше яхнал, освен това съвсем очевидно беше, поне

за Джей, че не е и сглобен съвсем както трябва. Постоянно клонеше наляво — дисбалансът се получаваше заради твърде голямото тегло на коша отзад. Двойката сви вляво, задните им светлини постепенно се разтопиха в мъглата. Джей от доста време насам не беше се пускал в големи състезания по колоездене. Може би беше време сериозно да се заеме с подготовката си — да пропътува на велосипед цялото разстояние до Северна Калифорния и да обходи всички крайбрежни пътища.

— „Мекия“ в теб ли е? — попита отново Джоко, на което Джей кимна утвърдително. — Сигурен ли си, че не искаш и това?

И Джоко измъкна пистолет изпод ризата си. Беше дамски черен револвер.

— Не, благодаря.

— Както решиш.

Джоко спря пикапа. Джей се прехвърли в задната му част, вдигна „Златоносната жила“ и плъзна страничната врата. Мъглата опипа лицето му, беше топла.

— Изчакай за момент, докато намеря къде да спра.

— Колко дълъг ти е моментът?

— Дай ми пет...

— Добре, добре.

— Наред ли си, приятелю?

— Не.

— Винаги можем да се откажем.

— Не мога, Рокс. Трябва да отида.

— Ако видя нещо подозрително, веднага влизам вътре. И ти бъди нащрек и ако нещо се обърка, трябва светкавично да съобразиш как да се измъкнеш. Иначе сме загубени.

— Виж какво, Рокс, ако нещо се случи...

— Ей, избий си сега тези сантименталности от главата и затвори вратата след себе си.

И Джоко подкара пикапа, без да се оглежда назад.

Джей извървя пеша половината разстояние между две пресечки, за да даде аванс на Джоко. Подметките му подгизнаха по мокрия тротоар и при всеки допир с него жвакаха. Велосипедът до него проскърцваше. Колелата на преминаващите коли със свистене разплискваха образувалите се плитки локви върху спрените до

тротоара коли. На светлината на уличните реклами и лампи мъглата изглеждаше като таван, надвиснал над задимена стая. На Джей му харесваше такова време — истинско сиатълско време.

Леко накуцвайки, Джей стигни до бар „При Мърфи“ и привърза колелото. После за миг притихна и опита да се овладее, припомняйки си инструкциите на Джоко — в техните очи да изглежда самоуверен, а иначе да е подготвен за всякакви изненади. Забеляза пикапа на Джоко да спира по-надолу на самата улица и това му внуши така необходимата увереност. Пое си дълбоко въздух и отвори вратата.

Мълниеносен удар му изкара обратно въздуха. Първата му мисъл беше, че се е оказал жертва на пияница, опрял се с цяло тяло върху вратата в опит да я отвори. След това усети как две мускулести ръце се сключват в здрава прегръдка около него. Очите му мярнаха и татуировка върху едната ръка, изобразяваща облак под формата на гъба от избухнала атомна бомба. Мъжът отлепи краката му от пода и го понесе обратно към вратата. Джей се помъчи да се освободи от здравата хватка, но ръцете го държаха като в менгеме и при всяко помръдване го стисваха още по-силно. Така че макар и да се опита да изкрещи, от устата му се откъсна по-скоро въздишка отколкото вик. Последва нов удар и той усети, че не можеше да диша, а какво оставаше и да вика.

Висок мъж в компания с красива жена се провикна:

— Ей, какво става?

Джон Чу отвърна:

— Друсан е. И плещи едни такива...

Двойката отстъпи и заобиколи паркирания точно пред вратата на бара пикап без задни и странични прозорци, в който Джон Чу се опитваше да вкара насила Джей. Най-накрая успя да сломи съпротивата му, тласна го вътре и влезе след него. На кормилото беше Дони. Веднага щом Чу отново сграбчи Джей, Холст излая:

— Карай!

— Къде?

— В корабостроителницата. Отсам канала.

Господи, нима го водеха към смъртта. Ще му видят сметката и после ще го хвърлят във водата. И край. Холст изглеждаше напълно самоуверен, спокоен, силен, както беше коленичил и се клатушкеше в

задната, лишена от прозорци, част на пикапа. Погледна Джей и го попита:

— Къде е касетата, Джей?

Джей се огледа. Марлене не беше с тях. Бяха го изиграли. И сега щяха да го смачкат като хлебарка. Изобщо не му идваше наум как да постъпи. Предложенията като част от разбора на ситуацията, които Джоко му беше направил, по странен начин се превръщаха в аргументи и контрааргументи в безмълвния диалог, който водеше с второто си аз. Очите му бяха нащрек. Какво друго му беше казал Джоко? Да прецени в кои случаи да се пазари. Друго?

— Къде е касетата, Джей? — повтори Холст със спокоен тон.

— Къде е Марлене?

Холст направи знак с глава. Бяха се подготвили предварително за този въпрос — Чу махна ръката си от крака му, удари го в корема и го просна на пода с лице към Холст. Постелката миришеше на пикня. Чу възседна раменете на Джей и издърпа ръцете му напред. Холст потрети въпроса:

— Къде е касетата, Джей?

— Нали каза, че ще правим замяна — изпъшка Джей.

Холст потупа Джей по ръцете.

— Нещата се промениха, както виждаш. Най-добре е веднага да ни кажеш къде е касетата.

Джей не издаде и дума. Пикапът се залюля върху ресорите, тъй като Дони рязко сви вдясно. Вследствие работата на мотора подът постепенно се затопли и миризмата откъм постелката стана още по-противна. Къде е Джоко, питаше се Джей. Къде е Джоко, по дяволите?

— За музикантите най-важни са ръцете им, нали?

Холст не беше спрял да гали ръката на Джей. Изведнъж без всякакво предупреждение рязко изви настрани кутрето му и го счупи. Джей изкрещя и подскочи, опитвайки се да отхвърли Чу. Главата го заболя и му се зави свят. Холст изви настрани и безименния пръст на същата ръка и го счупи. Джей изрева.

Пикапът намали скоростта.

— За музикантите най-важни са ръцете им, нали? И за мъжете, които обичат да гаят красиви жени, ръцете са пак най-важното, нали? Особено този пръст.

И Холст изви настрани и средния пръст на същата ръка. Не успя съвсем да го счупи, затова повтори операцията и го дочупи. Чиста работа. Джей изохка, неспособен нито да мисли, нито да чува. Отвори очи, картината пред тях плуваше в мъгла.

— Стига. Стига. Касетата е в усилвателя ми в бар „При Чарли“. На сцената. Тази вечер никой няма да свири там. С двойно отразяваща звука решетка е. Точно до барабаните. Повече не искам.

Устните на Холст се изкривиха в лека усмивка и зъбите му за миг блеснаха.

— Пристигнахме ли?

— Насред корабостроителницата сме. Каналът се пада отдясно — отвърна Дони.

— Чисто ли е?

— Чисто.

— Карай натам.

— Да, шефе.

— Е, господин Бекър. Не мога да кажа, че ми беше много приятно да се запозная с вас. Честно казано, създадохте ми само главоболия. — Мина му следната мисъл: „Ти си Албатроса и носиш лош късмет“. — И двамата я харесваме — и ти, и аз. Всеки по свой начин — но двама мъже са много за една жена.

— Ами ако съм ви излъгал за касетата? — обади се Джей и веднага добави: — Излъгах ви за касетата.

— Това не се връзва никак с вас, господин Бекър. Не сте ме излъгал. Повярвайте ми, отдавна съм се научил да забелязвам разликата. И съм напълно сигурен, че ще открием касетата точно там, където ни посочихте. Напълно сигурен.

— Ти, копеле — извика Джей.

Усети прилив на сили и мислите му се поизбистриха. Лявата му ръка — боже, *лявата* му ръка, най-важната за музиканта ръка — приличаше на колело със счупени спици. „Мекия“, сети се той. Там долу, привързан за десния му крак, е сгъваемият нож! Чу, възседнал Джей, прехвърляше из ръцете си тежка верига.

Внезапен удар отхвърли Чу и туловището му се люшна към Холст. Нещо се беше врязало със страхотна сила в пикапа. Джей веднага разбра кой можеше да го е направил — Джоко! Дони се люшна назад и след това напред. Главата му строши предното стъкло и рухна

върху кормилото. Този момент използва Джей и събирайки всички сили, се надигна от пода. Плъзна дясната си ръка покрай крака си, улови сгъваемия нож, натисна действащия бутон и го намушка до дръжката в първото вражеско тяло, изпречило се пред погледа му. Беше поразил ръката на Холст. Немецът изрева от болка. Джей отново го намушка. След което се почувства още по-добре. Точно така трябваше да постъпи. Прииска му се да го наръга и в гърба. Вдигна ръката с ножа нагоре...

Предната врата се отвори. Джоко дръпна Дони от шофьорското място, събори го върху паважа и го срита между бедрата. После размаха пистолета си хубавичко да го видят, след което пъкна глава в пикапа. Чу се размърда.

— Действай! Хайде! — извика Джоко, плъзна свободната си ръка покрай кормилния лост и извади ключовете.

Джей хвана сгъваемия нож с единствените здрави палец и показалец на лявата си ръка. С дясната натисна бравата на плъзгащата се врата и с мъка слезе. Чу опита да се намеси, но щом се разнесоха изстрели, замръзна на място.

— Не, Джоко — изхриптя Джей, а в съзнанието му изникна картина на Дони с дупка на главата. — Идвай веднага — извика със заповеднически тон, докато се катереше в пикапа на Джоко.

Виждайки, че Джоко стреля в задната гума, се успокои. Пикапът на германеца се килна на една страна веднага щом сгъстеният въздух засвистя.

Джоко се качи в собствения си пикап, чийто двигател беше оставил включен.

— Ихааа! — провикна се той и потегли на заден ход, едновременно завивайки така рязко, че гумите изсвистяха оглушително. — Дяволите да ви вземааааат!

Джей се люшна назад и машинално подхвана пострадалата си ръка. Пикапът изръмжа и се хвърли напред.

Джоко включи осветлението в купето. Извърна глава, за да огледа Джей и видя неестественото положение на счупените му пръсти.

— О, боже — прошепна. — Боже, господи!

— Довършиха ме — изпъшка Джей. — Довършиха ме гадовете този път.

36.

Лекарят отброи бавно до десет, на шестата цифра жената със светлокестенявата коса вече беше изцяло под негов контрол.

— Кажете ми името си.

— Шарън Джонсън — отвърна с ясна дикция тя.

— Професия?

— Специален агент на ЦРУ, понастоящем прикрепен към американското посолство в Бон, Западна Германия, кодово наименование „Горещ вятър“.

— Удобно ли ви е, Шарън?

— Да — отвърна тя и се усмихна.

Той я върна към нощта, когато агент Робърт Сакс беше умрял в Регенсберг. Тя смръщи вежди и заговори, припомняйки си на глас последните мигове от живота му.

— Той извади снимка от вътрешния си джоб и я стисна в юмрука си. Опитах се да я измъкна, но той я стисна още по-здраво. Тогава просто обърнах юмрука и видях снимката. Беше направена в офис и на нея имаше няколко мъже. Лицето на единия от тях беше обградено с кръгче. Предположих, че това беше човекът, за когото ми беше говорил — двойният агент.

— Искам да се спрем на този момент малко повече, Шарън. Искам да си припомниш първия миг, в който видя лицето на мъжа на снимката. Искам от теб да изчистиш съзнанието си от всички други мисли... — Той регулира дебита на течността, вливаща се в ръката ѝ, завъртайки леко клапана върху пластмасовата тръбичка. — Тази частица от секундата, когато за пръв път си видяла лицето. Само лицето. Виждаш само лицето. — Замълча за миг. — Виждаш ли го сега? Виждаш ли мъжа на снимката?

— Да — отвърна тя, гласът ѝ като че идваше някъде отдалеч.

Лекарят се извърна към художника, вдигна вежди и попита:

— Готов ли сте?

Художникът потвърди с кимване на главата.

След това лекарят каза на Шарън:

— Искам да си отвориш очите, когато ти кажа. Искам да сравниш лицето в съзнанието ти с това, което ще видиш, и да ми кажеш точно по какво се различават. — Отново за миг замълча. — Ще го направиш ли за мен?

— Да.

— Много добре тогава.

Лекарят смени местоположението си така, че художникът и Шарън да могат безпрепятствено да се виждат.

— Отвори си очите.

След петнадесет минути портретът беше окончателно коригиран и готов. Лекарят пет пъти ѝ зададе един и същи въпрос — дали е сигурна, че нарисуваното лице е на човека от снимката. При петия път тя даде следния отговор:

— Мъжете на снимката бяха снимани от далечно разстояние. Образите им не бяха много ясни. Мъжът на рисунката много си прилича с мъжа от снимката. Много прилича.

Отговорите ѝ ставаха все по-дълги и по-дълги — хипнотизаторът я губеше. Внимателно я изведе от хипнотичното състояние и я изпрати да си почива.

Веднага след това директорът Максвел се срещна съвсем за кратко с лекаря и остана видимо удовлетворен от резултата. След което покани Шарън в просторния си кабинет, издигащ се над короните на дърветата.

— Мисля, че си се справила, Шарън. Как се чувстваш сега? — каза той.

— Добре, сър. Надявам се, че се получи.

— Ще изпратим всичко в Сياتъл, за да задвижат там нещата бързо. Искам лично да ти благодаря за усилията, които положи, независимо от всички трудности, през които се наложи да преминеш. Съзнавам, че сигурно ти се иска час по-скоро да забравиш последните няколко седмици. Не вярвам, че би ти се наложило отново да преживееш подобна операция. При нас това не се случва често, уверявам те. Да благодарим на Бога за теб. Искам обаче да знаеш, че ти направи неоценима услуга на ЦРУ и страната си със своята самопожертвувателност и чувство за дълг. В знак на благодарност съм натоварен да те удостоя с повишаване с две степени наведнъж, което с

удоволствие ще направя още днес следобед. Повишението ти е напълно заслужено. Още веднъж, благодаря ти.

Той се изправи и тя също. Стиснаха си ръцете и тя тръгна да излиза от кабинета му с чувство на благодарност, че най-сетне всичко свърши. На прага се извърна и каза:

— Извинете ме, сър...

— Да, Шарън?

— Ами, възможно ли е да бъда информирана, когато хванат онзи човек. Чувствам се така обвързана с този случай, че, струва ми се, ще спя по-спокойно, ако знам какъв е резултатът — независимо добър или лош.

— Мисля, че може да се уреди.

Тя кимна, като в същото време си мислеше какво ли трябва да е минало през главата на Максвел. С какви ли мисли си ляга всяка нощ? Докато затваряше вратата, си каза, че е по-добре никога да не го узнава.

37.

Кепела пристигна пред клон „Стоунуей“ на банка „Рейниър“ в три и половина. Сложи подписа си в регистъра за трезора и подаде ключа си на жената. След минута беше и в самия трезор и отваряше една от малките касетки. Извади от нея торбичка с пъхнати в нея прегънати на две листа хартия. Това бяха всички схеми на подслушвателната система SOSUS за северната част на Тихия океан на Военноморския флот, която представляваше поредица от взаимносвързани подводни микрофони, които биха могли да *чуят* и осъществят тройно засичане на сигнала, за да се определи точното местоположение на вражеска подводница. Тази система представляваше една от най-секретните информации на Министерство на отбраната — възможно най-добрата примамка за Вилхелм, беше казал Бранденбърг.

Слънцето опари лицето му, когато излезе от банката. Сиятел се показваше в най-добрата си форма — жегга, влага, красота. Във въздуха се носеше чуден аромат, като от милиони цветя. Улиците гъмжаха от хора с атлетични фигури: бегачи, велосипедисти, деца върху скейтбордове. Кепела се пресегна към жабката, взе шишето и се задоволи на фона на масовите спортни упражнения наоколо да поупражни издръжливостта на лакътя си, отпивайки бавно три яки глътки водка. През днешния ден можеше да се поздрави с още по-голям успех. Беше изчакал да стане десет часа и едва тогава беше посегнал за пръв път към бутилката. Вчерашния ден това се беше случило в девет часа. А предния ден беше започнал да пие още като си отвори очите сутринта. С всеки ден положението ставаше все по-добро.

След по-малко от десет минути той зави в уличката до апартамента на Роузи, топлината вече беше достигнала до основата на черепа му. Роузи беше в кухнята, облечена само в памучен комплект от бикини и камизола, и изсипваше овесени ядки в една купа —

изглеждаше много разтревожена. Щом видя Кепела, слабицкото ѝ телце се люшна и притисна към неговото. Прегърнаха се.

После той се хвана за куфарчето си и обяви:

— Трябва да се обадя по телефона.

Лицето ѝ отново стана тревожно.

— Бизнес.

Той я изгледа внимателно. Заприлича му на дете. За първи път се разколеба по въпроса дали *наистина* е замесена в операцията на Холст. Възможно ли беше да няма нищо общо с него? Опита се да пропъди тези мисли, но една все пак успя да се прокрадне — че ако беше с него по своя воля, това можеше да означава само едно. Концентрира вниманието си върху телефона и набра номера на преносимия телефон на Холст. След кратка размяна на реплики той остави слушалката, извърна се към Роузи и ѝ каза:

— Трябва да изляза.

— Ти пил сутрин.

— Да — призна той, усещайки се малко засрамен. — Нерви.

— Повече днес не, нали, Рой?

— Ще видим. Не мога да обещаая.

— Моля!

— Ще опитам, Роузи. Не знам. Ще опитам. Но не мога да обещаая.

— Лошо става, Рой.

И по бузите ѝ се търколиха сълзи.

— Какво има, Роузи? — попита той и я притисна към себе си.

Усети огън в слабините си. Господи, все повече му харесваше. Все повече.

— Лошо става, Рой. Много усещам. Не отивай. Моля, не отивай.

— Трябва, момичето ми. — Лекичко я отблъсна. — Ще се оправя. Още една среща и край. — Не трябваше да употребява тази дума — беше знак за лош късмет, но какво можеше да направи. — След това ще си направим пътешествие. Ще ти покажа Олимпийския полуостров, обещавам ти.

Тя кимна и избърса сълзите си, опитвайки и да се усмихне. Не вярваше на нито една негова дума. Нещо лошо щеше да се случи. Рой Кепела нямаше да се върне.

Веднага щом потегли, една кола го последва, но той не я забеляза. Джоко беше наел две коли, една за Джей и една за себе си, тъй като радиаторът на неговия пикап беше отказал да работи след вчерашния инцидент. Сега беше застанал в засада до Шилсхоул. Джей се беше отправил към апартамента, до който беше проследил Рой в нощта на пожара. Сега отново го следеше, но с кола.

Отначало Кепела се изненада, че Холст е предпочел отново мотел „Уестсайд“. Но пък беше последното място, където на него самия би му хрумнало да го потърси. Провери дали документите за SOSUS са в джоба му и излезе от колата.

Завесите бяха дръпнати и Кепела изчака известно време на прага на стаята, докато очите му привикнат към тъмнината. Миришеше на мухъл и пот. Марлене беше седнала на леглото, с разбъркани коси, с лице цялото в синини, с риза, разкъсана на рамото, което също беше в синини. Беше приковала поглед в пода и не се помръдна, когато Кепела прекрачи прага.

И ризата на Холст беше разкъсана, разкопчана, а лявата му ръка — превързана. Беше приседнал на крайчеца на шкафа, лека усмивчица изкриви устните му, щом погледна към Марлене.

— Затвори вратата.

Марлене изглеждаше все едно всеки момент щеше да изгуби съзнание. Кепела успя да забележи драскотините по шията на Холст. Следи от нокти. Краката на Марлене също бяха в синини, а устните ѝ, макар и намазани с твърде много червило, бяха подпухнали и сцепени.

— Седни — заповяда Холст.

Кепела седна на единствения стол. Не можеше да свали очи от Марлене, която продължаваше да седи в същата поза и да не го поглежда.

— Кажи му, Марлене.

Тя се подчини моментално и заговори с глух глас:

— В документацията, която ни предаде, липсва информация за съответното снабдяване с енергия на лазера, ако ще се разгръща чрез сателит. Можеш ли да обясниш как ще стане?

Кепела вдигна рамене.

— От тия глупости нищо не разбирам. — Извърна се към Холст.
— Това е всичко, с което разполагаме. Ако нещо липсва, значи така е

било замислено. Никоя от регионалните дирекции не разполага с цялостна картина по този проект. Това трябваше да ви е ясно.

Холст каза:

— Напълно сигурен ли си, че разгръщането ще се извърши чрез сателит?

— В тия работи пълна сигурност никога не е имало. Известно ти е, че във всички служби от този род дезинформацията е част от играта. Така че тази система може да се окаже и чист блъф. Доколкото знам, проектът не е празна работа и се очаква да бъде реализиран в края на септември или началото на октомври. Това е всичко, което ми е известно.

През цялото време Марлене не вдигна глава, за да го погледне.

— Донесе ли документацията за SOSUS? — попита Холст.

Кепела кимна, без да откъсва поглед от Марлене.

— Дай ѝ я — заповяда Холст.

Кепела подаде сгънатите листове хартия на Марлене. Тя бавно ги разгъна и се съсредоточи за кратко върху първата страница, после премина към следващата.

— Тя ли е?

— Търпение — беше отговорът ѝ.

За миг погледна Кепела и този неин поглед изрази какво я вълнуваше в момента. Все едно му каза: „Помогни ми. Моля те, помогни ми!“.

Кепела прехвърли поглед към Холст, след това отново към Марлене. Пак Холст, после Марлене. Немецът видимо започна да нервничи. Скочи от шкафа и се приближи до Марлене. Вдигна юмрук и я удари в лицето.

— Казвай!

Марлене с нищо не показва, че я е заболяло. Тя обърна листа, който до момента четеше, и погледна Холст в очите. Заговори му с равен тон:

— Опитвам се да прочета нещо.

Холст за миг изглеждаше смутен, но впечатлението за подобно чувство бързо се разсея, когато Кепела го видя да изважда пистолет.

Нещо лошо витае във въздуха, помисли си Кепела. Холст трябва да е превъртял. Щеше да убие него, а може би и момичето. Каквото и да се беше случило преди да дойде, и на двамата не беше подействало

добре, но това в първия момент си беше проличало само при Марлене. Кепела взе мигновено решение. За момента операцията на Бранденбърг мина на заден план. Толкова усилия от страна на Кепела, а ето до какво бяха довели те — да бъдат заложници на яростта на един луд германец с пистолет в ръка в стая само с един изход.

Кепела скочи от стола и изби оръжието от ръката на Холст. Блъсна германеца към шкафа и приготви дясната си ръка за удар в шията му. Холст замахна с нож и мушна в слабините Кепела, който залитна към леглото. Марлене залегна върху пода, опитвайки се да докопа пистолета. Холст с все сила стовари крак точно върху китката ѝ. Чу се хрущане на кости. Марлене изпищя...

Дебелите плъзгащи се стъкла и дръпнатите завеси заглушаваха гласовете вътре. Джей откри, че е невъзможно да долови и една дума от разговора. Притвори очи и опита да се съсредоточи. Внезапно разговорът премина в схватка. Той натисна бравата. Оказа се заключено. Очите му се спряха върху двата празни железни кафеза за мляко пред вратата на една от стаите в съседство. Едва пипнал метала и чу как Марлене изпищя...

Холст вдигна пистолета и стреля. Тялото на Кепела отскочи и той загуби съзнание, после отворените му очи замряха, загледани в тавана. Марлене отново изпищя.

Изведнъж прозорецът се строши на хиляди парчета. Досега първият и единствен изпит за храброст на Джей се беше състоял в задната част на пикапа, каран от Дони. През целия си живот се беше възприемал като страхливец — никога не се бе впускал в побоища. Въпреки това той се хвърли през завесата, без дори да се замисля, че с три счупени пръста шансовете му клонят към нула.

Внезапното счупване на стъклото изненада Холст. Тъкмо се готвеше да изстреля още един куршум в тялото на Кепела — за по-голяма сигурност — нещо или някой нахлу през завесата от дясната му страна. Ръката му трепна, докато натискаше спусъка и куршумът се отклони към стената.

Джей взе кафеза от пода, вдигна го над главата си и го стовари с все сила върху Холст. При удара пистолетът му излетя, а самият Холст политна и се блъсна в шкафа, при което едва не се задави. Джей видя отворените очи на Кепела и се паникьоса. Сграбчи ръката на Марлене — тя изхлипа — и я задърпа, докато не се изправи. Двамата се затичаха и буквално прелетяха през образувалия се отвор в стъклото, на мястото на плъзгащата се врата.

Прозорецът срещу стаята, в която допреди малко бяха, се строши от улучилия го куршум. Те ускориха бяг, завивайки надясно на първата пресечка. Джей заговори бързо:

— Сега трябва да се разделим. Среща в парк Гесуъркс, в десет часа довечера.

— Не — изхленчи тя, забавяйки ход. — Ръката ми.

— Бързо! — прозвуча като заповед. — Сега влизай тук.

Настани я на шофьорската седалка на наетата кола, с която беше дошъл, плъзна ръка покрай нея, пхна ключа в контакта и включи двигателя.

— Карай! — отново заповяда той, забелязвайки едва сега, че тя стискаше в непокътнатата си ръка дебела пачка листа.

Като бяха разделени, поне един от тях щеше да успее да избяга от Холст. Тя го погледна въпросително, изражението на лицето ѝ като че беше съвсем лишено от живот. После пусна листовите върху съседната седалка и улови кормилото.

— Карай! — прогърмя гласът му.

И тя подкара.

Джей притисна пострадалата си ръка към тялото си и се затича със скорост, с каквато досега никога не беше тичал. Зави надясно, побягна надолу по улицата, прекоси я, зави в лявата пресечка, прекоси я, след това пак надясно, после наляво. Най-накрая задъхан се притаи до дебел жив плет. Една кола го беше следвала въпреки всичките му маневри. Тъкмо си мислеше, че няма кой да е друг освен Холст, и я чу да отминава.

38.

Марк Голпин не обичаше болниците. Твърде много спомени бяха свързани с познатата болнична миризма, а редиците стаи му приличаха на редиците килии в затвора. В болницата влизаше само когато се налагаше да посети моргата. Мразеше да го прави. Допреди няколко години — след като вече беше прослужил петнадесет години — все още му се случваше да си задава въпроса защо е избрал тъкмо тази пътека от лабиринта на живота. Какво го беше подтикнало да обяви война на престъпността — война, която никога нямаше да бъде спечелена? Какво го беше подтикнало да въвлече и поведе и други мъже в тази война? След това нито за миг не му бяха минавали подобни мисли. Просто беше превключил на съвсем друга вълна, приемайки, че именно това е неговото най-естествено положение в този живот. Така въпросите бяха излишни, оставаше само служенето. Съвсем скоро щеше да закръгли двадесет години. Скоро щеше да бъде пенсионер и щеше да се отдаде на ветроходство, семеен живот и отдых. Ако бог е решил, предстояха му двадесет, а може би даже и тридесет години, за да прави това, за което винаги си беше мечтал. Засега можеше да прави само едно — *да служи*.

Вратата на стаята си приличаше с всички останали. Отвори я, като едновременно погледна часовника — беше точно осем и четиридесет и пет.

Рой Кепела лежеше в първото легло, леглото до прозореца беше празно. Изненадата, която се изписа на лицето на Кепела, говореше сама за себе си. Рой беше с превръзка на гърдите. Нито един от двамата не понечи да каже нещо, само Голпин се пресегна, приближи един от столовете до леглото и седна. После заговори с умерен тон:

— При проверка на портфейла ти са открили легитимацията ти. И се обадили в Бюрото при нас.

Кепела примигна и каза:

— Умници.

— Как е положението?

— Дреболия. Куршумът е минал покрай белия дроб. Така че скоро ще се оправя.

— Искаш ли да ми разкажеш как стана, Рой?

— Не мога, Марк. Бих искал, но не мога. Изпълнявам заповед. Трудно е за обяснение.

— Тогава да започна аз с обясненията и може някои неща да ти се изяснят.

— Не те разбирам.

— Преди няколко дни ми съобщиха нещо много важно от Вашингтон. Един агент на ЦРУ, който е бил изпратен в Германия като куриер, се е върнал в Щатите и е донесъл информация от първостепенна важност. Беше ми казано, че Фриц Вилхелм, посредник в търговията с оръжие и технологии на Съветския съюз, установил се в Западна Германия, се е прицелил в Сиатъл. Интересувал се от резервни компютърни части за иранците, комуникационната технология със зелените лазери за руснаците и от системата SOSUS — по-точно тихоокеанската карта за базирането ѝ, копия от която се съхранява в нашия архив. Нещо да ти звучи познато, Рой?

— Не бих казал, Марк.

Голпин стисна челюсти и мускулите му се издуха, той нервно подръпна краищата и на двата ръкава на ризата си, подаващи се изпод тъмносиньото му сако.

— Вилхелм си има къртица^[1] във ФБР, Рой. Имаме основания да вярваме, че този човек ще се представи за висш офицер, ръководещ тайна операция, и така ще принуди наш агент от Дирекцията в Сиатъл да работи за него. — Видя как бледото лице на Кепела съвсем се лиши от цвят — като че се беше превърнал в сянка на самия себе си. — Ще използва една от стандартните уловки, така мислим. Ще убеди нашия агент, че това е единственият начин да се хване Вилхелм. После агентът ще направи така, че да изпадне в немилост пред шефовете си, за да се превърне по този начин в примамка за хората на Вилхелм. Именно те ще знаят през цялото време какво всъщност става. Операцията е била разиграна с агент, когото те са подбрали. Тъй като им е трябвал човек, който да има достъп до файловете с информация на Бюрото.

Повече нямаше нужда да говори. Вече беше казал достатъчно.

Кепела не откъсваше очи от приятеля си. Гледаше го и не знаеше как да започне.

— Агентът се представи като Бранденбърг. Аз си взех един ден болничен и отлетях за Вашингтон, за да се срещна с него.

— Не спирай.

— Срегнахме се в един хотел извън окръг Вашингтон. Каза, че за операцията знаем само той, директорът и аз. — Поклати глава и притвори очи. — Трябваше да се усетя още тогава. Господи, та той ми даде достатъчно знаци. — За момент замълча. — Изплати ми билета в брой, като се оправда със секретността на операцията. Знаеше *съвсем точно* от кои данни щяха да се заинтересуват... трябваше веднага да се усетя.

Голпин въздъхна.

— Не те обвиняваме в нищо, Рой. Знаеш как действаме в такива моменти. Искаме да извлечем полза от вредата. — Бръкна под самото си и извади от вътрешния си джоб сгънат лист хартия. Изправи го и го подаде на Кепела. — Това е фоторобот на човека, за когото се предполага, че е къртицата. Някакви общи черти с Бранденбърг?

Кепела се вгледа във фоторобота и кимна.

— Почти същият е. Лицето му не е толкова широко, брадичката му е по-различна, но носът и очите му са точно такива. Той е.

И той върна листа на Голпин, който го сгъна и го прибра обратно във вътрешния си джоб.

— Това е най-добрата новина от няколко дни насам. Извини ме за секунда.

Голпин се обади по телефона, за да предаде новината в офиса си, откъдето веднага щяха да я препратят във Вашингтон. След като приключи, отново седна на стола и поиска от Кепела да му разкаже по-подробно какво се беше случило. Кепела подхвана разказа си от първата среща с Бранденбърг и премина през всички събития до деня, в който го бяха ранили — отне му цял час.

Голпин през цялото време си водеше бележки, след което ги прегледа отново, за да се ориентира окончателно в ситуацията.

— Значи музикантът е напуснал мотела с Марлене и ти си сигурен, че тя е отнесла материалите за SOSUS със себе си, така ли? — попита той.

— Както ти казах, нарочно си държах очите отворени, за да ги измамя. Холст за по-сигурно стреля още веднъж. Доколкото си спомням, Бекър събори Холст, вдигна Марлене и избягаха. Стори ми се, че видях документите в ръката ѝ. Не съм съвсем сигурен обаче. — Отпи няколко глътки вода. — Холст се втурна веднага след тях. И аз как да е се добрах до колата си. Много кръв бях изгубил. Помня, че влязох в спешното отделение на болницата. Когато се събудих, бях вече в тази стая.

— Скоро ще те изпишат. — Голпин изглеждаше объркан. — Значи или Марлене, или Бекър, или и двамата притежават материалите за SOSUS?

— И аз така предполагам.

Голпин отново извади телефона и позвъни. Издаде нареждане да се изготви бюлетин за издирване на четирима души, като включи и имената на Холст и Чу. Над Фу Вон трябваше да се установи наблюдение, както и над „Добрата дама“. После отново се извърна към Кепела.

— Ами компютърните части?

— Не те разбирам.

— Преди няколко дни, струва ми се, че беше в четвъртък, някой е отмъкнал четири от компютърните входни съединения на „Зайкорпс“ и няколко пакета с резервни части, съвместими с „Крейс“. Веднага щом дойде информацията от Вашингтон и започнахме да те търсим, бяхме сигурни, че нещата са свързани помежду си.

Кепела смръщи вежди.

— Аз им дадох тази информация, Марк. Мисля, че в понеделник. Принудиха ме отново да почна да пия, Марк, и... ами паметта ми направо се продъни. Нямам представа, че са нападнали складовете. Мислех, че просто ме подлагат на нещо като тест — нали разбираш, за да видят доколко ми е точна информацията. Изобщо не ми дойде наум, че ще нападнат тия складове. И сега, ако искаш да ти кажа къде държат частите, веднага бих ти казал, че може да бъде само на яхтата. Това ми подсказва интуицията, друго обаче не мога да разбера — защо на Холст му е притрябвало да въвлича човек като Бекър в тази операция? Защо да замесва човек без никакъв опит? Единствената причина, за която се сещам, е, че е търсел някой, който да закара яхтата някъде вместо него. Защо иначе би рискувал да се замесва с един абсолютно

непознат човек? Но ако този непознат се оказва, че е ветроходец, тогава картинката се подрежда. Известно ни е, че Вилхелм не е стъпвал на територията на САЩ, но е бил видян в Канада...

Голпин го прекъсна.

— Да, затова Холст наема Бекър да премине границата като участник в едно от най-големите състезания за годината. Ако всичко мине добре, материалите ще пристигнат в Канада. Ако нещо се обърка, ако Граничната служба претърси яхтата, Бекър ще бъде на топа на устата. А Холст отдавна ще е изчезнал. Напълно възможен вариант.

— Аз така бих постъпил.

И Кепела съобщи всички възможни адреси и места, на които можеше да бъде открит Бекър, не забравяйки да му разкаже за постера със списъка на ангажиментите на състава и да го подсети, че е възможно да го открият и чрез някой от колегите му. След това попита:

— Ами Бранденбърг?

— Ще пратим хора само да го наблюдават. Не бива да го плашим. Чрез него можем да стигнем до Вилхелм или Холст.

— Ами ако ние на свой ред му изиграем някое представление? За момента не разполагаш с нищо срещу него, освен с показанията на един пияница, който на всичкото отгоре е отстранен от работа в Бюрото и е издал важни държавни тайни. Нека да ти помогна, Марк. Дай ми шанс да се докажа.

— По какъв начин?

— Като ме закачиш за някоя подслушвателна уредба. Ако е във връзка с Холст, тогава ще мисли, че съм мъртъв, нали? Е, какво ще стане, ако наивният и заблуден Рой Кепела изведнъж се върне в гнездото и се оплаче как нещата изведнъж са се объркали и че Холст е избягал? Най-малкото ще успеем да потвърдим, че Бранденбърг наистина ме е въвлякъл в тази работа. За да мога да го направя, обаче, имам чувството, че ще ми е необходима помощ. Ти какво ще кажеш?

— Мисля. — Голпин прехвърли всички доводи „за“ и „против“ предложението на Кепела в съзнанието си. — Можем да поставим цял полк в засада, ако нещо се обърка. Ти усещаш ли се готов да го направиш?

— По дяволите, ще направя услуга на самия себе си. Вярвай ми, Марк, ще направя всичко възможно, за да заловя Бранденбърг, след

всичко, което ми стори. Надявам се даже да ви уредя с десетминутен разговор.

— Ще поговоря с лекаря ти и ще съгласувам с Вашингтон. Идеята ти ми харесва. Даже може и да ни изведе на следа. Сега си почивай, Рой. По-късно отново ще се свържа с теб. Най-добре е да поспиш. — Той се запъти към вратата, но на прага ѝ спря. — О, между другото... радвам се, че не те е улучил в белия дроб. Хубаво ще е отново да се върнеш при нас.

И след тези думи затвори вратата. Болниците като никое друго място го караха да се чувства притеснен.

[1] Двоен агент. — Б.пр. ↑

39.

В десет часа в парк Гесуъркс, представляващ неголям хълм, покрит с трева, на територията на който се намираше мрачната сграда на запусната рафинерия със сложна плетеница от тръби, оглеждащи се във водите на своеобразната чупка в северна посока на езерото Юниън, нямаше никого. Джей тръгна по настаната с камъни пътека към самия връх на хълма, където се намираше гигантски слънчев часовник — оттам се откриваше по-добра гледка едновременно към входа на паркинга и към езеро Юниън. Застана там с лице към паркинга, а лабиринтът от тръби се падна от дясната му страна. Далеч зад него на шосето от време на време изплуваха запалените фарове на нечия кола и за миг нарушаваха мрачното спокойствие на системата от колянови тръби, вентили и дюзи. Силният вятър жулеше подпухналото му лице.

Погледна часовника си. Беше вече десет и десет. И ни следа от Марлене. Да не би нещо да се е объркало? Нали трябваше да се срещнат тук? Изчака известно време и пак погледна часовника си — десет и двадесет. Започна да се безпокои. Загледа се в трепкащите отражения на яхтените светлини. Пак погледна часовника — десет и половина. Във въображението му се появи образът на Холст, който биеше Марлене. Единадесет без двадесет. Побягна към езеро Норт, влетя в моряшкия бар и си извика такси.

Какъв щеше да бъде следващият ход на Холст? Дали беше хванал Марлене? Смъртта на Рой слагаше край на шантажирането. Джей се опита да се постави на мястото на Холст — едва ли беше безопасно да остава в Сиатъл. Значи щеше на всяка цена да напусне града и или щеше да вземе Марлене със себе си... или щеше да я остави тук... някъде...

Къде ли би могъл да я отведе проклетият му германец? Господи, имаше толкова възможности — Сиатъл е огромен, помисли си Джей, докато пред очите му преминаваха хилядите — не, милионите светлини на къщи и блокове, офиси, магазини, барове, ресторанти,

театри, на яхтите в езеро Юниън, на лампите по улиците, булевардите, алеите, пътеките. Дяволски късмет беше нужен, за да откриеш някого тук. Дали пък Холст не беше в прелитащия в този момент самолет? Беше довършил Марлене и бягаше от града? Или пък направо от страната?

Трябваше да намери Джоко. Трябваше и да наобиколи „Добрата дама“.

Таксито го остави до кей А, в такъв случай щеше да се появи на паркинга откъм яхтите. Така щеше да е по-малко подозрително, съобрази той. Откъм града се носеше характерното бучене на ежедневния градски живот. На силната светлина на уличните лампи цветовете на колите на паркинга изглеждаха по-ярки — като на картичка, помисли си Джей. Закрачи по тротоара, свързващ доковете и паркинга, с наведена глава, сви между третата и четвъртата редица коли и се огледа. Никаква следа нито от Холст, нито от оня китайски звяр.

Напрегна очи, за да открие наетата кола на Джоко. Стори му се, че отляво нещо помръдна. Погледът му затърси между колите. Като че някакъв човек беше надникнал и веднага се беше снишил зад храст или зад кола. Джей замря на място, надявайки се на второ подобно раздвижване, за да разбере на какво или на кого се дължи то. Нищо не последва. Мина между две коли и опита да отвори вратата на наетата от Джоко кола. Беше заключена.

Затропа нервно по стъклото с чувството, че някой го наблюдаваше. Наум си каза: „Хайде де, Джоко, отваряй най-послед проклетата врата“. Потропа отново, този път по-силно. Залепи нос в прозореца, макар че вътре беше тъмно, успя да види, че Джоко е заспал с глава върху кормилото. Джоко имаше много дълбок сън и за да се събуди, трябваше нещо повече от почукване върху стъклото. Джей бързо заобиколи колата и опита да отвори вратата на шофьора. Оказа се отворена. Пъхна глава вътре и потупа Джоко по рамото. Никаква реакция. Разтърси го по-яко, но изведнъж като че нещо го преряза и отстъпи назад — на гърлото му като че застана буца, защото разбра, макар че искаше никога да не му се беше случвало, какво е станало. Тялото на Джоко се люшна върху седалката и главата му увисна навън. Очите му бяха отворени. В дясната си ръка стискаше оръжието, с което не беше успял да стреля.

Джей падна на колене. В очите му избиха сълзи и се затъркаляха по бузите му. Изправи се и закрещя:

— Копелета мръсни! Гадни лайнари! Елате и хванете мен, скапаняци!

Строполи се върху паважа и зарада с глас.

Ами ако и с Марлене се бяха разправили по същия начин? Дали и на него не му крояха същото? Той избута приятеля си от седалката. Безжизненото тяло се свлече на пода. Джей отстрани краката на Джоко от педалите и седна зад кормилото. Освободи револвера от хватката на мъртвия и го сложи на седалката до себе си. Едва сега забеляза нарисуваното лице върху пластмасата на таблото — Джоко беше рисувал със собствената си кръв. Имаше само четири линии — една права за устата, вертикална за носа и две коси линии за очите. Беше лице на китаец. На *китаеца*.

Той включи двигателя и натисна с все сила педала за газта. Само половин минута след като изхвърча от паркинга на Шилсхоул, там довтасаха със сив седан първите агенти — двама на брой, от ФБР.

40.

Джей караше към апартамента на Джоко, за да провери дали Холст или Марлене не бяха оставили съобщение на телефонния секретар. Ако събереше смелост, можеше да измъкне ключовете от джоба на Джоко и да влезе в апартамента му. После щеше да реши дали да се обади на ченгетата, или да направи нещо съвсем друго.

Спря колата пред сградата, след това я намести на паркинга, без да изключва двигателя. Когато понечи да стане, усети, че седалката лепне — това беше кръвта на Джоко! Гледката на сгърченото тяло накара стомаха му да се преобърне. Протегна ръка, затвори очите на приятеля си. Отново буца затисна гърлото му. Ключовете се оказаха в десния джоб.

Изкатери стълбите с мъка, тъй като към тежестта на тялото му се бяха прибавили и спомените за това колко пъти беше изкачвал тези стълби. Преди няколко години Джоко беше болен и Джей му се беше посветил изцяло — в повечето случаи във взаимоотношенията им Джоко беше този, който се грижеше за Джей. Беше прекарал почти две седмици тук, тъй като Джоко ставаше безпомощен като дете, когато се разболееше. Тъй като беше отгледан с нежните грижи на прекалено всеотдайна майка еврейка, беше свикнал да чака друг да му помогне; затова ако бъдеше оставен сам на себе си, това само щеше да влоши положението му. Сега вече никой не можеше да му помогне. Тялото му беше студено, сгърчено в неестествена поза на пода на взетата под наем кола на улицата.

Беше станало в един миг...

Джей се зачуди как беше възможно подобно нещо да се случи. Джоко много добре беше знаел как да се оправя с всякакви хора от така наречената улична измет. Въпреки това китаецът по някакъв начин беше успял да го изненада, да го нападне и да го...

Известно време въртя връзката ключове из ръцете си, докато успее да намери ключа, който да пасне в ключалката. Още преди да отключи вратата, беше решил, че полицията няма какво да прави в

този случай. Прекалено далеч бяха отишли нещата. Нямаше смисъл да се уповава на криминалното правосъдие, за да накаже то евентуално един китаец. Нямаше вяра на криминалното правосъдие. Нямаше вяра на закона. Съзнаваше, че само допреди няколко дни, даже допреди няколко часа, ако нещата бяха взели друг обрат, изобщо нямаше да го занимава мисълта, че има достатъчно сили сам да се справи — да убие друго човешко същество. Самият той, Джей Бекър. Даже след като беше хвърлен през прозореца, подобна мисъл изобщо не му беше идвала наум. Докато сега не изпитваше никакви колебания, угризения или съмнения. Знаеше какво трябва да се направи и беше готов да го направи. Без значение дали ще успее, или не. Единственото му притеснение беше, че може би няма да може да открие китаеца. Можеше никога да не го намери. Но само да го зърнеше, щеше да го убие, и за тази цел щеше да използва всички възможни средства. Нямаше никаква вероятност проблемът да се разреши по друг начин. Това не беше човек, с когото да се разбереш.

Най-сетне един от ключовете превъртя патрона. В апартамента беше топло и тихо. Нямаше надута до пръсване стереоуредба, нямаше я оглушителната музика, която винаги посрещаше Джей, щом прекрачеше прага. Заклучи след себе си и се запъти направо към телефонния секретар, опитвайки се да се съсредоточи върху гледката пред себе си, за да потисне мъчителните спомени. *Не можеш постоянно да мислиш за миналото*, му беше казал веднъж Джоко, *трябва да се живее в настоящето*.

От секретаря се разнесе гласът на Марлене. Съобщаваше му телефонен номер и вътрешен номер, придружен с молба да се обади незабавно. Той набра номера. След три позвънявания се отзова глас и измърмори някакво име, на което Джей не обърна внимание, тъй като бързаше да се свърже с Марлене. Само съобщи вътрешния номер и след секунда тя се обади:

— Джей?

— Да.

— Чаках да ми се обадиш.

Убиха Джоко, Марлене, искаше да й каже, но не посмя.

— Къде си? — попита я вместо това.

— В един мотел. Много ми липсваш. Не можах да дойда в парк Гесуъркс, тъй като лекарите ме задържаха повече, отколкото

предполагах.

— Лекарите?

— Китката ми е счупена и сега съм с гипс. Но това не е толкова важно. Искам внимателно да слушаш какво ще ти кажа, Джей. Искам да разбереш, че независимо как ще се почувстваш, като чуеш какви намерения имам, няма никакъв начин да си променя решението. Искам да знам само дали мога да разчитам на твоята помощ, или да се оправям сама. Решена съм на всяка цена да го сторя и нека това да ти е ясно от самото начало. Смятам, че ти по начало не трябваше да се замесваш. Това е нещо, което засяга само Ибен Холст и мен, и трябва да се реши само между нас. Ако ми помогнеш, това за мен ще означава, че имам шанс да не загубя борбата — аргументи против обаче изобщо не ми се слушат. А и няма време за губене. Ако само се опиташ да спориш с мен, ще прекъсна връзката.

Джей си помисли: „Веднъж мен беше нарекла силен. Я се виж сега ти — така може да говори само много силен човек“.

— Нека бъдем разумни, Марлене.

— Не, Джей. Разумни повече — не.

— Те убиха Джоко.

Ето. Казал го беше най-сетне. Надяваше се това да промени решението ѝ.

Тя мълча толкова дълго, че Джей вече започна да се пита дали не е затворила. Най-накрая отговорът дойде:

— Съчувствам ти. Едва ли можеш да си представиш колко ми е мъчно. Обичам те, Джей Бекър, но нищо не е в състояние да промени решението ми. Смятам да се спазаря с Холст. Касетата със записа с баща ми срещу „Добрата дама“. Всичко, което му трябва, е на борда на яхтата. Това, за което те моля, е да отплаваш с яхтата някъде, може и наблизо, но да не оставаш в Шилсхоул. Без яхтата той няма да ми навреди. А ако не знам къде точно е тя, той няма как да ме накара да му кажа, нали?

Говореше бързо и Джей усещаше, че щом свърши с обясненията, е готова веднага да затвори слушалката. В съзнанието му продължаваше да отеква признанието ѝ, че го обича, струваше му доста усилия да се съсредоточи върху това, което му говореше, и да запомни какво се очакваше от него да направи. Изпитваше едновременно гордост и яд — гордост, защото тя най-накрая беше

открила в себе си сили, каквито така се беше надявала да притежава, и яд заради повода, който я беше тласнал към тази крачка. Знаеше, че ако се опита да я прекъсне, тя моментално щеше да изчезне. Ето какви бяха заключителните ѝ думи:

— Ще се свържа с теб по радиото. Ще ми кажеш къде се намиращ, след това ще напуснеш „Добрата дама“ и ще се скриеш където е най-безопасно за теб, преди те да пристигнат. И това ще е крайт. Аз ще оставя съобщение на телефонния секретар на състава или на Джоко. Знам и двата номера. Знам, че ще го направиш *заради мен*. Обичам те, Джей. И ти знаеш колко те обичам.

И след това прекъсна връзката.

Джей се върна мислено към плана ѝ, опитвайки се да открие слабите му места. Нямаше ясен отговор на въпроса каква би била реакцията на Ибен Холст на опита на Марлене да му поставя условия. Не му се вярваше, че тя може да се справи с всичко това сама. Позвъни отново на мотела и се информира за адреса от администратора.

Беше му позвънила от мотел „Касъл Рок“ в Баяр. Не можеше да понесе още едно пътешествие с тленните останки на Джоко, затова си повика такси. Докато чакаше, установи още една много важна празнота в плана ѝ — някой би трябвало да наблюдава Шилсхоул. Някой би могъл да опита да се разправи с него така, както се бяха разправили с Джоко. Запита се дали ѝ беше дошло наум за това. Каза на таксиметровия шофьор да кара бързо, обещавайки да му плати колкото и да му струва, но шофьорът само изсумтя и подкара колата както той си знаеше. За Джей това си беше направо тътрене и той през цялото време си представяше как Марлене излиза от „Касъл Рок“ и отива на среща с Холст. Остани, където си, Марлене! Остани там!

— Това такси не може ли да върви по-бързо? — попита той, потропвайки нервно с дясната обувка върху гумената постелка.

— Ей, я по-кратко, господине. Аз с това такси си изкарвам хляба. Не сме излезли на разходка. Ще стигнеш там, закъдето си тръгнал, когато аз те закарам. Ясно ли е? — Млъкна, за да свие. — Ето ти го и мотела. Сега разбра ли какво исках да ти кажа? Четири и четиридесет.

— Ето ти десет долара — отвърна Джей, подавайки парите на шофьора. — Изчакай ме за момент. Веднага се връщам.

Плешивецът прибра парите.

— Давам ти две минути за петте долара и толкова. После давам клаксон и ако веднага не се появиш, изчезвам.

Джей тичешком влезе в офиса. Часовникът показваше полунощ. Управителят беше много любезен. Единствената причина, заради която Джей го наруга, беше, че Марлене беше излязла десетина минути, преди той да дойде.

Партито на „Ослепителната дама“ явно приключваше, когато Джей наближи кей М. Отново както и предния път слезе до кей А, който беше отдалечен на неколкостотин метра от кей L и беше от другата страна на пристанищната сграда, така че евентуалният съгледвач на Холст да не го забележи. Трябваше просто да изчака клатушкащите се мъж и жена най-накрая да се дотърят до портата и да я отключат. Престори се, че и той се е готвел да направи същото, изчака ги да преминат отвън и се вмъкна на територията на пристанището. Нахлупи ниско над очите синята барета на Джоко, която беше взел от апартамента му, и се присъедини към редеещите гости на партито. Подпря се от външната страна на яхтата, придаде си весело изражение и се загледа към „Добрата дама“ — тънка ивица вода делеше кейовете, на които бяха акостирали две яhti с близки имена. На интересуващата го яхта не се виждаше никаква светлинка, нито се забелязваше някакво движение. Едва сега осъзна, че е забравил револвера на Джоко в колата му. С него беше „Мекия“, но това никак не му вдъхваше увереност. Придвижи се бавно към края на кей М, хвърли се във водата както си беше с дрехите и преплува неголямото разстояние до кей L. „Акула!“, пошегува се някой откъм „Ослепителната дама“, сочейки Джей, и малцината останали там избухнаха за кратко в гръмогласен смях, после пак се върнаха към обичайните си разговори. Джей се подпря с ръце върху кей L и прехвърли крака, после с бавна крачка се запъти към „Добрата дама“. Покатери се, готов всеки момент да побегне, беше ясно обаче, че на борда няма никого.

Слезе долу и включи радиото. Портативният телефон не се виждаше никъде. Но затова пък се беше появил телевизорът. Не обичаше да плава нощем, даже и на двигател, особено след като не трябваше и да включва светлините. Трябваше обаче да вземе всякакви

предохранителни мерки, за да не бъде забелязан. Тя трябваше да изчака до сутринта. Трябваше да си остане в мотела. *Трябваше.*

Джей заобиколи вълнолома без проблеми и едва тогава включи светлините, пое курс на север, подминавайки накачалите по протежение на брега къщи, който щеше да го отведе покрай Медоу Пойнт до парк Каркийк. Макар и далеч, Каркийк фактически беше в очертанията на града и за Джей точно по тази причина беше добър избор за целта.

Запита се какво ли правеше Марлене в същото време. Запита се и дали изобщо щеше да я види някога отново. Пожела ѝ от все сърце късмет и ориентирайки се по примигващата светлина на фара на Медоу Пойнт, коригира курса.

Марлене набра номера на преносимия телефон на Холст и той ѝ отговори. Нямаше да се остави да бъде подведена. Затова поиска срещата да стане на публично място, някъде, където Холст не би могъл да я похити. Поискка от него да се срещнат в зимната градина на хотел „Олимпик“. Тръгна с наетата кола, в която Джей почти насила я беше натикал в „Уестсайд“. Не можа веднага да открие къде да паркира. Обиколи два пъти околните пресечки, докато най-накрая се установи в един затворен паркинг точно срещу елегантния „Олимпик“. Изключи двигателя и се извърна, за да огледа голите пространства на третото ниво на паркинга, и тишината я уплаши. Тичешком се запъти към асансьорите и с нарастващо нетърпение зачака някой от тях да дойде и бързо да я изведе оттук. Вратата се отвори и при вида на празната клетка въздъхна с огромно облекчение. Само след няколко минути щеше да се отпусне в елегантната зимна градина. Нямаше как там някой да ѝ направи нещо лошо. Обзе я яд към самата себе си, като си помисли, че е било по-добре първо да дойде тук и едва тогава да звъни на Холст. Щеше да бъде сто пъти по-разумно. Асансьорът беше сравнително тих и се плъзгаше бавно. За разлика от безпокойството ѝ, което нарастваше бързо. Когато вратата се отвори, видя срещу себе си ухиленото лице на Джон Чу. Прииска ѝ се да извика за помощ, да изкрещи, но от устата ѝ не излезе никакъв звук. С един скок китаецът нахлу в асансьора и поднесе към лицето ѝ кърпа с упойващ аромат. Марлене усети как се свлича на колене и чу затръшването на

асансьорната врата. Последното, което долови, беше зловещият смях на Джон Чу.

Джей с труд се удържаше буден. Вече пиеше трета чаша кафе, когато от радиото се разнесе глас, назоваващ „Добрата дама“ и позивните ѝ. След една минута връзката се осъществи. И сънливостта му в миг като че се изпари.

— Ало! Край.

— В ръцете ми е това, което искаш, Бекър. Ситуацията трябва вече да ти е станала ясна. Край.

Гласът на Холст. Джей усети да му се завива свят и протегна ръка, за да се подпре на тясната полица. Най-лошите му предчувствия се бяха оправдали. Знаеше, че Марлене нямаше да издаде информация, освен ако не е била сериозно убедена, че трябва да го направи — в крайна сметка Холст беше разбрал, че трябва да се обади на яхтата. На Джей не му харесваше желанието, което породя у него това обаждане — сега вече към единия, когото на всяка цена искаше да убие, се прибави още един.

— Продължавай да говориш. Край.

— В твоите ръце е „Добрата дама“. В моите ръце е *дамата*. Ще закараш яхтата на север до Фрийленд. Край.

— Знам къде се намира. Край.

— Там отново ще се свържа с теб. Остави радиото отворено през цялото време. Вярвам, че няма да сглумиш и да намесиш други хора. Ще те чакам утре на обяд. Край на връзката.

И наистина връзката прекъсна.

Джей остави УКВ-то, ръцете му трепереха от нерви, продължително будувание и глад. Защо Холст му нареди да отплава с „Добрата дама“? Защо не се интересува къде се намира и не дойде да си поиска документите? Каква игра играеше сега — какво искаше да спечели?

След това в мислите му отново влезе Джоко. Нямаше намерение да оставя приятеля си да лежи на пода в онази кола. Затова реши да прехвърли отговорността за мъртвото тяло върху детектив Флинт.

Обаче ако използваше радиостанцията, Флинт веднага щеше да разбере откъде се обажда, а Джей в никакъв случай не искаше да

обърка конците с Холст. Отне му петнадесет минути да надуе гумената лодка и с нея да се придвижи до Каркийк. Там бързо откри телефонна кабина, откъдето се откриваше гледка към Саунд. Чуха се две позвънявания и отсреща отговориха. Дежурният офицер попита кой се обажда и кого търси и Джей му даде своето име и това на Флинт. След дълга пауза мъжът отсреща отново се обади:

— Детектив Флинт след минута ще се свърже с вас. Не прекъсвайте линията.

— Да, добре.

И Джей не прекъсна линията. Минаха две минути, докато му се обади детектив Флинт.

— Бекър?

— Същият.

— За какво става дума?

Флинт имаше уморен глас.

— Двама души бяха убити тази вечер. Бих искал да приберете телата вместо мен. Аз съм възпрепятстван.

— Намали малко темпото! Това, което искаш, да не е толкова лесно. Дай първо да си поговорим. Знаеш какво се иска от теб.

— Без разговори. Нямам време. Един от хората се казва Рой. Тялото му ще намерите в мотел „Уестсайд“. Уби го един германец на име Холст. Аз лично го видях. Другият е най-добрият ми приятел. Него ще намерите в една кола, паркирана пред номер шестстотин и девет на улица „Крокър“ в западната част. Трябва да се свържете с баща му и майка му. Аз не знам какво и как да им го кажа.

— Чакай малко, Бекър. Трябва да ти е ясно, че няма да те оставя току-така да изчезнеш от хоризонта, преди да си ми отговорил на няколко въпроса. Като не дадеш сведения каква е твоята роля, да не стане така, че да търсиш после кой да ти плати гаранцията. Никой съдия няма да се поколебае да издаде срещу теб съдебно постановление за задържане. Хубавичко си помисли. Не внушавай на съдиите да си мислят само лоши работи за теб.

Джей известно време разсъждава над думите му. Какъв избор имаше? Стори му се, че чу някъде зад него шум от приближаваща се кола, но когато се извърна, не успя да различи нищо в тъмното, тъй като осветлението в кабината се оказа своеобразна светлинна преграда за зрението му.

— Бекър? — подкани го нетърпеливо Флинт.

— Не съм избягал. Виж какво, Флинт, в този момент мога да ти кажа само, че съм замесен в нещо, но индиректно, стига да разбираш за какво става дума. Направи това, което се иска от теб, от моя страна няма да има никакви претенции. Аз ще свърша каквото съм си наумил без ваше участие, иначе ще убият приятелката ми. Доколкото сам мога да се ориентирам, би трябвало да ви дам по-точни обяснения. Обаче засега трябва да се задоволите само с това. Погрижи се за Джоко вместо мен. Той ми беше най-добрият приятел.

И положи слушалката на мястото ѝ.

Щом се извърна, видя двама полицаи пред вратата на кабината.

— Ти ме надхитри.

Джей беше приседнал пред олющеното бюро на Флинт в офиса му с размерите на килер, в какъвто обикновено чистачките държаха принадлежностите си. Часовникът показваше два и петнадесет. Флинт му подаде чаша с кафе и си запали цигара.

— Да имаш нещо против? — попита той, размахвайки цигарата.

— Имам.

Флинт сви рамене и загаси цигарата.

— Както искаш. И на мен ми пречат.

— Значи ме задържа на телефона, за да разбереш откъде се обаждам.

— Май така направих. От часове те търсим, момче.

— Изобщо не подозирах тази работа.

— А аз разчитах да ни се обадиш.

Разнесе се звънец. Той вдигна слушалката и изрече само една дума:

— Добре.

После затвори и се обърна към Джей:

— Дошъл е един човек, който иска да се срещне с теб. Аз напускам полесражението.

И разтърка уморените си очи.

— Ама какво става?

Джей усети как сърцето му се разлудува — страхът, който изпита този път, беше от съвсем друго естество.

— Той ще ти обясни. Такива като него не говорят наляво и надясно.

— Кои са те?

Флинт се изправи и започна да подрежда някакви документи. От това хаосът върху бюрото не намаля. Детективът си взе кутията с цигарите и запалката.

— Не се инати, момче, и няма да имаш никакви проблеми. Само се навий да помогнеш, ясно? Ще улесниш живота на всички *и своя*.

Джей проследи с поглед Флинт, докато той се измъкна иззад бюрото и отвори вратата. На прага ѝ стоеше мъж с притеснен израз на лицето.

— Твой е — каза му Флинт.

— Ами Джоко? — намеси се Джей.

— Ще се погрижим за него — увери го Флинт. — Само помни какво ти казах.

Другият мъж влезе в офиса и затвори вратата. Имаше много приятна външност и подбрани с вкус дрехи. Челюстните му мускули играеха непрекъснато. Подаде му ръка и Джей я стисна без особен ентусиазъм.

— Името ми е Марк Голпин. Аз съм директор на Регионалната дирекция на ФБР — Сиатъл.

— Заради Рой Кепела ли е всичко това?

— Защо питаш?

— Флинт ми каза, че е работил във ФБР. Казах му, че видях как го убиха, но той не ми повярва.

— Жив е, Джей. Куршумът само го е ранил.

— Не е възможно. Аз лично го видях. Мъртъв е.

— Кепела е много добре обучен, ето такъв е той. В момента е в болница, но съвсем скоро пак ще е на крака. Постарал се е очите му да изглеждат неподвижни, за да измами Холст. Смята, че ти си му спасил живота. Ако не си бил ти да се намесиш в същото време, щял е със сигурност да се прости с живота си. Благодарности от него ще получиш по-нататък. Сега да се погрижим за друго.

— Ще ви кажа това, което казах и на Флинт. Отвлякоха приятелката ми. Не трябва да казвам на никого, още по-малко на полицията или на вас. Ако го направя, ще я убият.

— За Марлене ли става дума?

— Възможно е.

— Какво искат срещу нея, Джей?

— Вече ви казах, не трябва да знаете.

Лицето на мъжа за миг се покри с червенина, която запълзя и към шията му.

— Изобщо не си въобразявай, че разполагаш с много козове в тази игра. Поне половин дузина обвинения можем да предявим срещу теб. И какво ще стане с нея, ако те затворим? А защо вместо това не започнем да си сътрудничим и да видим докъде можем да стигнем с общи усилия? В тази игра има още толкова хора намесени, за които едва ли подозираш.

— Ами разкажете ми за тях. Не виждам голяма разлика между вас и Флинт. Всички други са слепци, само вие сте всезнаещи. И го казвате с такъв тон, че ми иде да повърна. Това не ви е някоя от вашите игрички. Никаква примамка, уловка и така нататък. Става дума за жената на живота ми, ако искаш да знаеш.

Голпин, който междувременно беше седнал на освобождения от Флинт стол, се облегна назад.

— Добре, нека разгледаме нещата от гледна точка на това, какво ти си успял да свършиш досега, Джей. Смяташ ли, че си се справил добре? Обаче си отговори честно. — Голпин внимателно се вгледа в сините очи на Джей. — Какво щеше да направиш на мое място?

— Щях да пусна Джей. За да отиде и спаси Марлене.

— Наистина ли? Помисли си още веднъж. — Изправи се. — Аз мога да си позволя дълго да те чакам, но Марлене дали ще може? Сега те оставям, за да прецениш какво решение ще вземеш. Ако се съгласиш да ни сътрудничиш, единственото, което ще искаме, е да ни позволиш във всеки един момент да знаем къде се намираш. Това е всичко. Ако не се съгласиш, ще те арестуваме. Помисли си.

И Джей остана сам. Хвърли поглед през рамо и видя през прозрачната преграда как Голпин отиде до чешмата и си наля вода в конусовидна хартиена чаша. Изведнъж се извърна и погледите им се срещнаха. Джей сведе поглед и извърна глава.

Изминаха пет дълги минути, преди Голпин отново да седне зад бюрото на Флинт и да го попита:

— Е, какво решавааш?

— Ако разберат, че ме наблюдавате, ще я убият. Съвсем сигурен съм, че ще стана така. Намираме се в задънена улица.

— А ние сме изнамерили техника как да се справяме и в такива случаи. Ще те следваме през няколко пресечки, така никой няма да ни усети. Единствената ни цел е да спасим както живота на Марлене, така и твоя. Няма защо и теб да убиват, нали?

Джей не се удържа и се разсмя гръмко. Истеричният изблик се дължеше най-вече на умора и опнати нерви.

— През няколко пресечки, така ли? Ама аз няма да бъда в кола, господин Голпин, а на яхта. Като как ще успеете и да ме проследите, и да не ви забележат, а?

— Довери ми се, Джей. С всичко можем да се справим. Уверен съм. Само те моля да ми се довериш. Успявали сме в стотици подобни случаи, Джей. А ти с какво можеш да се похвалиш? — Последва кратка пауза. — Като ти говоря, нещо влиза ли ти в главата?

— Съвсем ясно ми става.

— Е, ще си сътрудничим ли?

Джей кимна.

— Да имам някакъв друг избор?

41.

В продължение на два часа и половина яхтата поддържаше на двигател неотменен курс на север, докато в далечината отдясно на носа не се показаха заливът Калтърс и Посешън Пойнт. Джей си беше позволил да подремне, макар и за кратко. Малко след три часа рано сутринта кола без опознавателни знаци го беше оставила пред парк Каркийк. Бяха му връчили малка черна кутия с инструкция да я инсталира на борда на „Добрата дама“ и да разгъне дългата медна жица, която щеше да служи като антена. Това му беше отнело около половин час, така че изпълненият с кошмари сън беше траял само два часа.

Главата зверски го болеше, а очите му пареха, макар да ги беше скрил зад слънчеви очила и ниско нахлупена широкопола шапка. Вдигането на платната този път му отне доста повече време заради счупените му пръсти. А това само влоши още повече ужасното му настроение.

Смени курса, новият щеше да го изведе покрай Фрийленд. В десет часа преди обед се показва силно вдаден в Саунд към земя, покрит с буйна растителност. Точно зад него се намираше и Фрийленд. Джей забеляза малък самолет да прелита точно над него. По дяволите, умно постъпваха, помисли си той, вземайки го за притежание на ФБР, и това моментално го накара да се почувства много по-сигурен за собствената си безопасност. Освен това си даваше сметка, че някоя от яхтите, които щеше да срещне по пътя си, сигурно щеше да бъде с екипаж, изцяло съставен от агенти на ФБР, разбира се, но едва ли щеше да разбере коя точно. Знаеше и че радиостанцията му можеше да работи добре в границите на една-две мили, така че беше задължително освен с яхта, ФБР да се подсигури и със самолет, за да е в състояние във всеки един момент да знае точното му местоположение. По случай Деня на труда водната повърхност щеше да се задръсти от всякакви плавателни съдове и без радиостанция много лесно можеха да го загубят. Макар да не му се искаше много-много да го признава, Джей се чувстваше по-

спокоен, след като знаеше, че от ФБР могат да го прихванат и на брегови честоти, и на морски честоти.

Тъкмо приближаваше Фрийленд и от долната палуба се разнесе носов женски глас. Радиостанцията! Джей изтича отдолу и отговори.

С него се свърза Холст.

— Продължаваш на северозапад до остров Сан Хуан и хвърляш котва пред Американ Кемп, където прекарваш цялата нощ. Ясно?

— Ясно.

И Холст прекрати връзката. Вълна от силно безпокойство заля Бекър. Веригата от острови под общото наименование Сан Хуан бяха на границата с Канада. А ФБР нямаше никаква власт там. Джей нямаше никаква вяра, че за комплицирани от юридическа гледна точка проблеми можеше да се получи бързо разрешение, при положение че за това трябваше да се задейства цялата бюрократична машина не на една, а на две държави. Колко ли време щеше да му отнеме на Голпин да предупреди съответните канадски органи? Безпокойството в миг отново бе заменено от чувство за сигурност, щом Джей съзря друг малък самолет да излита откъм остров Уидби, още повече, че щеше да прелети точно над „Добрата дама“. Сигурно ми дават знак, помисли си Джей, че всичко е под контрол.

Това беше обикновен самолет, извършващ ежедневен преход до континента.

Кепела внимателно приближи къщата откъм най-далечния ѝ край, притаен зад високата растителност. Беше видял колата в гаража — Бранденбърг беше налице. Рамото ужасно го наболяваше, а и раната му там беше започнала отново да кърви.

На отсрещната страна на улицата се бяха прикрили двама агенти и се вслушваха в тежкото му дишане, готови всеки момент да подадат сигнал на други петима, които в униформи на служители от отдел „Озеленяване“ подстригваха дърветата в Пасифик Бел.

Кепела напредваше бързо. Голпин му беше казал, че доколкото им е известно, Роузи няма нищо общо с операцията на Холст. Банковите сметки на Джон Чу и на Дони Мота през последните месеци чувствително бяха нараснали. Роузи имаше около стотина долара на свое име. Само това беше успяла да внесе за времето, през което

Кепела беше убеден, че са ѝ плащали, за да го следи. Новата информация го накара да погледне на случилото се между тях в съвсем друга светлина. Беше приела да го скрие в дома си. Беше се опитвала да му попречи да пие. Беше плакала с *истински* сълзи за него. Роузи му беше дар от бога и *ако* успееше да се измъкне невредим, можеше да прекарва и повече време край нея. Което можеше да се окаже и за добро. Бранденбърг обаче беше съвсем друга история.

Кепела плъзна настрани стъклената врата. Още като прекрачи вътре, дочу звука от работещия телевизор. Прекоси трапезарията и се спря на прага на миниатюрния кабинет. Бранденбърг не го забелязваше, тъй като беше вперил очи в телевизионния екран.

— Опитаха се да ме убият — каза Кепела колкото се може с по-драматичен тон.

Бранденбърг подскочи. Наведе се и спря телевизора чрез дистанционното управление. Един пистолет имаше на втория етаж, друг — в барчето с алкохола, а трети — в хладилника.

— Господи, Рой, да беше почукал. Уплаши ме до смърт.

— Нещо против да седна? — попита Кепела, посочвайки стола срещу дивана.

— Защо да не се преместим в трапезарията? Там е по-широко — каза Бранденбърг и се изправи.

Предпочете Кепела да излезе пръв. Докато го следваше, забеляза издутината на кръста му — Кепела имаше оръжие. А най-близкото негово оръжие се намираше в барчето в трапезарията. Така силите им щяха да се изравнят. Бранденбърг искаше да е подготвен, в случай че Кепела станеше опасен. След като се настаниха край масата, той попита:

— Какво те води пак насам, Рой?

— Дадох им документите за SOSUS, както се разбрахме с теб...

Кепела нарочно направи пауза, за да подхлъзне Бранденбърг да потвърди участието си.

— Това добре — потвърди Бранденбърг.

Кепела си помисли: „Първата стъпка е направена“.

— Обаче после нещо се обърка. Много лошо пребиха жената. Почти до безсъзнание. А пък Холст сякаш превъртя и започна да размахва пистолет. Наложих ми се да взема мигновено решение... и се хвърлих върху него. Знам, че от гледна точка на операцията това е

много лошо, обаче какво да правя — да стоя и да го гледам как ни убива ли?

— Пребил е Марлене, така ли? — попита го невярващ Бранденбърг.

— Надявам се да не съм провалил съвсем операцията — направи нов опит Кепела да принуди Бранденбърг да се разприказва за участието си.

— Не, не, Рой. Даже бих казал, че си се справил прекрасно. Държал си се съвсем естествено. Ако само беше седял, това е можело да го накара да се усъмни. Може просто да те е проверявал.

— Да ме е *проверявал*? Никаква проверка не беше това. Направо си беше загубил ума. И ако питаш мен, във връзка с момичето е. Мислех, че може да знаеш. Дойдох тук веднага щом можах. Цяла нощ ме човъркаха в болницата. Помислих си, че ти най-добре ще знаеш какво да направя.

— Най-добре би било да подновиш посещенията си при Фу, така предполагам.

— Отидох и до пристанището... сметнах, че е добра идея, обаче яхтата я нямаше.

Всъщност това беше научил от Голпин, който му беше разказал последното развитие на събитията.

— Така ли?

Бранденбърг с ни най-малък жест не показва, че този факт го е изненадал.

— Какво може да значи това? Да не изпуснахме пак Вилхелм?

— Нека да ти открия една тайна, Рой. Държим всичко под контрол. Яхтата е под наш надзор от няколко дни. Точно сега пътува към мястото на срещата. Вилхелм ни е в кърпа вързан. Директорът ще бъде много впечатлен от твоята работа. Много впечатлен наистина.

— Благодарен съм ти, че избра точно мен за операцията. Гордея се, че съм участник в нея.

— Ти имаш най-голямата заслуга, Рой. Не бих се справил без теб. Едно питие? Да се почерпим за успешния завършек.

Кепела се изпълни с гняв.

— Без питие. Не и за мен.

Видя как Бранденбърг се надвеси над барчето. Гневът му растеше с всяка изминала секунда. Всички тези лъжи. Това подканяне

да пие. Отношението като към куче. Бранденбърг ще трябва да си плати за всичко това, в миг реши Кепела. Законът какво можеше да направи в този случай? Да му сложи белезници. Ако успееше да го предизвика да извади пистолет, можеше да го гръмне при самозащита. Кепела измъкна пистолета си и го скри под масата. Сега въпросът беше дали Бранденбърг щеше да допусне да бъде предизвикан и да употреби оръжие, или щеше да се окаже човек, който владее нервите си в изключителна степен.

— Наистина успя за известно време да ме водиш за носа — започна Кепела.

Зачуди се какво ли щяха да решат момчетата в пикапа, щом чуеха, че нагазва в щекотливата тема. Щяха ли кротко да чакат до вратата, или директно да нахлуят? Реша, че трябва да действа бързо, преди да са се окопитили.

— За какво говориш, Рой? — попита Бранденбърг, докато пъхаше пистолета в джоба на панталона си, използвайки за прикритие отворената вратичка на барчето.

— Трябваше да се усетя, още докато ми даваше парите. Когато ми изплати билета в брой. Това беше грешка.

Ръката, с която държеше чашата си Бранденбърг, видимо потрепери, докато отпиваше. Кубчетата лед звънко се удариха в стените на чашата.

Кепела продължи, поведената от него игра започваше да му харесва.

— Но като цяло планът е направо брилянтен. Кой ти плаща — Холст или Вилхелм?

— Слушай сега...

— Не, господинчо, до гуша ми дойде да те слушам. Сега *ти* ще ме чуеш.

Съзнаваше, че Марк Голпин едва ли е очаквал такъв развой на събитията. Марк на негово място би въвлякъл Бранденбърг в подробен разговор за операцията, така че да си признае всичко, и това, което се знаеше, и това, до което не бяха успели да се доберат, за да очертае цялата картина. При него обаче имаше и личен момент. Нямаше значение, че беше противно на плановете на Марк Голпин, Кепела си беше представял нещата точно така. Гледаше право в Бранденбърг и го закланаше: „Насочи пистолет срещу мен, задник такъв. Дай ми повод“.

— Чакай малко — възрази Бранденбърг.

— Всичко ми е известно, господинчо. Колко още агенти като мен си хващал на същата въдица, а? Пет, десет? Колко други съдби си прекършвал, а? Едва онзи ден ми просветна кой може да си — излъга го Кепела, за да му внуши, че е единственият, който е разгадал тайната му роля, и да го принуди да се защитава. — Отново прекарах разговорите ни през главата си и всичко си дойде на мястото. Знаеше за Роузи, преди още да ти бях казал за нея. Знаеше всичко и за Холст. Проверих досиетата, глупава главо — каза той, импровизирайки напълно в този момент, — оказа се, че *никой* не знае за връзката между Холст и Вилхелм. Само ти. Какво ще кажеш?

Бранденбърг беше напълно зашеметен. Опита се да запази спокойствие, докато пъхаше ръка в джоба с пистолета.

— Друго има ли, Рой?

— Ето го другото.

И Кепела размаха пистолета си над масата.

Бранденбърг изстреля два куршума изпод масата, което накара Кепела да подскочи върху стола си. Рой улучи тавана и едновременно с това изпусна пистолета върху масата — той се плъзна и полетя долу. Коляното му се разкъсваше от болка. Вторият куршум беше минал встрани. Бранденбърг се изправи и отново стреля, но Кепела успя да се сниши и така се спаси. До открехнатата врата със скок зае позиция един от агентите на ФБР, докато другият изрева:

— ФБР, хвърли оръжието!

Бранденбърг хвърли бърз поглед наоколо. Пръв в полезрението му попадна агентът, насочил оръжие към него, после — Кепела, който се мъчеше да достигне падналия си пистолет. Вилхелм му беше обещал, че ще се погрижат за жена му каквото и да се случи. Нямаше никакво намерение да прекара остатъка от живота си в килия с размери два на два.

— Хвърли оръжието! — изрева отново агентът.

Бранденбърг пъхна цевта в устата си и натисна спусъка.

Джей пристигна изтощен в осем без петнадесет вечерта пред Американ Кемп. Скоро щеше да се спусне и нощта. Наближаваше отливът и затова реши да хвърли котва далеч от брега.

Беше се спуснала лека мъгла и през нея слънцето се провиждаше като забулено в пелена. Джей се бори с умората си, наблюдавайки как небето на запад от оранжево стана червено, а след това порозовя, докато най-накрая светлината бе погълната и заменена от студено сиво, съвсем скоро преминало в мрачно синьо. Отвори си консерва с риба тон, хапна малко и си легна в предната кабина, която считаше най-безопасна, тъй като имаше два изхода — горен люк, който извеждаше в предната част на яхтата, а през кухнята се излизаше на трапа и оттам на палубата. Под възглавницата си беше сложил сигналния пистолет на „Добрата дама“ и огромния кухненски нож. Друг нож беше прикрепил към глезена си. Сравнително спокоен затвори очи.

Когато отново ги отвори, вече беше сутрин. Беше спал като пън. Посрещна го същата червена светлина, която беше наблюдавал предната вечер, само че от изток. А вместо мъглата, небето беше изпъстрено с облаци, оцветени в розово. Щом сутрин червено е небето, моряко, ти бъди нащрек. Той потрепери от внезапно присвилата го болка в пречупените пръсти. Някакъв набеден за лекар в полицията ги беше стегнал в шини и дълго го беше убеждавал, че след време ще зараснат. Джей не беше толкова уверен.

Погледна още веднъж навън и изведнъж забеляза, че пейзажът доста се е променил. „Добрата дама“ изобщо вече не се намираше пред Американ Кемп. Тичешком се изкачи на палубата и видя, че островчето сега представлява малка тъмна точица отдясно на яхтата. Отиде на носа и изтегли котвеното въже. Беше срязано — свършили бяха тази работа с нож, докато е спял. И силният отлив го беше завлякъл няколко мили на запад от остров Сан Хуан и най-вероятно вече се намираше в канадски води.

По закон Джей трябваше да регистрира „Добрата дама“ пред канадските митнически власти в едно от двете пристанища — Фрайдей или Бедуел. Тъй като вече беше задминал Фрайдей, трябваше значи да отиде в Бедуел. Вероятността яхтата да бъде претърсена от канадците на митницата беше някъде към двадесет и пет процента. Ако Джей обаче решише да подмине митницата, осланияйки се, че заради натоварения в почивните дни трафик нямаше да го забележат, и после го спипаше морски патрул, тогава сто процента щяха да го претърсят. Често беше ставал свидетел на подобни сцени. Канадците бяха изключително усърдни в това отношение. Изчакваха, докато

слънцето започваше да клони към залез, и тогава с пълна пара се заемаха да претърсват най-предпочитаните за подслон широки заливи или скалисти малки заливчета по границата. В почивен ден като днешния щеше да има голям улов и да падне голяма работа; това означаваше, че най-вероятно много повече хора на закона щяха да бъдат мобилизирани, за да я свършат. Затова Джей реши да разбере какво толкова има на яхтата и къде точно са го складирали. Нямаше смисъл да чака други хора да го открият вместо него.

Първо се зае да търси отпред, размествайки дъските на пода и преравяйки навсякъде, където бяха прибрани платна и всякакви принадлежности за подводно плуване. Нищо. Претърси методично всички кътчета в кухнята. Щом стигна до телевизора, изведнъж като че нещо му просветна. Свърза го с адаптера от дванадесет волта и го пусна. Не проработи. Провери кабелите и свързването и пак направи опит. Отново не се задейства. Тогава реши, че Холст е скрил нещо в телевизора.

Продължи да се мята из кухнята, ядосан, че не му идва наум къде другаде да търси.

Прехвърли се в каютата на Марлене. Там провери във всяко чекмедже и при видеокасетите, където беше открил тази със записа на Рой. Нищо. Извъръщайки глава към койката, забеляза, че на хранилището под нея е сложен нов катинар. Изтича бързо до кокпита и взе кутията с инструментите. След като изкриви две отвертки, успя да развие два болта и механизмът поддаде. Вътре имаше четири неотваряни мукавени кутии, всяка с надпис „Зайкорпс“ — компютри.

До ушите му долетя глас — от радиостанцията. Втурна се навън от каютата, мина през кокпита, скочи долу в кухнята и останал без дъх, отговори.

След миг с него се свърза Холст:

— Спомняш ли си нощта, когато седна при нас с Марлене в „Сините пясъци“? Край.

— Да. Край.

— Ориентирай се по картите. Трябва да тръгнеш към буй, чийто номер отговаря на датата, на която се срещнахме. Там ще получиш финалните инструкции. Край на връзката.

Джей напрегна ума си. Сряда ли беше или четвъртък? Провери календарчето в портфейла си. Сряда. *Сряда, седемнадесети*. Буй номер

седемнадесет.

Разгърна картите и трасира с пръст пътя, който трябваше да измине, от буй до буй и от вежа до вежа. Тъй като лоциите бяха от по-старите, имаше приложени и ориентировъчни снимки. Номер седемнадесет се оказа южно от остров Солтспринг, Британска Колумбия, Канада.

Оказа се прав. Бяха го използвали да превози компютрите в Канада. А Холст постъпи много предвидливо, в случай че някой ги подслушваше — а нали точно това правеха хората на Голпин.

Закуси набързо, няколко минути посвети на дълбок размисъл и пое курс към буй номер седемнадесет. Да подлагаш такъв изящен и отличен мореходен съд на вибрациите, които двигателят предизвикваше, си беше направо престъпление. Джей винаги предпочиташе да плава на платна, но сега ситуацията не го позволяваше — очакваха го колкото се може по-скоро.

След час се разрази гръмотевична буря.

Марк Голпин не повярва на ушите си. Помощникът му нервно помръдваше в стола срещу него.

— Преди два часа дойде и ми каза, че „Добрата дама“ е изчезнала през нощта. Сега идваш и ми казваш какво — не стига, че ние сме загубили сигнала, ами и от Въздушните сили не могат да я открият. Нима очакваш да ти повярвам?

— Не можем да контролираме времето, господине. Радиостанциите са с нарушено действие при гръмотевична буря. Сигурен съм, че щом бурята утихне, ще успеем да определим местонахождението ѝ. Сега се опитваме да се свържем с един от членовете на състава, за да разберем кога е станала срещата. Така ще знаем и към кой буй се е насочил. Това е, което можем да направим, преди времето отново да заработи за нас.

— Това момче разчита на нас. Това ясно ли ви е? Прекрасно разбира, че имат намерение да го убият, и разчита на нас да ги спрем. Значи, не ме интересува към кого още ще се обърнете. Но искам час по-скоро да прихванете сигнала. Ако трябва, тръгнете да го търсите с катер на Бреговата охрана, направете нещо, каквото и да е. Но ми намерете тази яхта!

Помощникът му се наведе напред.

— Не искам да споря на вятъра, обаче техниката не работи при гръмотевична буря. Даже и катерът на Бреговата охрана да успее да прихване сигнала — което не ми се вярва — по никакъв начин няма да могат да направят тройно засичане на местоположението, преди бурята да утихне. Значи ще се впуснат да гонят нещо, което е известно като единичен сигнал. Това може да отнеме дни — все едно да искаш да откриеш черната кутия на катастрофирал самолет на дъното на океана. Като игла в купа сено е.

— Какво искаш да ми кажеш с това?

— Че трябва да изчакаме бурята да отмине.

— Каква е прогнозата?

Помощникът сбърчи чело.

— Не е добра. Това са заредени с електричество елементи, свързани помежду си във верига, дълга шейсет мили, и движеща се с десет мили в час.

— Значи след шест часа?

— В най-добрия случай, господине. Като се отчете и горещият летен въздух на Олимпийския полуостров, може да отнеме и цяла нощ.

— По дяволите. — Голпин разтри слепоочията си. — Какво става с Рой Кепела?

— Няма да може да ходи два-три месеца. Куршумът е разместил капачката на коляното му. Ще остане в болницата още няколко дни.

— Спомена ли му, че го местят във Вашингтон?

— Да, господине, точно както ми наредихте.

— И какво ти отговори?

— Каза, че няма да се премести там даже и да му дават милиарди долари. Спомена нещо и за пенсия. А на китайката при него подхвърли, че ще отворят ресторант в Пало Алто. Не мога да преценя дали го каза сериозно, или не.

Голпин се ухили.

— Каза, че ще го нарече „При Роузи и Рой“.

Голпин се разсмя с пълно гърло. Помощникът му не го беше чувал изобщо да се смее. Голпин бързо се укроти.

— Ангажирай още хора, за да издирят членовете на състава. Уреди ми хеликоптер за остров Сан Хуан. Като излезеш, кажи на

Емили да ме свърже с Кралската канадска конна полиция в Британска Колумбия. Ще ни е нужна тяхната помощ.

Помощникът му се затича към вратата. Щом остана сам, Голпин отново даде воля на смеха си. „При Роузи и Рой“. Само като си го представеше!

Джей реши да рискува и не се регистрира в Бреговата служба на Канада. Според инструкциите, които му бяха дадени, на буй седемнадесет трябваше да плава на север, да пусне котва в заливчето пред най-южната точка на остров Солтспринг и там да чака до здрачаване. Трябваше да изчака да се появи сигнална ракета и тогава да отиде с лодка до брега. Там щеше да го чака Марлене.

Марлене.

Плаването му отне повече време, отколкото очакваше, заради ужасната буря. С вълнението положението не беше чак толкова страшно, но гръмотевиците трещяха оглушително и следваха една след друга. Все едно се намираше на предната бойна линия и около него нестихващо се разнасяха оръдейни изстрели.

Като влезе в една теснина, образувана от две стърчащи над водната повърхност скали, Джей включи навигационните светлини. До залез-слънце оставаше около час, но буреносните облаци изцяло бяха затъмнили небето. Знаеше, че те щяха да се вглеждат, търсейки къде е „Добрата дама“. Всякакъв елемент на изненада щеше само да работи в негова полза. Ако просто намалеше скоростта или успееше някак да отложи срещата, това щеше да даде време на ФБР за по-добра реакция. Може би точно сега стоварваха цяла група на острова, за да устроят засада, така както му бяха обещали. Преди час беше видял воден самолет да лети ниско, опасно ниско между светкавиците. Сигурно бяха федералните.

Беше много трудно да се различи нещо при тази светлина, така че Джей концентрира вниманието си върху парчето земя, разположено от срещуположната страна на заливчето. Прецени, че откъм брега нямаше как да се забележи „Добрата дама“ и ако успееше да я придвижи до брега отсреща, преди да се е спуснала тъмнината, можеше даже да успее и той да слезе на брега и там да ги издебне и нападне.

Както се беше загледал натам и заради бръмченето на двигателя, както и заради оглушителните гръмотевици и поройния дъжд, той нито чу, нито видя малкия сал „Зодиак“, който се подаде иззад издадената над водата скала. Безшумният му извънбордов електрически двигател бързо преодоляваше разстоянието до тромавата яхта.

Джей си представяше как напада, подкрепен от пръснати във верига агенти на ФБР или канадци от конната полиция в най-отдалечения край на острова, които постепенно стягаха обръча около врага. Извърна се и хвърли поглед към този най-отдалечен край. Салът постепенно скъсяваше разстоянието помежду им.

Нещо на брега привлече вниманието му. Той погледна през рамо, като зрителното му поле беше в известна степен ограничено от качулката на щормовата екипировка, която беше облякъл. Гледаше право към приближаващия се „Зодиак“, но не го виждаше.

И тогава, изневиделица небето се изчисти. Слънцето просветна откъм запад. Дъждът продължи около минута само, докато от контакта между него и слънчевите лъчи се роди дъга, която хвърли мост между Солтспринг и източния хоризонт. С изключение на заглъхващите гръмотевици откъм десния борд човек по нищо не можеше да разбере, че допреди малко е вилняла страховита буря.

Той свали щормовата си екипировка. Когато вдигна глава, се оказа лице в лице с Джон Чу.

Китаецът стоеше на кърмата.

Джей изрева от ужас. Чу го нападна със скок.

Джей инстинктивно се метна наляво, улови се за утлегарата^[1] — болката в пръстите се върна със страшна сила — и скочи в най-далечния край на кокпита. Извърна се към Чу — китаецът изглеждаше объркан. Джей усети в какво е най-голямото му предимство — той се чувстваше комфортно на яхтата, на Чу всичко му беше непознато. Джей ритна с крак скоростния лост напред, пазейки равновесие. Чу се подхлъзна върху мократа палуба, но бързо се изправи. „Добрата дама“ продължи хода си напред, макар на щурвала ѝ да нямаше никого. Джей се втурна напред — трябваше да се сдобие с оръжие. Сигналният пистолет! Чу измъкна огромен ловджийски нож и започна да сече с него въздуха. И той се запромъква към носа, но по протежение на противоположния борд. Джей се придвижваше лесно, изпреварвайки с няколко крачки Чу, на когото се налагаше да се оглежда внимателно

къде стъпва. Вдигна предния люк, скочи в предната кабина и грабна сигналния пистолет. Приклекна и се приготви да стреля. Главата на Чу се подаде през отвора на люка и Джей натисна спусъка. Яркооранжева пламтяща топка излетя нагоре, жулна бузата на Чу и подпали черната му коса. Китаецът изпусна ножа върху палубата и яростно заудря главата си, не преставайки да реве. Оранжевата светлина се заиздига мързеливо към небето и после се люшна към морето.

Джей взе останалите три патрона — със синята, червената и жълтата светлина — и ги натъпка в джоба си. Със свободната си ръка хвана кухненския нож, припомняйки си, че има още един в запас, помалък и прикрепен към глезена.

Китаецът. Пред очите на Джей изникна пестеливата рисунка на Джоко, която беше сътворил със собствената си кръв върху таблото на колата. Китаецът.

Джей напъха патрона със синята сигнална светлина в пистолета, докато тичаше в посока към кърмата и нагоре по трапа. Щом стигна до щурвала, го завъртя с всички сили към десния борд. Рязката смяна на курса изведе от равновесие Чу, който също се беше насочил назад към Джей. Той политна над релинга, но в последната секунда ръката му напипа тъничкия щаг и това го спаси от полет във водата. Джей се втурна напред, подпря лакти върху люка, скриващ трапа за главната каюткомпания, и натисна спусъка. Пламтящата топка този път изгърмя към лявото рамо на Чу, отскочи върху палубата и оттам падна със свистене във водата.

Чу се хвърли върху Джей и докопвайки фланелката му, я раздра от горе до долу. Джей се изплъзна, опита да презареди пистолета, но изпусна патрона с червената светлина. Наведе се да го вдигне, оставяйки долу кухненския нож, в същото време обаче патронът се плъзна надалеч от блуждаещите му ръце, извъртя се и се спря на пода в кокпита.

Чу скочи в кокпита.

Джей се покатери върху палубата откъм десния борд, като най-напред подаде глава, набра се нагоре, подпирайки се на лакти, и тъкмо прибираще краката, когато усети желязната хватка на Чу около глезена си. Успя да го ритне и да се освободи, едновременно избивайки ножа от ръката му. Ножът падна към водата, а Чу проследи с очи полета му. Джей с непогрешим инстинкт се наведе надолу, освободи ножа,

прикрепен към глезена му, мушна го с всичка сила в гърдите на Чу и отстъпи назад. Чу се втрени в дръжката на ножа. Тогава Джей сякаш чу думите на Джоко: „Никога не оставяй ножа забит в тялото на противника, така му даваш възможност да го използва срещу теб“.

Чу издърпа хладното оръжие, без да гъкне. От раната рухна кръв. Черните му очи проблеснаха, а устните му се изкривиха в злоеща усмивка. Скочи върху Джей, порна рамото му и оттам шурна кръв. Джей заотстъпва назад, вцепенен от ужас, неспособен да откъсне очи от Чу. През съзнанието му преминаваха една след друга различни мисли, обвити в чувство за вина. Беше се опитал да убие човек. Продължаваше да пристъпва назад, проправяйки си път покрай ръба на задната каюта, а Чу, макар и бавно, неотстъпно настъпваше към него, кървящ, страшен, готов да го убие. Чу разбираше от ножове. И това беше съвсем понятно.

Обаче не разбираше от яhti. Джей се приведе, изтича зад утлегара на бизана и там моментално се изправи — движение, което Чу машинално повтори. После Джей се отпусна с цяло тяло върху утлегара, той се завъртя като гигантска бейзболна бухалка и перна с все сила китаеца. Чу вдигна ръка, за да се предпази от утлегара. Джей падна на колене, обви ръка около десния му глезен и яростно го задърпа. Чу загуби равновесие и се просна на палубата, като рамото му се удари в големия кнехт. Заради което нададе гърлен рев.

Джей изтича покрай левия борд напред и скочи в кокпита, сграбчи с две ръце кухненския нож и сигналния пистолет. Освободи едната си ръка, измъкна от джоба си последния патрон и зареди пистолета, тъкмо когато Чу се възправи срещу него. Замахна с крак и ритна Джей в гърдите, отхвърляйки го назад с такава сила, че той се блъсна в ръба на люка и се изтърколи в кухнята, приземявайки се върху ръката със счупените пръсти.

Последвалата прерязваща болка в миг притъпи всички сетива и изтри всякакъв разум от Джей Бекър, само инстинктът остана да го направлява. Той изтича напред, оставяйки под палубата, и зачака следващия ход на Чу, искаше да разбере дали китаецът ще слезе долу, или ще остане горе — на палубата.

Чу скочи в кухнята, пренебрегвайки трапа. В този миг радиостанцията изпраща. Той я хвана с две ръце и я разби в стената.

Джей не се огледа назад. Щом чу, че китаецът е вече долу, подскочи през предния люк, подпря се на лакти, стискайки зъби, за да издържи новия пристъп на болката, и се претърколи върху палубата. Затръшна люка и тичешком се върна при кокпита.

Като котка и мишка сме, помисли си той. Котка и мишка.

Очакваше Чу отново да се насочи към кокпита. Затова вдигна от пода сигналния пистолет и се прицели, готов да го използва при появата на Чу. След което видя как китаецът отвори люка и излезе навън. Сега стоеше на носа. Джей се хвърли към регулатора и приземявайки се по корем, бутна ръчката на пълни обороти, удвоявайки скоростта. След това както лежеше, се извърна към щурвала и го завъртя с колкото сила му беше останала.

Още щом Джей увеличи скоростта, „Добрата дама“ полетя напред и Чу отново загуби равновесие. После яхтата рязко сви надясно и Чу, който тъкмо се опитваше да се изправи на крака, се оказа напълно неподготвен за внезапната смяна на посоката. Джей мушна длан под една от ръчките на щурвала, за да спре шеметното му въртене, и изкрещя от болка. После завъртя кормилото в обратна посока, подхвана скоростния лост между горната част на ходилото си и сгъвката на крака и го дръпна към себе си, зъбчатките проскърцаха и двигателят реверсира. Яхтата се разтресе, замря за миг и след това пое на заден ход.

Чу политна назад, към бушприта, лицето му изразяваше крайно объркване. Стъпалото му пропадна в котвения клюз, от инерцията тялото му се превъртя и се просна през бака зад борда. Джей се надигна на колене и завъртя щурвала в средно положение, като веднага след това с крак блъсна напред скоростния механизъм. Инстинктивно. После завъртя щурвала леко наляво. Усети как тялото се блъсна в левия борд. Сви рязко надясно и двигателят му отвърна с ръмжене, поради силния наклон изгуби равновесие и заби глава в щурвала. Точно с такава маневра окончателно беше надвил китаеца. Спусна се към кърмата и се надвеси над релинга, мъчейки се в същото време да успокои дишането си. Осакастеното тяло се носеше във водата на около шест метра зад яхтата. Джей извърна глава и погледна настрани. Никога не беше виждал нещо по-гротескно... китаецът най-сетне беше мъртъв.

[1] Рея, утлегар — хоризонтални греди, удържащи платната. ↑

42.

Пусна котва не там, където му бяха наредили. Дали Холст и оня самоански убиец го причакваха на брега? Дали това беше крайната точка на пътуването? Какво ли щеше да си помисли Холст, щом Чу не се върнеше? Прекалено много въпроси.

Раната на рамото му не беше дълбока и даже и не го болеше. Превърза я и спря кървенето.

Взе със себе си сигналния пистолет с единствения останал му патрон. Навлече чифт сини джинси на Марлене, оставяйки ги незакопчани на кръста, и черно поло. Така се качи на „Зодиак“, включи безшумния му двигател и се насочи в спусналия се мрак към брега, приковал очи в мястото, където преди миг беше съзрял да проблясва светлина между дърветата.

Водната повърхност беше спокойна. Салът се плъзгаше без усилие. Над хоризонта бавно се издигна лунният сърп и бледата сивосиня светлина озари върховете на кедровите дървета, покрили височините на остров Солтспринг. Джей беше навел ниско глава, в случай че Холст забележеше „Зодиак“. Уж му предстоеше кратък преход, а имаше чувството, че е на този сал от цяла вечност. Там някъде, на острова, държаха Марлене като заложница. Джей спря поглед върху счупените си пръсти и в същия миг си представи Джоко.

Брегът беше застлан с камъни с големината на юмрук. Джей издърпа двигателя върху сала, а самия сал изтегли на брега. Леко приведен, спринтира към дърветата, там се притаи и притихна, надявайки се да долови някакви звуци или раздвижване. Нищо. Може пък още да не са го забелязали. Извърна глава назад към пусналата котва „Добрата дама“ и за момент се възхити на изящната ѝ елегантност, докосната от лунната светлина. Какво ли мислеше сега Холст? Дали виждаше яхтата от мястото, където се намираше, или я причакваше по-нататък, зад някоя от безбройните скалисти издатини на острова? Джей се насочи на североизток, придържайки се към крайните дървета. Така вървя около десетина минути и тогава забележа

недалеч отляво тъмна постройка, разположена сред сечище. Запъти се с предпазлива крачка към бараката, правейки голямо отклонение наляво, за да я наближи откъм острова — предположи, че този, когото бяха оставили на пост, щеше да очаква евентуален гост откъм брега, но не и откъм гората. Бараката беше с един комин и с два прозореца отпред. Джей прибягваше от дърво на дърво, докато най-сетне наближи на достатъчно разстояние бараката. Отново се приведе, затича в южна посока — сърцето му лудо блъскаше в гърдите — и се прислони към стената, на която нямаше прозорци. Свят му се завиваше, като си помислеше какво може да се случи. Придвижи се до ръба на западната стена и продължи да се движи клекнал, докато не се озова под перваза на прозорец. Призова целия си кураж, в миг се изправи и надзърна вътре. В бараката беше тихо и тъмно, нямаше никакви признаци на живот. Нищо.

Значи трябваше да има и друга барака.

Продължи по-нататък покрай крайните дървета, успоредно на бреговата линия, придвижвайки се бавно от дърво на дърво, спирайки, ослушвайки се и пак напред. Предположи, че се е отдалечил на около километър от бараката, когато дочу приглушени викове. Звукът от човешки гласове го накара да се почувства в по-голяма безопасност; докато се придвижваше покрай гигантските мрачни дървета, го беше обзело нарастващо безпокойство и страх и сега гласовете — независимо чии бяха — му носеха успокоение.

Вървя известно време, воден от гласовете, докато най-накрая видя и втората барака. Изглеждаше почти като първата, стара и доста разнебитена, но доста по-голяма и за разлика от нея беше направена не от дървени греди, а от метални конструкции, стените ѝ бяха покрити с морски чакъл. Над нея се извисяваха два комина, по един в двата края. Вляво от входната врата имаше два прозореца, вдясно — само един. През всички тях струеше светлина от фенер. Джей се прикри зад едно дърво, оттам известно време наблюдаваше двата движещи се силуета в стаята отляво на входа. След това приложи същата тактика, както при първата барака — прибяга от дърво на дърво и се прислони към страничната стена без прозорци. После закрачи в посока към водата и заобиколи ъгъла. Сечището завършваше с малко пристанище с една лодка, изтеглена на брега и обърната с кила нагоре. Заради чупката на брега „Добрата дама“ оставаше извън полезрението. Джей се зачуди

какво ли би казал Холст, ако знаеше, че яхтата е закотвена точно зад издатината. Залепи нос върху най-близкия прозорец и надникна през процепа, образуван се между пердетата. Там, на един стол спеше Марлене — по лицето ѝ имаше следи от побой. Побутна леко прозореца, но той не помръдна. За пръв път от много време насам се сети за Голпин — къде бяха хората му? *Побързайте*, помисли си той.

Сърцето му отново лудо заблъска в гърдите. Здравно стисна сигналния пистолет в дясната си ръка, запристъпва на пети и после бавно завъртя бравата. Вратата се откря безшумно, той прекрачи прага и се озова в малка тъмна кухня, оттук гласът на Холст се чуваше много по-ясно. Вратата от кухнята извеждаше в малък коридор с други две врати, водещи към две стаи — в дясната Холст спореше на висок глас с още един мъж, в лявата спеше Марлене.

Тя се пробуди и главата ѝ се извърна към него. Той приближи цевта на пистолета до устните си, молейки я да запази мълчание. По лицето и краката ѝ имаше множество белези от удари. В миг го заля вълна на дълбока тъга. Не беше съжаление или страх, просто дълбока, завладяла го изцяло тъга. Обичаше я — чувството му не можеше да се нарече увлечение, нито приятелство — *беше* любов. Погледите им се срещнаха. Тя сведе глава в опит да прикрие лицето си.

Спорът в съседната стая приключи. Самоанецът изтрополи в кухнята и тръшна вратата след себе си. Джей се извърна по посока на звука.

В коридора изскърца дъска. Джей отстъпи назад и коленичи зад един шкаф. В същия миг осъзна, че е оставил сигналния пистолет върху малката масичка. В стаята влезе Холст. Застана точно до масичката и веднага заподозря нещо нередно, ръката му почти докосна пистолета. Преди да го направи обаче, очите му го забелязаха.

— Сега! — извика Марлене.

Джей скочи и, прекатурвайки шкафа, се нахвърли върху Холст. Той изрева:

— Дони!

При което Джей си помисли: „Загубен съм! Как ще се справя и с двамата?“.

Холст сграбчи пистолета и стреля. Джей обаче вече се беше снишил и го улови за глезените. Германецът рухна на пода. Сигналната ракета беше прогорила малка дупка на леглото зад Марлене. Джей се

метна върху Холст, но в същото време чу самоанеца да отваря вратата на кухнята. Веднага се изправи и побягна с все сила към дневната, а оттам към входната врата. Чу Холст да призовава самоанеца да се размърда и да го догони. Но самоанецът не го направи.

Навън спринтира между дърветата, преминавайки направо през изпречилите му се храсти и за не повече от две минути, по негова преценка, стигна до първата барака. Без да спира да тича, сви към водата, забавяйки бяг заради камъните. Спъна се в паднало дърво и полетя с ръце напред към камъните. Претърколи се, ожулвайки лявото си рамо и се спря задъхан почти досами водата. Не чуваше някой да тича след него, но това не намаляваше ужаса, който изпитваше. Сърцето му щеше да се пръсне от напрежение, зъбите му тракаха от страх. „Я се съвземи!“, заповяда си той, но продължи да лежи върху камъните, останал без сили. Лека-полека успя да се изправи и след това, събирайки колкото кураж му беше останал, затърси къде беше оставил „Зодиак“, докато го откри. Не мисли за самоанеца; не мисли за германеца; не мисли, че за една бройка пистолетът не те улучи; не мисли, че изостави Марлене отново в ръцете им. За това не беше лесно да не мисли.

43.

Трябваше му оръжие. Затова сложи двигателя на „Зодиак“, включи го и се насочи към „Добрата дама“. Докато стигна до яхтата, в главата му вече се беше оформил план, и той веднага започна да го изпълнява. Пет минути се суети около „Зодиак“, за да го повреди, както беше замислил — откачи батерията от двигателя и я хвърли през борда. Ако на лунната светлина Холст е успял да го види как се връща на яхтата, то тогава присъствието на „Зодиак“ щеше да го накара да мисли, че Джей все още е на борда ѝ. Но при положение, че салът станеше напълно неизползваем, който и да дойдеше с лодката до яхтата, трябваше да се върне на брега пак с лодката — а това за Джей означаваше да има на разположение повече време. Включи светлините, за да създаде илюзия, че наистина се намира на яхтата. Обу си отново шортите, без да сваля обаче платнените си обувки. Изведнъж го парна мисълта, че това е краят. И сега щеше да отиде да го чака този край на брега. Ако някой се запътеше към яхтата, тогава можеше и да се опита да направи нещо, иначе щеше да чака Голпин. Каквото и да се случеше отсега нататък, обаче, реши, че не си струва да оставя компютрите на борда. Ако работата се объркаше, ако той се провалеше, трябваше поне да осигури и провала на Холст. Проби по две дупки във всяка от четирите кутии с компютрите и ги хвърли една след друга през борда, наблюдавайки ги, докато потънат. Тяхната съдба сподели и телевизорът — за всеки случай, ако в него беше скрито нещо важно. Надяваше се, че е постъпил правилно. Както и да е, вече го беше направил.

Харпуните се намираха при екипировката за подводно плуване. Извади най-големия от опаковката му и се плъзна във водата, молейки се това да не е последният път, когато вижда „Добрата дама“.

Къде беше Голпин?

Водата беше много студена. Той преплува разстоянието до брега за десетина минути и преседя още толкова, скрит зад едно дърво, когато видя рибарска лодка да се показва иззад издатината — в

далечината размахващите се весла му заприличаха на криле. В отговор и той реши да предприеме ход. Ако бяха решили да си приберат стоката и разберяха, че я няма, Холст можеше да убие Марлене. Може би Джей напразно беше избързал. Хитростта му обаче явно сработи — те си мислеха, че е на яхтата. Сега елементът изненада работеше за него. Но не за дълго. Колко ли време щеше да им отнеме да стигнат с лодката дотам и обратно? Десет минути? Двадесет?

Той се приведе и се затича, прескачайки падналото дърво, по същия път към бараката. Предизвикателството само повиши адреналина му и ускори пулса му. Имаше харпун. Беше го използвал и преди. Единственото, което не му даваше мира в момента, беше дали да го използва и срещу човешко същество. Нямаше как да се цели в краката, те представляваха мишена с твърде малки размери — за това си мислеше Джей, докато тичаше към бараката, чудейки се в същото време кой от двамата беше останал да пази Марлене. Беше стигнал до второто сечище и внимателно запристъпва към бараката. Опъна въжето на харпуна максимално назад, закрепил го и приближил лице до страничния ръб на прозореца. Само на десетина крачки от Марлене самоанецът нервно крачеше из стаята. Това означаваше, че Холст беше в лодката и в момента сигурно вече се качваше на яхтата. Джей забеляза, че в стаята има отделен фенер. Само ако можеше да влезе и да строши фенера, щеше да има достатъчно време, за да я изведе...

Бекър завъртя дръжката на входната врата. Ръждясалите ѝ панти изскърцаха. Той я остави отворена, прекрачи прага и зачака в разкрячен стоеж и изнесъл напред харпуна.

Самоанецът се втурна в предната стая, но при вида на Джей замръзна на място. Шавна с ръка и посегна към джоба си.

Джей видя издутината, образувала се в джоба му. Прицели се и натисна спусъка, освобождавайки стрелата. Стрелата със свистене излетя, като че разцепи въздуха и самоанецът изрева, тъй като се беше забила дълбоко в корема му. Той се люшна настрани и Джей видя върха на стрелата да се показва откъм гърба му. Самоанецът се свлече надолу и се строполи на пода, събаряйки близкия стол.

Джей се втурна към Марлене, прескачайки самоанеца, който беше изгубил съзнание, но все още дишаше. Тъкмо започна да реже въжето, с което беше овързана Марлене, и дочу шум от приближаващ

хеликоптер. Най-накрая, помисли си той, най-накрая ни дойдоха на помощ.

44.

Бръмченето и светлините на хеликоптера го накараха да изпита истинско облекчение, каквото не беше усещал от седмици. Прехвърли ръка през рамото на Марлене, устните му се разтеглиха в широка усмивка.

— Това е ФБР — каза той. — Следвах ме през цялото време.

Но на Марлене ѝ бяха по-добре известни плановите на Холст.

— Аз не мисля така, Джей — каза тя.

— Точно така е. Един човек на име Голпин. Издебнаха ме в Каркийк, където бях закарал „Добрата дама“. Не исках да се хващам с тях. Но не ми оставиха никакъв друг избор...

И гласът му се загуби в бръмченето на хеликоптера. Беше още сравнително светло — здрачаваше се, но светлината не беше съвсем отстъпила място на мрака. И въпреки това, когато хеликоптерът се сниши под върховете на дърветата към сечището пред бараката, Джей не успя да види никъде правителствените опознавателни надписи. Усмивката му се стопи. Марлене се отдръпна от него и се втурна към тялото на самоанеца.

— Това е Вилхелм, Джей. Той е шефът. Помогни ми. Моля те, помогни ми.

Тя се опитваше да завлече тялото на Мота в килера на миниатюрното антре.

Джей стоеше безмълвен до прозореца. Видя хеликоптера — беше с понтони, а не с колела — да кръжи във въздуха, от него скочи един мъж, след което машината отново се издигна. Мъжът приближи бараката, стиснал в ръка куфарче.

— Джей — повика го със силен шепот Марлене. — Бързо!

Той с един скок се озова до нея и ѝ помогна да натикат тялото в килера. После се наведе и започна трескаво да рови по джобовите.

— Пистолетът! — също зашепна той.

— Холст го взе.

Дръпна го за ризата и го изтегли извън килера, после хвърли сигналния пистолет върху тялото и затвори вратата.

— Скрый се там — каза тя и му посочи втората врата. — Аз ще го задържа. Знае, че ще го посрещна.

Марлене хвърли прашното одеяло върху кръвта на пода и се намести върху единствения стол в стаята, цялата в очакване.

Джей затвори вратата след себе си секунда преди мъжът да влезе при Марлене. Можеше да го види през една пролука. Беше широкоплещест, облечен в кожено яке, а на главата си беше сложил старомодна ловджийска шапка. На кръста му беше прикрепено уокитоки. Щом я забеляза, спря и остави куфарчето на пода.

— Ти трябва да си Марлене.

— Да, а ти си Моряка — каза тя, наричайки го с кодовото му название, както беше инструктирана.

Той кимна и погледна зад нея, като че можеше да види какво има отвъд, зад стената.

— Хеликоптерът трябва да зареди в Нанаймо и веднага ще се върне — обясни той. — Ще се приводни до яхтата и ще ни вземе оттам. Къде е Албатрос?

— Той е на яхтата, проверява стоката.

— Преди колко време тръгна?

— Преди минути. Няма да се забави.

— Леко ли мина всичко там?

— Едва ли може да се нарече леко, но сега всичко е наред.

— В такъв случай съм длъжен да ви дам това.

И той извади една видеокасета и я остави върху масата до себе си.

Видът на касетата смути Марлене.

— Откъде да знам, че е единственото копие?

— Няма откъде. Просто трябва да повярваш на думата ми.

Смехът я задави.

— Не ми ли вярваш? — попита той.

Джей видя дясната ръка на мъжа да се плъзга бавно към гърба на якето и да изважда малък револвер. Джей се отпусна с цяло тяло върху вратата и успя напълно да изненада Вилхелм. Той политна назад и изпусна оръжието. То се плъзна по пода към дневната. Джей се затича натам, но докато подминаваше Вилхелм, едрият мъж подложи крак и

го препъна. Джей рухна по корем, приземявайки се върху ръката със счупените пръсти, и изрева от болка. Марлене стана и направи крачка към Вилхелм. Но той беше по-бърз и скочи на крака. Изтласка я без усилие само с една ръка. Тя се прекатури през стола и политна в ъгъла на стаята.

Джей се беше изправил на колене и напредваше към револвера. Тъкмо успя да улови дръжката му, Вилхелм скочи върху него, оставяйки го без дъх, и посегна към ръката с револвера. Двамата се сборичкаха кой да овладее оръжието, но то се изплъзна от хватката на Джей и полетя в срещуположния ъгъл на дневната. Вилхелм го проследи с поглед, давайки и на Джей тази възможност. Но Джей се възползва от краткия отдых, за да свие ръката си в юмрук и да го стовари върху ухото на противника си. Едрият мъж се изтърколи на пода и без бавене се запромъква към револвера.

На Джей, опитващ се да си поеме дъх, движенията на Вилхелм му се сториха странно забавени. Изведнъж всяка секунда придоби времетраенето на тридесет секунди. Вилхелм се приближаваше сантиметър по сантиметър до мястото, където беше револверът, без да вижда къде е точно, събаряйки мебелите по пътя си. Вниманието на Джей беше привлечено от керосиновия фенер с мрежесто чорапче, окачен точно над него. С мъка започна да се изправя на крака. Вилхелм събори един стол по пътя си, но така и не успя да види къде точно е револверът. Джей се беше изправил. Протегна ръка, откачи фенера и реши да счупи стъкленото му шише, замахвайки към каменната стена. Вилхелм се претърколи настрани и се извърна назад, обзет от паника. До този момент не беше успял да открие револвера, затова сега сграбчи преобърнатия стол и го запрати към Джей, след което веднага отново затърси с поглед оръжието. Летящият стол се стовари с цялата си тежест върху гърба на Джей. Прониза го болка. Шишето се удари в стената и се строши. Без дори да премисли предварително, Джей знаеше, че ако просто хвърлеше запаления фенер към Вилхелм, пожар нямаше как да се разгори, защото пламъкът, задържан от стъклото, можеше да угасне преди да успее да се съедини с разлелия се от резервоара керосин. Но ако счупеше шишето предварително, пламъците щяха да лизнат горивото още в момента на контакта с набелязаната цел. Замахна с ръка нагоре, сви лакът и запрати с всички

сила обляния в керосин фенер към Вилхелм, който тъкмо беше открил револвера.

Изненаданият Вилхелм се изправи, за да заеме по-добра позиция за стрелба. Инстинктът му беше отличен. В последната възможна секунда изви тяло, пръстът му почти беше натиснал спусъка, но в същото време гърбът му беше обхванат от пламъци.

Джей гледаше, неспособен да помръдне.

Вилхелм реагира мигновено, пусна револвера и се освободи от горящото яке. Залегна на пода и се претърколи към Джей, като едновременно опитваше с потупване на ръцете да потуши огъня върху панталоните си. Пожарът се разрази в ъгъла на стаята, прехвърли се върху мебелировката и скоро стените също бяха в пламъци. Вилхелм като по чудо загаси огъня върху панталоните си и скочи на крака.

Джей се завтече вн от стаята. Извърна се, за да види какво става с Марлене — тя тъкмо се съвземаше след падането си в ъгъла. Блъсна вратата към кухнята и прекрачи вътре, Вилхелм го следваше плътно. Джей се завъртя на пети и ритна германеца между краката, който се сгърчи и полетя напред. Джей инстинктивно сви лявата си ръка в юмрук и го подложи под лицето на Вилхелм — и двамата изреваха от болка. Ударът отхвърли германеца встрани, като Джей в добавка го ритна в челюстта и му я счупи. Вилхелм рухна на пода в безсъзнание, от панталоните му все още се виеше дим, ризата му отзад също беше прогорена.

Пламъците бързо обхващаха нови пространства, дим се изви през вратата и започна да изпълва кухнята. Джей се приближи до Марлене, която се беше изправила на колене на пода в ъгъла, където преди това беше паднала.

Огънят възпламени наведнъж всички патрони в револвера на Вилхелм и гърмежът ги стресна. Джей се хвърли върху нея, за да я предпази. Тя обви ръце около Джей и се притисна в него. В същия момент чуха шум от приближаващ се хеликоптер. Той изтича в кухнята и опря лице в мръсното стъкло. Не успя да види хеликоптера, но забеляза приближаващата се лодка.

— Това е Холст — изрече в уплаха той. — Връща се.

Тя стоеше на прага на кухнята, грабнала куфарчето и видеокасетата.

— Ще отида да взема харпуна — каза тя.

— Не, бягай оттук. Скрий се! Аз ще се справя с него — отвърна ѝ той и подкрепи думите си с настойчив поглед. — *Нали?*

Тя кимна.

Джей се приведе и изтича към задната врата. Шумът от хеликоптер се чуваше все по-близо, но Джей така и не успя да го забележи. Щом лодката докосна началото на стария разнебитен док, Холст се прехвърли веднага на брега и уви въжето ѝ около дървения стълб. Джей се притаи зад огромно паднало дърво, лявата му ръка зашава около него и напипа прът, подходящ да се използва за оръжие. Хвана го с две ръце като бейзболна бухалка, след което изцяло се концентрира върху маневрите на Холст. Германецът тичаше по порутения док с поглед надолу, за да избегне навреме дупки или разместени греди. Задържа се за миг на края на дока, стъпил върху мократа трева. В ръката си имаше револвер.

Продължи напред, подмина падналото дърво и щом Джей му видя гърба, се изправи и извика:

— Холст!

Изненаданият мъж моментално се завъртя, готов да натисне спусъка, но Джей го изпревари и му нанесе станалия основна негова хватка за противодействие удар с юмрук в лицето.

Холст политна назад, но още във въздуха успя да се завърти и натисна спусъка. Джей усети парване в лявото рамо. Отново беше улучен. Моментално се сниши зад падналото дърво. Холст изстреля още два куршума, които натрошиха кората на дървото точно над главата на Джей. Германецът се надигна и се изправи, лицето му беше разкривено в гримаса, червена ивица пресичаше шията и бузата му, а едното му око беше насинено. Започна бавно, но сигурно да се приближава към Бекър.

Джей обви пръсти около един от камъните до себе си и го прехвърли, без да се цели, над дървото — не успя да улучи Холст, но го притесни дотам, че германецът изстреля още един куршум. Остават му още два, прецени Джей, и се превъртя наляво, без да се надига иззад дървото — рамото зверски го заболя. За миг надигна глава и се сниши веднага щом Холст изви тяло към него и отново натисна спусъка. Както лежеше свит, Джей опита да възстанови в съзнанието си гледката, която беше зърнал преди секунди — дали му се беше привидяло, че куфарчето и видеокасетата лежат в тревата, или така

беше наистина? Дали пък Марлене не се прокрадваше зад Холст с насочен харпун? Какво да направи? Да му отвлече вниманието! Да не му позволи да я усети! Беше му останал още един патрон! Джей прехвърли още един камък над дървото, после още един. Изстрел не последва. Превъртя се надясно — там Холст нямаше как да го види — и вдигна глава. „Стреляй!“, прииска му се да извика. Нададе само крясък.

В този момент Марлене натисна спусъка. Стрелата се устреми напред и се заби в основата на гърба. Германецът се изправи и извърна, за да види кой го беше издебнал в засада. Вдигна револвера нагоре, хвърли бърз поглед на Джей, цевта се люшна напред, после назад — Холст не можеше да реши в кого от двамата да стреля. В колебанието си наподобяваше олюляващ се пияница.

В този миг засвистяха куршуми, правейки на решето тялото на германеца. Той политна напред и се стовари върху падналото дърво, на сантиметри от Джей. Иззад дърветата се показа цял рояк от агенти, препасани с дебели защитни жилетки с изписана с големи букви абривиатура на Кралската канадска конна полиция. Бяха най-малко дузина.

ЕПИЛОГ

Джей беше с превръзка през рамо. Седеше на възглавничка в кокпита. Марлене стоеше зад щурвала, а зелените ѝ очи бяха вперени далеч напред. Беше изцяло погълната от това, с което се беше заела.

— Имаш ужасно сериозен вид.

— Просто искам да си свърша работата както трябва.

— Като се има предвид състоянието на китката ти, добре се справяш. „Дамата“ наистина е добра — допълни той.

Тя му се усмихна, очите ѝ блеснаха.

— Как е?

— Рамото ли?

Тя кимна и русата ѝ коса се разпиля по раменете.

— Така сигурно би се чувствал всеки, ако рамото му е простреляно. Всичко ме боли. Като се събудих тази сутрин, установих, че съм спал непробудно цели четиринайсет часа. Добре направи Голпин, че ни позволи да се видим.

— Да, добър човек е.

— Е?

Тя го изглежда с любопитство.

— Какво ти каза? Ти къде беше? Цяла седмица ме държаха в неведение.

— Разпитвах ме — мисля, че така се казва. Разказах им всичко, от деня, когато Холст установи контакт с мен в Германия, до вечерта на острова.

— И?

— Дали ще ме накажат, за това питаш, нали?

— Много добре разбираш какво имам предвид.

— Ще ме призоват в съда като свидетел на престъпление срещу държавата. Ако съобщя на съдията това, което разказах на тях, ще могат да пледират за прекратяване на делото срещу мен. Но не ми дадоха никакви обещания. Каквото и да стане, трябва да го понеса.

— А Вилхелм?

— Нищо не е признал. Казаха ли ти за парите?

— Не.

— Куфарчето беше пълно с пари. Може да ти изплатят награда. Срегнах се с Кепела и с една жена на име Шарън Джонсън. Много приятна дама. Бяха ги повикали за разпит. Тя работи за ЦРУ във Вашингтон. Тя ми каза, че в случаи като този, когато се намерят пари, е нормално да се изплати десетпроцентна награда. Кепела ми каза, че ще свидетелства в твоя защита.

— Колко бяха парите в куфара?

Тя се засмя и завъртя щурвала, така че „Добрата дама“ да се насочи срещу вятъра.

— Какво става? — попита Джей.

Тя изтича напред и бързо спусна грота и кливера. Джей я наблюдаваше силно впечатлен. Добре се беше научила. След като приключи с платната, Марлене хвърли котвата през борда и подръпна котвеното въже, за да се увери, че всичко е наред. Намираха се точно срещу малък остров. Докъдето погледът стигаше, не се виждаше никаква яхта или лодка. Марлене се върна назад и свали кадифената си туника. Слезе долу и след малко се върна, праметнала през рамо голяма хавлия. Разстла я на кокпита, улови Джей за ръката и го накара да седне върху хавлията. После приближи лице до неговото и го целуна нежно по устните.

Той отговори на целувката ѝ малко срамежливо.

Тя разкопча хавийската му риза и внимателно изхлузи превръзката от ръката му.

Той я наблюдаваше с усмивка.

— Какво става? — попита.

Тя сведе очи с престошена скромност и разкопча горната част на небесносиния си бански.

— Опитвам се да бъда смела като теб.

Той ѝ помогна да се отпусне върху хавлията и жадно я целуна, докосвайки нежната ѝ кожа.

— Обичам те — прошепна тя в ухото му.

Вятърът подхвана спуснатия грот и рязко залюля утлегара наляво. Брезентът се раздипли и полетя към кокпита, като при падането си покри Джей и Марлене. Двамата избухнаха в смях.

Джей каза:

— Готовииии! Сегaaaaa!

Издание:

Ридли Пиърсън. Кръвта на Албатроса

ИК „Компас“, Варна, 1997

Редактор: Любен Любенов

Коректор: Диана Черногорова

Електронен набор: Диана Янчева

Корица: Светла Карагеоргиева

Речник: Росен Нешков

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.